DAVID EDDINGS

DARSHİVA BÜYÜCÜSÜ

MALLORYON

DÖRDÜNCÜ KİTAP

metis

DAVID EDDINGS
MALLORYON
DARSHİVA BÜYÜCÜSÜ

David Eddings 1931'de Spokane Washington'da doğdu. Üniversite eğitimini Portland, Oregon ve Washington'da tamamladı. Bir süre İngilizce öğretmenliği yaptı. 1974'te yayımlanan ilk kitabı *High Hunt* bir macera romanıdır. 1982'den başlayarak büyük fantazi dizisi *Belgariad*'ı (5 kitap) ve onu izleyen *Malloryon*'u (5 kitap) yayımladı. 1990'larda ise *Belgariad*'da geçen olayların öncesini anlatan *Belgarath the Sorcerer* (Büyücü Belgarath) ve *Polgara the Sorceress* (Büyücü Polgara) kitaplarını yazdı. Bu son iki kitapta, bütün dizinin yazılmasında kendisiyle birlikte çalışan karısı Leigh Eddings'in adı da yazar olarak yer alır. Eddings'in Belgarath kitaplarının yanı sıra, başka bir evrende geçen *Elenium* ve *Tamuli* adlı birbirini izleyen iki üçlemesi daha vardır. Bu iki dizi de Türkçe yayımlanmıştır (1998-2001, Altıkırkbeş).

Metis Yayınları
İpek Sokak 5, 34433 Beyoğlu, İstanbul
e-posta: info@metiskitap.com
www.metiskitap.com
Yayınevi Sertifika No: 10726
Metis Edebiyat
DARSHİVA BÜYÜCÜSÜ
Malloryon, Dördüncü Kitap
David Eddings
İngilizce Basımı: Sorceress of Darshiva, 1989
© David Eddings, 1989
© Metis Yayınları, 2002, 2014
Bu çeviri eser, Random House LLC bölümü Random House basımları olan Del Rey ile Anatolialit Ajansı aracılığıyla yapılan sözleşme temelinde yayımlanmıştır.
İlk Basım: Kasım 2003
Yeni Edisyon İlk Basım: Kasım 2016
Metis Edebiyat Yayın Yönetmeni:
Müge Gürsoy Sökmen
Yayıma Hazırlayan: Bülent Somay
Kapak Tasarımı: Emine Bora, Semih Sökmen
Dizgi ve Baskı Öncesi Hazırlık:
Metis Yayıncılık Ltd.
Baskı ve Cilt:
Yaylacık Matbaacılık Ltd.
Fatih Sanayi Sitesi No: 12/197 Topkapı, İstanbul
Matbaa Sertifika No: 11931

DAVID EDDINGS
DARSHİVA BÜYÜCÜSÜ

MALLORYON
DÖRDÜNCÜ KİTAP

Çeviren:
ÇİĞDEM ERKAL İPEK

METİS YAYINLARI
DAVID EDDINGS KOLEKSİYONU
*
Belgariad Beşlisi
KEHANETİN OYUNCAĞI
BÜYÜCÜLER KRALİÇESİ
SİHİRBAZIN TUZAĞI
BÜYÜLÜ ŞATO
EFSUNCUNUN SON OYUNU
*
Malloryon Beşlisi
BATININ MUHAFIZLARI
MURGOLARIN KRALI
KARANDA'NIN İFRİT BEYİ
DARSHİVA BÜYÜCÜSÜ
KELL KÂHİNESİ

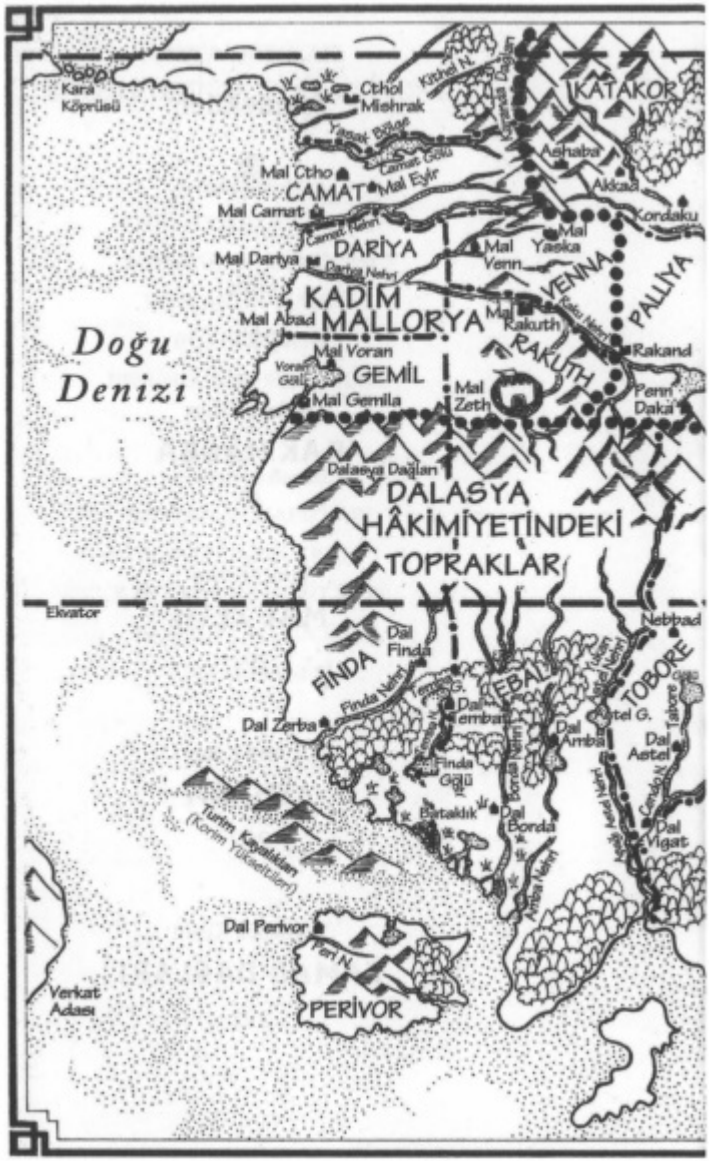
Kara Köprüsü
Cthol Mishrak
Kithel N.
KATAKOR
Ashaba
Akkad
Kordaku
Mal Ctho
CAMAT
Mal Eyir
Mal Camat
Camat Nehri
DARİYA
Mal Yaska
Mal Venn
Mal Dariya
Dariya Nehri
VENNA
PALLIYA
KADİM
MALLORYA
Mal Abad
Mal Rakuth
RAKUTH
Rakand
Doğu Denizi
Mal Voran
GEMİL
Mal Gemila
Mal Zeth
Penn Daka
Dalasya Dağları
DALASYA
HÂKİMİYETİNDEKİ
TOPRAKLAR
Ekvator
Nebbad
Dal Finda
FİNDA
EBAL
TOBORE
Finda Nehri
Dal Zerba
Dal Amba
Dal Astel
Finda Gölü
Bataklık
Dal Borda
Dal Vigat
Turim Kayalıkları
(Korim Yükseltileri)
Dal Perivor
Peri N.
PERİVOR
Verkat Adası

KARANDA'NIN
YEDİ
KRALLIĞI
ZAMAD
Kutup Dairesi
Aduma
Karand
Jenn
GANESYA
JENNO
Mankhor
Zamad Dağları
Vordal
Keldesca
VORESBO
Luxal
Torpakan
Altork
Altork Gölü
Bakan
Kaduz
Pannor
MELCENA
DELCHİN
Anden
Melcene Adası
Ushad
Maga Renn
RENGEL
Kallahar
Falesca
Jarot
Ludera
Molva
CELANTA
Taresca
Gule
Gordanka
Kort
DARSHİVA
PELDANE
MELCENE
Selda
Ferra
Hemil
Velluta
Banthul
İMP.
Crol Tibu
Dal Cendo
Balasa
GANDAHAR
Bashad
Gandahar Ormanı
Magan Nehri Ağzı
Keil
Leng
SHELLY SHAPIRO

Oscar William Patrick Janson-Smith için:

Dünyamıza hoşgeldin!

Sevgiler

Dave ve Leigh

GİRİŞ

Doğu İmparatorluğu'nun Kısa Tarihi.
- *Melcena ve Mallorya İmparatorluğundan* alınmıştır.
Melcene Üniversitesi Matbaası

MELCENE İmparatorluğunun menşei kaybolup gitmiştir. Bazı efsaneler Melcenelilerin öncülerinin, Melcene Adalarının doğusunda uzanan engin denizden kaba kanolarla geldiklerini iddia eder; diğerleri ise Melcenelilerin atalarının Dalasya'da mevcut olan o tuhaf medeniyetin bir uzantısı olduğunu ileri sürer. Menşeleri her ne olursa olsun, Melcena dünyanın en eski medeniyeti olarak karşımıza çıkmaktadır.

Melcena'nın denizle hep bir bağlantısı bulunmuş, Melcenelilerin ilk yurtları Mallorya kıtasının doğu kıyısı açıklarında bulunan adalar olmuştur. Tol Honeth basit bir köy, Mal Zeth çadırlardan oluşma pejmürde bir kümeyken Melcene'nin payitahtı bir aydınlık ve medeniyet şehriydi. Melcenelilerin atalarının yurduna tek rakip, tüm düşüncelerini semaya yöneltmiş Kell olabilirdi sadece.

Melcena'nın o görkemli yalnızlığından ayrılmasına neden olan tek şey o afetin yaşanmasıdır. Tahminen beş bin yıl önce, batının uzaklarında büyük bir felaket yaşanmıştı. Angaraklar ile Alornlar bunun nedenini Tanrılar arasındaki dini bir çekişmeye bağlamaktadır. Bu tür açıklamaların ciddiye alınmaması gerektiği halde, bunlar ilkel akılların, tabiat güçlerini nasıl algıladıkları konusunda bize ışık tutmaktadır.

Nedeni her ne olursa olsun yaşanan bu afet sırasında ilk kıta

ayrılmış ve muazzam dalgalar meydana gelmişti. Denizler önce çekilmiş, ardından yükselmiş ve en sonunda aşağı yukarı, mevcut kıyı şeridini oluşturacak şekilde durulmuştu. Bu Melcena için tam bir felaket olmuştu. Kadim Melcene'nin kara kısmının en az yarısı deniz tarafından yutulmuştu. Arazi kayıpları muazzam da olsa, halkının çoğu kurtulmuştu. Bu da eski adalarından arta kalan arazilerde tutunmaya çalışan, aşırı derecede yoğun bir nüfus anlamına geliyordu. Melcena'daki payitaht, işlerin, tropik iklime sahip alçak bölgelerde hava koşullarının yıpratıcı etkilerinden korunarak rahatça yürütülebildiği, dağlar arasında zarif bir şehirdi. Afetin ardından Melcena, deprem ve sellerle tahrip olmuş, yeni oluşan kıyıdan ancak bir fersah kadar içerde bir şehir haline gelmişti.

Şehrin yeniden inşa edildiği bu dönem sonunda küçülen yurtlarının artık nüfuslarını besleyemeyeceği aşikâr olmuştu. En yakınlarında, yozlaşmış da olsa kendilerinkine uygun bir lisan konuşan ırkdaşlarıyla dolu bir bölge olan güneydoğu Mallorya bulunuyordu; Melceneliler dikkatlerini işte bu bölgeye çevirdiler. Bu bölgede beş ilkel krallık vardı: Gandahar, Darshiva, Celanta, Peldane ve Rengel. Bu krallıklar teknolojik açıdan çok üstün Melceneliler tarafından hemen istila edilmişler ve büyüyen imparatorluklarına dahil olmuşlardı.

Melcene İmparatorluğu'nda hâkim güç bürokrasiydi. Bir hükümetin bürokratik şeklinin bazı dezavantajları bulunsa da devamlılığın ve bir işin, genellikle diğer hükümet şekillerini harekete geçiren kapris, önyargı ve benmerkezcilikle yaptırılmasından ziyade daha elverişli bir biçimde nasıl yaptırılacağını bulmaya önem veren net bir pragmatizm sağlaması açısından bir faydası bulunuyordu. Melcene bürokrasisi aşırı derecede işlekti. Melcene düşüncesine "kabiliyet aristokrasisi" kavramı hâkimdi. Eğer dairelerden biri kabiliyetli birini gözden kaçıracak olursa, bir diğerinin bu kişiyi kapacağına şüphe yoktu.

Melcene hükümetinin birçok dairesi, gençler arasında dahi sayılabilecekleri bulmak için buradaki nüfusu taramak amacıyla yeni fethedilmiş ana karadaki taşra bölgelerine koşturmuştu. Fethedilmiş halklar böylece, imparatorluk yaşamının ana görüşüne dahil edilmiş oluyordu. Her zaman için pragmatik bir görüşe sahip olan Melceneliler ana kıtadaki bu beş taşra krallığındaki sülaleleri yerinde bırakarak, yenisini oluşturmaktansa, oturmuş bir otorite zincirini işletmeyi tercih etmişlerdi.

Sonraki bin dört yüz yıl boyunca, batı kıtasındaki dini ve politik tartışmalardan uzak duran Melcene İmparatorluğu gelişti. Melcene medeniyeti laik ve uygardı; ayrıca eğitim alanında son derece gelişmişti. Kölelik bilinmiyordu; Angaraklar ve Angarakların boyunduruğu altındaki Karanda ve Dalasya halkları ile yapılan ticaret son derece kârlı oluyordu. Melcena'daki eski payitaht, eğitimin en önemli merkezi halini almıştı. Ne yazık ki birtakım Melceneli ulema yüzlerini sırri bazı bilgilere çevirdi. Bu kişilerin kötü ruhları çağırmaları Morindiyalıların veya Karandalıların safsatalarının çok ötesine geçmiş, daha karanlık, daha ciddi alanlar araştırılmaya başlanmıştı. Cadılık ve ölülerle haberleşme konusunda epeyce ilerlemişlerdi. Fakat en çok simya konusuna eğiliyorlardı.

Angaraklarla ilk karşılaşmaları bu döneme rastgelir. Bu ilk buluşmalarından zaferle çıksalar da Melceneler, Angarakların zaman içerisinde kendilerini sadece sayılarının ağırlığıyla ezip geçeceklerini fark etmişlerdi.

Angaraklar gayretlerinin çoğunu Dalasya devletini idareleri altına almaya harcasalar da, aralarında ihtiyatlı ve deneme niteliğinde bir barış oluşmuştu. İki ulus arasındaki ticari anlaşmalar bir yere kadar birbirlerini daha iyi anlamalarını sağlıyordu; gerçi Melceneler Angarakların en az sofu olanlarının bile dine olan düşkünlükleriyle pek eğleniyorlardı. Bundan sonraki bin sekiz yüz yıl boyunca iki ulus arasındaki ilişkiler, nadiren bir-iki yıl kadar süren küçük savaşlarla bozulmaya başladı. Her iki taraf da dikkatle tüm güçlerini ortaya çıkarmaktan kaçındılar; belli ki bir ölüm kalım karşılaşması olmasını arzu etmiyorlardı.

Birbirleri hakkında daha fazla bilgiye sahip olabilmek için her iki ulus da belirli bazı liderlerin çocuklarının, belirli süreler için yer değiştirmesini âdet edinen bir metot geliştirdi. Yüksek rütbeli Melcene bürokratlarının oğulları, Angarak generallerinin aileleri ile yaşamaları için Mal Zeth'e yollandı; generallerin oğulları ise yetiştirilmek üzere imparatorluk payitahtına gönderiliyordu. Sonuç, ileride Mallorya İmparatorluğu'nun yönetimini elinde bulunduran sınıfın ilkesi haline gelen kozmopolit bir düşünceye sahip bir grup genç adam olmuştu.

Dördüncü bin yılın sonuna doğru yapılan böyle bir değiş tokuş, nihayet iki halkın birleşmesiyle sonuçlandı. Yüksek rütbeli bir Angarak generalinin oğlu olan on iki yaşlarında, Kallath adında bir genç gelişim yıllarını İmparatorluk Dışişleri Bakanının evinde geçirmesi için Melcena'ya yollanmıştı. Bakanın imparatorluk ailesi

ile sık sık resmi ve sosyal temasları oluyordu ve kısa bir süre sonra Kallath imparatorluk sarayında beklenen bir konuk halini almıştı. İmparator Molvan yaşlı bir adamdı ama hayatta tek bir evladı, Danera isminde, Kallath'tan belki bir yaş kadar küçük olan kızı kalmıştı. Kallath on sekiz yaşında askeri mesleğine başlaması için Mal Zeth'e çağrılıncaya kadar iki genç arasındaki ilişki, pek de alışılmış dışı sayılmazdı. Kallath yirmi sekiz yaşına kadar, göz kamaştırıcı bir hızla yükselerek Rakuth Bölgesi Umumi Valisi mevkiine ulaşmış, böylece genelkurmaylığa terfi eden en genç adam olma unvanını kazanmıştı. Bir yıl sonra Prenses Danera ile düğününün yapıldığı Melcene'ye gitmişti.

Bunu izleyen yıllarda Kallath zamanını Melcena ile Mal Zeth arasında bölüştürmüş, her ikisinde de bir güç zemini hazırlamış ve İmparator Molvan 3829 yılında öldüğünde, artık kendisini hazır etmişti. Tahta geçebilecek durumda olan başkaları da vardı ama bunların çoğu ölmüştü - çoğu da esrarengiz koşullar altında. Yine de, Melcena soylularının birçoğunun şiddetli itirazlarına rağmen Kallath 3830 yılında Melcena İmparatoru ilan edildi; bu itirazlar Kallath'ın askerleri tarafından merhametsiz bir yeterlilikle susturulmuştu. Danera, Kallath'ın soyunun devamını garanti altına almak için yedi sağlıklı bebek dünyaya getirmişti.

Ertesi yıl Mal Zeth'e giden Kallath, hazır bekleyen Melcene ordusunu Delchin sınırına götürmüştü. Mal Zeth'te Kallath, genelkurmaya bir ültimatom verdi. Güçleri, Kallath'ın Rakuth bölgesindeki, Angarakların askeri valisinin ona ittifak sözü vermiş olduğu Karand'ın doğu prensliklerindeki ordusunu kapsıyordu. Delchin sınırındaki orduyla birlikte bu güçler ona mutlak bir askeri üstünlük sağladı. İsteği Angarak ordularının başkomutanı olarak atanmaktı. Bunun geçmiş örnekleri de vardı. Geçmişte, ara sıra bir generale bu görev veriliyordu ama genelkurmayın müşterek idaresi daha yaygın bir uygulamaydı. Lâkin Kallath'ın talebi, bu manzaraya yeni bir şeyler katmıştı. İmparator olarak mevki, babadan oğula geçen bir şeydi; o Angarakların başkumandanlığının da babadan oğula geçmesi konusunda ısrar ediyordu. Çaresiz kalan generaller onun taleplerini kabullendi. Kallath, hem Melcene İmparatoru, hem de Angarakların Başkumandanı olarak tüm kıtada her şeye hâkim olmuştu.

Melcene ile Angarak'ın kaynaşması çalkantılı olmuştu ama sonuçta yıllar içinde Melcene bürokrasisinin Angarak askeri yönetiminden kesinlikle daha etkili olduğu ortaya çıkınca Melcene

sabrının Angarak kabalığını da eskitmiş olduğu anlaşılmıştı. Bürokrasi ilk başlarda standartlar ve para gibi sıradan meselelerle ilerlemeye başlamıştı. Buradan kıta çapında bir Yollar Dairesi kurmak için kısacık bir adım atmak bile kâfi olmuştu. Birkaç yüz yıl içinde bürokrasi, kıta üzerindeki yaşamın tam anlamıyla tüm yönlerini hareket ettirir olmuştu. Her zamanki gibi ırkına hiç bakmadan, Mallorya'nın dört bir köşesinden yetenekli kadınları ve erkekleri bir araya getiriyordu; kısa bir süre sonra idari birimler Melceneli, Karandalı, Dalasyalılardan oluşmaya başlamıştı; bu birimlerde Angaraklar da yok değildi. 4400 yılına varıldığında bürokratik nüfuz tamamlanmıştı. Zaman içinde, belki de bürokrasinin geleneksel olarak bütün iletişimini "İmparator"un kurmasından, başkumandan sıfatı kullanılmamaya başlamıştı. Melcena İmparatoru'nun, ne zaman Mallorya İmparatoru'na dönüştüğü konusunda belirli bir tarih yoktur ve bu kullanım Batı'da Vo Mimbre Muharebesi ile biten feci maceranın ertesine kadar resmi olarak onay görmemiştir.

Melcenelilerin din değiştirerek Torak'a tapınmaya başlamaları en iyi ihtimalle yüzeysel bir şeydi. Politik menfaatler nedeniyle Angarak ibadetinin biçimlerini kabul eder görünmüşlerse de Grolimler, bütün Angarakların bir özelliği olan Ejderha Tanrıya seviyesizce itaat etmeyi onlar arasında sağlayamamıştı.

4850 yılında Torak, aniden Ashaba'daki asırlar süren inzivasından çıkmıştı. Sakatlanmış yüzü cilalı çelikten bir maske ardına gizlenmiş olan canlı Tanrı Mal Zeth kapılarında ortaya çıkınca bütün Mallorya' da büyük bir şok yaşanmıştı. İmparator büyük bir saygısızlıkla kenara itilmiş Torak, "Kal" -yani Kral ve Tanrı- olarak tüm yetkiyi eline almıştı. Cthol Murgos'a, Mishrak ac Thul ve Gar og Nadrak'a haberciler yollanmış ve 4852 yılında Mal Zeth'te bir savaş konseyi toplanmıştı. Dalasyalılar, Karandlar ve Melceneler, masal olduğuna inandıkları bir şahsiyetin karşılarına dikilmesiyle afallamışlar, bu şokları Torak'ın müritlerinin varlığıyla katlanmıştı.

Torak bir Tanrıydı ve buyurmak dışında konuşmuyordu. Fakat Müritleri Ctuchik, Zedar ve Urvon insandı ve her şeyi soğuk bir kendini beğenmişlikle yokluyor, inceliyorlardı. Bunlar toplumun neredeyse tamamen laik olduğunu hemen fark etmiş ve bu durumu düzeltmek için tedbirler almışlardı. Mallorya üzerinde terör hüküm sürmeye başladı. Grolimler her yana girdiler; onlar için laiklik bir nevi dinsizlikti. Uzun süredir hemen hemen neredeyse unutulmuş

olan kurban törenleri aşırı bir heyecanla yeniden başlatılmıştı; kısa bir süre içinde Mallorya'da sunağı ve pis kokulu ateşi olmayan tek bir köy bile kalmamıştı. Torak'ın müritleri tek bir darbede binlerce yılda oturtulmuş askeri ve bürokratik yönetim şeklini alaşağı etmiş ve Grolimlerin mutlak egemenliğini geri getirmişti. Kısa bir süre sonra Mallorya yaşamının, Torak'ın iradesine umutsuzca boyun eğmeyen tek bir yönü kalmamıştı.

Batı ile yapılacak savaş için Mallorya'da yaşanan seferberlik kelimenin tam anlamıyla kıtayı boşaltmış, Vo Mimbre'de yaşanan felaket ise koca bir nesli silip süpürmüştü. Bir faciaya dönüşen bu seferberlik bir de Torak'ın Riva Vekilharcı elinde ölümüyle birleşince Mallorya'nın moralini tamamen bozmuştu. Titrek ve yaşlı imparator emekliliğini bir yana bırakarak parçalanmış bürokrasiyi yeniden kurmak için ortaya çıkmıştı. Grolimlerin denetimi ellerinde tutmak için harcadıkları çaba tam bir nefretle karşılanmıştı. Torak olmadan gerçek bir güce de sahip değillerdi. İmparatorun oğullarından çoğu Vo Mimbre'de telef olmuşlardı ama ihtiyar yıllarının mükâfatı olan yedi yaşında bir oğul, kabiliyetli tek bir çocuğu kalmıştı. İmparator kalan yıllarım oğlunun bir hükümdar olarak eğitimine ve hazırlanmasına ayırdı. Sonunda yaşlılık imparatoru elden ayaktan edince, o zamanlar on dört yaşında olan Korzeth babasını duygusuzca tahttan indirerek kendisi imparatorluk tahtına çıktı.

Savaştan sonra Mallorya toplumu yeniden bölünerek, eskisi gibi Melcena, Karanda, Dalasya ve Kadim Mallorya olarak ayrıldılar. Hatta Angarakların gelmesinden önce mevcut olan tarih öncesi krallıklara kadar bir bölünme eğilimi bile yaşanmıştı. Bu hareket özellikle güney Melcena'daki Gandahar prensliğinde, Zamad'da, Karanda'daki Voresbo'da ve Dalasya Eyaletlerindeki Perivor'da kuvvetle hissedilmişti. Korzeth'in gençliğine aldanan bu bölgeler, Mal Zeth'teki imparatorluk tahtından bağımsızlıklarını düşüncesizce ilan etmişler, kalan prenslikler de aynı uygulamaya yakında iştirak edeceklerinin sinyallerini vermişlerdi. Korzeth, isyan dalgasını kökten kazımak için derhal harekete geçti. Çocuk imparator, hayatının geri kalanını belki de tarihin bildiği en büyük kan gölü içinde, at üzerinde geçirdi; fakat işi bittiği zaman kendisini izleyenlere birleşmiş bir Mallorya bırakmıştı.

Korzeth'in torunları kıtaya başka çeşit bir yönetim getirmişlerdi. Felaket getiren savaştan önce Mallorya İmparatorluğu büyük ölçüde bürokrasiye dayanıyordu. Ama artık imparatorluk tahtının mutlak

bir hâkimiyeti vardı. Güç merkezi, Korzeth ile ardıllarının askeri kökenli olmaları nedeniyle Melcena'dan Mal Zeth'e taşınmıştı. Güç tek ve mutlak bir yöneticinin eline geçtiğinde her zaman olduğu gibi entrikalar fazlalaşmaya başladı. Bazı memurlar rakiplerini gözden düşürmek ve imparatorun sevgisini kazanmak için planlar yaptıkça komplolar ve düzenler kurulmaya başlamıştı. Korzeth'in torunları bu saray entrikalarını durdurmaya çalışacakları yerde, karşılıklı güvensizlikle bölünmüş kişilerin tahtı tehdit edecek şekilde bir araya gelemeyeceği düşüncesiyle bu kişileri daha da yüreklendirdi.

Zamanımız imparatoru Zakath, tahta on sekiz yaşında geçmişti. Zeki, hassas ve becerikli biri olan Zakath aydınlık bir idarenin müjdesini verir gibiydi. Öte yandan yaşadığı şahsi bir trajedi onu bu yolundan döndürmüş ve dünyanın yarısını korkutan bir adam olmasına neden olmuştu. Artık güç kavramı kafasına takılmış ve son yirmi yıldır tüm Angarakların Büyük Hükümdarı olma düşüncesi aklından çıkmamaya başlamıştır. Zakath'ın tüm Batı Angarak Krallıkları üzerinde bir hükümranlık kurup kurmayacağını ancak zaman gösterecektir ama eğer başarıya ulaşırsa tüm dünyanın tarihi temelinden değişecektir.

Birinci Kısım

MELCENA

Kutup Dairesi
ZAMAD
GANESYA
Aduma
Aduma Gölü
Vordal
Kaldesca
Zamad Dağları
Voresbo Gölü
VORESBO
Pannor Gölü
Luxal
Luxal N.
Altork
Altork Gölü
Bakan
Kaduz
Pannor
Anden
RENGEL
Maga Renn
Kallahar Nehri
MELCENE ADALARI
Fallesca
Kallahar
Ludera
Jarot
Molva
CELANTA
Taresca N.
Taresca
Melcene
Gule
Gordanka
Ekvator
Kort
DARSHİVA
Lerra
Büyük Mağan Nehri
PELDANE
Hemil
Selda
Velluta N.
Velluta
MELCENA
Banthul
Crol Tibu
GANDAHAR
Bashad

BİRİNCİ BÖLÜM

DRASNİYA Kraliçesi Haşmetmeapları Porenn dalgın bir haleti ruhiye içerisindeydi. Boktor sarayındaki pembe farbalalı oturma odasının penceresinin önünde durmuş oğlu Kheva ile Trellheimlı Barak'ın oğlu Unrak'ın, sabah güneşine boğulmuş bahçede oynayışlarını seyrediyordu. Oğlanlar, neredeyse büyümelerinin gözle görülebilecek hızla ilerlediği, seslerinin oğlansı soprano ile erkeksi bariton arasında gidip geldiği o çağa ermişlerdi. Porenn tuvaletinin önünü düzelterek içini çekti. Drasniya Kraliçesi kocasının ölümünden beri siyah giyiyordu. "Onunla gurur duyardın sevgili Rhodarcığım," diye fısıldadı hüzünle.

Kapı hafifçe çalındı.

"Buyurun?" diye cevap verdi kraliçe, dönmeden.

"Sizi görmek isteyen bir Nadrak var Haşmetmeapları," diye rapor verdi yaşlı uşak. "Onu tanıdığınızı söylüyor."

"Ya?"

"İsminin Yarblek olduğunu söylüyor."

"A, evet. Prens Kheldar'ın ortağı. İçeri buyur edin."

"Yanında bir de kadın var Haşmetmeapları," dedi uşak kınayan bir ifadeyle. "Kadın, Haşmetmeaplarının duymak istemeyeceği bir lisan kullanıyor."

Porenn tatlı tatlı tebessüm etti. "Vella olmalı," dedi. "Daha önce de küfrettiğini duymuştum. Bu konuyu o kadar ciddiye aldığını zannetmiyorum. Rica etsem ikisini de içeri buyur eder misin."

"Derhal Haşmetmeapları."

Yarblek her zamanki pejmürdeliğindeydi. Uzun siyah paltosunun omzunun dikişi bir yerinden sökülmüş ve bir parça işlenmemiş deriden sırımla üstün körü tamir edilivermişti. Sakalı kaba, kara ve cılız, saçları dağınıktı, üstelik sanki pek de hoş kokmuyormuş gibi görünüyordu. “Haşmetmeapları,” dedi abartıyla; eğilerek selam vermeye de yeltenmişti ama yalpaladığı için selamı yarım kaldı.

“Şimdiden sarhoş mu oldunuz Efendi Yarblek?” diye sordu Porenn cilveli bir edayla.

“Yok, pek sayılmaz Porenn,” diye cevap verdi kaba adam yüzsüzce. “Sadece biraz akşamdan kaldım o kadar.”

Kraliçe Nadrak’ın, ilk ismini kullanmasından alınmamıştı. Yarblek resmiyet konusunda hiçbir zaman başarı göstermiş sayılmazdı.

Yarblek’in yanında içeri giren kadın mavisiyah saçlı, alevli gözlü, insanı afallatacak kadar güzel bir Nadraktı. Üzerine sıkıca yapışan deri pantolon ve siyah deri bir yelek giymişti. Her iki çizmesinin tepesinden de gümüş kabzalı hançerler çıkmıştı; ayrıca iki tanesi de geniş deri kemerine sokulmuştu. Kadın sınırsız bir zarafetle eğilerek selam verdi. “Yorgun görünüyorsun Porenn,” diye dikkat çekti. “Daha fazla uyuman lazım bence.”

Porenn güldü. “Bunu bana aşağı yukarı her saat başı bir tomar parşömen getirenlere söyle.”

“Yıllar önce ben kendi kendime bir kural koydum,” dedi Yarblek, buyur edilmeden bir sandalyeye yayılarak. “Hiçbir şeyi yazıya dökme, dedim. Hem zamandan tasarruf ediyorum, hem de başımı dertten kurtarıyor.”

“Sanki Kheldar’ın da benzer bir şeyler söylediğini duymuştum.”

Yarblek omzunu silkti. “İpek gerçekleri çok iyi kavrar.”

“İkinizi de uzun süredir görmüyorum,” diye dikkat çekti Porenn; o da bir sandalyeye oturdu.

“Mallorya’daydık,” diye açıkladı Vella kraliçeye, odada dolanıp, mobilyalara kıymet biçercesine bakarak.

“Bu biraz tehlikeli değil mi? Oralarda bir veba salgını olduğunu duydum.”

“Salgın Mal Zeth’le sınırlı sayılır,” diye cevap verdi Yarblek. “Polgara imparatoru, şehre giriş çıkışın yasaklanması konusunda ikna etti.”

“Polgara mı?” diye nida etti Porenn ayağa kalkarak. “Onun Mallorya’da ne işi var?”

“Son gördüğümde Ashaba diye bir yere doğru gidiyordu. Yanında Belgarath ve diğerleri de vardı.”

“Mallorya’ya nasıl geçtiler?”

“Gemiyle sanırım. Yüzmesi zahmetli olur.”

“Yarblek, her şeyi ağzından cımbızla mı çekmek zorunda kalacağım?” diye sordu Porenn öfkelenerek.

“Şimdi anlatacağım Porenn,” dedi adam biraz kırılmış gibi görünüyordu. “Önce hikâyeyi mi dinlemek istersin, yoksa mesajları mı iletmemi dilersin? Sana bir sürü mesaj getirdim; ayrıca Vella’da da sır gibi sakladığı -en azından bana söylemediği- başka mesajlar var.”

“Baştan başla Yarblek.”

“Nasıl istersen.” Sakalını kaşıdı. “Benim kulağıma çalındığına göre İpek, Belgarath ve diğerleri Cthol Murgos’taymış. Malloryalıların eline düşmüşler ve Zakath hepsini alıp Mal Zeth’e gitmiş. Koca kılıçlı o delikanlı - Belgarion muydu? Her neyse onunla Zakath pek bir kaynaşmışlar…”

“Garion ile Zakath mı?” diye sordu Porenn kulaklarına inanamayarak. “Nasıl olur?”

“Ne bileyim. Arkadaş olduklarında ben orada değildim. Hülasa pek bir iyi dost olmuşlar ama sonra Mal Zeth’te veba baş göstermiş. Ben İpek ile yanındakileri şehirden gizlice çıkartmayı becerdim; birlikte kuzeye gittik. Venna’ya varmadan ayrıldık. Onlar Ashaba adındaki şu yere gitmek istiyordu, benim ise Yar Marak’a götürmek istediğim mal yüklü bir kervanım vardı. Aslında oldukça da iyi bir kâr bıraktı.”

“Neden Ashaba’ya gidiyorlardı?”

“Zandramas isminde bir kadının peşindeydiler - Belgarion’un oğlunu çalan kadının.”

“Kadın mı? Zandramas bir kadın mıymış?”

“Bana öyle söylediler. Belgarath sana iletmem için bir mektup verdi. Hepsi orada yazıyor. Ona, bunları yazmaması gerektiğini söyledim ama beni dinlemedi.” Yarblek kendisini oturduğu sandalyeden kurtarıp paltosunun ceplerini karıştırdı ve hem buruşuk, hem de pek temiz olmayan bir parşömeni kraliçeye uzattı. Sonra pencereye doğru yürüyerek dışarı baktı. “Şu aşağıdaki Trellheim’ın oğlu değil mi?” diye sordu. “Şu kızıl saçlı, kuru olanı.”

Porenn parşömeni okuyordu. “Evet,” dedi düşünmeden, mesajı anlamaya çalışıyordu.

“Burada mı? Yani Trellheim.”

“Evet. Gerçi uyanıp uyanmadığını bilmiyorum. Dün gece oldukça geç vakte kadar oturdu ve yatağa giderken biraz çakırkeyifti.”

Yarblek güldü. “Tam Barak’a göre. Karısı ve kızları da yanında mı?”

“Hayır,” dedi Porenn. “Onlar Val Alorn’da kalıp büyük kızlarının düğün hazırlıklarını yapmaya başlamışlar.”

“O kadar büyüdü mü?”

“Çerekler genç yaşta evlenir. Bunun, kızların başını dertten kurtarmanın en iyi yolu olduğunu düşünüyor olmalılar. Barak ile oğlu, telaştan kaçmak için buraya geldiler.”

Yarblek yine güldü. “En iyisi gidip onu uyandırayım, bakayım içecek bir şeyleri var mı.” İşaret parmağını iki kaşının arasına, yüzünde acılı bir ifadeyle değdirdi. “Bu sabah kendimi biraz rahatsız hissediyorum; Barak da tam böyle zamanların adamı. Kendimi daha iyi hissettiğimde yine uğrarım. Ayrıca senin de okuman gereken mektuplar var. Ha,” dedi, “neredeyse unutuyordum. Burada biraz daha var.” Pejmürde görünüşlü paltosunun içini yoklamaya başladı. “Biri Polgara’dan.” Bunu umursamazca masaya fırlattı. “Biri Belgarion’dan. Biri İpek’ten, biri de o gamzeli kızdan - hani Kadife dedikleri kızdan. Yılan bir şey yollamadı - yılanları bilirsin. Şimdi müsadenle *gerçekten* kendimi pek iyi hissetmiyorum.” Kapıya doğru yalpalayarak dışarı çıktı.

“İnsanı çileden çıkartan bir adam,” diye belirtti Porenn.

“Bunu özellikle yapıyor.” Vella omzunu silkti. “Komik olduğunu düşünüyor.”

“Yarblek senin de bana iletecek bazı mesajların olduğunu söyledi,” dedi kraliçe. “Hepsini birlikte okusam fena olmaz - bütün şokları bir kerede atlatayım bari.”

“Benim tek bir mesajım var Porenn,” diye cevap verdi Vella, “o da yazılı değil. Liselle -hani şu Kadife dedikleri- yalnız kaldığımızda sana bir şey söylememi istedi.”

“Pekâlâ,” dedi Porenn, Belgarath’ın mektubunu bırakarak.

“Bunu nasıl keşfettiklerini bilmiyorum,” dedi Vella, “ama Cthol Murgos’un Kralı Taur Urgas’ın oğlu değilmiş.”

“Sen ne diyorsun Vella?”

“Urgit’in o ağzından köpükler saçan deliyle bir ilgisi yokmuş. Görünüşe göre yıllar önce Drasniyalı bir işadamı Rak Goska’daki

sarayı ziyaret etmiş. Bu adamla Taur Urgas'ın karısı bayağı iyi dost olmuşlar." Bir kaşını hafifçe kaldırarak tebessüm etti. "Çok sıkı fıkı olmuşlar. Murgo kadınları hakkında hep böyle bir kuşkum olmuştu zaten. Her neyse, işte Urgit de bu dostluğun bir meyvesiymiş."

Kraliçe Porenn'in aklına korkunç bir şey gelmeye başlamıştı.

Vella yaramaz bir ifadeyle kraliçeye gülümsedi. "Hepimiz İpek'in kraliyet ailesiyle bağları olduğunu bilirdik," dedi. "Bilmediğimiz kaç kraliyet ailesiyle bağları olduğuydu."

"Yo!" Porenn'in nefesi kesilir gibi oldu.

Vella güldü. "Aynen öyle. Liselle, Urgit'in annesini sıkıştırınca, hanımefendi itiraf etmek zorunda kalmış." Nadrak kızının yüzü ciddileşti. "Liselle'in mesajının bütün amacı İpek'in bunu, o bir deri bir kemik tipin, Cirit'in bilmesini istememesi. Liselle bunu birine rapor etmesi gerektiğini düşünmüş. O yüzden bunu sana iletmemi istedi. Cirit'e söylenmesi gerekip gerekmeyeceğine karar verecek olan kişi *sen* olacakmışsın."

"Ne kadar da düşünceli," dedi Porenn alayla. "Şimdi de benden, haberalma teşkilatımın şefinden bir şeyler gizlememi istiyorlar."

Vella'nın gözleri pırıldadı. "Liselle iki derede bir arada kalmış vaziyette Porenn," dedi. "Çok fazla içtiğimin ve çok küfrettiğimin farkındayım. Bu yüzden insanlar benim aptal olduğumu düşünüyor ama değilim. Nadrak kadınları dünyayı tanır; benim de gözlerim çok keskindir. Onları yakalamadım ama Yarblek'in beni satacağı paranın yarısına iddiaya girerim ki İpek ile Liselle arasında bir şeyler var."

"Vella!"

"Bunu ispat edemem Porenn ama gördüğüm şeyi anlarım." Nadrak kızı deri yeleğini kokladıktan sonra yüzünü buruşturdu. "Eğer büyük bir sorun olmayacaksa, banyo yapmak isterim. Haftalardır eyer üzerindeyim. Atlar çok hoş hayvanlardır ama yine de bir at gibi kokmak istemem."

Porenn'in aklı çok hızlı çalışmaya başlamıştı artık; düşünecek zaman kazanmak için ayağa kalkarak vahşi Nadrak kızına yaklaştı. "Hayatında hiç saten giydin mi Vella?" diye sordu. "Bir tuvalet mesela?"

"Saten mi? Ben mi?" Vella kaba bir sesle kahkahalar attı. "Nadraklar asla saten giymez."

"O halde sen ilk olabilirsin." Kraliçe Porenn minik beyaz elini uzatarak Vella'nın gür mavi-siyah saçlarını tepesinde üstün körü bir

topuz yaptı. “Böyle saçlar için ruhumu bile verebilirdim,” diye mırıldandı.

“Satarım,” diye önerdi Vella. “Eğer ben sarışın olabilseydim ne ödeyebileceğimi biliyor musun?”

“Sus Vella,” dedi Porenn dalgınca. “Düşünmeye çalışıyorum.” Kızın saçını elinde gevşekçe burarken, saçların temasının ne kadar canlı olduğunu fark ederek hayret etti. Sonra uzanarak Vella’nın çenesini kaldırdı ve kızın iri gözlerine baktı. Sanki bir şeyler uzanmış ve Drasniya Kraliçesine dokunmuştu; aniden önündeki bu yarı vahşi çocuğun yazgısını görüverdi. “Ah aman,” diye güldü neredeyse, “seni bekleyen ne kadar akıl almaz bir gelecek var böyle. Başın göğe, göğün ta kendisine erecek Vella.”

“Tam olarak ne hakkında konuştuğunu anlamadım Porenn.”

“Anlayacaksın.” Porenn önünde duran o mükemmel yüze baktı. “Evet,” dedi, “bence saten. Eflatun hoş olur.”

“Ben kırmızıyı tercih ederim.”

“Hayır canım,” dedi Porenn ona. “Kırmızı uymaz. Kesinlikle eflatun olmalı.” Uzanarak kızın kulaklarına dokundu. “Ayrıca buraya ve buraya da ametist.”

“Neyin peşindesin?”

“Bu bir oyun çocuk. Drasniyalılar oyun konusunda çok hünerlidir. Bittiğinde, fiyatını iki misline çıkartacağım.” Porenn bu konuda biraz kendini beğenmiş sayılırdı. “Önce yıkan, sonra neler yapabileceğimize bir bakarız.”

Vella omzunu silkti. “Hançerlerimi yanımdan ayırmadığım sürece sorun yok.”

“Bunun da bir çaresini buluruz.”

“Gerçekten benim gibi bir yığından bir şeyler çıkartabilir misin?” diye sordu Vella neredeyse acıklı bir sesle.

“Bana güven,” dedi Porenn gülümseyerek. “Şimdi yıkan çocuk. Okumam gereken mektuplar ve vermem gereken kararlar var.”

Drasniya Kraliçesi mektupları okuduktan sonra uşağım çağırarak birkaç emir verdi. “Trellheim Kontuyla konuşmak istiyorum,” dedi, “daha da sarhoş olmadan. Saraya gelir gelmez Cirit’le de konuşmak istiyorum.”

Belki bir on dakika kadar sonra Barak Porenn’in kapısında belirdi. Gözleri biraz kızarmıştı ve gür, kızıl sakalı da darmadağın duruyordu. Yarblek de onunla geldi.

“Kupalarınızı ortadan kaldırın beyler,” dedi Porenn soğuk bir

edayla. “Yapılması gereken işler var. Barak, *Denizkuşu* açılmaya hazır mı?”

“O her zaman hazırdır,” dedi Barak, biraz incinmiş gibi bir ses tonuyla.

“Güzel. O halde denizcilerini topla. Gitmeniz gereken yerler var. Alorn Konseyi’ni toplantıya çağıracağım. Anheg’e, Fulrach’a ve Riva’da Brand’in oğlu Kail’e haber götür. Arendiya’da durup Mandorallen ile Lelldorin’i al.” Dudaklarını büzüştürdü. “Korodullin yolculuğa çıkacak kadar iyi değil, o yüzden Vo Mimbre’yi es geç. Olup bitenleri bilse ölüm döşeğinden bile kalkar. Onun yerine Tol Honeth’e git Varana’yı al. Ben Ço-Hag ile Hettar’a bizzat haber gönderirim. Yarblek sen Yar Nadrak’a’ giderek Drosta’ı al. Vella’ı yanımda bırak.”

“Ama…”

“Aması maması yok Yarblek. Ne diyorsam onu yap.”

“Bunun bir Alorn Konseyi olduğunu söylememiş miydin Porenn,” diye karşı çıktı Barak. “Neden Arendler ile Tolnedralıları - ve hatta Nadrakları davet ediyoruz?”

“Büyük bir aciliyet söz konusu Barak ve bu da herkesi alakadar ediyor.”

İki adam aptal aptal durarak kraliçeye bakakaldılar.

Kraliçe sertçe ellerini çırptı. “Çabuk beyler, çabuk. Boşa harcayacak vaktimiz yok.”

Cthol Murgos’un Yüce Kralı Urgit, Rak Urga’daki Drojim Sarayı’ndaki gösterişli tahtında oturuyordu. En sevdiği mor yelek ile pantolonunu giymişti; bacaklarından biri umursamazca tahtın kollarından birinden aşmış sallanıyordu, üstelik Rak Urga’nın kadavra suratlı başrahibi Agachak’ın parazitli sesini dinlerken tacını bir elinden diğerine atıp duruyordu. “Biraz beklemesi lazım Agachak,” dedi sonunda. “Önümüzdeki ay evleniyorum.”

“Bu Mabetin bir buyruğu Urgit.”

“Mükemmel. Mabet’e selamımı söyle.”

Agachak biraz şaşırmış görünüyordu. “Artık hiçbir şeye inanmıyorsunuz değil mi Kralım?”

“Pek fazla şeye inanmıyorum, doğru. İçinde yaşadığımız bu hastalıklı dünya daha ateizme hazırlanamadı mı?”

Hayatında ilk kez Urgit, başrahibin yüzünde bir tereddüt görüyordu. “Ateizm temiz bir yerdir Agachak,” dedi Urgit, “insanın kendi kaderini kendi tayin ettiği, Tanrıların bir işe yaramadığı düz,

gri, boş bir yer. Tanrıları ben yaratmadım; onlar beni yaratmadı; bu konuda berabere sayılırız. Gerçi ben onların iyiliğini isterim."

"Bu sözler sana hiç yakışmıyor Urgit," dedi Agachak.

"Evet, pek yakışmıyor. Artık palyaço olmaktan bıktım." Ayağını uzatarak, tacını bir halka gibi ayağına fırlattı. Ayağıyla tacı yakalayıp bir tekme attı. "Aslında anlamıyorsun değil mi Agachak?" dedi, tacını havada yakalayıp.

Rak Urga Başrahibi kendini toparladı. "Bu bir rica değil Urgit. Bunu senden rica etmiyorum."

"Güzel. Çünkü bir yere gitmiyorum."

"Sana gelmeni *emrediyorum."*

"Hiç zannetmem."

"Sen kiminle konuştuğunun farkında mısın?"

"Elbette babalık. Sen, Rak Goska'daki halıları kemiren o adamdan tacı devraldığımdan beri beni sıkıntıdan patlatan o sıkıcı yaşlı Grolimsin işte. Şimdi iyi dinle Agachak. Kafanı karıştırmamak için kısa ve basit cümleler kullanacağım. Mallorya'ya gitmiyorum. Mallorya'ya gitmeye hiç niyetim olmamıştı. Mallorya'da görmek istediğim hiçbir şey yok. Orada yapmak istediğim hiçbir şey yok. Kal Zakath'ın yakınlarına gitmeye de hiç niyetim yok; üstelik o da Mal Zeth'e geri dönmüş. Sadece o kadarla da kalmıyor, bir de Mallorya'da ifritler var. Sen hiç ifrit görmüş müydün Agachak?"

"Bir-iki kere," diye cevap verdi başrahip somurtarak.

"Buna rağmen Mallorya'ya gideceksin ha? Agachak, sen en az rahmetli Taur Urgas kadar delisin."

"Seni tüm Angarak'ın kralı yapabilirim."

"Ben bütün Angarak'ın kralı olmak *istemiyorum.* Ben Cthol Murgos kralı olmak bile istemiyorum. Benim tek istediğim başıma gelecek felaket hakkında rahat rahat düşünebileceğim şekilde yalnız kalmak."

"Düğününü mü kast ediyorsun?" Agachak'ın yüz ifadesi şeytanileşti. "Mallorya'ya gelerek bundan kurtulabilirsin."

"Çok mu çabuk konuştum da dediklerimi kaçırdın Agachak? Bir eşe sahip olmak kötü sayılabilir. İfritler ise çok daha kötü. O şeyin Chabat'a ne yaptığını sana anlatan olmadı mı?" Urgit ürperdi.

"Ben seni korurum."

Urgit küçümseyerek kahkaha attı. "Sen mi Agachak? Sen kendini bile koruyamazsın. Polgara bile o canavarla baş edebilmek için bir Tanrı'dan yardım aldı. Sana yardım etsin diye Torak'ı yeniden

diriltmeyi mi planlıyorsun yoksa? Ya da belki Aldur'a başvuracaksmdır. Polgara'ya yardım eden oydu. Gerçi ben O'nun seni seveceğini pek sanmam. *Ben* bile seni sevmiyorum, üstelik seni çocukluğumdan beri bilirim."

"Çok ileri gidiyorsun Urgit."

"Hayır. Yeterince ileri gitmedim Agachak. Yüzyıllar -belki de binlerce yıl- boyunca siz Grolimler Cthol Murgos'ta hep ilk söz hakkına sahip oldunuz, ama bu Ctuchik sağken oluyordu ve Ctuchik artık öldü. Bunu duymuştun değil mi babalık? Belgarath'a kafa tutmaya kalkıştı, Belgarath da onu hemencecik yere monte ediverdi. Belki de Belgarath ile karşılaşıp bu konuda onunla konuşmuş olan tek canlı Murgo benimdir. Aslında aramız oldukça iyi. Sen de onunla tanışmak ister miydin? Arzu edersen sizi bir tanıştırayım."

Agachak belirgin bir şekilde olduğu yere sindi.

"Böylesi çok daha iyi oldu Agachak," dedi Urgit sükûnetle. "Durumun gerçeklerini hemen kavraman beni pek memnun etti. Şimdi eminim elini kaldırıp parmaklarını bana doğru kıpırdatabilirsin ama artık bu tür şeylerin ne olduğunu anlayabiliyorum, bunları ayırt edebiliyorum. Geçen kış Cthaka'da dolanırken Belgarion'u oldukça yakından izlemiştim. Eğer elin bir milim dahi kıpırdarsa emin ol ki, o an sırtın okla dolar. Okçular yerlerini aldılar bile, üstelik yaylarını da gerdiler. Bunu bir düşün Agachak - hâlâ hayattayken."

"Sende çok fazla değişiklik var Urgit," dedi Agachak, burun delikleri hiddetten bembeyaz kesilmişti.

"Biliyorum. Harika değil mi? Artık çekilebilirsin Agachak."

Başrahip topuklarında dönerek kapıya doğru ilerledi.

"Ha, bu arada babalık," diye ekledi Urgit. "Sevgili biraderimiz Thulistanlı Gethel'in öldüğü haberini aldım - büyük ihtimalle yediği bir şeylerden ölmüş. Thular yüzen, uçan, sürünen veya çürümüş et üzerinde üreyen hemen hemen her şeyi yerler. Aslında çok üzücü. Gethel, dünya üzerinde benim kabadayılık taslayabileceğim nadir insanlardandı. Her neyse, tahta onun yerine yarım akıllı oğlu Nathcl geçmiş. Ben Nathel'i görmüştüm. Bir solucan zekâsına sahiptir ama gerçek bir Angarak kralı olduğuna şüphe yok. Bak bakalım o seninle Mallorya'ya gelmek ister mi? Dünyanın hâlâ düz olduğunu düşündüğü için, Mallorya'nın yerini ona izah etmek biraz vaktini alabilir ama ben sana güveniyorum Agachak." Urgit elini öfkeden kudurmuş başrahibe doğru salladı. "Artık git," dedi. "Mabedine geri

dönerek birkaç Grolim'in daha karnını deş. Belki de kutsal mekânınızdaki ateşleri yeniden tutuşturmayı başarırsınız. Hiçbir işe yaramasa bile, eminim sinirlerini teskin edecektir."

Agachak bir fırtına gibi dışarı çıkarak kapıyı ardından çarptı.

Urgit iki büklüm olup tahtının kollarına vura vura zevkle uludu.

"Sence biraz fazla ileri gitmedin mi oğlum?" diye sordu Leydi Tamazin, konuşulanları dinlediği gölgeler içindeki gizli bölümden.

"Belki de anne," diye kabul etti Urgit, gülmeye devam ederek, "ama çok eğlenceliydi, değil mi?"

Kadın aksayarak aydınlığa çıkıp oğluna sevgiyle gülümsedi. "Evet Urgit," diye kabul etti, "öyleydi ama Agachak'ı çok sıkıştırma. Tehlikeli bir düşman olabilir."

"Benim bir sürü düşmanım var anne," dedi Urgit, farkında bile olmadan uzun, sivri burnunu çekiştirip duruyordu. "Dünyadaki insanların çoğu benden nefret eder ama ben bu gerçekle yaşamayı öğrendim. Tekrar seçilmek gibi bir kaygım yok biliyorsun."

Asık suratlı başmabeyinci Oskatat da gölgeli bölümden çıktı. "Seninle nasıl başa çıkacağız Urgit?" diye sordu hoşnutsuzlukla. "Belgarion sana ne öğretti peki?"

"Bana nasıl kral olunacağını öğretti Oskatat. Çok uzun dayanamayabilirim ama Tanrılar adına, burada olduğum sürece kral olacağım. Beni zaten öldürecekler o yüzden elimde fırsat varken bunun tadını çıkarsam iyi olacak."

Annesi içini çektikten sonra ellerini çaresizlikle havaya kaldırdı. "Onunla makul bir şekilde konuşulmuyor Oskatat," dedi.

"Sanırım konuşulmuyor Leydi Tamazin," diye kabul etti beyaz saçlı adam.

"Prenses Praia seninle konuşmak istiyor," dedi Tamazin oğluna.

"Emrine amadeyim," dedi Urgit. "Hatta sadece derhal emrine amade olmakla kalmıyorum, eğer evlilik anlaşmasını yanlış anlamadıysam ebediyen emrine amadeyim."

"Kibar ol," diye azarladı Tamazin.

"Peki anne."

Cthan Sülalesinden Prenses Praia yan kapıdan içeri daldı. Bilek boyunda siyah bir etek, beyaz saten bir bluz ve cilalı çizmelerden oluşan bir binici giysisi giyiyordu. Topukları mermer zeminde çekiç gibi ses çıkartıyordu. Siyah saçları arkasına salınmıştı; tehlike gözlerinden okunuyordu. Elinde bir parşömen tomarı tutuyordu.

"Bana yardımcı olabilir misiniz Oskatat?" diye sordu Leydi

Tamazin, elini mabeyinciye uzatarak.

“Tabii ki Leydim,” diye cevap verdi Oskatat, kolunu Urgit’in annesine yumuşak bir özenle uzatarak. Birlikte odadan çekildiler.

“Şimdi ne var?” diye sordu Urgit ihtiyatla müstakbel karısına.

“Haşmetmeaplarını rahatsız mı ediyorum?” diye sordu Praia. Selam verme gereği bile duymamıştı. Prenses değişmişti. Artık olması gerektiği gibi itaatkâr bir Murgo hanımı değildi. Kraliçe Ce’Nedra ve Kontes Liselle ile geçirdiği zamanın onu bozduğuna şüphe olmadığını hissediyordu Urgit; üstelik büyücü Polgara’nın zararlı etkisi de kızın bütün hal ve tavrından okunuyordu. Ama Urgit kızın artık kesinlikle tapılası biri olduğu sonucuna varmıştı. Kara gözlerinde şimşekler çakıyordu; narin ve beyaz teni sanki haleti ruhiyesini yansıyordu; üstelik sırtına dökülen gür kara saçları da adeta canlıydı. Kendi haline epey bir hayret eden Urgit, kızı çok sevdiğini fark etti.

“Sen beni hep rahatsız ediyorsun sevgilim,” diye cevap verdi kızın sorusuna, kollarını abartıyla açarak.

“Kes şunu,” diye atıldı kız. “Kardeşin gibi konuşuyorsun.”

“Birbirimize çekmişiz.”

“Bunu, buraya sen mi koydurdun?” diye sordu, tomarı bir sopa gibi sallayarak.

“Neyi nereye ben mi koydurdum?”

“Bunu.” Tomarı açtı. “Cthan Sülalesinden Prenses Prala’nın, Haşmetmeaplarının en sevdiği eşi olacağına mutabık kalınmıştır,” diye okudu. “En sevdiği eşi” kısmı kızın sıktığı dişleri arasından tıslayarak çıkmıştı.

“Nesi var onun?” diye sordu Urgit, kızın öfkesine biraz hayret ederek.

“Yani başkalarının da olabileceğini ima ediyor.”

“Bu âdettendir Praia. Kuralları ben koymadım ki.”

“Kral sensin. Başka kurallar koy.”

“Ben mi?” Zor yutkundu.

“Başka eşler -ve kraliyet cariyeleri- olmayacak Urgit.” Her zamanki kibar sesi çatlamaya başlamış gibiydi. “Sen *benimsin* ve seni kimseyle paylaşmaya niyetim yok.”

“Gerçekten öyle mi hissediyorsun?” diye sordu Urgit, biraz hayretle.

“Evet, öyle hissediyorum.” Kız çenesini havaya kaldırdı.

“Kimse daha önce benim için böyle bir şey hissetmemişti.”

“Alış o zaman.” Sesi kati çıkıyordu ve adeta iğneli fıçıydı.

“O bölümü düzeltiriz,” diye kabul etti aceleyle Urgit. “Zaten bir taneden fazla eşe de ihtiyacım yok.”

“Kesinlikle öyle Efendim. Çok akıllıca bir karar.”

“Haliyle. Bütün kraliyet kararları akıllıcadır. Tarih kitaplarında öyle diyor.”

Kız gülmemek için kendisini zorlasa da sonunda dayanamayarak gülmeye başladı ve kendini Urgit’in kollarına attı. “Ah Urgit,” dedi yüzünü kralın boynuna gömerek, “seni seviyorum.”

“Seviyor musun? Ne kadar hayret verici bir şey.” Aniden aklına bir şey geldi ve aklına gelen bu şeyin saflığı neredeyse gözlerini kamaştırdı. “Çifte düğüne ne dersin canım?” diye sordu kıza.

Kız yüzünü Urgit’in boynundan kaldırarak baktı. “Tam anlayamadım,” dedi.

“Ben kralım, öyle değil mi?”

“Belgarion’la karşılaşmadan öncekinden biraz daha fazla,” diye itiraf etti.

Urgit bunu duymazdan gelerek, “Benim bir hanım akrabam var,” dedi. “Evlilik beni meşgul edecek.”

“Çok meşgul edecek canım,” diye kabul etti kız.

Urgit huzursuzca öksürdü. “Her neyse,” diye devam etti aceleyle. “Bu hanım akrabama bakacak pek vaktim olmayacak, değil mi? Onu da, her zaman kendisine sonsuz saygı duymuş olan, münasip biriyle evlendirmem doğru olmaz mı?”

“Ne demek istediğini tam olarak anlayamıyorum Urgit. Senin hanım akrabaların olduğunu bilmiyordum.”

“Tek bir tane var prensesim,” diye sırıttı kral. “Tek bir tane.”

Prenses ona bakakaldı. “Urgit!” dedi nefesi kesilircesine.

Urgit kıza sansar gibi hafifçe sırıttı. “Ben kralım,” dedi böbürlenerek. “İstediğim her şeyi yaparım; üstelik annem de çok uzun zamandır yalnız kalmıştı, sence de öyle değil mi? Oskatat, genç kızlığından beri onu seviyor; annem de en azından ondan hoşlanıyor -gerçi biraz daha fazla bir şeyler hissediyor da olabilir. Eğer evlenmelerini buyurursam, evlenmek zorunda kalırlar, değil mi?”

“Bu kesinlikle çok zekice Urgit,” diye hoşnut olduğunu belirtti prenses.

“Bu benim Drasniya tarafımdan geliyor,” diye kabul etti Urgit alçakgönüllülükle. “Kheldar bile daha düzgün bir plan yapamazdı.”

“Mükemmel,” diye viyakladı neredeyse Praia. “Böylece seni değiştirmeye başladığımda uğraşmam gereken bir kaynanam da olmaz.”

“Değiştirmek mi?”

“Sadece bir-iki minik şey tatlım,” dedi prenses masum masum. “Birkaç kötü alışkanlığın var; üstelik giyim zevkin de berbat. Mor giymeye başlaman için aklını çelen ne oldu?”

“Başka bir şey var mı?”

“Bir dahaki ziyaretimde liste getiririm.”

İşte tam bu noktada Urgit, bir daha düşünmeye başladı.

İmparator Hazretleri Malloryalı Kal Zakath o sabah çok meşguldü. Zamanının çoğunu İçişleri Dairesi Şefi Brador ile sarayın ikinci katındaki küçük, mavi perdeli bir çalışma odasında baş başa vermiş, geçiriyordu.

“Kesinlikle duruluyor Haşmetmeapları,” diye rapor verdi Brador, veba konusu açılınca. “Geçen hafta tek bir yeni vakaya bile rastlanmadı ve hayret verici sayıda kişi hızla iyileşiyor. Şehrin değişik mahalleleri arasına duvar çekmek işe yaradı gibi.”

“Güzel,” dedi Zakath. Sonra başka bir meseleye döndü. “Karanda’dan başka bir haber yok mu?”

Brador elinde tuttuğu kâğıtları karıştırdı. “Mengha birkaç haftadır ortalıkta görünmüyormuş Haşmetmeapları.” İçişleri Dairesi Şefi hafifçe gülümsedi. “O salgın da geçiyor galiba. Görünüşe göre ifritler gitmiş, fanatiklerin ise cesaretleri kırılıyor gibi.” Kâğıtlardan birini, büzüştürdüğü dudaklarına vurdu. “Bölgeye hiçbir casus yollayamadığım için bu sadece duyduğumuz bilgilere dayanan bir tahmin Haşmetmeapları ama görünüşe göre kargaşa doğu kıyısına doğru geçiyor. Mengha’nın yok olmasından kısa bir süre sonra Urvon’un Tapınak Muhafızları ve Chandimleriyle birlikte kalabalık bir Karanda başıbozuk ordusu Zamad Dağları’nı geçti ve Voresbo ile Rengel arasındaki bütün iletişim koptu.”

“Urvon’un mu?”

“Öyle görünüyor Haşmetmeapları. Görünüşe göre Mürit, Zandramas ile son bir karşılaşma için hazırlanıyor. İnsanın, bırakalım birbirlerini yok edinceye kadar dövüşsünler diyesi geliyor. Bence dünya her ikisini de pek özlemez.”

Zakath’ın dudaklarına hafif, buz gibi bir tebessüm değdi.

“Haklısın Brador,” dedi. “İnsanın öyle diyesi geliyor ama bence bu tür hareketleri yüreklendirmemeliyiz - sadece politik açıdan. Bu prenslikler imparatorluğun bir parçası ve imparatorluğun himayesi altındalar. Eğer öyle boş boş durup Urvon ile Zandramas’ın ortalığın altını üstüne getirmesine izin verirsek bazı çirkin dedikodular yayılmaya başlayabilir. Birisi Mallorya’da askeri bir güç toplayacaksa, bu sadece ben olmalıyım.” Masada önünde duran sayfaları karıştırdıktan sonra birini alıp kaşlarını çatarak baktı. “Sanırım bu konuyla ilgilenmemiz gerek,” dedi. “Baron Vasca’yı nerede tutuyorsunuz?”

“Harika manzarası olan bir hücrede,” diye cevap verdi Brador. “Sürekli darağacını seyredebiliyor. Eminim çok eğitici olmuştur.”

Bunun üzerine Zakath’ın aklına bir şey geldi. “Rütbesini indirin,” dedi.

“Bu, bu muameleye verilen yeni bir ad,” diye mırıldandı Brador.

“Tam olarak onu kastetmemiştim,” dedi Zakath başka bir buz gibi tebessümle. “İş yaptığı insanlardan kopardığı parayı nereye sakladığını söyletin ona. Bu parayı imparatorluk hâzinesine aktarırız.” Çalışma odasının duvarındaki büyük haritaya bakmak için döndü. “Güney Ebal, sanırım.”

“Ne buyurdunuz Haşmetmeapları?”

“Kendisine güney Ebal’daki ticaret elçiliği işini verin.”

“Güney Ebal’da ticaret yoktur Haşmetmeapları. Hiç liman yok üstelik Temba bataklıklarında sivrisinekten başka bir şey yetişmez.”

“Vasca yaratıcıdır. Eminim o bir şeyler bulur.”

“O halde arzunuz onu normalde yaptığımız gibi…” Brador eliyle boğazını keser gibi imalı hareket yaptı.

“Hayır,” dedi Zakath. “Belgarion’un tavsiye ettiği bir şeyi deneyeceğim. Günün birinde Vasca’ya ihtiyacım olabilir ve onu paramparça toprak altından çıkartmak istemem.” İmparatorun yüzünden, acı yüklü bir ifade gelip geçer gibi oldu. “Ondan hiç haber aldınız mı?” diye sordu.

“Vasca’dan mı? Biraz önce…”

“Hayır, Belgarion’dan.”

“Mal Zeth’ten ayrıldıktan kısa bir süre sonra görülmüşler Haşmetmeapları. Prens Kheldar’ın Nadrak ortağı Yarblek ile birlikte yolculuk yapıyorlarmış. Kısa bir süre sonra Yarblek Gar og Nadrak’a yelken açmış.”

“O halde hepsi bir numaraydı,” diyerek derin bir nefes aldı

Zakath. “Belgarion’un bütün istediği ülkesine dönmekmiş. O uydurduğu çılgın hikâyeler de temelsizmiş.” Zakath yorgunca bir eliyle gözlerini sıvazladı. “O genç adamı gerçekten sevmiştim Brador,” dedi hüzünle. “Anlamam gerekirdi.”

“Belgarion Batı’ya dönmemiş Haşmetmeapları,” diye bilgilendirdi Brador onu, “en azından Yarblek ile birlikte dönmemiş. Her zaman o adamın gemilerini dikkatle inceleriz. Şimdiye kadar topladığımız bilgilere göre Belgarion Mallorya’dan ayrılmamış.”

Zakath yüzünde samimi bir tebessümle arkasına yaslandı. “Sebebini bilmiyorum ama bu kendimi daha iyi hissetmeme neden oldu. Beni aldatmış olması fikri her nedense oldukça acı verici. Nereye gittiği hakkında bir fikrin var mı?”

“Katakor’da biraz kargaşa yaşanmış Haşmetmeapları - Ashaba taraflarında. Bu, insanın Belgarion ile bağdaştırabileceği cinsten bir şey - gökyüzünde acayip ışıklar, patlamalar falan filan.”

Zakath bir kahkaha attı, neşe dolu bir kahkahaydı bu. “Tedirgin olduğunda biraz abartabiliyor değil mi? Bir keresinde Rak Hagga’daki yatak odamın bir duvarını patlatmıştı.”

“Ya?”

“Bir şey anlatmaya çalışıyordu.”

Kapı saygılıca çalındı.

“Girin,” diye cevap verdi Zakath kısaca.

“General Atesca geldiler Haşmetmeapları,” diye rapor verdi kapıdaki kırmızı giysili nöbetçilerden biri.

“Güzel. İçeri yolla.”

Kırık burunlu general içeri girerek, cakayla selam verdi. “Haşmetmeapları,” dedi. Kırmızı üniforması yolculuktan lekelenmişti.

“Zamanını iyi kullandın Atesca,” dedi Zakath. “Seni tekrar gördüğüme sevindim.”

“Teşekkür ederim Haşmetmeapları. Rüzgâr arkamızdan güzel esiyordu ve deniz oldukça sakindi.”

“Yanında kaç kişi getirdin?”

“Elli bin kadar.”

“Şu anda kaç adamımız var?”

“Bir milyondan biraz fazla Haşmetmeapları.”

“Bu oldukça iyi bir rakam. Askerleri toplayıp harekete hazır olalım.” Ayağa kalkarak pencereye gitti. Yapraklar renklerini

değiştirmeye, avlunun zeminini parlak kırmızı ve sarıyla kaplamaya başlamışlardı. “Doğu kıyılarındaki olayları yatıştırmak istiyorum,” dedi, “sonbahar geldi artık, o yüzden hava daha da kötüleşmeden askerleri hareket ettirmiş olalım. Ben Maga Renn’e giderek, oradan keşif kolu yollayacağım. Ortam müsait olursa hemen harekete geçeriz. Şayet olmazsa Maga Renn’de, Cthol Murgos’tan daha fazla asker gelmesini bekleriz.”

“Bu konuyla derhal ilgileneceğim Haşmetmeapları.” Brador eğilerek selam verdikten sonra odadan çıktı.

“Otur Atesca,” dedi imparator. “Cthol Murgos’ta neler olup bitiyor?”

“Zaptettiğimiz şehirleri elimizde tutmaya çalışacağız Haşmetmeapları,” diye rapor etti Atesca, bir sandalye çekerken. “Gücümüzün çoğunu Rak Cthan yakınlarına topladık. Orada, kendilerini Mallorya’ya geri getirecek olan araçları bekliyorlar.”

“Urgit’in karşı saldırıda bulunma ihtimali yok mu?”

“Zannetmem Haşmetmeapları. Ordusunu meydan muharebesine sokarak riske atacağını düşünmüyorum. Gerçi, bir Murgo’nun ne yapacağı bilinmez.”

“Bu doğru,” diye kabul etti Zakath. Urgit’in aslında bir Murgo olmadığı bilgisini kendisine sakladı. Arkasına yaslandı. “Belgarion’u bir kez yakalamıştın Atesca,” dedi.

“Evet Haşmetmeapları.”

“Korkarım aynı şeyi bir kez daha yapmak zorunda kalacaksın. Kaçmayı becerdi. Sanırım benim dikkatsizliğimden yararlandı ama o sıralar aklımda çok fazla şey vardı.”

“O halde onu yeniden toparlamak zorunda kalacağız Haşmetmeapları, öyle değil mi?”

Alorn Konseyi o yıl Boktor’da toplandı. Pek alışık olunmadık bir şekilde yetkiyi Kraliçe Porenn eline aldı. Her zamanki gibi siyahlar giymiş olan Drasniya’nın ufak tefek sarışın kraliçesi sarayın kırmızı perdeli salonundaki toplantı masasının başına yürüyerek, aslında Riva Kralına ayrılmış olan sandalyeye oturdu. Diğerleri ona hayretle bakıyordu.

“Beyler,” diye başladı kendinden emin bir şekilde, “bunun geleneklere aykırı olduğunun farkındayım ama zamanımız kısıtlı. Sizin de bilginiz olması gerektiğini düşündüğüm bazı haberler aldım. Almamız gereken bazı kararlar var ama bu kararları alacak son derece sınırlı bir vaktimiz var.”

İmparator Varana, gözlerinde muzip bir pırıltıyla arkasına yaslanırken, “Alorn krallarına müşterek bir inme inerken, biraz ara vermek zorunda kalacağız galiba,” dedi.

Kral Anheg kıvırcık saçlı imparatora bir an baktıktan sonra gülmeye başladı. “Hayır Varana,” dedi yüzünü ekşiterek. “Rhodar bizi, Ce’Nedra’yı Mishrak ac Tull’a kadar izlememiz konusunda ikna ettiğinde buna alışmıştık. Burası Porenn’in evi, bırakalım işleri o yürütsün.”

“Teşekkür ederim Anheg.” Drasniya Kraliçesi biraz şaşırmış gibi duruyordu. Aklındakileri toparlamak için biraz duraksadı. “Sizin de dikkatinizi çekmiş olduğuna inandığım gibi bu yılki toplantımıza normalde bize katılmayan krallar da iştirak etmiştir. Öte yandan önümüzdeki konu hepimizi ilgilendirmektedir. Kısa bir süre önce Belgarath, Belgarion ve diğerlerinden mektup aldım.”

Odada heyecan yüklü bir kıpırtı yaşandı. Porenn bir elini kaldırdı. “Mallorya’da, Belgarion’un oğlunu çalan kişinin ensesindeler.”

“O genç adam bazen rüzgârdan daha hızlı gidebiliyor,” diye gözlemledi Sendarya Kralı Fulrach. Geçen yıllar Fulrach’ın biraz daha cüsseli olmasına neden olmuştu; kahverengi sakalında da artık gümüşsü çizgiler vardı.

“Mallorya’ya nasıl geçmişler?” diye sordu Ço-Hag sakin sesiyle.

“Görünüşe göre Kal Zakath onları yakalamış,” diye cevap verdi Porenn. “Garion ile Zakath dost olmuşlar ve Zakath Mal Zeth’e döndüğünde onları da yanında götürmüş.”

“Zakath biriyle *dost* mu olmuş?” diye sordu Nadrak Kralı Drosta kulaklarına inanamayarak, o tiz sesiyle. “Mümkün değil!”

“Garion’da bazen şeytan tüyü oluyor,” diye mırıldandı Hettar.

“Öte yandan bu dostlukları ömrünü tamamlamış olabilir,” diye devam etti Porenn. “Bir gece geç vakitte Garion ile arkadaşları imparatorla vedalaşmadan, Mal Zeth’ten kaçmışlar.”

“Bütün imparatorluk ordusu peşlerindedir herhalde,” diye ekledi Varana.

“Hayır,” diye beyan etti farklı fikrini, Porenn. “Zakath, şu sıralar Mal Zeth’ten ayrılamıyor. Anlat onlara Yarblek.”

İpek’in uzun bacaklı ortağı ayağa kalktı. “Mal Zeth’te veba var,” dedi. “Zakath şehre giriş çıkışı yasakladı. Kimse ne girebiliyor, ne çıkabiliyor.”

“Rica ederim,” diye sordu Mandorallen, “söyleyiniz o halde,

dostlarımızın firar etmesi nasıl mümkün olmuş?”

“Yanıma gezgin bir soytarı almıştım,” dedi Yarblek terslenerek. “Adamı pek bir şeye benzetemedim ama Vella’yı çok eğlendiriyordu. Açık saçık hikâyeleri pek sever kendisi.”

“Dikkat et Yarblek,” diye ikaz etti Nadrak dansöz. “Hâlâ sıhhatli biri sayılırsın, ama ben bunu değiştiriveririm istersen.” Ellerinden birini, imalı imalı hançerinin kabzasına koydu. Vella çok güzel eflatun bir tuvalet giyiyordu. Gerçi kıyafetinde Nadrak âdetlerine göre birkaç düzenleme de yok değildi. Hâlâ -tepelerinde hançerleriyle- cilalı, deri çizmelerini giyiyordu ve belindeki kalın deri kemeri de benzer hançerlerle süslenmişti. Öte yandan odadaki adamlar, kız odaya girdiğinden beri onu gizlice süzüyordu. Nasıl giyinirse giyinsin Vella’da hâlâ bütün bakışları üzerine çekme gücü vardı.

“Her neyse,” diye devam etti Yarblek aceleyle, “bu adam şehrin dışındaki terk edilmiş bir taş ocağına giden gizli tünellerin yerini biliyordu. Bu tüneller bizi kimsenin ruhu bile duymadan dışarı çıkardı.”

“Zakath bundan hoşlanmayacak,” dedi Drosta. “Yakaladığı insanların gitmesinden hiç hoşlanmaz.”

“Kuzey Mallorya’daki Karanda’nın Yedi Krallığında bir çeşit isyan olmuş,” diye devam etti Porenn. “Anladığım kadarıyla işin içinde ifritler varmış.”

“İfritler mi?” diye sordu Varana kuşkuyla. “Haydi canım Porenn.”

“Belgarath öyle bildiriyor.”

“Belgarath’ın bazen çarpık bir espri anlayışı olabiliyor,” diye güldü Varana. “Büyük ihtimalle şaka yapıyordur. İfrit diye bir şey yoktur.”

“Yanılıyorsun Varana,” dedi Kral Drosta kendisine hiç yakışmayan bir ağırbaşlılıkla. “Bir zamanlar -küçük bir çocukken- Morindiya’da bir tane görmüştüm.”

“Neye benziyordu?” Varana’nın sesi pek ikna olmuş gibi çıkmıyordu.

Drosta ürperdi. “Emin ol ki bilmek istemezsin.”

“Her neyse,” dedi Porenn, “Zakath bu isyanı bastırmak için ordusunun büyük kısmını Cthol Murgos’tan geri çağırmış. Karanda’yı askerleriyle doldurması pek zaman almaz; bizim dostlarımız da tam orada. İşte bu yüzden bu meclisi bir araya

getirmek istedim. Biz bu konuda ne yapacağız?"

Wildantorlu Lelldorin ayağa kalktı. "Hızlı atlara ihtiyacımız olacak," dedi Hettar'a.

"Neden?" diye sordu Hettar.

"İmdatlarına koşmak için tabii ki." Genç Asturyalımn gözleri heyecanla çakmak çakmak olmuştu.

"Şey… Lelldorin," dedi Barak kibarca, "burasıyla Mallorya arasında Doğu Denizi var."

"Hı," dedi Lelldorin biraz utanarak. "Bunu bilmiyordum. Bu takdirde bir de kayığa ihtiyacımız olacak, değil mi?"

Barak ile Hettar uzun uzun bakıştılar. "Gemi," diye düzeltti Barak, yaptığının farkına bile varmayarak.

"Ne?"

"Boş ver Lelldorin," diye içini çekti Barak.

"Bunu yapamayız," dedi Kral Anheg açıkça. "Denizi aşıp gidebilsek bile Garion'un, Karanlığın Çocuğu ile yapacağı dövüşte kazanma şansını kaybettirmiş oluruz. Kâhine'nin Rheon'da bize söylediklerini hatırlamıyor musunuz?"

"Ama bu farklı," diye karşı çıktı Lelldorin, gözleri dolarak.

"Hayır," dedi Anheg. "Değil. Bizi tam olarak bunun için uyarmıştı. Her şey olup bitinceye kadar onlara yaklaşamayız."

"Ama…"

"Lelldorin," dedi Anheg. "Ben de en az senin kadar gitmek istiyorum ama gidemeyiz. Eğer oğlunun kaybına neden olan biz olacak olsak, sence Garion bize teşekkür eder miydi?"

Mandorallen ayağa kalkarak bir aşağı bir yukarı volta atmaya başladı; yürürken zırhı tıngırdayıp duruyordu. "Şahsen mütalaanızı noksansız buluyorum Haşmetmeapları," dedi Anheg'e. "Mevcudiyetimiz onların maceralarına bir tehlike arz etmeden, onlara iştirak etmemiz mümkün görünmüyor. Mamafih doğruca Mallorya'ya seyahat ederek, onlara hiç yaklaşmadan, Kal Zakath'ın orduları ile onların arasına girebiliriz. Bu vecihle Malloryalıların düşmanca ilerleyişlerini bıçak gibi keserek Garion'a kaçacak zaman kazandırabiliriz."

Barak, yüzü düşüncesiz bir coşkuyla ışıldayan, iri yarı şövalyeye baktı. Sonra inleyerek yüzünü elleriyle kapattı.

"Tamam, tamam," diye mırıldandı Hettar, şefkatle iri yarı adamın omzunu sıvazlayarak.

Kral Fulrach sakalını sıvazladı. "Neden bana, bunu daha önce

yapmıştık gibi geliyor?" diye sordu. "Aynen geçen seferki gibi. Arkadaşlarımızın menzillerine ulaşmasını sağlamak için dikkat dağıtacak bir şeyler yapmak zorundayız. Bir fikri olan var mı?"

"Mallorya'yı istila edelim," dedi Drosta hevesle.

"Zakath'ın sahillerini yağmalayalım," dedi Anheg bir o kadar hevesle.

Porenn içini çekti.

"Cthol Murgos'u istila edebiliriz," diye teklif etti Ço-Hag düşünceli bir edayla.

"Evet!" diye kabul etti Hettar hararetle.

Ço-Hag elini kaldırdı. "Sadece numaradan oğlum," dedi. "Zakath Cthol Murgos'u fethetmek için kuvvet hazırladı. Eğer Batı'daki kuvvetler o bölgeye ilerlerse, o zaman bizimle karşılaşmak zorunda kalırdı, öyle değil mi?"

Varana oturduğu sandalyeye iyice gömüldü. "Mümkün yanları yok değil," diye itiraf etti, "ama sonbahar oldu bile; Cthol Murgos dağları kışın zorludur. O taraflara asker yollamak için kötü bir zaman. Ayakları donan askerler pek hızlı ilerleyemez. Bence aynı şeyi diplomasi yoluyla da halledebiliriz - tek bir ayak parmağımızı bile tehlikeye atmadan."

"Tolnedralıların düzenbazlığa başvuracaklarına ne şüphe," diye homurdandı Anheg.

"Sen donmaktan hoşlanır mısın Anheg?" diye sordu Varana.

Anheg omzunu silkti. "Bu kışları gayet olağan bir şey," dedi.

Varana gözlerini tavana doğru kaldırdı. "Alornlar," dedi.

"Pekâlâ," dedi Anheg özür dilercesine. "Sadece şaka yapıyordum. Senin aklındaki şu düzen planı nedir?"

Varana odanın diğer tarafındaki Cirit'e bakarak, "Mallorya'nın haberalma teşkilatı ne kadar iyidir Kont Khendon?" diye sordu dobra dobra.

Cirit ayağa kalkarak, inci grisi yeleğini düzeltti. "Brador, şahsen çok iyidir İmparator Hazretleri," diye cevap verdi. "Adamları bazen sakil ve bariz oluyorlar, ama çok fazla sayıda adamı var. Elinin altında ise sınırsız bir para kaynağı mevcut." Kraliçe Porenn'e doğru hafifçe, sitemli bir bakış attı.

"Terbiyeli ol Khendon," diye mırıldandı kraliçe. "Benim bütçem kısıtlı."

"Elbette hanımefendi." Hafif bir tebessümle eğilerek selam verdikten sonra doğrularak sert, işini bilen bir tavırla konuşmaya

devam etti. “Mallorya haberalma teşkilatı bizim standartlarımıza göre biraz kaba kaçıyor fakat Brador istediği sahaya, istediği kadar casus yerleştirebilecek kaynaklara sahip. Ne Drasniya, ne de Tolnedra haberalma teşkilatının böyle bir lüksü yoktur. Brador zaman zaman bu işlerde yüz kişi birden kaybeder ama genellikle istediği bilgiyi de elde eder.” Küçük görürcesine burnunu büktü. “Ben, şahsen daha tertipli bir faaliyeti tercih ederim.”

“Yani bu Brador’un Rak Urga’da faaliyeti var, öyle mi?” diye sıkıştırdı Varana.

“Neredeyse kesinlikle eminim,” diye cevap verdi Cirit. “Şu sıralar Drojim Sarayı’nda, benden dört tane var - siz Haşmetmeaplarının teşkilatından da bildiğim kadarıyla iki tane var.”

“Bunu bilmiyordum,” dedi Varana yüzünde masum bir ifadeyle.

“Gerçekten mi?”

Varana güldü. “Pekâlâ,” diye devam etti, “diyelim ki Mal Zeth’e, Batı Krallıklarının, Murgo ülkesinin kralıyla askeri bir ittifak içine gireceklerine dair bir haber giderse ne olur?”

Cirit bir aşağı bir yukarı volta atmaya başladı. “Böyle bir durumda Zakath’ın nasıl davranacağını tahmin etmek çok zor,” diye fikir yürüttü. “Ağırlık, ülke içi sorunların ne kadar önemli olduğu konusunda olur ama Murgolar ile Batı arasındaki bir ittifak Mallorya için önemli bir tehdit sayılır. Hemen geri dönerek, bizim askerlerimiz onlara destek veremeden Murgo ordusunu ezmek isteyecektir.”

“Murgolarla ittifak mı kuracağız?” diye nida etti Hettar. “Asla!”

“Kimse gerçek bir ittifaktan söz etmiyor Hettarcığım,” diye açıkladı Riva Vekilharcının oğlu Kail. “Bütün yapmak istediğimiz, Belgarion’un sıyrılıp kaçabilmesini sağlamak için Zakath’ın dikkatini başka yere çekmek. Anlaşmalar uzayıp, sonradan yarım kalabilir.”

“Ha,” dedi Hettar, biraz mahcup olarak, “o zaman farklı - herhalde.”

“Pekâlâ,” diye devam etti Varana çabuk çabuk. “Belki Zakath’ı, Urgil ile bir ittifak içine girmek üzere olduğumuz konusunda ikna edebiliriz - eğer adam gibi hareket edersek. Cirit sen adamlarının Drojim Sarayı’nda birkaç Malloryalı casusu öldürmelerini sağla - Zakath’ı, bunun ciddi bir diplomatik çaba olduğuna ikna edecek kadar.”

“Çok iyi anlıyorum Haşmetmeapları.” Cirit gülümsedi. “Tam böyle bir adamım var. Daha yeni işe aldığımız, İssus adında Nyissalı bir kiralık katil.”

“Güzel. Muhtemel bir ittifak da gerçek bir ittifak kadar işe yarayabilir. İssus denilen bu adamı saymazsak, tek bir adam bile kaybetmeden Zakath’ın dikkatini çekebiliriz.”

“İssus için üzülmeyin Haşmetmeapları,” diye ikna etti Cirit onu. “O hayatta kalmayı başarır.”

“Galiba bir şeyi göz ardı ediyoruz,” diye homurdandı Anheg. “Keşke Rhodar burada olsaydı.”

“Doğru,” diye kabul etti Porenn, ağlamaklı bir sesle.

“Özür dilerim Porenn,” dedi Anheg, kraliçenin minik elini kendi koca avucuna alarak, “ama ne demek istediğimi anlamışsındır.”

“Rak Urga’da bir diplomatım var,” diye devam etti Varana. “O, Kral Urgit’le görüşmelere başlayabilir. Murgoların kralı ile ilgili işimize yarayacak bir bilgiye sahip miyiz?”

“Evet,” dedi Porenn katiyetle. “Bu öneriye boyun eğecektir.”

“Bunu nereden biliyorsunuz Haşmetmeapları?”

Porenn tereddüt etti. “Söylememeyi tercih ederim,” dedi Cirit’e kaçamak bir bakış atarak. “Sözüme güvenin yeter.”

“Elbette,” diye kabul etti Varana.

Vella ayağa kalkarak pencereye doğru yürüdü; tuvaletinin sateni odayı bir ezgiyle doldurmuştu. “Siz Batılı insanlar her zaman için olayları karmaşıklaştırmaktan yanasınız,” dedi eleştirircesine. “Sizin sorununuz Zakath. Keskin bıçaklı birini Mal Zeth’e yollayın yeter.”

“Sen erkek olacakmışsın Vella.” Anheg güldü.

Vella dönerek ona için için yanan gözlerle baktı. “Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?” diye sordu.

“Şey,” diye tereddüt etti Anheg, “belki de öyle değildir.”

Vella kederli bir halde pencerenin pervazına dayandı. “Keşke hokkabazım burada olup da beni eğlendirseydi,” dedi. “Politika hep başımı ağrıtmıştır.” İçini çekti. “Acaba ona ne oldu?”

Kızı yakından izleyen ve Nadrak kızı Boktor’a ilk geldiğinde onun hakkında aniden içine doğanları hatırlayan Porenn gülümsedi. “O hokkabazın göründüğünden farklı biri olduğunu öğrenmek seni üzer miydi?” diye sordu. “Belgarath mektubunda ondan da söz etmiş.”

Vella kraliçeye dik dik baktı.

“Belgarath onu tanıyormuş tabii ki,” diye devam etti Porenn. “O, Beldin’miş.”

Vella’nın gözleri faltaşı gibi açıldı. “O kambur büyücü mü?” diye bağırdı. “Hani şu uçan?”

Porenn başıyla onayladı.

Vella, hiçbir hanımefendinin ağzına almayacağı bir sürü şey sıraladı. Kral Anheg dahi, onun kelime seçimi karşısında biraz soldu. Sonra Vella bir hançer çekerek Yarblek’e doğru yürüdü, nefesi dişleri arasından tıslayarak çıkıyordu. Tamamen çelikler içine bürünmüş olan Mandorallen kızın önüne çıktı; Hettar ile Barak ise arkasından dolanarak, hançeri zorla elinden aldılar.

“Seni ahmak seni!” diye viyaklıyordu kız, sinmiş olan Yarblek’e. “Seni katıksız ahmak! Beni ona satabilirdin!” Sonra Hettar onu kalan üç hançerinden ihtiyatla kurtarırken, ağlayarak Barak’ın kürklü göğsüne kapandı.

Karanlığın Çocuğu Zandramas durmuş, isli dumanları gökyüzüne yükselen yıkılmış köylerin bulunduğu ıssız vadiye bakıyordu. Karanlığın Çocuğu’nun gözleri kukuletasının içinde kalmıştı ve önüne serilmiş olan harabeye görmeyen gözlerle bakıyordu. Arkasından canlı bir ağlama sesi gelince kadın dişlerini sıktı. “Besleyin şunu,” dedi kısaca.

“Nasıl emrederseniz hanımefendi,” dedi beyaz gözlü bir adam sakinleştirici bir ses tonuyla, acele ederek.

“Bana lütuf gösterirmiş gibi davranma Naradas,” diye kestirip attı kadın. “Şu veledin çenesi kapat yeter. Düşünmeye çalışıyorum.”

Çok zaman olmuştu. Zandramas her şeyi en ince detayına kadar ayarlamıştı. Şimdi, dünyanın yarısını dönüp gelmişti ve bütün çabalarına rağmen Tanrıkatleden o korkunç kılıcıyla birlikte onun birkaç gün arkasındaydı.

Kılıç. Alevli kılıç. Uykularını kâbusa çeviriyordu - Işığın Çocuğu’nun alevli yüzü onu daha da çok dehşete düşürüyordu. “Nasıl bu kadar ensemde olabiliyor?” diye patladı. “Onu yavaşlatabilecek bir şey yok mu?”

Ellerini önüne uzatarak avuç içlerini yukarı doğru çevirdi. Ellerinin derisinin altında sanki milyonlarca minik ışık noktacığı dönüp duruyordu - sanki teninin içinde çok minik yıldızların oluşturduğu takımyıldızlar dönerek parlıyordu. Bütün bu takımyıldızların tüm bedenini istila etmesine, yani artık bir insan bile olmayacağı zamana daha ne kadar vardı acaba? Karanlığın

Çocuğu'nun ruhunun onu tamamen ele geçireceği zamana daha ne kadar vardı? Çocuk yeniden ağlamaya başladı.

"Şunun çenesini kapatmanı söylemiştim!" diye bağırdı adeta.

"Hemen hanımefendi," dedi Naradas.

Karanlığın Çocuğu, yeniden tenine hapsolmuş yıldızlı evren hakkındaki düşüncelerine geri döndü.

Eriond ile At, diğerleri daha uyanmadan ilk ışıkla ayrılıp, gümüşsü şafak ışığında dağdaki çayırda eşkin gitmeye başladı. Tek başına at binmek, At'ın kaslarının altında kabarıp akışını, laflarla aklı çelinmeden yüzünde rüzgârı hissetmek hoştu.

Güneşin doğuşunu seyretmek için küçük bir tepenin başında dizginlere asıldı; bu da çok hoştu. Güneşin değdiği Zamad Dağları'na bakarak bu güzelliği ve tenhalığı adeta içtikten sonra parlak yeşil tarlalar ile ormanların manzarasını seyretti. Dünya güzellikler ve sevdiği insanlarla doluydu.

Nasıl olmuştu da Aldur tüm bunları bırakabilmişti? Aldur, insanların kendisine tapmaları yerine bu güzel dünyayı incelemeyi tercih ettiğine göre, bu dünyayı her şeyden çok seven bir Tanrı olmuştu. Ve artık ancak manevi bir varlık olarak dünyaya gelebiliyordu.

Fakat Aldur böyle bir fedakârlıkta bulunmayı kendi istemişti. Eriond içini çekerek, belki de ancak sevgiyle yapılanlar dışında hiçbir fedakârlığın katlanılamaz bir şey olduğunu hissetti. Bu düşünce Eriond'u rahatlattı.

Sonra yeniden içini çekerek yavaşça küçük göle ve diğerlerinin uyuduğu çadır yığınına doğru sürdü atını.

İKİNCİ BÖLÜM

O SABAH geç kalktılar. Geçen son birkaç haftanın kargaşası artık Garion'un üzerine çökmüştü; çadırın aralığından giren ışığın açısından güneşin daha şimdiden yükselmiş olduğunu anlasa da hiç kıpırdanası gelmiyordu. Polgara'nın yemek alet ve edevatının tıkırtılarını ve mırıltı halindeki sesleri duyabiliyordu. Kısa bir süre sonra kalkmak zorunda kalacağını da biliyordu. Uykunun son birkaç anını daha yakalayabilmek için kestirmeyi düşündü ama sonra vazgeçti. Ce'Nedra'yı uyandırmamaya çalışarak battaniyelerinin altından çıktı. Uzanıp nazikçe karısının saçını öptükten sonra pas rengi tüniğini başından geçirerek çizmeleri ile kılıcını alıp eğilerek çadırdan çıktı.

Gri yolculuk giysileri içindeki Polgara yemek ateşinin yanındaydı. Her zamanki gibi, bir yandan çalışırken, bir yandan da kendi kendine hafifçe bir şeyler mırıldanıyordu. İpek ile Belgarath yakınlarda bir yerde sessizce sohbet ediyordu. İpek her nedense kıyafetini değiştirmiş, hali vakti yerinde bir tüccarın göstergesi olan yumuşak, inci grisi bir yelek giymişti. Belgarath, tabii ki, hâlâ pas rengi tüniğini, yamalı pantolonunu ve farklı çift çizmelerini giyiyordu. Durnik ile Toth minik dağ gölünün mavi yüzeyini oltalarıyla bir dantel gibi işleyerek balık avlıyordu; Eriond ise aygırının parlak kestane rengi tüylerini fırçalıyordu. Geri kalan arkadaşları belli ki daha uyanmamışlardı.

"Biz de bütün gün uyuyacağını düşünmüştük," dedi Belgarath, Garion çizmelerini ayağına çekmek için bir kütüğe oturduğunda.

“Düşünmedim değil,” diye itiraf etti Garion. Ayağa kalkarak pırıltılı göle baktı. Diğer tarafında, gövdeleri yeni yağmış kar renginde, bir toz ağacı korusu vardı.

Korunun yaprakları dökülmeye başlamıştı bile ve sabah güneşinde dövülmüş altın gibi parlıyorlardı. Hava serin ve biraz rutubetliydi. Aniden burada birkaç gün kalabilmeyi diledi. İçini çekerek, ateşin yanında oturan dedesi ve İpek’e katılmak için ilerledi. “Niye bu şık şeyleri giydin?” diye sordu sansar suratlı, ufak tefek Drasniyalıya.

İpek omzunu silkti. “Oldukça iyi tanındığım bir bölgeye girmek üzereyiz,” diye cevap verdi. “Bundan çıkar sağlayabiliriz - insanlar beni tanıdığı sürece tabii ki. İzin güneydoğuya doğru gittiğine emin misin?”

Garion başıyla onayladı. “İlk başlarda biraz karışıklık vardı ama ben çözdüm.”

“Karışıklık mı?” diye sordu Belgarath.

“Sardion da buradaymış - çok uzun bir zaman önce. Kısa bir süre için Taş, her iki izi de aynı anda izlemek istedi. Onunla bu konuda oldukça kati bir dille konuşmak zorunda kaldım.” Garion kılıç kayışını omzundan atarak bağladı. Sonra kılıcın kabzasını rahat edinceye kadar oynattı. Kılıcın kabzasındaki Taş, donuk kırmızı renkte parlıyordu.

“Neden böyle yapıyor?” diye sordu İpek merakla.

“Sardion yüzünden,” diye açıkladı Garion. Omzundan geriye, parlayan taşa baktı. “Kes şunu,” dedi.

“Hislerini incitme,” diye ikaz etti İpek. “Küsmeye karar verirse başımız epey bir derde girer.”

“Güneydoğuda ne var?” diye sordu Belgarath ufak tefek adama.

“Voresbo,” diye cevap verdi İpek. “Birkaç kervan yolu ve dağlarda birkaç madenden başka bir şey yok. Pannor’da bir liman var. Melcena’dan dönerken bazen oraya çıkarım.”

“Orada Karandlar mı yaşıyor?”

İpek başıyla onayladı. “Ama oradakiler merkezi krallıktakilerden bile kabalar desem yeri.”

Mavi şeritli atmaca sabah göğünden halkalar çizerek indi, pençeleri yere değer değmez titreyerek Beldin’in kılığına girdi. Ufak tefek kambur büyücü her zamanki pejmürde giysileri içinde, saçlarına sakallarına otlar, çöpler, samanlar takılmış haldeydi. Titredi. “Hava soğukken uçmaktan *nefret* ediyorum,” diye

homurdandı. “Kanatlarımı ağrıtıyor.”

“O kadar da soğuk değil,” dedi İpek.

“Birkaç bin metreye çıkmayı bir dene istersen.” Beldin havayı işaret ettikten sonra dönerek, ağzındaki birkaç ıslak tüyü tükürdü.

“Yine avlanıyor muydun amca?” diye sordu Polgara, yemek ateşinin oradan.

“Bir lokma kahvaltılık bir şeyler atıştırdım,” diye cevap verdi Beldin. “Sabah çok erken kalkmış bir güvercin vardı da.”

“Bunu yapmak zorunda olmadığını biliyorsun, değil mi.” Uzun tahta kaşığıyla fokurdayan tenceresinin yan kısmına manalı manalı vurdu.

Beldin omzunu silkti. “Tek bir güvercinin yokluğunu kimse hissetmez.”

Garion’un içi ürperdi. “Nasıl onları öyle çiğ yiyebiliyorsun?”

“İnsan alışıyor. Pençelerimle bir ateş yakmayı hiç beceremedim.” Belgarath’a baktı. “İleride biraz sorun var,” dedi, “etraf duman ve grup halinde silahlı adamlarla dolu.”

“Kim olduklarını görebildin mi?”

“O kadar yaklaşmadım. Öyle kalabalıklarda genellikle canı sıkılmış bir-iki okçu olur; salağın biri maharetini ispat edecek diye kuyruk tüylerimin arasına bir ok girmesini istemem doğrusu.”

“Hiç böyle bir şey olmuş muydu?” diye sordu İpek merakla.

“Bir kere - çok uzun zaman önce. Soğuk havalarda hâlâ kalçam ağrır.”

“Peki sen bir şey yaptın mı?”

“Okçuyla biraz konuştum. Ondan bir daha böyle bir şey yapmamasını rica ettim. Yanından ayrılırken adam yayını dizinde kırıyordu.” Belgarath’a döndü. “İzin, o ovaya doğru indiğinden emin miyiz?”

“Taş emin.”

“O halde oradakileri göze almalıyız.” Ufak tefek kambur etrafına bakındı. “Ben de bu vakte kadar çadırları sökmüşsünüzdür diye düşündüm.”

“İsteyenlerin biraz daha uyumalarında bir sakınca olmadığını düşündüm. Sıkı bir yolculuk yaptık ve önümüzde biraz daha yol var.”

“Dinlenmek için hep bu tür kırsal yerleri seçiyorsun Belgarath,” diye gözlemledi Beldin. “Galiba sen gizli bir romantiksin.”

Belgarath omzunu silkti. “Kimse mükemmel değildir.”

“Garion,” diye seslendi Polgara.

“Efendim Pol Teyze?”

“Haydi git diğerlerini uyandır. Kahvaltı neredeyse hazır.”

“Hemen Pol Teyze.”

Kahvaltıdan sonra kamplarını toplayarak, sabahın ilerleyen vakitlerinde yola koyuldular; Beldin muhtemel bir sorunu haber vermek için önden uçuyordu. Hava artık iyice latifleşmiş, her yanı çam ağaçlarının keskin kokusu kaplamıştı. Koyu gri pelerinine sıkı sıkı sarınmış, atını Garion’unkinin yanından süren Ce’Nedra garip bir şekilde suskunlaşmıştı.

“Neyin var canım?” diye sordu Garion karısına.

“Geran yanında değildi,” diye mırıldandı minik kraliçe hüzünle.

“Zandramas’ı mı kastediyorsun? Evet yoktu, değil mi?”

“Gerçekten orada mıydı Garion?”

“Bir yerde oradaydı ama değildi de. Bu sanki Cyradis’in de hem burada olup, hem olmaması gibi bir şey.”

“Anlamıyorum.”

“Gölgesinden biraz daha öte bir şeydi ama tam olarak da tüm varlığıyla orada değildi. Dün gece bunun üzerinde konuştuk ve Beldin açıkladı. Söylediklerinden çok fazla bir şey anlayamadım. Zaman zaman Beldin’in açıklamaları biraz anlaşılmaz oluyor.”

“Çok fazla irfan sahibi değil mi?”

Garion başıyla onayladı. “Ama pek iyi bir hoca değil. Ona ayak uyduramazsan sabrı kalmıyor. Her neyse, bu gölge ile gerçekten var olmak arasında bir yerlerde olmak, Zandramas’ı çok tehlikeli yapıyor. Biz ona zarar veremiyoruz ama o bize verebiliyor. Dün neredeyse seni öldürecekti biliyorsun - Poledra onu durdurmasaydı yani. Poledra’dan çok korkuyor.”

“Anneanneni ilk kez gördüm.”

“Hayır, aslında ilk görüşün değil. Pol Teyze’nin düğününde de oradaydı, unuttun mu? Sonra Eldrak ile dövüşmemiz gereken Ulgo diyarında da bize yardım etmişti.”

“Ama bir keresinde bir baykuş, diğerinde de bir kurttu.”

“Poledra’nın durumunda bunun pek önemli olduğunu sanmıyorum.”

Ce’Nedra aniden güldü.

“Bu kadar komik olan nedir?”

“Bütün bunlar bitip bebeğimizle eve dönünce sen bir süreliğine kurda dönüşsene,” diye önerdi.

“Neden?”

“Ateşin önüne uzanmış iri, boz bir kurt hoş olabilir. Sonra soğuk gecelerde, ayaklarımı sıcak tutmak için senin kürküne gömerim.”

Garion karısına uzun uzun, ciddiyetle baktı.

“Kulaklarını kaşıyıveririm Garion,” diye önerdi minik kraliçe onu kandırmaya çalışarak, “sonra kemirmen için mutfaktan kocaman bir kemik de alırım.”

“Boş ver,” dedi Garion kesin bir tavırla.

“Ama ayaklarım hep soğuk oluyor.”

“Farkındayım.”

Tam gölgeli bir dağ geçidinden geçerlerken önlerinde İpek ile Sadi, ateşli bir tartışmaya tutuşmuşlardı. “Kesinlikle olmaz,” dedi İpek şiddetle.

“Gerçekten de bu konuda çok mantıksız olduğunu düşünüyorum Kheldar,” diye karşı çıktı Sadi. Hadımağası yanardöner cüppesini çıkartmış, batı usulü bir tünik, pantolon ve sağlam çizmeler giymişti. “Gayet güzel bir dağıtım sistemin var zaten, benim de elimin altında sınırsız bir kaynak var. Milyonlar kazanabiliriz.”

“Unut bunu Sadi. Ben uyuşturucu işine girmem.”

“Ama bunun dışında her şeyin ticaretini yapıyorsun Kheldar. Bizi bekleyen koca bir pazar var. Niye vicdanın işinin yolunu kessin ki?”

“Sen bir Nyissalısın Sadi. Uyuşturucular senin medeniyetinin bir parçası, o yüzden anlayamazsın.”

“Leydi Polgara hastaları tedavi ederken ecza kullanıyor,” diye karşı koydu Sadi, kendini savunmak istercesine.

“O farklı.”

“Ben farkını göremiyorum.”

“Ben de sana hiçbir zaman anlatamam.”

Sadi içini çekti. “Beni çok hayal kırıklığına uğrattın Kheldar. Sen bir casus, bir katil, bir hırsızsın. Zar tutuyorsun, sahte para basıyorsun, evli kadınlarla olmak vicdanını rahatsız etmiyor. Müşterilerini utanmadan dolandırıyorsun ve bir sünger gibi bira içiyorsun. Tanıdığım en berbat adamlardan birisin ama müşterilerini son derece mutlu edecek birkaç zararsız bileşimi taşımayı reddediyorsun.”

“İnsanın bir yerlerde çizgiyi çekmesi gerekiyor,” diye cevap verdi İpek kibirle.

Kadife onlara bakmak için eyeri üzerinde döndü. “Bu, bugüne kadar dinlediğim en büyüleyici sohbetti beyler,” diye övdü onları. “Mukayeseli ahlak konusundaki imalarınız kesinlikle insanı hayretlere düşürüyor.” Gamzelerini gözler önüne seren bir gülücük attı.

“Ah - Kontes Liselle,” dedi Sadi. “Zith yine yanınızda mı?”

“Elbette Sadi, doğrusunu istersen yanımda.” Bal rengi saçlı kız, Sadi’nin karşı koyuşlarını uzaklaştırmak istercesine elini uzattı. *“Ama* bu kez onu ben çalmadım. Gecenin bir yarısı benim çadırıma süzülerek, saklanmayı en sevdiği yere kendiliğinden girmiş. Zavallıcık titriyordu.”

İpek’i rengi uçtu.

“Geri ister misin?” diye sordu Kadife, başı tıraşlı hadımağasına.

“Hayır,” diye içini çekti Sadi, eliyle başını sıvazlayarak, “istemem. Mutlu olduğu sürece, onu istediği yerde bırakabiliriz.”

“Çok mutlu. İşin aslı, mırıldanıyor.” Kadife biraz kaşlarını çattı. “Bence beslenmesine biraz dikkat etmelisin Sadi,” dedi eleştirircesine. “Minik karnı şişmeye başladı sanki.” Yeniden gülümsedi. “Şişman bir yılanımız olsun istemeyiz, değil mi?”

“Aman, özür dilerim!” dedi Sadi, biraz alınmışa benziyordu.

Geçidin tepesinde devrik bir kütük vardı ve mavi şeritli atmaca ölü bir dalın üzerine tünemiş, eğri gagasını kullanarak hani harıl tüylerini düzeltiyordu. Onlar yaklaşırken aşağıya süzüldü; yolun tam ortasında küfürler mırıldanan Beldin beliriverdi.

“Rast gitmeyen bir şeyler mi var amca?” diye sordu Polgara.

“Yandan esen rüzgârlara yakalandım,” diye homurdandı. “Tüylerimi biraz kaşıtırdı. Sen de nasıl olduğunu bilirsin.”

“Aman evet, gerçekten. Benim de başıma gelir hep. Gece esintilerinin nereden geleceği hiç belli olmaz.”

“Senin tüylerin çok yumuşak.”

“Baykuşları tasarlayan ben değildim amca, o yüzden tüyler konusunda beni suçlama.”

“Hemen biraz ileride, dört yol ağzında bir meyhane var,” dedi Beldin, Belgarath’a. “Oraya bir uğrayıp, aşağıdaki ovada neler olup bittiğini öğrenmeye çalışalım mı?”

“Bu kötü bir fikir olmayabilir,” diye kabul etti Belgarath. “Mümkün olduğu sürece başımızı derde sokmaktan sakınalım.”

“O halde ben sizi içeride bekliyor olacağım,” dedi Beldin ve yeniden havalanarak uzaklaştı.

Polgara içini çekti. “Neden her zaman bir *meyhane* oluyor?” diye şikâyet etti.

“Çünkü içen adamlar konuşmaktan hoşlanır Pol,” diye açıkladı Belgarath, mantıklı bir tonda. “İnsan bir meyhanede beş dakika içinde, çay içilen bir yerde bir saatte toplayamayacağı bilgiyi toplar.”

“Bir gerekçe bulacağını biliyordum zaten.”

“Ee, haliyle.”

Orman kaplı geçidi geçtikten sonra, meyhanenin gölgelerle beneklenmiş yoluna doğru indiler. Meyhane, kalaslardan kabaca yapılmış, çatlakları çamurla sıvanmış basık bir binaydı. Alçak damın tahta döşemesi hava koşulları ve zamanla kıvrılmıştı. Soluk sarı renkli tavuklar kapı eşiğindeki toprağı eşeliyor, iri benekli dişi bir domuz bir çamur birikintisinin ortasına yatmış mutluluk homurtuları çıkartan yavrucuklarını emziriyordu. Meyhanenin önündeki demire ayaklarının oynak yerleri şişmiş birkaç beygir bağlıydı; ayrıca meyhanenin ön verandasında kürkünü güveler yemiş bir Karand horlayıp duruyordu.

Meyhaneye yaklaşırlarken içerisinin pis kokusu ilk onun burnuna ulaşan Polgara atının dizginine asıldı. “Bence hanımlar, biz burada gölgede beklesek fena olmayacak.”

“Kapıdan yayılan hoş bir koku var sanki, değil mi?” diye kabul etti Kadife.

“Sen de Eriond,” dedi Polgara kesin bir tavırla. “Daha hayatının bu kadar erken bir safhasında kötü alışkanlıklar edinmeye başlamana hiç lüzum yok.” Polgara, meyhanenin biraz ilerisinde uzun köknar ağaçlarının oluşturduğu koruya doğru ilerleyerek, ağaçların gölgesinde atından indi. Durnik ile Toth göz göze geldikten sonra onlar da Kadife, Ce’Nedra ve Eriond’a katıldılar.

Sadi meyhanenin önünde atından iniyordu. Sonra havayı bir kez kokladıktan sonra öğürür gibi oldu. “Burası pek bana ait bir yer sayılmaz beyler,” dedi. “Ben de dışarıda bekleyeceğim. Ayrıca Zith’in yemek vakti de geldi zaten.”

“Nasıl istersen,” diye omzunu silkti Belgartah atından inip binaya doğru başı çekerek. Horlayan Karand’ın üzerinden atlayarak içeri girdiler. “Ayrılıp yayılalım,” diye mırıldandı yaşlı adam. “Etrafta dolanıp, ne kadar adamla konuşabilirseniz konuşun.” İpek’e

baktı. “Buraya iş bağlamak için gelmedik,” diye ikaz etti.

“Bana güvenebilirsin,” dedi İpek uzaklaşarak.

Garion kapının eşiğinde durmuş, içerideki loş ışığa gözlerini alıştırmak için kırpıştırıp duruyordu. Meyhane, bugüne kadar temizlenmiş olduğuna dair hiçbir emare taşımıyordu. Yer, dökülmüş bira kokan küflü samanlarla kaplıydı; bir köşeye de çürümekte olan yiyecek artıkları yığılmıştı. En uçta, kabaca yapılmış bir ocak tütüyor, mekânın genelde pis olan kokusuna bir de duman ekliyordu. Masalar sırıklar üzerine oturtulmuş kaba kalaslardan, sıralar ise ayak yerine altlarına sopalar sokulmuş, ortadan kesilmiş kütüklerden oluşuyordu. Garion Beldin’in bir köşede birkaç Karandla konuştuğunu görerek onlara katılmak için ilerledi.

Masalardan birinin yanından geçerken yumuşak bir şeye bastı. Ani bir itiraz viyaklamasının ardından toynaklı ayakların aceleci tıkırtıları duyuldu.

“Donguzuma basma,” dedi masada oturmakta olan kızarmış gözlü yaşlı bir Karand, kavgaya hazır bir ses tonuyla. “Ben senin donguzuna basıyom mu?” Adam domuzu, “donguz” diye telaffuz ediyordu ve Garion onun şivesini seçmekte biraz zorlanmıştı.

“Yazgıya dikkat et,” dedi Karand tüm uğursuzluğuyla.

“Yazgı mı?” Garion bu sözden biraz huzursuz olmuştu.

“Yazgı. Hani ayaklarının ahıne yaydıkları, üstünde yürüdüğün, bastığın yer.”

“Ha. Yaygı.”

“Ben de öyle dedim - yazgı.”

“Afedersin,” diye özür diledi Garion. “Tam anlayamamışım.”

“Bu dışarlıklıların sıkıntısı da bu işte. Size adam gibi konuşulanda bile bir şey anlamıyonuz.”

“Haydi birer maşrapa bira içelim,” diye teklifte bulundu Garion. “Geri döndüğünde domuzundan da özür dilerim.”

Karand, kuşkuyla gözlerini kısarak Garion’a baktı. Yaşlı adam sakallıydı ve kötü tabaklanmış kürkten bir şeyler giyiyordu. Kafasına bütün bir porsuktan yapılmış bir şapka takmıştı, hayvanın bacakları, kuyruğu bile yerli yerinde duruyordu. Çok pisti; Garion adamın sakalından bakman pireleri seçebiliyordu.

“Ben ısmarlıyorum,” diye teklif etti Garion, domuzun sahibinin karşısına oturarak.

Yaşlı Karand’ın yüzü gözle görünür bir şekilde aydınlandı.

Birlikte birkaç maşrapa bira içtiler. Garion içkinin çiğ, yeşil bir

tadı olduğunu fark etti, sanki fıçı hazır olmadan bir-iki hafta evvel açılmış gibi. Öte yandan ev sahibi sanki dünyanın en iyi ürününü içiyormuş gibi dudaklarını şaplatıyor, gözlerini yuvarlıyordu. Garion'un eline soğuk ve ıslak bir şey değince, gayri ihtiyari elini çekiverdi. Bakışlarını indirince diken diken, beyaz kirpikler arasından bakan ciddi bir çift mavi gözle karşılaştı. Domuz biraz önce yerlerde debelenmiş ve keskin bir kokuyla geri gelmişti.

Yaşlı Karand kıkırdadı. "Bak sen donguzuma," dedi. "Peki iyi huylu, genç bir donguz bu; hiç de kin tutmuyo." Kürkler içindeki adam baykuş gibi gözlerini kırpıştırdı. "Öksüz biliyon mu?"

"Ya?"

"Gerçi anası pek lezzetli bir jambon oldu ha." Yaşlı adam burnunu çekip, elinin tersiyle sildi. "Bazen onu çok özlüyom," diye itiraf etti. Gözlerini kısarak Garion'a baktı. "Baksana sen, ne kocuman bir kılıcın var."

"Öyle," diye kabul etti Garion. Yarı büyümüş domuzun kulaklarını dalgınlıkla kaşıdı; hayvan huşu içerisinde gözlerini kapattı, başını Garion'un kucağına dayadı ve memnuniyet homurtuları çıkartmaya başladı.

"Dağlardaki yoldan geliyorduk," dedi Garion, "ovadan yükselen bir sürü duman gördük. Oralarda bir sorun falan mı var?"

"Akline gelebilcek en kötü şey, hem de dostum," dedi yaşlı adam ciddiyetle. Yeniden gözlerini kısarak Garion'a baktı. "Sen Maloryanlılardan değilsin de mi?"

"Hayır," diye ikna etti Garion adamı, "Malloryalı değilim. Ben daha batıdan geliyorum."

"Maloryan'ın batısında bir şey olduğunu bilmiyordum. Aşada, dinleri için çekişip duran bissürü adam var."

"Din mi?"

"Benim pek öyle bir ilgim yok şahsen," diye itiraf etti Karand. "İsteyenler ve istemeyenler var; ben de istemeyenlerdenim. Tanrılar kendi başlarının çaresine baksın, derim ben, bana sorceksen. Ben de kendi başımın çaresine bakarım, ödeşmiş oluruz."

"Güzel bir çözüme benziyor," dedi Garion dikkatle.

"Eyi ki böyle anladın. Her neyse Darşiiva'da Zandramas denilen bi Grolim var. Bu Zandramas Voresbo'ya geldi ve şu Angarakların yeni Tanrısı hakkında konuşmaya başladı - Torak ölmüş falan filan ya. Benim şu donguz bu konuyla ne kadan ilgileniyosa, ben de o kadan ilgileniyom. Benimki akıllı bir donguzdur ve insanların ne

zaman saçmaladığını iyi de bilir ha.”

Garion domuzun çamurlu böğrüne sevecen bir şaplak atınca minik, tombiş hayvan kendinden geçercesine bir ses çıkardı. “Güzel domuz,” diye kabul etti Garion. “Yani donguz.”

“Ben onu pek seviyom. Soğuk gecelerde ona sokulup sarılınca insanın içi ısınıveriyo - üstelik horlamıyo da. Her neyse beyim, bu Zandramas denen kadın buraya gelip vaazlar vermeye, bağırıp çağırmaya başladı, daha bissürü şeyler yaptı. Bütün Grolimler inim inim inleyip dizlerinin üzerine çöküverdi. Sonra, bir süre önce bissürü Grolim dağları aşıp geldi, bunlar da Zandramas denen kadının çok yanlış yolda olduğunu söyledi. Bunlar Angaraklara yeni bir Tanrı gelceğini, bunun doğru olduğunu ama bu Zandramas’ın işi karıştırdığını diyo. Ovadaki bütün o dumanın nedeni de bu. Her iki taraf da yakıyo, yıkıyo, öldürüyo, bu yeni Tanrı’nın kim olcağı konusunda *kendi* fikirleri hakkında vaaz veriyo. Donguzumlan biz dağlara çıkıp bırakçaz birbirlerini öldürsünler. Meselelerini hallettiklerinde geri döner, hangi sunak galip çıktıyla ona boyun eğeriz.”

“Zandramas’a kadın deyip duruyorsun,” diye dikkat çekti Garion.

“Hiç *kadın* olduğunu umar mıydın?” diye homurdandı Karand. “Bu, bugüne kadan duyduğum en aptalca şey. Kadınlar elinin hamuruylan erkek işine karışıyo.”

“Onu hiç gördün mü?”

“Dediğim gibi, ben dini şeylere hiç karışmam. Donguzumlan birlikte, iş oraya varınca, biz kendi işimize bakarız.”

“Hayatta kalmanın güzel bir yolu,” dedi Garion adama. “Ama dostlarımla ben aşağıdaki ovadan geçmek zorundayız. Grolimlerden başka sakınmamız gereken bir şey var mı?”

“Buralara yabancı olduğun belli,” dedi Karand, boş kupaya bir şeyler ima edercesine bakarak.

“Dur,” dedi Garion, “birer bira daha içelim.” Belindeki keseden başka bir para çıkardı ve garsona işaret etti.

“Bütün mesele dostum,” diye devam etti domuzun geveze sahibi, “ülkenin bu tarafında bu Grolimlerin yanında hep askerler de oluyo ya, o. Zandramas’ı izleyenlerin yanında Voresbo kralının ordusu vağ. Yaşlı kralın da bu dini şeylerle pek ilgisi yoktu ama bunu tahttan indirdiler. Oğlu, yaşlı adam ülkeyi yönetemeycek kadar bunadı diye babasını bi kenara çekti ve kendi kendine taç taktı.

Oğlan açıkgöze benziyo, kazanan tarafta olmaya da niyetli. Zandramas'ın tarafına geçti ama derkene Urvon denen bu herif çıktı ortaya, yanında da Jenno ile Ganesya'nın bütün orduları, zırhlı bissürü tipler ve hakkatten çirkin, kocaman siyah itler vardı - Grolimleri saymıyom bilem. Ovalardaki vaziyet pek kötü dostum. İnsanları öldürüyolar, yakıyolar; önlerine hangi sunak gelirse orda insanları kurban ediyolar. Ben olaydım bütün bu salaklıkların etrafından dolanır da yoluma öyle devam ederdim."

"Keşke dolanabilsem dostum," dedi Garion içtenlikle. "Jenno'da ifritler olduğunu duyduk - Calida taraflarında. Buralarda ortaya çıkan oldu mu?"

"İfritler mi?" Karand ürpererek kötülüğe karşı bir işaret yaptı eliyle. "Ben anlatıldığını duymadım. Duymuş olaydık donguzumlan beraber çoktan dağlara çıkmış olurduk, peşimizden ok atsalar yetişmezdi."

Garion her şeye rağmen çabuk çabuk konuşan bu yaşlı adamdan hoşlandığını fark etti. Bu cahil konuşmasının neredeyse ezgisel bir akışı, hiçbir sosyal ayrımı takmayan sıcak bir çeşit kapsamlılığı ve etrafında olup biten kargaşayı zekice, hatta anlayışlı bir kabullenişi vardı. Garion, İpek'in kapıya doğru yaptığı hafif baş hareketini anladığını neredeyse hayıflanarak belirtti. Kibarca domuzun başını kucağından çekti. Hayvan hoşnutsuzca hafif bir ses çıkardı. "Maalesef gitmem gerekiyor," diye açıkladı Karand'a, ayağa kalkarken. "Sohbetin -ve domuzunu okşamama izin verdiğin- için teşekkürler."

"Donguz," diye düzeltti Karand.

"Donguz," diye kabul etti Garion. Yanlarından geçen garsonu durdurarak ona bir sikke verdi. "Arkadaşım ile domuzuna ne isterse getir," dedi.

"Vay, sağol genç dostum." Yaşlı Karand'ın yüzünde güller açmıştı.

"Benim için zevkti," dedi Garion. Bakışlarını yere indirdi. "Günün gönlünce geçsin domuz," diye ekledi.

Domuz biraz soğuk bir tavırla homurdanarak masanın etrafından tıkır tıkır dolanıp sahibinin yanına gitti.

Garion hanımların beklediği gölgeye doğru ilerlerken Ce'Nedra burnunu kırıştırdı. "Ne yapıyordun tanrılar aşkına Garion?" diye sordu. "Korkunç kokuyorsun."

"İşin aslı bir domuzla ahbaplık ediyordum."

“Bir domuzla mı?” diye nida etti minik kraliçe. “Ne için?”

“Orada olmalıydın.”

Zor bela topladıkları bilgileri birbirleriyle paylaşarak atlarını sürerken domuzun sahibinin, Voresbo’da olup bitenlerin şaşılacak derecede eksiksiz ve özlü bir özetini verdiği ortaya çıktı. Garion konuşmalarını, adamın telaffuzunu da taklit ederek olduğu gibi aktardı.

“Gerçekten öyle konuşmuyordu herhalde?” diye kıkırdadı Kadife inanmadığını ima ederek.

“Neyemiş?” dedi Garion biraz abartarak, “işin aslına bakçak olursan bal gibi öyle. Gerçi benim tam olarak kavrayamadığım ‘onla’, ‘bunla’, ‘şunla’ gibi çoğul kullanımlar da vardı ama neyse. Gerçi biz domuzla çok iyi geçindik.”

“Garion,” dedi Polgara biraz mesafeli, “biraz daha geriden at sürsen olur mu?” Sıranın en arkasını işaret etti. “Birkaç yüz metre kadar geriden mesela.”

“Tabii baayan,” dedi Garion. Chretienne’in dizginine asıldı. Koca gri atın da havadaki bir şeylerden huzursuz olduğunu fark etmişti.

Genel istek üzerine Garion o akşam, dağdan gelen, insanın kanını donduracak kadar soğuk bir derede yıkandı. Tir tir titreyerek ateşin yanına döndüğünde Belgarath ona bakarak, “Yine zırhını giysen fena olmayacak,” dedi. “Eğer domuzlu dostunun söylediklerinin yarısı bile doğruysa, zırha ihtiyacın olabilir.”

“Donguz,” diye düzeltti Garion.

“Ne?”

“Boş ver.”

Ertesi sabah şafak, tüm berraklığıyla ama kesinlikle buz gibi attı. Garion’un altına giydiği kapitone tüniğe rağmen örgü zırh soğuk, ağır ve rahatsızdı. Durnik ona yakınlardaki çalılıktan bir mızrak kesmiş, atların bağlandığı yerdeki ağaçlardan birine dayamıştı.

Belgarath, aşağıdaki ovaları incelediği minik tepe başından döndü. “Görebildiğim kadarıyla aşağıdaki karışıklık her yana yayılmış durumda, o yüzden insanlardan kaçmaya çalışmanın bir anlamı yok. Voresbo’dan ne kadar hızlı geçersek o kadar iyi, o yüzden atlarımızı dosdoğru sürmekte bir ziyan yok. Başımızı dertten kurtarmak için önce konuşmayı deneyeceğiz; eğer bu bir işe yaramazsa, diğer yolu seçeceğiz.”

“Gidip başka bir sopa bulsam fena olmayacak,” diye içini çekti Sadi.

Tüm tıngırtısıyla başı çeken Garion'un peşinden yola koyuldular. Garion'un miğferi yerindeydi, kalkanı da sol koluna bağlanmıştı. Mızrağının sapı üzengisinin üzerinde, ayağının yanında duruyordu; kaşlarını ise tehditkâr bir ifadeyle çatmıştı. Sırtına bağlanmış olan kılıç sürekli olarak onu çekiyor, hâlâ Zandramas'ın izinde olduklarını belirtiyordu. Dağın eteklerine varınca, döne dolaşa inen dağ yolu daralmış, güneydoğuya doğru uzanan tekerlek izli bir yol olmuştu. Belli bir hız tutturarak, yol boyunca hareketli bir tempoyla ilerlediler.

Ovaya indikten sonra birkaç mil gitmişlerdi ki, yoldan yarım mil kadar içeriye kurulmuş, yanmakta olan bir köyün yanından geçtiler. Bakınmak için durmadılar bile.

Öğlene doğru, yayan olarak bir grup silahlı adamla karşılaştılar. Aşağı yukarı on beş kişi kadar vardı ve üniformaya hiç benzemeyen bir şeyler giyiyorlardı.

"Eee?" dedi Garion omzundan geriye seslenip mızrağın sapına daha sıkı sarılarak.

"Durun önce onlarla ben bir konuşayım," dedi İpek atını ileri doğru sürerek. "Tehlikeli biriymiş gibi görünmeye çalış." Ufak tefek adam atını yabancılara doğru yürüttü. "Yolu kapatıyorsunuz," dedi onlara lafı dolandırmadan, düşmanca bir ses tonuyla.

"Geçen herkesi teftiş etmek için emir aldık," dedi içlerinden biri Garion'a biraz huzursuzca bakarak.

"İyi tamam bizi teftiş ettiniz. Şimdi kenara çekilin."

"Hangi taraftansınız?"

"Bak şimdi, bu çok salakça bir soru be adam," diye cevap verdi İpek. "*Siz* hangi taraftansınız?"

"Ben, buna cevap vermek zorunda değilim."

"O halde ben de değilim. Gözlerin yok mu senin be adam? Ben bir Karand'a veya bir Tapınak Muhafızına, veya bir Grolim'e benziyor muyum?"

"Urvon'u mu, Zandramas'ı mı tutuyorsunuz?"

"Hiçbirini. Ben parayı tutarım; insan dine bulaşırsa para kazanamaz."

Kaba giysili askerin aklı daha da karışmış görünüyordu. "Hangi taraftan olduğunuzu yüzbaşıma bildirmek zorundayım."

"Tabii bunu, beni görmüş olduğunu varsayarsak yapmak zorunda kalırsın," diye açıkladı İpek, bir keseyi elinde imalı imalı hoplatıp duruyordu. "Acelem var dostum. Dininiz beni hiç

ilgilendirmiyor. Lütfen bana bir kibarlık et.”

Asker, İpek’in elindeki keseye gizlemediği bir tamahkârlıkla bakıyordu.

“Oyalanmadan yoluma devam etmek benim için çok önemli,” diye imada bulundu İpek muzipçe. Numaradan alnını sildi. “Hava da ısınmaya başladı,” dedi. “Adamlarınla gidip dinlenecek gölgelik bir yer araşan hiç fena olmaz. Ben ‘kazaen’ bu keseyi buraya düşürüveririm, sen de sonradan ‘bulursun’. Böylelikle sen iyi bir kâr elde edersin, ben de engellenmeden, yetkili birinin benim geçtiğimden haberi olmadan geçmiş olurum.”

“Hava ısınmaya başladı,” diye kabul etti asker.

“Ben de bunu fark edebileceğini tahmin etmiştim.”

Diğer askerler alenen sırıtmaya başlamıştı.

“Keseyi düşürmeyi unutmazsın değil mi?”

“Sen bana güven,” dedi İpek.

Askerler tarladan, bir koruya doğru hep birlikte yürümeye başladı. İpek umursamaz bir tavırla keseyi yolun kenarındaki hendeğe atıp diğerlerine ilerlemelerini işaret etti. “Hemen harekete geçsek fena olmaz,” diye önerdi.

“İçi çakıl taşı dolu bir kese daha mı yoksa?” diye sırıttı Durnik.

“Yo yo, hayır Durnik. Bu kesenin içinde hakiki para vardı - pirinç Mallorya yarım kronları. İnsan onlarla pek bir şey alamaz ama en azından hakiki para.”

“Ya içindekileri görmek isteseydi?”

İpek sırıtarak çukur yaptığı elini uzattı. Avucundaki kıvrımların içinde birkaç gümüş sikke vardı. “Her şeye hazırlıklı olmayı severim,” dedi. Sonra omzundan geriye baktı. “Galiba hemen uzaklaşsak fena olmayacak. Askerler yola geri dönüyor.”

Bir sonraki karşılaşma biraz daha ciddiydi. Üç Tapınak Muhafızı yolu kesmişti. Kalkanları önlerinde, mızrakları ise hazırdı. Yüzleri bütün düşüncelerden azadeydi. “Sıra bende,” dedi Garion, miğferini iyice yerine yerleştirip, kalkanını düzelterek. Mızrağını indirip Chretienne’i mahmuzladı. Saldırırken tam arkasında yeri döven başka bir atı daha duydu ama dönüp bakacak vakti yoktu. Bu çok aptalca bir şeydi ama yine kanının kaynadığını hissetti. “Ahmaklık,” diye mırıldandı. Sonra ortadaki Muhafızı rahatlıkla atından düşürdü. Durnik’in mızrağını normalden altmış santim kadar uzun kesmiş olduğunu fark etti. Kalkanını hızlı vuruşuyla diğer iki Muhafızın mızraklarını geri savurarak ikisi arasından bir yıldırım

gibi geçti. Chretienne'in nalları yuvarlanmaya devam eden, düşmüş Muhafızın bedeni üzerine inmişti. Garion sertçe dizginlerine asıldı ve arkada bırakmış olduğu iki Muhafız ile yüzleşmek için büyük gri atını çevirdi. Ama gerek kalmamıştı. Arkasından atını süren adam Toth'tu ve iki Muhafız eyerleri üzerinde hareketsizce devrilmişlerdi bile.

"Senin için Arendiya'da bir iş bulabilirim Toth," dedi devasa adama. "Oralarda, birilerinin onlara yenilmez olmadıklarını ispatlaması lazım."

Toth, sessiz bir kahkahayla tebessüm etti.

Merkezi Voresbo tam bir kargaşa içerisindeydi. Yanan köy ve çiftliklerden duman sütunları yükseliyordu. Tarlalardaki ürünler ateşe verilmiş, silahlı adam grupları vahşice birbirine saldırıyordu. Böyle bir çatışma, yanmaya devam eden bir tarlada yaşanmaktaydı ve her iki taraf da öylesine bir çılgınlık içindeydi ki üzerlerine doğru ilerleyen alev duvarının farkında bile değillerdi.

Parçalanmış cesetler sanki her yana yayılmıştı; Garion'un, hendekleri, hatta yolun üzerini bile dolduran dehşetten Ce'Nedra'yı sakınabilmesine imkân yoktu.

Dörtnala gidiyorlardı.

Cefa içerisindeki kırlara alacakaranlık çökerken Toth ile Durnik, geceyi geçirebilecekleri korunaklı bir yer bulmak için yoldan biraz yana saptılar. Yoldan bir mil kadar gerideki bir sel yatağında alçak bir çalılık bulduklarını rapor etmek için geri döndüler. "Ateş yakamayız," dedi Durnik ağırbaşlılıkla, "ama eğer sessiz kalırsak kimsenin bizi fark edeceğini sanmam."

Gece hiç de rahat değildi. Çalılığın içinde soğuk bir yemek yedikten sonra bu sık çalılar arasında çadırlarını kuramadıklarından ellerinden geleni yaparak başlarını sokacak bir yer ayarlamaya çalıştılar. Güz kendini hissettiriyordu ve hava kararır kararmaz soğumuştu. Şafağın ilk ışığı doğu ufkuna dokunduğunda kalkıp hızla kahvaltı ettikten sonra, yola koyuldular.

Soğuk, sefil gece ile etraflarındaki bu manasız katliam Garion'u hiddetlendirmişti ve her geçen milde bu hiddeti daha da artıyordu. Sabahın ilerleyen saatlerinde yolun sağ tarafındaki tarlaların içinde birkaç yüz metre ileride bir sunağın yanında duran siyah cüppeli bir Grolim gördü. Kaba giysili bir grup asker dehşet içinde kalmış üç köylüyü boyunlarına bağladıkları iplerden çekerek sunağa doğru götürüyordu. Garion düşünmek için durmadı bile. Mızrağını elinden

attığı gibi Demirpençe'nin kılıcını çekerek, Taş'ı gösteriş yapmaması için uyardıktan sonra, askerlere doğru saldırıya geçti.

Anlaşıldığı kadarıyla Grolim dini çılgınlığına o kadar kaptırmıştı ki kendisini, üzerine doğru gelen Garion'u ne duydu, ne de gördü. Chretienne üzerinden yıldırım gibi geçerken bir kez haykırdı. Askerler Garion'a şaşkınlıkla bir kez baktıktan sonra silahlarını atarak kaçtılar. Lâkin bu, Garion'un hiddetini yatıştırmaya yetmemiş gibiydi. Bununla yetinmeyerek onları izledi. Gerçi hiddeti gözünü kör edip silahsız adamları öldürtecek kadar fazla değildi. Onun yerine hepsini teker teker atıyla kovalayıp ezmekle yetindi. En sonuncusu da kocaman gri atın ayakları dibinde yuvarlanırken Garion döndü, tutsakları serbest bırakarak, atını eşkin sürüp yola geri döndü.

"Sence de bu yaptığın biraz haddinden fazla değil miydi?" diye sordu Belgarath kızarak.

"Bu şartlar altında değil, hayır," diye atıldı Garion. "En azından, bu rezil ülkede *bir* grup askerin sivilleri sunağa sürükleyemeyeceğini biliyorum - en azından kırılan kemikleri iyileşinceye kadar sürükleyemeyecekler."

Belgarath bezginlikle burnundan soluyarak başını çevirdi.

Hâlâ yatışmamış olan Garion kaşlarını çatarak, kızgınlıkla Polgara'ya baktı. "Eee?" diye sordu.

"Ben bir şey söylemedim canım," dedi Pol tatlılıkla. "Ama bir dahaki sefere, ne yapmayı planladığını dedene de söylesen daha iyi olmaz mı? Bazen bu minik sürprizler sinirlerini yıpratıyor."

Beldin titreşerek geldi. "Orada neler oldu?" diye sordu merakla, kendi şekline bürünürken. Yakındaki tarlayı benekleyen iniltili askerleri işaret ederek.

"Atımın biraz idmana ihtiyacı vardı," dedi Garion kesin bir dille. "O askerler de önüne çıktılar."

"Bu sabah seni bu kadar sinirlendiren nedir?"

"Bütün bunlar çok aptalca."

"Tabii ki; ama biraz daha görmeye hazırlan. Rengel hududu tam önümüzde, orada olanlar da en az buradakiler kadar kötü."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ELLERİNDEKİ seçenekleri gözden geçirmek için hudutta biraz duraksadılar. Huduttaki nöbetçi kulesi terk edilmişti ama yanmakta olan köylerden kara dumanlar yükseliyordu ve uzakta oldukları için minicik görünen, arazide hareket eden kalabalık insan gruplarını görebiliyorlardı.

"Burada olup bitenler biraz daha düzenli gibi," diye rapor verdi Beldin. "Voresbo'da sadece oldukça küçük çetelere rastlamıştık; bunlar dövüşten çok yağmayla ilgiliydi. Önümüzdeki gruplar daha kalabalık ve disipline benzeyen bir şeyler de yok değil. Galiba Rengel'de, Voresbo'daki gibi meydan okuyarak yolumuza devam edemeyeceğiz."

Toth bir seri anlaşılmaz işaret yaptı.

"Ne dedi?" diye sordu Belgarath, Durnik'e.

"Gece yolculuk yapmamızı öneriyor," diye cevap verdi Durnik.

"Bu saçma bir düşünce Toth," diye karşı çıktı Sadi. "Eğer gündüz vakti tehlike varsa, gece on misli daha fazlası olur."

Toth'un elleri yeniden harekete geçti. Her nedense Garion kocaman dilsizin söylemeye çalıştığı şeyleri neredeyse anlayacağını fark etti.

"Çok çabuk karar verdiğini söylüyor Sadi," diye tercüme etti Durnik. "Bazı avantajlarımız olduğunu söylüyor." Demirci biraz kaşlarını çattıktan sonra yeniden arkadaşına baktı. "Nasıl öğrendin bunu?" diye sordu.

Toth yeniden işaretler yaptı.

“Hı,” diye başıyla onayladı Durnik. “Sanırım biliyordur, değil mi?” Diğerlerine döndü. “Belgarath, Pol ve Garion’un diğer kılıklarında bize rehberlik edebileceklerini söylüyor. Karanlık kurtlar ve baykuş için pek sorun olmaz herhalde, dedi.”

Belgarath kulak memesini düşünceli düşünceli çekiştirdi. “Mümkündür,” dedi Beldin’e. “Bu şekilde önümüze çıkan herkesten kaçmabiliriz. Askerler karanlıkta pek fazla kıpırdanmazlar.”

“Ama nöbetçi bırakırlar,” diye dikkat çekti kambur.

“Garion ve Pol ile birlikte yerlerini saptamakta pek zorluk çekmeyiz; kalanınızı da onların etrafından dolandırarak geçiririz.”

“Yavaş gitmek zorunda kalacağız,” dedi Kadife. “Atlarımızı dörtnala süremeyiz; üstelik önümüze çıkan her nöbetçinin de etrafından dolanmamız gerekecek.”

“Biliyor musunuz,” dedi İpek, “şimdi biraz daha düşününce bunun o kadar da kötü bir fikir olmadığını fark ettim. Hoşuma bile gitti denebilir.”

“Sen her zaman karanlıkta süzülmekten hoşlanmışsındır zaten Kheldar,” dedi Kadife.

“Sen sevmez misin?”

“Şey…” Bunun üzerine İpek’e gülümsedi. “Sanırım seviyorum evet… ama ben de bir Drasniyalıyım sonuç olarak.”

“Ama çok vakit alacak,” diye karşı çıktı Ce’Nedra. “Zandramas’la aramızda çok az kaldı. Eğer biz yavaş ilerlersek, yeniden arayı açacak.”

“Pek bir şansımız olduğunu zannetmiyorum Ce’Nedra,” diye açıkladı Garion ona tatlılıkla. “Rengel’den yolumuzu açа açа gitmeye kalkarsak, eninde sonunda başa çıkamayacağımız kadar fazla sayıda askerle karşılaşırız.”

“Sen bir büyücüsün,” dedi karısı suçlarcasına. “Elini sallasan, onları yoldan süpürür atarsın.”

“Bunun da bir sınırı vardır Ce’Nedra,” dedi Polgara. “Hem Zandramas, hem de Urvon’un bu bölgede Grolimleri var. Eğer o şekilde bir şeyler yapmaya çalışırsak Rengel’deki herkes nerede olduğumuzu kolaylıkla öğrenir.”

Ce’Nedra’nın gözleri yaşardı, alt dudağı titremeye başladı. Dönerek yoldan ayrılıp, nereye gittiğini görmeden hıçkırıklar içinde koşmaya başladı.

“Peşinden git Garion,” dedi Polgara. “Umarım onu sakinleştirebilirsin.”

Günün geri kalan zamanında, yoldan bir mil kadar içerideki bir kayın ağacı korusunda dinlendiler. Önlerindeki gecenin çok uzun olacağını tahmin eden Garion uyumaya çalıştı; fakat bir saat kadar sonra pes ederek, huzursuzca konak yerlerinde dolanmaya başladı. O da Ce'Nedra'nın sabırsızlığını paylaşıyordu. Zandramas'a bu kadar yaklaştıktan sonra gece ilerlemek, neredeyse emekleyerek ilerlemek kadar yavaşlatacaktı onları. Ne kadar denese de bir başka seçenek bulamadı.

Güneş kavuşurken kamplarını bozarak kayın korusunun kenarında havanın iyice kararmasını beklediler.

"Galiba planımızda bir açık buldum," dedi İpek.

"Ya?" dedi Belgarath sorarcasına.

"Zandramas'ı izlemesi için Taş'a ihtiyacımız var. Eğer Garion kurt kılığına girecekse, Taş ona ne taraftan gitmesi gerektiğini söyleyemez - yoksa söyler mi?"

Belgarath ile Beldin uzunca bir bakıştılar. "Bilmiyorum," diye itiraf etti Belgarath. "Ya sen?"

"En ufak bir fikrim bile yok," dedi Beldin.

"Eh, öğrenmenin tek bir yolu var," dedi Garion. Chretienne'nin dizginlerini Durnik'e uzatarak atlardan biraz uzaklaştı. Aklında, dikkatle bir kurt görüntüsü yarattıktan sonra iradesini bu görüntüde yoğunlaştırdı. Her zamanki gibi yine, sanki eriyormuş gibi garip bir şeyler hissettikten sonra her şey olup bitmişti. Bir an arka ayakları üzerine oturup, her şeyin yerli yerinde olup olmadığını anlamak için şöyle bir kendine bakındı.

Burnuna aniden bildik bir koku geldi. Başını çevirerek omzundan baktı. Gözleri faltaşı gibi açılmış, bir elinin parmaklarını dudaklarına götürmüş olan Ce'Nedra orada duruyordu. "Gegerçekten hâlâ sen misin Garion?" diye kekeledi.

Garion ayağa kalkarak şöyle bir silkindi. Karısına cevap verebilmenin bir yolu yoktu. İnsan kelimeleri bir kurdun ağzına uymazdı. Onun yerine badi badi karısının yanına yürüyerek elini yaladı. Diz çöken Ce'Nedra kollarını kocasının başına dolayarak yanağını burnuna dayadı. "Ah Garion," dedi hayret yüklü bir tonda.

Sadece yaramazlıktan kaynaklanan bir dürtüyle, Garion kızın çenesinden alnına kadar bütün yüzünü yalayıverdi. Dili oldukça uzun -ve oldukça ıslaktı.

"Kes şunu," dedi Ce'Nedra, kendini tutamadan kıkırdayıp, bir yandan yüzünü silmeye çalışırken. Garion bir an için soğuk

burnunu kızın boynunun yan kısmına deydirdi. Ce'Nedra gayri ihtiyari irkildi. Sonra Garion dönerek, izin bulunduğu yola doğru iri adımlarla koştu. Yolun kenarındaki çalılıkta duraksayarak dikkatle bakındı; kulakları dikilmiş, burnu etrafta bulunabilecek herhangi birinin kokusunu tarıyordu. Sonra tatmin olarak, karnını iyice yere yapıştırıp çalıların arasından çıkıp yolun ortasına gitti.

Aynı değildi tabii ki. O çekiş hissinde ince bir fark vardı ama his kaybolmamıştı. Garip bir tatmin duygusu hissetti ve burnunu kaldırıp zaferle ulumamak için kendini zor zaptetti. Bunun üzerine dönerek diğerlerinin saklandığı yere doğru uzun adımlarla koştu. Ayak tırnakları otlara gömülüyordu; vahşi bir hürriyet hissiyle coşmuştu. Neredeyse isteksizce dönmüştü kendi kılığına.

"Eee?" diye sordu Belgarath, toplanmakta olan karanlıkta kendilerine doğru ilerleyen Garion'a.

"Sorun yok," diye cevap verdi Garion, bu konuda vurdum duymazmış gibi davranmaya çalışarak. Onun kaba tavrının dedesini son derece rahatsız edeceğini bildiğinden sırıtma dürtüsünü bastırıyordu.

"Bu yolculuğa onu da götürmemiz şart mı?" diye sordu Belgarath kızına. "Ah, evet baba," dedi Pol. "Onun olması lazımmış galiba."

"Ben de böyle düşüneceğinden korkmuştum." Diğerlerine baktı. "Pekâlâ," dedi. "Şöyle yapacağız. Pol ile Durnik uzun mesafelerde bile birbirleriyle irtibat kurabiliyor, o yüzden eğer askerlere rastlarsak -veya iz yoldan ayrılırsa- o sizi uyarır."

Fazla gürültü çıkarmamak için atlarınızı yürütün ve uyarılır uyarılmaz saklanmak için tetikte olun. Garion, sen de aklını Pol'ünkiyle irtibat halinde tut ve gözlerin kadar burnun ve kulakların olduğunu da unutma. Arada bir yola çıkarak iz üzerinden ayrılmadığımızı kontrol et. Sorusu olan var mı?"

Hepsi başlarını salladılar.

"Haydi gidelim o halde."

"Ben de sizinle geleyim mi?" diye teklifte bulundu Beldin.

"Çok teşekkür ederiz amca," diye reddetti Polgara, "ama atmacalar gece karanlıkta o kadar iyi göremezler. Birkaç ağaca tosladıktan sonra pek bir işimize yarayacağını zannetmem."

Tahmin bile edemeyecekleri kadar kolay olmuştu. Gece için konaklayan askerlerin ilk yaptıkları iş ateş yakmak oluyordu; İkincisi ise güneş doğuncaya kadar ateşlerini beslemek. Bu neşeli

işaret ateşlerinin rehberliğinde Garion ile Belgarath, bölgedeki bütün askeri grupların kamp yerlerini elleriyle koymuş gibi buluyorlar ve koklayarak nöbetçilerin yerini tayin ediyorlardı. Şansları yaver gittiğinden askerlerin çoğu kamplarını yoldan biraz içeride kurmuş, böylelikle grup hiç dikkat çekmeden geçip gidebilmeyi başarmıştı.

Gecenin ilerleyen saatleriydi. Garion bir sonraki vadiyi taramak için bir tepeye tırmanmıştı. Vadide hatırı sayılır miktarda kamp ateşi vardı ve karanlıkta ona göz kırpıp duruyordu.

"Garion?" Ce'Nedra'nın sesi sanki tam tepesinden gelmişti. Boş bulunup ürkerek viyaklayan Garion havaya sıçradı.

Kendine hâkim olması biraz vaktini almıştı. "Ce'Nedra," diye sızlandı acıklı bir sesle, *"lütfen* yapma şunu. Bütün kürküm diken diken oldu."

"İyi olup olmadığından emin olmak istemiştim, o kadar," dedi karısı kendini savunurcasına. "Madem ki bu tılsımı takmam gerekiyor, kullanmamda bir mahsur olmaz herhalde."

"Ben iyiyim Ce'Nedra," dedi Garion sabırlı bir ses tonuyla. "Beni bir daha böyle korkutma yeter. Kurtlar sinirli hayvanlardır."

"Çocuklar," Polgara'nın sesi onları sertçe kesti. "Başka bir zaman oynarsınız. Durnik'i duymaya çalışıyorum ve siz gevezeliğinizle onun sesini boğuyorsunuz."

"Tamam Pol Teyze," diye cevap verdi Garion otomatikman.

"Seni çok seviyorum Garion," diye fısıldadı Ce'Nedra, veda edercesine.

Bunu izleyen birkaç gün boyunca geceleri yolculuk yaparak, şafak atmaya başlar başlamaz gizlenecek bir yer aradılar. Her şey o kadar kolay gidiyordu ki sonunda Garion dikkatsizleşmeye başladı. Dördüncü gece bir çalılığın içinden geçerken yanlışlıkla kuru bir dala bastı.

"Kim var orada?" Ses rüzgâr aşağı bir yerden geliyordu, o yüzden askerin kokusu burnuna gelmemişti. Adam bir sürü gürültü çıkartarak, çalıları itip yaklaştı. Mızrağını dikkatlice önünde tutuyordu. Sakar nöbetçiden çok kendine kızan Garion omzuyla mızrağı bir kenara itip arka ayakları üzerinde kalkıp patilerini dehşet içindeki adamın omuzlarına dayadı. Sonra uzun uzadıya küfretti; küfürleri korkunç hırlamalar ve gırlamalar olarak çıkıyordu.

Garion'un korkunç dişleri adamın burnunun dibinde açılıp

kapandıkça askerciğin gözleri yerinden uğramıştı. Sonra askercik çığlık çığlığa kaçtı. Garion çalılıktan suçlu bir edayla çıkarak iri adımlarla uzaklaştı.

Polgara'nın sesi ulaştı. "Neydi o?"

"Önemli bir şey yok," diye cevap verdi Garion, kendinden biraz utanarak. "Durnik ile diğerlerine bir süre için biraz batıya kaymalarını söyle. Bu asker grubu yola oldukça yakın bir yerde kamp kurmuş."

Ertesi gece, neredeyse şafak atacakken gece esintisi Garion'un buruna kızaran jambon kokuları taşımıştı. Uzun otların arasından ileri doğru süründü ama yemeği kimin pişirdiğini görebilecek kadar yaklaşamadan dedesiyle karşılaştı.

"Kim o?" diye sordu kurt usulü.

"Birkaç yüz asker," diye cevap verdi Belgarath, "ve bir sürü yük katın."

"Tam yolun ortasındalar değil mi?"

"Bunun bir sorun yaratacağını sanmam. Birkaçının konuşmasına kulak kabarttım. Galiba İpek için çalışıyorlarmış."

"İpek'in kendine ait bir ordusu mu var?" diye sordu Garion kulaklarına inanamayarak.

"Öyleye benziyor. O minik hırsızın benden bir şeyler saklamıyor olmasını isterdim." Garion, yaşlı adamın düşüncesinin uzandığını hissetti. "Pol, Durnik'e İpek'i buraya yollamasını söyle." Sonra Garion'a baktı. "Haydi yola geri dönelim. Drasniya'nın medarı iftiharı ile ufak bir sohbetim olacak."

İri adımlarla yola koşarak yeniden kendi kılıklarına büründüler ve İpek'in yoluna çıktılar. Garion, Belgarath'ın kendini zor tuttuğunu hissediyordu. "Hemen önümüzde mavi tünikler giyen büyük bir asker grubu var," dedi sakin bir sesle. "Acaba sen onların kim olduklarını tahmin edebilir misin?"

"Burada ne işleri var?" diye sordu İpek kafası karışmış bir halde kaşlarını çatarak. "Sorun yaşanan yerlerden uzak durmaları söylenmişti."

"Belki seni iyi duyamamışlardır." Belgarath'ın ses tonu alaycıydı.

"Bu, daimi bir emirdir. Yüzbaşıyla bu konuda konuşacağıma şüphe eden olmasın."

"Özel bir ordun mu var?" diye sordu Garion ufak tefek adama.

"Tam olarak ordu denebilir mi bilemiyorum. Yarblek ile kervanlarımızı koruması için paralı asker tuttuk o kadar."

“Bu çok pahalıya patlamıyor mu?”

“Kervanı kaybetmek kadar pahalı olmuyor. Yol eşkıyalığı Karanda’da olağan bir iştir. Haydi gidip şunlarla bir konuşalım.”

“Değil mi ya!” Belgarath’ın sesi donuk, hatta düşmancaydı.

“Bunu pek sindiremedin gibi eski dostum.”

“Ağız kalabalığı yapma İpek. Son beş gecedir ıslak otlar arasında sürünüp duruyorum. Kürküm diken doldu; kuyruğumda da öyle bir düğüm peydahlandı ki çözmek için bir hafta kuyruğumu çiğnemek zorunda kalacağım ve bütün bu zaman zarfında, senin bir adım ötede silahlı koca bir muhafız alayın varmış.”

“Burada olduklarını bilmiyordum Belgarath,” diye karşı koydu İpek. “Burada olmamaları gerekiyordu.”

Belgarath kendi kendine küfürler savurarak yürüyüp uzaklaştı.

İpek, bir yanında Garion, diğer yanında Belgarath, atıyla geldiğinde kamptaki katırcılar hayvanlarını yüklemeye başlamıştı. Çiçekbozuğu suratlı, kalın bilekli inatçı görünüşlü bir adam onlara yaklaşarak selam verdi. “Asaletmeapları,” dedi İpek’e, “Mallorya’nın bu taraflarında olduğunuzu bilmiyorduk.”

“Ben çok gezerim,” dedi İpek. “Size katılmamızda bir sakınca var mı Yüzbaşı Rakos?”

“Tabii ki yok Asaletmeapları.”

“Grubumuzun kalanları kısa süre sonra burada olacak,” diye açıkladı İpek adama. “Bu sabah kahvaltısında neyimiz var?”

“Jambon, yağda yumurta, pirzola, sıcak ekmek, reçel - her zamanki gibi Asaletmeapları.”

“Lapa yok mu?”

“Eğer arzu ederseniz aşçının hemen hazırlamasını sağlarım Asaletmeapları,” diye cevapladı Rakos.

“Hayır, teşekkür ederim Yüzbaşı,” dedi İpek. “Bugün lapa yemeden de idare edebilirim herhalde.”

“Asaletmeapları askerleri teftiş etmek isterler mi?”

İpek yüzünü ekşittikten sonra içini çekti. “Bekliyorlardır şimdi, değil mi?”

“Morallerini düzeltir Asaletmeapları,” diye temin etti onu Rakos. “Teftiş görmeyen bir asker, kendisine değer verilmediğini hissetmeye başlar.”

“Haklısın Yüzbaşı,” dedi İpek attan inerek. “Sen onları diziver, ben de morallerini düzelteyim.”

Yüzbaşı dönerek bağıra çağıra emirler vermeye başladı.

“Müsaadenizle,” dedi İpek Belgarath ile Garion’a. “Amir olmanın bedeli bazı formalitelere katlanmak oluyor.” Avuç içiyle saçlarını düzelttikten sonra dikkatlice giysilerine çeki düzen verdi. Sonra Yüzbaşı Rakos’un ardından yol kenarında hazır olda duran askerlere doğru ilerledi. Askerleri teftiş ederken pek bir cakalıydı ve oldukça dikkatle eksik düğmeleri, tıraşsız suratları, yeterince iyi cilalanmamış çizmeleri işaret ediyordu. İpek son sırayı teftiş ederken, Durnik, Polgara ve diğerleri gelmişlerdi. Belgarath durumu onlara aceleyle anlattı.

İpek döndüğünde yüzünde belli bir memnuniyet ifadesi vardı.

“Bütün bunlar gerekli miydi?” diye sordu Kadife.

“Bekliyorlardı.” İpek omzunu silkti. Bariz bir gururla adamlarına baktı. “İyi görünüyorlar değil mi? Mallorya’nın en büyük ordusuna sahip olmayabilirim ama en şıkına sahibim. Haydi gidip kahvaltı edelim.”

“Daha önce de asker tayını yediydim,” dedi Beldin onlara. “Ben gidip kendime başka bir güvercin arayayım.”

“Çabuk karar veriyorsun Beldin,” dedi ufak tefek adam. “Kötü yiyecek, bir orduda yaşanabilecek en büyük memnuniyetsizliğe neden olur. Yarblek ile biz, en iyi aşçıları tutma ve onlara mümkün olan en iyi malzemeyi sağlama konusuna çok özen gösteririz. Kuru erzak Kal Zakath’ın ordusu için iyi olabilir, benimki için değil.”

Yüzbaşı Rakos da kahvaltıda onlara katıldı. Belli ki Rakos bir alay komutanıydı ve çatal bıçakla arası pek iyi değildi.

“Kervan nereye gidiyor?” diye sordu İpek.

“Jarot’a Asaletmeapları.”

“Ne taşıyoruz?”

“Fasulye.”

“Fasulye mi?” İpek’in sesi biraz hayret yüklü çıkmıştı.

“Emirler size aitti Asaletmeapları,” dedi Rakos. “Veba salgını başlamadan önce, Mal Zeth’teki komisyoncunuzdan fasulye pazarını köşeye sıkıştırmak istediğinize dair haber gelmişti. Maga Renn’deki ambarlarınız fasulye ile dolup taştı, o yüzden son zamanlarda bunları Jarot’a aktarıyorum.”

“Neden ben böyle bir şey isteyeyim?” dedi İpek, kafasını şaşkınlıkla kaşıyarak.

“Zakath ordusunu Cthol Murgos’tan geri getiriyordu,” diye hatırlattı Garion ona. “Karanda’da sefere çıkacaktı. Askeri Malzeme

Dairesi'ni kazıklayabilmek için Mallorya'daki bütün fasulyeleri almaya karar vermiştin."

"Kazıklamak, çok çirkin bir söz Garion," diye itiraz etti İpek yüzünde acı bir ifadeyle. Kaşlarını çattı. "Bu komutu iptal ettiğimi zannediyordum."

"Benim duyduğum kadarıyla etmediniz Asaletmeapları," dedi Rakos. "Bütün Delchin ve güney Ganesya'nın her köşesinden tonlarca fasulyeniz toplanıyor."

İpek homurdandı. "Jarot'a varmamız ne kadar zaman alır sence?" diye sordu. "Bu işe bir son vermek gerek."

"Birkaç gün Asaletmeapları," diye cevapladı Rakos.

"Peki bütün bu zaman zarfında fasulyeler yığılmaya devam mı edecek?"

"Muhtemelen Asaletmeapları."

İpek yeniden inledi.

Rengel'in kalan kısmını başlarına bir şey gelmeden geçtiler. Belli ki İpek'in profesyonel askerlerinin çevrede büyük bir namları vardı; bölgede bulunan değişik tarafların askerleri epey bir mesafe bırakarak geçiyorlardı yanlarından. İpek tıpkı bir mareşal gibi askeri birliğin başından sürüyordu atını ve etrafa bir hükümdar edasıyla bakınıyordu.

"Bunu yapmasına seyirci mi kalacaksın?" diye sordu Ce'Nedra Kadife'ye bir gün kadar sonra.

"Tabii ki hayır," diye cevap verdi Kadife, "ama bırakalım şimdilik bunun keyfini çıkartsın. Durumun gerçeklerini ona öğretecek kadar bol bol vaktim olacak."

"Çok kötüsün," diye kıkırdadı Ce'Nedra.

"Tabiatıyla. Ama sen de bizim şu kahramanımıza aynı şeyleri yapmadın mı?" Kadife ima edercesine Garion'a baktı.

"Liselle," dedi Polgara sertçe, "yine sırlarını açık ediyorsun."

"Özür dilerim Leydi Polgara," diye cevapladı Kadife suçlulukla.

Zandramas'ın izi kısa bir süre sonra Sardion'un donuk kırmızı iziyle birleşmişti; her ikisi de Rengel'den Kallahar Nehri'ne ve oradan da Celanta hududuna ilerliyordu. İzler aynı zamanda, sanki Jarot'a doğru da ilerliyor gibi görünüyordu.

"Neden denize doğru gidiyor?" diye sordu Garion endişeyle, Belgarath'a.

"Kim bilir?" diye cevap verdi ihtiyar adam kısaca. *"Ashaba Vahiyleri*'ni o okudu, ben değil. Belki de nereye gittiğini biliyordur,

benim bütün yaptığım ise onun peşinden dolanıp durmak.”

“Ama eğer…”

“Lütfen ‘ama eğer’leyip durma Garion,” dedi Belgarath. “Zaten başımda yeterince sorun var.”

İpek’e ait oldukları anlaşılan bir sürü feribotla Kallahar Nehri’ni geçerek nehrin Celanta tarafındaki liman şehri Jarot’a vardılar. Arnavut taşlı sokaklardan geçerken insanlar onlara tezahürat etmek için sokaklara dökülüyordu. İpek atını, büyük bir haşmetle askerlerin önünden sürüyor, tezahüratlara karşı halkı selamlıyordu.

“Benim atladığım bir şey mi var?” diye sordu Durnik.

“Halkı onu çok seviyor,” diye açıkladı Eriond.

“Halkı mı?”

“İnsanlara kim sahip olabilir Durnik?” diye sordu sarışın delikanlı hüzünle. “Onları yöneten mi, onlara en iyi parayı veren mi?”

İpek’in Jarot’taki büroları çok zengin, hatta fazla gösterişliydi. Yerlere kalın Mallorya halıları yayılmış, duvarlar nadir, cilalı ahşaplarla kaplanmıştı; pahalı üniformalar giyen hizmetlileri ise her yanda görmek mümkündü.

“İnsan dış görünüşe dikkat etmek zorunda kalıyor,” diye açıkladı ufak tefek adam özür dilercesine, içeri girerlerken. “Buranın yerli halkı gösterişten çok etkileniyor.”

“Tabii,” dedi Belgarath alayla.

“Herhalde aklından benim…”

“Boş ver İpek.”

“Ama bu çok eğlenceli Belgarath,” diye sırıttı İpek.

Bunun üzerine Belgarath, Garion’un hayatta yapmasını tahmin bile edemeyeceği bir şey yaptı. Ellerini sorarcasına yukarı kaldırarak acıklı bir yüz ifadesi takınarak şöyle dedi: “Neden ben?”

Beldin kıkırdadı.

“Eee?” dedi Belgarath ona kızgınca.

“Hiç,” diye cevap verdi Beldin.

İpek’in Jarot’taki komisyoncusu Kasvor adında, pörtlek gözlü bir Melcene idi. Kasvor sanki dünyanın tüm yükünü omuzlarında taşıyormuş gibi yürüyor ve sık sık içini çekiyordu. Kasvor, İpek’in aşırı büyük bir masanın ardında krallar gibi oturduğu ve diğerlerinin de duvar kenarına sıralanmış rahat sandalyelere yerleştikleri odaya bitkin bir edayla girdi.

“Prens Kheldar,” dedi Kasvor, eğilerek.

“Ah Kasvor,” dedi İpek.

“Asaletmeaplarının istedikleri odaları ayarladım,” dedi Kasvor. “Hanın adı Aslan. İki sokak ötede. Üst katı tamamen size ayırttım.”

Durnik eğilerek Garion’a fısıldadı. “Camaar’da kaldığımız hanın adı da Aslan değil miydi?” diye sordu. “Hani Brendig’in bizi tutukladığı o zaman?”

“Muhtemelen dünyanın her şehrinde bir Aslan Hanı bulabilirsin,” diye cevap verdi Garion.

“Sermaye Kasvor. Sermaye,” diyordu İpek.

Kasvor belli belirsiz gülümsedi.

“İşler nasıl?” diye sordu İpek.

“Oldukça iyi bir kâr elde ediyorsunuz Asaletmeapları.”

“Ne kadar iyi?”

“Aşağı yukarı yüzde kırk beş.”

“Fena sayılmaz. Gerçi seninle başka bir konuda görüşmem gerek. Artık fasulye alimim bırakalım.”

“Korkarım bunun için biraz geç kaldık Asaletmeapları. Zaten Mallorya’daki bütün fasulyelerin sahibi sayılırız.”

İpek inleyerek, yüzünü ellerine kapattı.

“Ama Pazar on puan yükseldi Asaletmeapları.”

“Öyle mi?” İpek’in sesi şaşırmış çıkıyordu; gözleri aniden parladı. “Nasıl oldu bu?”

“Etrafta her türlü dedikodu dolanıyordu; üstelik Askeri Malzeme Dairesinden de deneme niteliğinde bazı araştırmalar yapıldı. Etrafta herkes fasulye almak için birbirini eziyordu ama biz hepsini aldık.”

“On puan mı dediydin?”

“Evet Asaletmeapları.”

“Sat,” dedi İpek.

Kasvor şaşırmış görünüyordu.

“Biz Karanda’da askeri bir sefer olacağı beklentisiyle bütün fasulye mahsulünü aldık. Artık bir sefer yapılmayacak.”

“Asaletmeapları nasıl bu kadar emin olabiliyor?”

“Bazı bilgilere eriştim. Haber yayılınca fasulye pazarı dibe vuracak; elimizde birkaç milyon ton fasulye kalmasını istemeyiz değil mi? Teklif veren var mıydı?”

“Melcene Konsorsiyumu ilgilerini belirtmişlerdi Asaletmeapları. Pazarın iki puan üzerine çıkmaya razılar.”

“Onlarla irtibat kur Kasvor. Pazar fiyatının üç puan üzerine çıktıklarında sat. Bütün o fasulyeleri tek başıma yiyip bitirmek istemem.”

“Doğru Asaletmeapları.”

Belgarath anlamlı anlamlı boğazını temizledi.

İpek yaşlı adama bakarak başını salladı. “Voresbo ile Rengel’den yeni geldik,” dedi. “Oralarda vaziyet biraz karışık.”

“Ben de öyle duymuştum,” diye cevapladı Kasvor.

“Bölgede başka bir yerde daha huzursuzluk var mı? Dünyanın bu taraflarında yapmamız gereken bazı şeyler var ve bunları, mecbur kalmadıkça savaş alanında yapmak istemeyiz.”

Kasvor omzunu silkti. “Darshiva’da bir patırtı var ama bu zaten yeni bir şey sayılmaz. Darshiva’da son birkaç yıldır bir patırtı kopuyor. Adamlarımızı bu prenslikten çekmeyi sormadan, uygun buldum. Zamanımızı harcamaya değecek bir şey kalmadı orada.” Tavana sahte bir dindarlıkla baktı. “Dilerim Zandramas’ın burnunda çıban çıkar,” diye dua etti.

“Amin,” diye kabul etti İpek coşkuyla. “Sakınmamız gereken başka bir yer daha var mı?”

“Kuzey Gandahar’ın da biraz gergin olduğunu duymuştum,” diye cevapladı Kasvor, “ama fil ticareti yapmadığımız için bu bizi etkilemiyor.”

“Verdiğimiz en akıllıca karar,” dedi İpek Belgarath’a. “Bir filin ne kadar yiyebileceği hakkında bir fikrin var mı?”

“Peldane’in de şu sıralar bir kargaşa içinde olduğu söyleniyor Asaletmeapları,” diye bildirdi Kasvor. “Zandramas zehrini her yana akıtıyor.”

“Onu hiç gördün mü?” diye sordu İpek adama.

Kasvor başını salladı. “Henüz bu kadar doğuya gelmedi. Sanırım bu tarafa gelmeden önce bulunduğu pozisyonu güçlendirmek istiyor. İmparator Darshiva, Rengel ve Voresbo’nun kaybından pek üzüntü duymaz; Peldane ile Gandahar ile uğraşmaya değmez. Gerçi Celanta ve özellikle de Melecena tamamen başka bir konu.”

“Doğru,” diye kabul etti İpek.

Kasvor kaşlarını çattı. “Gerçi ben bir şeyler duydum Asaletmeapları,” dedi. “Rıhtımda, Zandramas’ın adamlarından Naradas’ın birkaç gün önce Melcena’ya gitmek için bir gemi kiraladığı söylentileri dolanmakta.”

“Naradas mı?”

“Asaletmeapları onu hiç görmemiş olabilir ama bu adamı kalabalık içinde bile fark edebilmek oldukça kolaydır. Tamamen bembeyaz gözleri var.” Kasvor ürperdi. “Korkunç görünüşlü bir herif. Başından beri Zandramas’la olduğu dillere destan olmuştur ve anladığım kadarıyla da onun sağ kolu. Başka söylentiler de vardı ama bunları hanımların yanında tekrarlamasam daha iyi olur.” Polgara, Ce’Nedra ve Kadifeye özür dilercesine baktı.

İpek, düşünceli bir edayla işaret parmağını yanağına vurup duruyordu. “Demek ki Naradas Melcena’ya gitti,” dedi. “Bu konuda birkaç teferruat daha öğrensek fena olmaz.”

“Rıhtıma birkaç kişi yollarım Asaletmeapları,” dedi Kasvor. “Eminim bize bilgi verebilecek birkaç kişi bulabiliriz.”

“Âlâ,” dedi İpek ayağa kalkarak. “Eğer birini bulursanız bana, Aslan Hanına yollayın. Ona çok cömert olacağımı söyleyin.”

“Tabii ki Asaletmeapları.”

İpek kemerindeki deri para kesesini eliyle şöyle bir tarttı. “Biraz paraya ihtiyacım olacak,” diye belirtti.

“Hemen bir çaresine bakacağız Prens Kheldar.”

Binadan ayrılıp, cilalı mermer merdivenlerden atlarına doğru ilerlerken Beldin bir tiksinti sesi çıkardı. “Bunda bir sakatlık var.”

“Nede?” diye sordu Belgarath.

“Çok şanslısın.”

“Ne dediğini tam olarak anlamadım.”

“Kasvor’un tam da senin bilmen gereken şeyi son anda *hatırlayıvermesi* sence de takdire şayan değil mi? Neredeyse sonradan aklına gelivermiş gibi, son anda öylesine bir söyleyiverdi.”

“Tanrılar beni hep sevmiştir,” diye cevap verdi Belgarath halinden memnun bir tonda.

“Sen şansı bir Tanrı mı sanıyorsun? Eğer Ustamız senin böyle konuştuğunu duysaydı seni birkaç yüz yıl yavan su ve kuru ekmekle terbiye ederdi.”

“Tam olarak şans olmayabilir,” dedi Durnik düşünceye dalarak. “Şu bizim kehanet zaman zaman insanları azıcık dürtüklüyor sanki. Arendiya’da Ce’Nedra’nın nutuk atacağı zaman gelmişti aklıma. O kadar korku içindeydi ki, sarhoş genç bir soylu onu aşağılayıncaya kadar neredeyse midesi ağzına gelmişti. Adamın hareketi üzerine hiddetlendi ve nutkuyla bütün kalabalığı tutuşturdu. Pol, belki de Ce’Nedra’yı aşağılasın da, onu nutuk atacak kadar hiddetlendirsin diye, adamı sarhoş edenin kehanet olduğunu söylemişti. Bu da,

böyle bir şey olamaz mı? Şans değil de yazgı?”

Beldin, gözleri aniden parlayarak demirciye baktı. “Bu adam bir cevher Belgarath,” dedi. “Yüzyıllardır oturup da felsefe konuşabileceğim birini arıyordum, burada, tam burnumun dibindeymiş.” Kocaman, yamru yumru elini Durnik’in omzuna koydu. “O hana gittiğimizde dostum,” dedi, “uzun bir sohbet etmekte fayda var. Bu birkaç asır da sürebilir hani.”

Polgara içini çekti.

Aslan Hanı sarı tuğladan duvarları, kırmızı kiremitten damı olan büyük bir binaydı. Heybetli bir kapıya doğru yükselen geniş merdivenlerde üniformalı bir uşak vardı.

“Ahırlar ne tarafta?” diye sordu Durnik, etrafa bakınarak.

“Muhtemelen arkadadır,” diye cevap verdi İpek. “Melcene mimarisi Batı’dakinden biraz farklıdır.”

Atlarından inerlerken iki seyis atlarını almak için binanın arkasından koşar adım geldiler. İpek merdivenleri tırmanınca kapıdaki üniformalı uşak yerlere kadar eğilerek selam verdi. “Evimiz varlığınızla şereflendi Prens Kheldar,” dedi. “Patronum karşılamak için içeride sizi bekliyor.”

“Ah teşekkür ederim güvenilir adamım,” diye cevap verdi İpek, adama bir sikke vererek. “Daha sonra beni görmek isteyebilecek biri gelebilir. Bir denizci veya liman işçisi olabilir. Geldiğinde, onu hemen bana yollayabilir misin?”

“Tabii ki Asaletmeapları.”

Hanın üst katı saray gibiydi. Odalar hem genişti, hem de her yanı halı kaplıydı. Beyaz sıvalı duvarlardaki pencereler mavimtırak eflatun perdelerle örtülmüştü. Mobilyalar cüsseli ve rahat görünüşlüydü. Kapılar hep kemerliydi.

İçeri girmeden önce Durnik ayaklarını dikkatle sildi. Etrafına bakındı.

“Kemerlere bayılıyorlar galiba,” diye dikkat çekti. “Ben ise her zaman için destekli, eşikli kapıları tercih etmişimdir. Her nedense kemerlere bir türlü güvenemiyorum.”

“Son derece sağlamdırlar Durnik,” diye temin etti onu İpek.

“Teorik olarak sağlam olduğunu biliyorum,” dedi Durnik. “Ama sorun şu ki bu kemeri inşa eden adamı şahsen tanımıyorum, o yüzden güvenilir mi, güvenilmez mi bilemiyorum.”

“Hâlâ onunla felsefe konuşmak istiyor musun?” diye sordu Belgarath Beldin’e.

“Neden olmasın? Pratiğin de dünyada bir yeri var tabii ki ve bazen benim kuramlarım da biraz havai oluyor.”

“Doğru kelime ‘uçuyor’ olmalıydı Beldin. Uçuyor.”

“Bunu söylemek zorunda değildin, değil mi?”

Belgarath eleştirircesine baktı. “Evet efendim,” diye cevap verdi. “Söylemek zorundaydım.”

Polgara, Ce’Nedra ve Kadife, Mal Zeth’teki imparatorluk sarayındaki dairelerindekinden bile daha büyük olan ince işli banyolarına çekilmişti.

Hanımlar banyo yaparken İpek izin istedi. “Halletmem gereken birkaç şey var,” diye açıkladı. “Çok vaktimi almaz.”

Banyodan sonra ama akşam yemeğinden önce bir ara, ana oturma odasına katranlı bezden giysiler içinde ufak tefek, adaleli ama ince bir adam getirildi. “Benlen konuşmak isteyan Prens Çeldar diye birileri varmış,” dedi etrafına bakınarak. Neredeyse Feldegast’ınkine yakın bir aksanla konuşuyordu.

“Hı…” diye bocaladı Garion, “Prens bir yere kadar gitti.”

“Bütün bir cün boyunca oturup popomu dinlendirecek kadar vaktim yok oğul,” diye karşı çıktı ufak tefek adam. “Yapmam cereken işler, cörmem cereken adamlar var, anadin mi.”

“Dur ben alakadar olayım Garion,” dedi Durnik tatlılıkla.

“Ama…”

“Bir sorun yok,” dedi Durnik biraz daha sertçe. Ufak tefek rıhtım işçisine, “Zaten prensin de sadece birkaç sorusu olacak,” dedi neredeyse tembel bir sesle. “Bu, Asaletmeaplarını rahatsız etmeden ikimizin halledemeyeceği bir şey değil.” Güldü. “Bu soylu adamların nasıl olduğunu bilirsin: Pek kolay heyecanlanırlar.”

“Bak şimdi bu doğru, hakkatten. İnsana sağduyusundan en kolay kopartip alan ünvanisidir.”

Durnik ellerini iki yana açtı. “Ne diyebilirim ki?” dedi. “Haydi gel biraz oturup konuşalım. Birkaç yudum bira ister misin?”

“Eh zaman zaman birkaç yudum almiyor değilim.” Ufak tefek adam sırıttı. “Sen tam benim göğnüme cöre bir adamsin, dostum. Hanci işlan meşgul oluyorsun?”

Durnik nasırlı, yanık izli ellerini uzattı. “Demirciyim,” diye itiraf etti.

“Uff!” diye nida etti rıhtım işçisi. “Çendine pek da ağir ve sicak bir iş seçmişsin. Ben şahsen rihtimlarda çalişirim. Benim iş da ağir ama en azindan açik havada.”

“Gerçekten öyle,” diye kabul etti Durnik aynı rahat üslubuyla. Sonra dönerek Belgarath’a doğru parmaklarını şıklattı. “Bak bakalım, dostumla bana içecek bira bulabilecek misin?” diye önerdi. “Biraz da kendine al - eğer istersen.”

Belgarath boğulur gibi birkaç ses çıkardıktan sonra kapıya giderek, dışarıda bekleyen uşakla bir şeyler konuştu.

“Karımın bir akrabası,” diye açıkladı Durnik, her yanı katranlı adama. “Pek zeki değildir ama karım onu da yanımda tutayım diye ısrar ediyor. Bilirsin işte.”

“Aman Tanrilar adina, tabii. Benim biricik karimin da, kazmayi hangi tarafindan tutmasina bilmeyan bir suru kuzeni var. Laçin bira fiçisi ilan sofranin yerini hiç şaşmazlar.”

Durnik güldü. “İşler nasıl?” diye sordu. “Rıhtımdaki işler yani?”

“Çok aşiri zor. Kaptanlar altini çendilarinda alirlar biz da pirinç kemiririz.”

Durnik imalı imalı güldü. “Hep böyle değil midir?”

“Öyle ya dostum. Cerçektan öyle.”

“Dünyada hiç adalet yok,” diye içini çekti Durnik, “insan bahtının sert rüzgârlarına boyun eğmek zorunda kalıyor.”

“Ne kadar cüzel söylüyorsun. Sanirsam sen da zalim bir efendinin ellerinda kalmişsin.”

“Zaman zaman,” diye itiraf etti Durnik. İçini çekti. “Eh,” dedi, “o halde elimizdeki şu işe dönelim. Prens, beyaz gözlü bir adama ilgi duyuyor. Sen öyle birini gördün mü?”

“Ha,” dedi rıhtım işçisi, “o. Umarım burnuna kadar bir çöp çukuruna düşer.”

“Anladığım kadarıyla, onunla karşılaşmışsın.”

“Üstelik karşilaşmaktan hiç da hoşlaşmadim bilesin.”

“Eh o halde,” dedi Durnik duraksamadan, “demek ki ikimiz de bu adam için aynı şeyleri hissediyoruz.”

“Eğer onu öldürmekte düşünüyorsan sana rahatliktan bir kanca ödünç veririm.”

“Bak bunu bir düşüneyim.” Durnik güldü.

Garion, hayretle dürüst arkadaşını seyrediyordu. Bu, Durnik’in hiç görmemiş olduğu bir tarafıydı. Aceleyle yana bakınca Polgara’nın da gözlerinin hayretle faltaşı gibi açıldığını gördü.

Tam o anda İpek içeri girdi, ama Kadife susmasını işaret edince durdu.

“Bununla birlikte,” diye devam etti Durnik muzipçe, “her ikimizin de sevmediği birini, birkaç yıldır olgunlaştırdığı bir planı altüst ederek kahretmekten daha zevkli ne olabilir?”

Rıhtım işçisinin dudakları vahşi bir sırıtışla gerilerek dişlerini meydanda bıraktı. “Dinlcyorum dostum,” dedi hevesle. “Ak cözlü herifin tekerine nasil çomak sokacayiz söyle; ben sonuna kadar yanindayim.” Avucuna tükürerek elini uzattı.

Durnik de eline tükürdükten sonra iki adam ellerini, zaman kadar eski bir tarzda birleştirip tokalaştılar. Sonra demirci sesini iyice alçalttı. “Şimdi,” dedi, “biz bu ak gözlü -dişleri dökülesice- herifin Melcena’ya gitmek için bir gemi kiraladığını duyduk. Bilmek istediğimiz ne zaman ayrıldığı, hangi gemiyle ayrıldığı, yanında kimlerin gittiği ve nerede karaya çıktığı.”

“Ondan kolay ne var?” dedi rıhtım işçisi içtenlikle sandalyesine yaslanarak.

“Sen, oradaki,” dedi Durnik Belgarath’a, “bira geliyor mu?”

Belgarath birkaç boğulma sesi daha çıkardı.

“Bu günlerde adam gibi yardımcı bulmak çok zor.” Durnik içini çekti.

Polgara gülmemek için kendini zor tutuyordu.

“Bak şimdi,” dedi rıhtım işçisi, aynı tarzda sessizce konuşup ileri eğilerek, “şimdi sana kendi cözlerimlen cördüklerimi soyleycem, yani öyle başkasinin ağzindan duyduklarima değil. Beş cün önce bu ak cözlünün rıhtıma çeldiğini cördüm. Şafak atmak üzereydi, hani insanin duman ilan sisi birbirindan ayiramadiği, fazla derin nefes almak istemediği o bulutlu cünlerden biriydi. Her neysam ak cözlü çeldi, yaninda başini örten siyah saten bir pelerin ciymiş bir kadin; kadinin da yaninda ifak bir çocuk vardi.”

“Kadın olduğunu nereden biliyorsun?” diye kesti sözünü Durnik.

“Senin çözlerin yok mudur?” diye güldü rıhtım işçisi. “Onlar bizim cibi yürümezler. Kalçalarinin hiçbir adamin taklit edemeyeceği cibi bir sallanişi vardir. Çesinliklen bir kadindi, bu konuda benim sözümde çesinliklan cüvenebilirsin. Minik oğlan İsa sabah cüneşi kadar temizdi ama sanki biraz hüzünlüydü. Cürbüz bir oğlancikti, sanki elinda bir kiliç ceçirse, bu sevmediği insanlardan kurtulsa başka bir şey istemezmiş cibi cörünüyordu. Her neysam bunlar cemide bindiler ve cemi palamarini çözüp sisin içina doğru çitti. Melcena şehrinda cittikleri söylendi - ya da yakinlardaki cüzelca cizlenmiş bir koya, bu taraflarda kaçakçilik yaygin sayilir,

anadin mi.”

“Beş gün önce miydi?” diye sordu Durnik.

“Dört veya beş cün. Bazen cünlerimi şaşiyorum.”

Durnik adamın katranlı elini samimiyetle kavradı. “Dostum,” dedi, “ikimiz birlikte o ak gözlü adamın tekerine çomak sokacağız.”

“Çomağı tutmak için yardim edeceğime şüphe etmeyasin,” dedi rıhtım işçisi biraz özlemle.

“Yardım ettin bile dostum,” dedi Durnik. “Kesinlikle ettin. Birkaç kez de çomağı senin için bizzat sokacağım. İpek,” dedi demirci son derece ciddiyetle, “bence buradaki dostumuz katlandığı zahmet için bir şeyler hak ediyor.”

İpek biraz dehşet ve merak karışımı bir ifadeyle bakarak kesesinden birkaç teklik silkeledi.

“Bütün elinden gelen bu mu?” diye sordu Durnik eleştirircesine.

İpek miktarı ikiye katladı. Sonra yüzünde hiç takdir etmediğini belirten bir ifadeyle Durnik’e bir bakış attıktan sonra bu miktarı da altın olarak ikiye katladı.

Paralarını sıkı sıkı tutan rıhtım işçisi çıktı.

Kadife tek bir kelime etmeden ayağa kalkarak Durnik’in önünde derin bir saygıyla reverans yaptı.

“Bunu yapmayı nereden öğrendin?” diye sordu İpek.

Durnik ona hayretle baktı. “Daha önce bir kasaba panayırından hiç at almadın mı İpek?” diye sordu demirci.

“Sana söylediğim cibi kadim dostum,” dedi Beldin neşeyle, “bu esçi lisan tam manasiylan kaybolmuş sayilmaz ve ne zaman bunu duysam sançim kulaklarimda bir müzik cibi celir.”

“Mecbur musun?” dedi Belgarath çok alınmış bir tonda. Durnik’e döndü. “Bütün o avamsı işler neyin nesiydi?”

Durnik omzunu silkti. “Bu tür adamlarla çok karşılaştım şimdiye kadar,” diye açıkladı. “Eğer onlara bir şans tanırsan son derece yardımcı olabilirler - ama çok alıngandırlar o yüzden onlara çok dikkatli yaklaşmak gerek.” Gülümsedi. “Biraz daha vaktim olsaydı o adamcağıza üç bacaklı bir at satardım - üstelik çok da iyi bir pazarlık yaptığına da onu ikna ederdim.”

“Ah Durnikçiğim,” dedi Polgara, demircinin boynuna sarılarak. “Sen olmasaydın ne yapardık?”

“Bunu hiçbir zaman öğrenmeyiz umarım.”

“Pekâlâ,” dedi Belgarath, “artık Zandramas’ın Melcena’ya

gittiğini biliyoruz. Mesele, neden gittiği."

"Bizden kurtulmak için mi?" diye fikir yürüttü İpek.

"Zannetmem Kheldar," diye karşı çıktı Sadi. "Onun güç merkezi Darshiva'da. Neden öbür tarafa doğru kaçsın ki?"

"Bu konuda biraz düşüneyim."

"Melcena'da ne var?" diye sordu Kadife.

"Pek bir şey yok," diye cevap verdi İpek, "Melcena'daki paraları saymayacak olursan - son duyduğuma göre dünyadaki bütün paranın kaynağı buradaymış."

"Zandramas parayla ilgilenir mi?" diye sordu sarışın kız.

"Hayır," dedi Polgara katiyetle. "Paranın onun için hiçbir anlamı yoktur - bu noktada yoktur. Başka bir şey var."

"Şu anda Zandramas için bir anlam ifade eden tek şey Sardion, öyle değil mi?" dedi Garion. "Sardion orada adada bir yerlerde olabilir mi?"

Beldin ile Belgarath bakıştılar. "Bu sözlerin anlamı ne?" diye sordu Beldin öfkelenerek. "Düşün Belgarath. 'Artık Olmayan Yer' deyince neyi kastediyorlar?"

"Sen benden daha zekisin," diye sertçe cevapladı Belgarath. "Bilmecelerin cevabını sen verirsin."

"Ben bilmecelerden nefret ederim!"

"Sanırım şu aşamada bütün yapabileceğimiz peşinden gidip öğrenmeye çalışmak," dedi İpek. "Zandramas nereye gittiğini biliyor gibi ama biz bilmiyoruz. Bu durumda pek bir şansımız kalmıyor, değil mi?"

"Sardion da Jarot'a gelmiş," dedi Garion düşünceler içinde. "Çok uzun bir zaman önceymiş ama Taş, tam kasabanın dışında izini buldu. Rıhtıma gidip, her iki izini de aynı yerden mi gittiğine bakacağım. Belki de Zandramas da bir yolunu bulmuş Sardion'u izliyordur, aynı bizim yaptığımız gibi. Tam olarak nereye gittiğini bilmiyor olabilir. Belki de sadece izi takip ediyordur."

"Haklı bir noktaya temas etti," dedi Beldin.

"Eğer Sardion Melcena'da bir yerlerde gizliyse, her şey hafta tamamlanmadan sonuçlanabilir," diye ekledi Garion.

"Çok erken," dedi Polgara açıkça.

"Çok mu erken?" diye bağırdı Ce'Nedra. "Leydi Polgara bebeğim bir yıldan uzun bir zamandır yok. Nasıl çok erken diyebilirsiniz?"

"Bunun, söylediklerinle bir ilgisi yok Ce'Nedra," diye cevapladı

güzel büyücü. “Sen bebeğinin geri gelmesi için bir yıl bekledin. Ben Garion için bin yıldan fazla bekledim. Kader, zaman ve Tanrılar bizim yıllarımıza pek kulak asmazlar ama Cyradis Ashaba’da, son karşılaşmaya kadar daha dokuz ayımız olduğunu söyledi ve henüz o kadar vakit geçmedi.”

“Belki yanılmıştır,” diye karşı çıktı Ce’Nedra.

“Belki - ama sadece bir saniye erken veya geç söylemiştir.”

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

ERTESİ sabah rıhtım sisliydi; hani her zaman yağmura dönüverecekmiş gibi havada asılı kalan, güzün ilk günlerinin o kalın sisi vardı. Atları yüklerlerken Garion başını kaldırınca, binmekte oldukları geminin direğinin birkaç metreden sonrasını bile göremediğini fark etti. İpek kıç güvertede durmuş geminin kaptanıyla konuşuyordu.

"Denize birkaç fersah açıldıktan sonra açılması gerekir Asaletmeapları," diyordu kaptan, Garion onlara yaklaşırken. "Sahil ile Melcena arasındaki boğazda sürekli esen oldukça sert bir rüzgâr vardır."

"Güzel," dedi İpek. "Bir şeylere çarpmak istemem. Melcena'ya varmamız ne kadar zaman alır?"

"Günümüzün çoğunu alır Asaletmeapları," diye cevap verdi kaptan. "Hatırı sayılır bir mesafedir ama arkadan esen rüzgâr bize avantaj sağlıyor. Gerçi geri dönüş birkaç gün alır."

"Kısa bir süre sonra hepimiz binmiş oluruz," diye açıkladı İpek adama.

"Hazır olduğunuz an ayrılabiliriz Asaletmeapları."

İpek başıyla onaylayarak tırabzanlarda, Garion'un yanına gitti. "Kendini biraz daha iyi hissediyor musun?" diye sordu.

"Ne demek istediğini tam olarak anlayamadım."

"Bu sabah kalktığında biraz aksiydin."

"Özür dilerim. Aklımda o kadar çok şey var ki."

"Biraz paylaş," diye önerdi İpek. "Paylaştığı zaman insanın

endişeleri hafifler.”

“Yaklaşıyoruz,” dedi Garion. “Bu karşılaşma bu adalarda olmayacaksa bile, sadece birkaç ay kaldı, o kadar.””

“Güzel. Artık atın heybesindekilerle yaşamaktan bıkmıştım.”

“Ama henüz ne olacağını bilmiyoruz.”

“Tabii ki biliyoruz. Sen Zandramas ile karşılaşacaksın, o koca bıçağınla onu ortadan ikiye biçeceksin ve oğlun ile karını Riva’ya, ait oldukları yere geri götüreceksin.”

“Ama bunu *bilmiyoruz* İpek.”

“Torak’la yaptığın düelloyu da kazanacağını bilmiyorduk ama kazandın. Tanrılarla kapışan biri ikinci sınıf bir sihirbazdan pek korkmaz.”

“Onun ikinci sınıf olduğunu nereden biliyoruz?”

“Bir mürit değil, öğle değil mi? Yoksa kelimenin doğrusu müride mi olacaktı?”

“Nereden bileyim?” Garion hafifçe tebessüm ettikten sonra yeniden ciddileşti. “Bence Zandramas müritliği atladı. O Karanlığın Çocuğu, bu da onu sıradan bir müritten biraz daha ciddi kılıyor.” Yumruğunu tırabzana indirdi. “Ne yapmam gerektiğini biliyor olmak *isterdim.* Torak’ın peşinden giderken biliyordum, ama bu defa emin değilim.”

“Zamanı gelince eminim talimat verilecektir.”

“Ama bilseydim, hazır olmaya falan çalışırdım.”

“Anladığım kadarıyla bu pek öyle hazırlanabileceğin türden bir şey değil Garion.” Ufak tefek adam tırabzanlardan aşağıya, geminin yanında suda alçalıp yükselen çöplere baktı. “Dün gece izi rıhtıma kadar takip ettin mi?” diye sordu.

Garion başıyla onayladı. “Evet - her ikisini de. Hem Zandramas, hem de Sardion buradan ayrılmış. Zandramas’ın Melcena’ya gittiğinden oldukça eminiz. Sadrion’un nereye gittiğini ise bir tek Tanrılar biliyor.”

“Büyük ihtimalle onlar bile bilmiyordur.”

Tepelerinde sisler içinde kaybolmuş gemi halatlarının birinden bir damla su İpek’in omzuna büyük bir şapırtıyla damladı.

“Neden hep ben?” diye şikâyet etti ufak tefek adam.

“Ne?”

“Ne zaman gökyüzünden bir şey düşse, hep beni bulur.”

“Belki birileri sana bir şeyler söylemeye çalışıyordur,” diye sırıttı

Garion.

Toth ile Durnik son atları da iskele tahtasından geçirip ambara indirdiler.

“Hepsi bu kadar Kaptan,” diye seslendi İpek. “Artık ayrılabiliriz.”

“Tabii Asaletmeapları,” diye kabul etti kaptan. Sesini yükselterek emirlerini haykırmaya başladı.

“Sana bir şey sormak istiyordum,” dedi Garion İpek’e. “Şimdiye kadar hep, sanki unvanından utanıyormuşsun gibi davranıyordun. Ama burada Malorya’da bu unvanın zevkini çıkartmak istiyor gibi davranıyorsun.”

“Ne muhteşem kelime seçimi.”

“Ne demek istediğimi anladın.”

İpek kulak memelerinden birini çekiştirdi. “Batı’da benim unvanım bir yük oluyor. Çok fazla dikkat çekiyor ve ayağıma dolanıyor. Burada Malorya’da işler farklı. Burada bir unvanın yoksa kimse seni ciddiye almıyor. Benim bir unvanım var ve ben de kullanıyorum. Bazı kapıların açılmasını sağlıyor, ayrıca Kotulu Ambar veya Boktorlu Radek’le konuşacak vakti olmayan insanlarla pazarlık yapmama imkân sağlıyor. Gerçi değişen bir şey yok.”

“O halde bütün o -affedersin- pozlar ve kendini beğenmiş tavırlar numaradandı, öyle mi?”

“Tabii ki öyle Garion. Eşekleştiğimi zannetmemiştin herhalde?”

Garion’un aklına garip bir fikir geldi. “O halde Prens Kheldar da en az Ambar ve Radek kadar hayali biri, öyle mi?”

“Tabii ki öyle.”

“İyi ama gerçek İpek nerede?”

“Söylemesi çok zor Garion.” İpek içini çekti. “Bazen onu seneler önce kaybetmişim gibi geliyor.” Sise bakındı. “Haydi aşağıya inelim,” dedi. “Sanki bu karamsar konuşmalara hep bu kasvetli sabahlar neden olur.”

Mendireğin bir fersah kadar açığında gökyüzü paslı bir renk aldı ve sis dağılmaya başladı. Mallorya sahilinin doğusundaki denizi, kesintisiz suyun enginliklerinden söz eden uzun, iç karartıcı dalgalar dövüyordu. Gemi bölgenin her zamanki rüzgârları önünde koşuyor, burnu dalgaları bir bıçak gibi kesiyordu; akşama doğru Melcene Adaları’nın en büyüğü ufukta tüm açıklığıyla görülebiliyordu.

Melcena şehrinin limanı bütün Mallorya’dan gelen gemilerle

doluydu. İpek'in kaptanı kıyıdan uzanan taş rıhtıma doğru yolunu dikkatle açarken, büyüklü küçüklü tekneler çırpıntılı suda birbirlerini itekleyip duruyordu. Gemiyi boşalttıklarında hava kararmaya başlamıştı; sonra İpek buradaki evine doğru onları geniş sokaklardan geçirdi. Melcena sakin, hatta sıkıcı bir şehir gibi görünüyordu. Caddeler geniş ve titizlik derecesinde temizdi. Evler gösterişliydi ve şehir sakinleri ağırbaşlı renklerde cüppeler giyiyordu. Burada, diğer şehirlerdeki telaştan eser yoktu. Melcena sakinleri caddelerden terbiyeyle ilerliyorlar; daha az vakur şehirlerin sokaklarını dolduran o sürekli yüksek uğultunun yükselmesine oldukça katkısı olan sokak satıcıları, mallarını tiz sesleriyle bağıra çağıra satmıyorlardı. Melcena tropik bölgede olmasına rağmen, okyanustan gelen sürekli bir esinti iklimi hoş yapacak kadar ısının azalmasını sağlıyordu.

İpek'in buradaki evine bir saray demek daha doğru olurdu. Mermerden yapılmıştı ve birkaç katlıydı. Önünde her iki cenahı görkemli ağaçlarla sıralanmış geniş, süslü bir bahçesi vardı. Döşeli bir yol bahçenin içinden kavis çizerek sütunlu verandaya doğru ilerliyor, girişte üniformalı uşaklar hazır bekliyorlardı.

"Varlıklı," diye dikkat çekti Sadi atından inerken.

"İşte başımı sokacak hoşça bir yer," diye itiraf etti İpek umursamaz bir edayla. Sonra güldü. "Aslında Sadi, daha ziyade tamamen gösteriş. Şahsen ben arka sokaklardaki pejmürde minik büroları tercih ederim, fakat Melcena kendisini çok ciddiye alıyor ve eğer biri burada iş yapmak istiyorsa, şehrin kurallarına uymak zorunda. Haydi içeri girelim."

Geniş merdivenlerden çıkarak görkemli bir kapıdan girdiler. Kapıdan geçilerek varılan salon çok genişti ve duvarları mermer kaplıydı. İpek onları bu girişten geçirip geniş bir merdivenlerden yukarı çıkardı. "Giriş katındaki odalar bürolara ayrılmıştır," diye açıkladı. "Evin yaşanan bölümü burada, yukarıda."

"Burada ne tür bir iş yapıyorsun?" diye sordu Durnik. "Depoya benzer bir yer görmedim."

"Melcena'da pek depo yoktur," dedi İpek bir kapıyı açıp onları çok geniş, mavi halılı bir oturma odasına geçirirken. "Kararlar burada verilir tabii ki ama mallar genellikle ana karada depolanır. Malları önce buraya taşıyıp, ondan sonra dönüp tekrar geri taşımanın bir anlamı yok."

"Bu makul," diye tasvip etti Durnik.

Girdikleri odanın mobilyaları süslüydü. Divanlar ve rahat koltuklar gruplar halinde oraya buraya serpiştirilmişti; ahşap kaplama duvarlardaki şamdan desteklerinde balmumundan mumlar yanıyordu.

“Sokaklarda dolanıp Zandramas’ı aramak için biraz geç oldu,” diye dikkat çekti İpek. “Bir şeyler yiyip güzel bir uyku çektikten sonra yarın sabah erkenden Garion ile birlikte aramaya başlarız diye düşünmüştüm.”

“Muhtemelen en iyi yol budur,” diye kabul etti Belgarath, güzel döşemeli bir koltuğa gömülürken.

“Akşam yemeğini beklerken size içecek bir şeyler ikram edebilir miyim?” diye sordu İpek.

“Ben de hiç sormayacaksın sanmıştım,” diye homurdandı Beldin bir sandalyeye yayılıp sakalım kaşıyarak.

İpek bir zilin ipine asılınca içeri hemen bir uşak girdi. “Biraz şarap rica edeceğiz,” dedi İpek adama.

“Başüstüne Asaletmeapları.”

“Birkaç çeşit getirin.”

“Biran var mı?” diye sordu Beldin. “Şarap benim midemi ekşitiyor.”

“Dağınık arkadaşım için de bira getirin,” diye emretti İpek, “mutfağa da akşam yemeğinde on bir kişi olacağımızı bildirin.”

“Derhal Asaletmeapları.” Uşak eğilip selam vererek sessizce odadan çıktı.

“Herhalde yıkanma imkânı da sunuyorsunuzdur?” diye sordu Polgara, yolculukta giydiği hafif pelerini üzerinden çıkartarak.

“Daha dün gece Jarot’da yıkandın ya Pol,” diye dikkat çekti Belgarath.

“Evet baba,” dedi Pol, hülyalı bir edayla. “Biliyorum.”

“Her odanın kendi banyosu vardır,” diye açıkladı İpek. “Zakath’ın sarayındakiler kadar büyük değiller ama işte, sizi ıslatırlar canım.”

Pol gülümseyerek divanlardan birine oturdu.

“Lütfen herkes otursun,” dedi İpek kalanlarına.

“Sence buradaki adamlarından dünyada olup bitenleri bilenler var mıdır?” diye sordu Belgarath ufak tefek adama.

“Tabiatıyla.”

“Niye tabiatıylaymış?”

“Çocukken ben casusçuluk oynayarak büyüdüm Belgarath; insanın eski alışkanlıkları da kolay kolay geçmez. Bütün adamlarıma bilgi toplamaları için emir veririm.”

“Bu bilgilerle ne yapıyorsun?” diye sordu Kadife ona.

İpek omzunu silkti. “Bilgileri şöyle bir gözden geçiriyorum. Bilgilerle oynamak, en az parayla oynamak kadar hoşuma gidiyor.”

“Peki bu bilgileri hiç Boktor’daki Cirit’e yolladığın oluyor mu?”

“Zaman zaman ona birkaç kırıntı yolluyorum - hâlâ hayatta olduğumu ona hatırlatacak kadar.”

“Eminim bunu biliyordur İpek.”

“Niye bize olup bitenleri anlatacak birini çağırmıyorsun?” diye önerdi Belgarath. “Bir süredir uzaklardayız, bazılarının nelerin peşinde olduğunu öğrenmek isterim doğrusu.”

“Doğru,” diye kabul etti İpek. Yeniden çıngırağın ipine asıldı ve başka bir üniformalı uşak geldi. “Vetter’e bir dakikalığına gelivermesini söyler misin?” diye sordu İpek.

Uşak eğilip selam vererek ayrıldı.

“Buradaki komisyoncum,” dedi İpek otururken. “Onu Brador’un gizli polisinden ayarttık. İyi bir iş kafası var, üstelik haberalma teşkilatında eğitim de görmüştü.”

Vetter, sol göz kapağında bir tiki olan, dar suratlı bir adam çıktı. “Asaletmeapları beni mi görmek istediler?” diye sordu saygıyla, odaya girerken.

“Ah Vetter, buradasın,” dedi İpek. “Uzun zamandır iç bölgelerdeydim; acaba beni son zamanlarda olup bitenler konusunda aydınlatabilir misin?”

“Burada, Melcena’da olanlar konusunda mı Asaletmeapları?”

“Belki bundan biraz daha genel olarak.”

“Pekâlâ.” Vetter duraksayarak düşüncelerini toparladı. “Mal Zeth’ te veba salgını baş gösterdi,” diye başladı. “İmparator hastalığın yayılmasını engellemek için şehri mühürledi, o yüzden bir süre payitahttan haber alamadık. Sonuç olarak hastalık geçti ve kapılar yeniden açıldı. İmparatorun casusları artık Mallorya’da rahatça dolaşıyor.”

“Orta Karanda’da bir ayaklanma yaşandı. Bunun eski bir Grolim olan Mengha tarafından başlatıldığı ortaya çıktı. Karandların hepsi olaya ifritlerin de karıştığına inanıyor ama zaten Karandlar bütün olağan dışı olayın ardında bir ifrit olduğuna inanır. Gerçi bu bölgede en azından birkaç tabiat üstü olayın vuku bulduğu

anlaşılıyor. Uzun bir zamandır Mengha ortalarda görünmüyor ve asayiş de yavaş yavaş yeniden sağlanıyor. İmparator durumu, bu ayaklanmayı bastırsın diye orduyu Cthol Murgos'tan geri çağıracak kadar ciddiye aldı."

"Bu buyruğunu henüz geri almadı mı?" diye sordu İpek. "Eğer Karanda'daki durum sakinleşmeye başladıysa, bütün o askerlere ihtiyacı olmayacaktır, öyle değil mi?"

Vetter karşı çıkarcasına başını salladı. "Askerler Mal Gemila'ya gelmeye devam ediyor," diye bildirmeye devam etti. "Mal Zeth'ten aldığımız bilgiye göre imparator Cthol Murgos'un fethine olan ilgisini yitirmiş. Zaten ilk başta da o sefer için şahsi bazı nedenleri vardı; anlaşıldığı kadarıyla bu nedenler artık eskisi kadar acil görünmüyor. Şu anda başlıca düşüncesi Mürit Urvon ile Büyücü Zandramas arasında her an yaşanabilecek karşılaşma. Bu olay vuku bulmak üzere. Urvon bir nevi zihinsel kararsızlık içinde gibi ama astları oldukça önemli bir şey için büyük miktarlarda insan kuvvetinin yerini değiştiriyor. Zandramas da kendi güçlerinin başına geçmiş. Bizim tahminlerimiz imparatorun düzeni sağlamak için güçlerini her an Mal Zeth' ten çıkartacağıdır. Maga Renn'e erzak yığıldığı konusunda raporlar aldık. Belli ki Kal Zakath burayı konaklama yeri olarak kullanacak."

"Biz bundan bir şekilde bir kâr elde edebiliyor muyuz?" diye sordu İpek dikkatle.

"Bir dereceye kadar Asaletmeapları. Daha bugün fasulye stoklarımızın bir kısmını Askeri Malzeme Dairesi'ne sattık."

"Ne fiyattan sattınız?"

"Aşağı yukarı ödediğimizin on beş puan üzerinden."

"Hemen Jarot'taki Kasvor'a bir haber ulaştır," dedi İpek yüzünde ekşi bir ifadeyle. "Ben ona on üç puandan satmasını söylemiştim. Melcene Konsorsiyumu talepte bulunup duruyormuş. Fiyat daha yükseleceğe benziyor mu?"

Vetter elini uzatarak, emin olmadığını belirtircesine, salladı.

"Ürünü on beşten sattığımız haberini ulaştırın ve Kasvor'a ürünü bu miktara kadar elinde tutmasını söyleyin. Fiyat on altıya yükselse bile biz zaten alışverişten en büyük kârı etmiş olacağız."

"Derhal ilgileneceğim Asaletmeapları." Vetter biraz kaşlarını çattı. "Dalasya'da bir şeyler olup bitiyor," diye devam etti raporuna. "Henüz tam olarak ne olduğunu öğrenemedik ama bütün Dalasyalılar bu konuda çok heyecanlı. Kell'e gidiş geliş yasaklanmış

o yüzden araştırma yapması için kimseyi oraya gönderemiyoruz; Kell ise Dalasya'da bütün olup bitenlerin kaynağı sayılır."

"Batı'dan bir haber var mı?" diye sordu Garion.

"Cthol Murgos'ta hâlâ bir yere kıpırdayamıyorlar," diye cevap verdi Vetter. "Kal Zakath oradaki gücünü azaltıyor ve bütün komutanlarını geri çağırıyor. Hâlâ doğu Cthol Murgos'taki şehirleri elinde tutuyor ama taşra eski sahiplerine dönmeye başladı. Kral Urgit'in bu durumdan yararlanıp yararlanmayacağını bilemiyoruz. Onun aklından başka şeyler geçiyor."

"Ya?" diye sordu İpek merakla.

"Evleniyor. Cthan Sülalesinden bir prensesle, anladığım kadarıyla."

İpek içini çekti.

"Mishrak ac Thul'dan Kral Gethel öldü," diye devam etti Vetter, "ve yerine oğlu Nathel geçti. Nathel iflah olmaz bir beceriksiz o yüzden ne kadar tahta kalabileceğini tahmin edemiyoruz." Vetter duraksayarak çenesini kaşıdı. "Boktor'da bir Alorn Meclisinin toplandığına dair raporlar aldık. Alornlar yılda bir kere bir araya gelirler ama bu genellikle Riva'da olur. Bu toplantının diğer bir tuhaf tarafı da meclise katılan Alorn olmayan hükümdarların sayısındaki fazlalıktı."

"Ya?" dedi Belgarath. "Kimler varmış?"

"Sendarların kralı, Tolnedra İmparatoru, Gar og Nadrak'tan Kral Drosta. Arendiya kralı hastaymış ama temsilciler göndermiş."

"Neyin peşinde *şimdi* bunlar?" diye mırıldandı Belgarath.

"Gündemi tam olarak öğrenemedik," diye açıkladı Vetter onlara, "ama çok geçmeden krallıklarından gelen diplomatlardan oluşan bir delegasyon Rak Urga'ya gitti. Oldukça ciddi bazı görüşmelerin yapılmakta olduğuna dair söylentiler var."

"Ne *yapıyorlar*?" diye sordu Belgarath öfkeli bir sesle.

"Size kaç kere Alornları başı boş bırakıp gitmeyelim demiştim," dedi Beldin. "Eğer yanlış yapılabilecek herhangi bir şey çıksa ortaya, mutlaka o yanlışı yaparlar."

"Altın fiyatları yükseldi," diye devam etti Vetter, "ve Mallorya sikkesi düştü. Melcene piyasası sabit, fakat pırlanta borsası o kadar çılgınca dalgalanıyor ki bu üründeki bütün yatırımlarımızı çektik. Aşağı yukarı şu anda bütün olup bitenler bunlar Asaletmeapları. Sabah ilk iş olarak masanıza daha detaylı bir rapor koyacağım."

"Teşekkür ederim Vetter," diye cevapladı İpek. "Şimdilik bu

kadar yeter.”

Vetter eğilerek selam verip sessizce odayı terk etti.

Belgarath kendi kendine küfrederek odada bir aşağı bir yukarı volta atmaya başladı.

“Bu konuda yapabileceğin hiçbir şey yok baba,” dedi Polgara, “neden kendini kahrediyorsun ki?”

“Belki de bunun için geçerli sebepleri vardır,” diye ekledi İpek.

“Murgolarla görüşmeye başlamanın ne gibi mantıklı bir sebebi olabilir?”

“Bilmiyorum.” İpek ellerini iki yana açtı. “Karar verdiklerinde ben orada değildim. Belki de Urgit onlara istedikleri bir şey sunmuştur.”

Belgarath küfretmeye devam etti.

Yarım saat kadar sonra yemek odasına geçerek, rahatlıkla en az elli kişinin oturabileceği bir masanın, bir tarafındaki sandalyelere yerleştiler. Masa örtüsü kar gibi beyazdı; çatal bıçaklar ise som gümüşten; porselen tabakların kenarlı ise altın yaldızlıydı. Hizmet mükemmeldi, yiyecekler ise tam bir ziyafetti.

“Aşçınla konuşmalıyım,” dedi Polgara tatlılarını yavaşça yerlerken. “Gerçekten kabiliyetli birine benziyor.”

“Öyle olmasını umarım,” diye cevap verdi İpek. “Bana az paraya mal olmuyor.”

“Bana kalırsa parasını karşılayabilirsin,” diye dikkat çekti Durnik etrafındaki lüks mobilyalara bakarak.

İpek sandalyesinde iyice geriye yaslanarak gümüş kadehinin sapıyla oynamaya başladı. “Yılda sadece iki kere buraya gelebilince böyle bir yere sahip olup bakmanın pek bir anlamı olmuyor,” diye itiraf etti, “ama bunu bekliyorlar sanırım.”

“Yarblek de bu evi kullanmıyor mu?” diye sordu Garion.

İpek başını salladı. “Hayır. Yarblek ile bir anlaşma yaptık. Melcena’dan uzak durduğu sürece dünyanın geri kalan kısmında onu tamamen serbest bırakıyorum. O tam olarak buraya uyamıyor; üstelik gittiği her yere de Vella’yı yanında götürmekte ısrar ediyor. Vella, Melceneleri gerçekten şoke ediyor.”

“Ama çok iyi bir yosma,” dedi Beldin sırıtarak. “Bütün bu işler olup bittikten sonra onu satın alabilirim.”

“Bu iğrenç!” diye ateş püskürdü Ce’Nedra.

“Ne dedim şimdi?” Beldin şaşırmış görünüyordu.

“O bir inek değil, biliyorsun değil mi?”

“Tabii. Bir inek isteseydim, bir inek alırdım.”

“İnsanları satın alamazsın öyle.”

“Tabii ki de alabilirsin,” dedi Beldin. “O bir Nadrak kızı. Eğer onu satın almaya çalışmazsam kendisini aşağılanmış addeder.”

“Sen onun hançerlerine dikkat et de amca,” diye ikaz etti Polgara. “Çok hızlı kullanıyor.”

Beldin omzunu silkti. “Herkesin bir-iki kötü alışkanlığı vardır.”

Ce’Nedra ile paylaştığı yatak kalın ve yumuşak olmasına rağmen Garion o gece pek uyuyamadı. Hatta ilk başlarda sorunun bundan kaynaklandığını bile düşündü. Haftalardır yerde yatıyordu ve belki de yumuşak yatağa alışamamıştı. Lâkin gece yarısı civarında yatağın uykusuzluğuyla hiçbir ilgisi olmadığını fark etti. Zaman yılmadan hareketine devam ediyor, onun Zandramas ile karşılaşması ölçülü, durdurulamaz bir adımla yaklaşıyordu. Hâlâ bilgisi, başlangıçtan ancak biraz fazlaydı. Öte yandan ona başlangıçta olduğundan daha çok yaklaşmıştı -eğer verilen raporlar doğruysa en fazla bir hafta gerisindeydi- ama hâlâ onun izinden gidiyordu ve hâlâ bu kadının kendisini nereye götürdüğünü bilmiyordu. Karamsarlıkla *Kitab-ı Mrin*’i yazan deliye birkaç küfür yolladı. Neden bu kadar üstü kapalı olmuştu sanki? Neden adam gibi, açık bir lisanla yazılmamıştı?

“Çünkü eğer öyle yazılmış olsaydı, dünyanın yarısı şimdi seni buluşma yerinde bekliyor olurdu,” dedi aklındaki alaycı ses. *“Biliyorsun ki Sardion’u bulmaya çalışan bir tek sen değilsin.”*

“Ben de ilelebet gittin sanmıştım.”

“Yok canım, hâlâ buralardayım.”

“Zandramas’ın ne kadar gerisindeyiz?”

“Üç gün kadar.”

Garion aniden içinde kabaran bir heyecan hissetti.

“O kadar heyecanlanma,” dedi ses, *“ve izi bulur bulmaz hemen aceleyle peşinden koşma. Burada yapılması gereken bir şey daha var.”*

“Ne?”

“Böyle sormaman gerektiğini bilecek kadar çok şey biliyorsun Garion. Sana söyleyemem, o yüzden beni tongaya bastırıp söyletmeye çalışmaktan vazgeç.”

“Neden bana doğrudan söyleyemiyorsun?”

“Çünkü eğer ben sana bazı şeyleri söylersem, diğer ruh da Zandramas’a başka şeyler söylemek konusunda serbest kalır - Artık

Olmayan Yer'in yeri gibi mesela."

"Yani bilmiyor mu?" diye sordu Garion kulaklarına inanamayarak.

"Tabii ki bilmiyor. Bilseydi şimdiye kadar oraya varmış olurdu bile."

"Yani yer Ashaba Vahiyleri*'nde yazmıyor, öyle mi?"*

"Tabii ki. Yarın dikkat et. Birisi laf arasında çok önemli bir şey söyleyecek. Sakın kaçırma."

"Kim söyleyecek?"

Ama ses gitmişti.

Ertesi sabah İpek ile Garion uzun, ağır mavi renkli birer cüppe giyerek yola koyulduklarında hava rüzgârlıydı. İpek'in önerisiyle Garion Taş'ı kılıcının kabzasından çıkararak cüppesinin altına gizlemişti. "Melceneler şehir içinde çok nadiren silah taşırlar," diye açıkladı ufak tefek adam, "üstelik senin kılıcın da son derece dikkat çekici." Atlarını almadılar, onun yerine Melcena sakinleriyle karışarak sokaklarda yürüdüler.

"Rıhtımdan başlasak fena olmaz," diye önerdi İpek. "Her iskele başka bir işadamı grubu tarafından sahiplenmiştir; Zandramas'ın hangi iskeleye çıktığını öğrenebilirsek, biraz bilgi almak için kimi sorguya çekebileceğimizi bulabiliriz."

"Kulağa makul geliyor," dedi Garion kısaca, rıhtıma doğru iri adımlarla ilerleyerek.

"Koşma," dedi İpek ona.

"Koşmuyorum."

"Çok hızlı hareket ediyorsun," dedi ufak tefek adam. "Melcena'daki insanlar daha ağırbaşlı adımlarla yürürler."

"Biliyor musun İpek, buradaki insanların hakkımda neler düşündüğü umurumda bile değil. Buraya vakit öldürmeye gelmedim."

İpek arkadaşının kolunu sıkıca kavradı. "Garion," dedi ciddi bir sesle, "Zandramas ile yanındakilerin buraya geldiklerini biliyoruz. O da, bizim onun peşinde olduğumuzu biliyor ve Melcena'da her türlü pis iş için kiralanabilecek bir sürü adam vardır. Kalabalık içerisinde dikkatleri üzerimize çekerek onların işlerini kolaylaştırmayalım istersen."

Garion ona baktı. "Pekâlâ," dedi. "Senin dediğin gibi yapalım."

Geniş bir bulvardan aşağıya doğru insanı çıldırtacak kadar ağır adımlarla ilerlediler. Bir noktada İpek bir küfür mırıldanarak durdu.

"Ne oldu?" diye sordu Garion.

“Tam şu önümüzdeki adam -şu koca burunlu olan- Brador’un gizli polislerinden biridir.”

“Emin misin?”

İpek başıyla onayladı. “Bir süredir onu tanıyorum.” Ufak tefek adam omuzlarını dikleştirdi. “Eh, galiba başka çaresi yok. Bizi gördü bile. Haydi devam edelim.”

Fakat kocaman patates burunlu adam gelip tam önlerine çıktı. “Günaydın Prens Kheldar,” dedi, hafifçe eğilerek selam verip.

“Rolla,” diye cevap verdi İpek soğuk bir edayla.

“Ve Haşmetmeapları,” diye ekledi Rolla, Garion’a biraz daha fazla eğilerek selam verirken. “Burada, Melcena’da ortaya çıkacağınızı hiç ummazdık. Brador çok şaşıracak.”

“Şaşırmak onun için iyidir.” İpek omzunu silkti. “Hayatında hayret verici şeyler olmayan adam sonunda biraz fazla rahata alışır.”

“İmparator size son derece kırıldı Haşmetmeapları,” dedi Rolla Garion’a sitem edercesine.

“Eminim bu dertten ölmez.”

“Mallorya’da Haşmetmeapları, esas Kal Zakath’ı gücendirenler ölüm konusunu düşünür.”

“Sakın tehditler savurmaya kalkma Rolla,” diye ikaz etti İpek. “Eğer Haşmetmeapları, senin İçişleri Dairesi Şefine yollayacağın raporun rahatsız edeci olduğuna kani olacak olursa, senin bunu daha baştan yazmaman için bazı tedbirler almayı bile düşünebilir. Haşmetmeapları bir Alorndur sonuç olarak, sen de onların ne kadar çabuk sinirlendiklerini iyi bilirsin.”

Rolla gözle görülür bir şekilde geri adım attı.

“Seninle konuşmaktan hep zevk almışımdır Rolla,” dedi İpek, koyarcasına bir tonla. Sonra Garion ile birlikte yollarına devam ettiler. Garion, yanından geçerken bu koca burunlu adamın yüzünde belli belirsiz bir tedirginlik hissetmişti.

“İnsanlara bunu yapmaya bayılıyorum,” diye sırıttı İpek.

“Seni eğlendirmek çok kolay,” dedi Garion. “Raporu Mal Zeth’e varır varmaz Zakath’ın bütün bu bölgeyi bizi bulmaya çalışan insanlara boğacağını biliyorsun, değil mi?”

“Dönüp onu öldürüvermemi ister misin?” diye teklif etti İpek.

“Tabii ki hayır!”

“Ben de öyle düşünmüştüm. Eğer bir konuda elinden gelen bir şey yoksa, bu konuda endişelenmenin de bir anlamı yoktur.”

Limana vardıklarında Garion Taş'ı daha sıkı tutmaya başladı. Demirpençe'nin kılıcı bazen onu sertçe bir yana çekiyordu, o yüzden Garion Taş'ın elinden sıçramasını hiç arzu etmiyordu. Burun deliklerine denizin tuzlu kokusu dolarken onlar da sahil boyunca kuzeye doğru yürüdüler. Melecena rıhtımı, dünyadaki birçok liman şehrinin aksine, su üzerinde yüzen çöplerden tamamen yoksundu. "Nasıl bu kadar temiz tutabiliyorlar?" diye sordu Garion merakla. "Suyu yani?"

"Limana bir şey atmanın çok ağır cezası var," diye cevap verdi İpek. "Melceneliler mecburen düzenli olmak zorundadır. Aynı zamanda yüzen çöpleri toplaması için sahil boyunca minik kayıklar içinde devriye gezen, ellerinde kepçeleriyle işçiler çalışır. Böylece insanlara iş de çıkmış oluyor." Sırıttı. "Bu pis bir iş ama bu iş hep, sürekli bir iş edinmek gibi bir kaygısı olmayan insanlara verilir. İçi çöp ve ölü balıkla dolu minik bir kayıkta birkaç gün geçirmek ihtiraslarını kamçılıyor."

"Biliyor musun," dedi Garion, "bu gerçekten çok güzel bir fikir acaba…" Taş aniden elinde ısınmaya başlamıştı. Taşa bakmak için cüppesini biraz açtı. Donuk bir kırmızı rengiyle parlıyordu.

"Zandramas mı?" diye sordu İpek.

Garion başını hayır anlamında salladı. "Sardion," diye cevap verdi.

İpek asabi bir tavırla burnunu çekiştirdi. "Bu bir ikilem sanki, öyle değil mi? Sardion'u mu takip ediyoruz, yoksa Zandramas'ın mı peşindeyiz?"

"Zandramas'ın," dedi Garion. "Oğlum onda."

"Sen bilirsin." İpek omzunu silkti. "Şu ilerideki son iskele. Eğer ize orada da rastlayamazsak gidip kuzey kapısını kontrol etmemiz gerekecek."

Son limanı da geçtiler. Taş hiç ilgilenmedi bile.

"Diğer adalardan birine çıkmış olabilirler mi?" diye sordu Garion endişeyle kaşlarını çatarak.

"Denize açıldıktan sonra rotalarını değiştirmedikleri sürece çıkamazlar," diye cevap verdi İpek. "Sahil boyunca gemiyi yanaştırabilecek bir sürü yer var. Haydi gidip bir kuzey kapısına bakalım."

Bir kez daha sokaklardan insanın içini sıkan ağırbaşlı adımlarla ilerlediler. Birkaç sokak geçtikten sonra İpek durdu. "Yo, olamaz," diye homurdandı.

“Ne var?”

“Bu tarafa doğru gelen o şişman adam Vikont Esca’dır. Melcene Konsorsiyumu’nun kıdemli üyelerinden biridir. Mutlaka iş konuşacaktır.”

“Bir randevun olduğunu söyle.”

“Hiçbir işe yaramaz. Zaman, Melceneliler için pek bir şey ifade etmez.”

“Bakın hele, işte buradasınız Prens Kheldar,” dedi gri bir cüppe giymiş olan şişman adam onlara doğru paytak paytak ilerlerken. “Ben de bütün şehirde sizi arıyordum.”

“Vikont Esca,” dedi İpek, eğilip selam vererek.

“Meslektaşlarımla, sizin pazarda göze aldığınız son riski dehşet içerisinde seyrettik,” dedi Esca takdirle.

İpek’in bakışları muzipleşti, uzun burnu seğirmeye başladı. Sonra acılı bir ifade takındı. “Ne büyük bir gafmış aslında sevgili Vikontçuğum,” dedi hüzünle. “Çiftlik mahsulleri kadar havaleli bir şeyden çok az kâr ediliyor.”

“Pazarı izliyor muydunuz?” diye sordu Esca, yüzünde net bir tarafsızlık maskesi vardı ama gözlerinden gizlenemez bir tamahkârlık akıyordu.

“Hayır,” diye yalan söyledi İpek, “pek sayılmaz. Taşradaydım ve henüz komisyoncularımla konuşacak vakit bulamadım. Gerçi ona ilk teklifi hemen kabul etmesi talimatı verdim - zararımıza dahi olsa. Depolarıma ihtiyacım var ve hepsi zınga zınk fasulye dolu.”

“Bakın şimdi,” dedi Esca, ellerini ovuşturarak, “meslektaşlarımla bir konuşayım. Belki biz makul bir teklifte bulunabiliriz.” Terlemeye başlamıştı.

“Böyle bir şey yapmanıza nasıl izin veririm Esca. Elimdeki stokun neredeyse hiçbir kıymeti yok. Neden bırakmıyoruz zararı bir yabancı çeksin? Böyle bir şeyi dostlarıma yapamam.”

“Ama sevgili Prens Kheldarcığım,” diye karşı çıktı Esca neredeyse acıklı bir sesle, “biz öyle *büyük* bir kâr etmeyi düşünmeyiz zaten. Bizim alışverişimiz daha ziyade uzun vadeli bir yatırım gibi düşünülmeli.”

“Şey,” dedi İpek kendinden pek emin olmayan bir tavırla, “göze aldığınız riskin tam manasıyla farkındaysanız…”

“A, öyleyiz, öyleyiz,” dedi Esca hevesle.

İpek içini çekti. “Peki o halde,” dedi. “O halde Vetter’e teklifinizi iletin. Durumumdan faydalanmayacağınızdan hiç şüphem yok.”

“Ah tabii ki Kheldar, tabii ki.” Esca aceleyle eğilerek selam verdi. “Artık gitmeliyim. Bazı acil işlerim var, anlarsınız ya.”

“Ah,” dedi İpek, “elbette.”

Esca görülmedik bir hızla paytak paytak uzaklaştı.

“Zokayı yuttu!” diye kıkırdadı İpek. “Şimdi bırakalım Vetter onu karaya çeksin.”

“Sen başka bir şey düşünmez misin?”

“Tabii ki düşünürüm ama şu anda meşgulüz ve bütün sabahı onun gevezeliklerini dinleyerek geçiremezdik. Haydi, yolumuza devam edelim mi?”

Garion’un aklına bir fikir geldi. “Ya Zandramas şehre hiç girmediyse?”

“O zaman atlarımıza atlar sahili tararız. Bir yerlerden karaya çıkmış olması gerekir.”

Melcena’nın kuzey kapısına yaklaşırlarken caddelerdeki kalabalık gözle görünür şekilde arttı. At arabaları, at sırtında insanlara daha sık rastlar oldular ve normal şartlarda ağırbaşlı olan şehir sakinleri daha hızlı hareket etmeye başladı. Garion ile İpek kalabalık içerisinden yollarını iterek açmak zorunda kalmışlardı.

“Bir şey var mı?” diye sordu İpek.

“Henüz yok,” diye cevap verdi Garion, Taş’ı daha da sıkı tutarak. Sonra, bir yan sokağın önünden geçerken artık alışmış olduğu o çekişi hissetti. “Buraya gelmiş,” diye rapor etti. “O sokaktan çıkmış - veya oraya girmiş. Henüz hangisi olduğunu bilemiyorum.” Yan sokağa doğru birkaç adım attı. Taş onu geri itmeye çalıştı. Dönerek sansar suratlı arkadaşının yanına gitti. Taş’ın sürekli çekişi onları kapıya doğru götürüyordu. “Bu taraftan çıkmış,” diye rapor verdi, kemerli kapıya vardıklarında.

“Âlâ,” dedi İpek. “Geri dönüp diğerlerini alalım. Sonra Zandramas’ın neden Melcena’ya geldiğini anlarız belki.”

BEŞİNCİ BÖLÜM

GARİON'UN sabırsızlığı bir şekilde Chretienne'e de bulaşmış gibiydi. İri gri aygır İpek'in evinden ayrılıp da caddelerden geçerken yerinde duramıyor, Garion dizginlerine asılarak onu yavaşlatmak istedikçe huzursuzlukla kulaklarını oynatıyordu. Kaldırım taşları üzerindeki nal sesleri bile huzursuz bir takırtıyla çıkıyordu. Garion, yatıştırmak amacıyla hayvanın kavisli gri boynuna dokunmak için uzandığında, parlak derisinin altında atın kaslarının gergin titreyişini hissedebiliyordu. "Biliyorum," dedi. "Ben de aynı şeyleri hissediyorum, ama koşmadan önce şehirden çıkmamız gerek."

Burnundan soluyan Chretienne hüzünlü bir sesle kişnedi.

"Çok uzun sürmez," diye temin etti Garion onu.

İpek önde, diğerleri arkada kalabalık caddelerden tek sıra halinde sürdüler atlarını. Caddelerde dönen esinti, beraberinde güzün o tozlu kokusunu da taşıyordu.

"Oradaki o binalar da neyin nesi?" diye seslendi Eriond öndeki İpek'e. Bereketli yeşil büyük bir parkın tam ortasına yerleştirilmiş olduğu görülen büyük bir bina grubunu işaret ederek.

"Melcena Üniversitesi," diye cevap verdi İpek. "Dünyadaki en büyük yüksek eğitim kurumudur."

"Tol Honeth'tekinden de mi büyük?" diye sordu Garion.

"Evet, oldukça fazla. Melceneliler her şeyi araştırır. Şu üniversitede, Tolnedralıların varlığını bile kabul etmedikleri birçok konuda eğitim kolları vardır."

"Ya? Ne gibi mesela?"

“Uygulamalı simya, astroloji, ölülerle irtibat, cadılığın esasları falan filan. Koca bir fakülteyi tamamen çay yapraklarının okunmasına ayırmış durumdalar.”

“Ciddi olamazsın.”

“Ben değilim, ama onlar öyle.”

Garion gülerek yoluna devam etti.

Melcena caddeleri daha kalabalıklaşmaya başlamıştı, ama telaşları bile terbiyeliydi. İşleri ne kadar acil olursa olsun hiçbir Melceneli işadamı, rakipleriyle karşılaştıklarında hasbihal etmeden geçmezdi. Bulvarlardan geçerlerken Garion’un kulağına takılan sohbetlerin konuları havadan-sudan politikadan, çiçek tanzimine kadar değişiyordu. Öte yandan o sabah en fazla fasulye fiyatlarına odaklanmış gibiydiler.

Kuzey kapısına vardıklarında Garion’un sırtına kayışla bağlanmış büyük kılıç çekmeye başladı. İpek’in eleştirel bakışlarına rağmen Garion kırsal kesime kılıçsız çıkmama kararı almıştı. Zandramas’ın ardında tuzaklar bırakmak gibi bir alışkanlığı vardı ve Garion’un böyle bir tuzağa hazırlıksız düşmeye niyeti yoktu. Kapıdan geçerlerken Chrentienne’i dürtükleyerek İpek’in yanına gitti. “İz, bu yolu takip ediyor gibi,” dedi kuzeye doğru uzanan geniş bir yolu işaret ederek.

“En azından yoldan çıkmıyor,” dedi İpek. “Burada zemin biraz bataklığa döner ve ben çamurda gitmekten nefret ederim.”

Belgarath, İpek’in evinden ayrıldıklarından beri hiçbir şey söylememiş, yüzünde huzursuz bir ifadeyle yanlarında at sürmüştü. Şimdi ise İpek ve Garion’a katılmak üzere ileri çıktı. Etrafına bakınarak, konuştuklarım yerlilerden kimsenin duymamasına emin olmaya çalıştıktan sonra Garion’la konuştu. “Bir daha üzerinden geçelim - birer birer. Arkadaşın tam olarak ne dedi?”

“Şey,” diye cevapladı, “önce kehanetlerin, yanlış ellere düşmemesi için o kadar gizli kapaklı olduğuyla başladı.”

“Bu biraz makul Belgarath,” dedi Beldin tam arkalarından.

“Makul olabilir,” dedi Belgarath, “ama işi kolaylaştırmıyor.”

“Kimse sana kolay olacak diye söz vermemişti.”

“Biliyorum. Ben sadece, daha da zorlaştırmak için fazladan çaba harcamamış olmalarını dilerdim. Sen devam et Garion.”

“Sonra Zandramas’ın sadece üç gün gerisinde olduğumuzu söyledi,” diye açıkladı Garion.

“Bu da onun adadan ayrıldığı anlamına gelir,” diye dikkat çekti

İpek.

“Bu sonuca nasıl vardın?” diye sordu Belgarath.

“Melcena büyük bir adadır ama o kadar büyük değil. Bir uçtan bir uca iki günde varırsın. Kuzey adalarından birine gitmiş olabilir, ama onun üç gün gerisindeysek, bu adada olmadığı kesin.”

Belgarath homurdandı. “Başka ne dedi?” diye sordu Garion’a.

“Burada yapmamız gereken bir şey daha olduğunu söyledi - yani izi bulmaktan başka.”

“Bu konuda da kesin bir şey söylemedi herhalde.”

“Hayır, ama bunun nedenini açıkladı. Eğer bana ne olduğunu söylerse, diğer kehanetin de Zandramas’a, bilmediği bazı şeyleri söyleyebileceğini söyledi. İşte o zaman Zandramas’ın Artık Olmayan Yer’i bilmediğini ve bu yerin *Ashaba Vahiyleri*’nde olmadığını söyledi.”

“Peki şu görevimizle ilgili hiç ipucu verdi mi?”

“Sadece bugün birinin bize, çok önemli bir şey söyleyeceğini, söyledi.”

“Kimin?”

“Bunu söylemedi. Sadece birisinin, laf arasında, bizim kaçırmamamız gereken bir şey söyleyeceğini söyledi. Bu tür bir şey için kulaklarımızı dört açmamızı söyledi.”

“Başka?”

“Bu kadar. Tam o sırada da gitti.”

İhtiyar adam küfretmeye başladı.

“Ben de hemen hemen aynı şeyleri hissettim,” diye kabul etti Garion.

“Elinden geleni yapmış Belgarath,” dedi Beldin. “Gerisi bize kalıyor.”

Belgarath yüzünü buruşturdu. “Galiba haklısın.”

“Tabii ki haklıyım. Her zaman haklıyımdır.”

“Yerinde olsaydım o kadar ileri gitmezdim. Öncelik acil olanda sanırım. Haydi Zandramas’ın ne tarafa gittiğini bulalım. Sonra da duyduğumuz her olağan konuşmayı incelemeye başlarız.” Eyeri üzerinde döndü. “Bugün kulaklarınızı dört açın, hepiniz.” Sonra bineğini dürtükleyerek tırısa kaldırdı.

Ağır maviler içinde bir binici yanlarından dörtnala geçerek, hiç alışık olunmadık bir hızla şehre doğru ilerledi. Adam yanlarından geçtikten sonra İpek kahkahalarla gülmeye başladı.

“Kimdi o?” diye sordu Durnik.

“Konsorsiyumun bir üyesi,” diye cevap verdi İpek neşeyle. “Belli ki Vikont Esca acil bir toplantı istemiş.”

“Bu benim de bilmem gereken bir konu mu?” diye sordu Belgarath.

“Eğer fasulye pazarıyla ilgilenmiyorsan, değil.”

“Sen aklını buraya neden gelmiş olduğumuza verip oyun oynamaktan vazgeçebilir misin lütfen?”

“Bir yerde mecbur kaldı dede,” diye arkadaşının imdadına yetişti Garion. “İzi ararken Vikont bizi sokakta durdurmuştu. Eğer İpek onu kandırıp boşu boşuna işe koşturmamış olsaydı bütün gün bizi lafa tutacaktı.”

“Aradığımız şey ile ilgili olabilecek bir şeyler söylemedi mi?”

“Hayır. Sadece fasulyeler hakkında konuştu.”

“Bugün başka kimseyle karşılaşmadınız mı? Bu ufak tefek rastlantıları bizimle paylaş Garion.”

“Brador’un gizli polislerinden biriyle karşılaştık. Tahminim onun ulağı Mal Zeth’in yolunu tutmuştur bile.”

“Peki o bir şeyler söyledi mi?”

“Üstü kapalı birkaç tehditte bulundu, o kadar. Galiba İmparator Zakath’ı biraz üzmüşüz. Polis beni tanıdı ama herhalde bu çok tabii bir şey. İpek adamı öldürecekti ama ben yapma, dedim.”

“Niye?” diye sordu Beldin doğrudan.

“Her şeyden önce kalabalık bir caddedeydik. Adam öldürmek insanın yalnızken yapacağı türden bir şey, sizce de öyle değil mi?”

“Dilin sivrilmeden önce çok daha iyi bir delikanlıydın,” diye atıldı Beldin.

Garion omzunu silkti. “Hiçbir şey aynı kalmıyor amca.”

“Kibar ol Garion,” diye seslendi Polgara arkadan.

“Peki efendim.”

Yanlarından siyah bir at arabası takırdayarak geçti. Arabayı çeken beyaz atlar korkunç bir hızla gidiyordu ve hepsinin üzeri köpüklerle beneklenmişti.

“Başka bir fasulye alıcısı mı?” diye sordu Belgarath.

İpek sırıtarak başıyla onayladı.

Durnik etrafına bakınıyordu. “Bu topraklarda tarım yapıldığına dair hiçbir ize rastlayamadım,” dedi.

İpek güldü. “Melcena’daki arazi üzerinde çiftçilik yapılamayacak

kadar kıymetlidir Durnik. Buradaki bütün halk yiyeceklerini ana karadan ithal eder. Burada sadece en zenginlerin toprakları vardır: Emekliye ayrılmış işadamlarının, soyluların falan. Bütün kırlık alan muazzam büyüklükte bir park gibidir. Dağlar bile bakımlıdır."

"Bu kulağa pek hoş gelmiyor," dedi Durnik takdir etmeyerek.

"Bu topraklarda oturan insanlar, topraklar için çok para dökerler; o yüzden bence istediklerini yapmakta da serbestler."

"Bu hâlâ bana savurganlık gibi geliyor."

"Tabii ki öyle. Zenginlerin en iyi yaptıkları şey budur - har vurup harman savurmak."

Şehrin kuzeyindeki yeşil tepeler yavaşça birbiri ardına yuvarlanıyordu ve büyük bir sanat eseri gibi yerleştirilmiş korularla beneklenmişti. Ağaçların çoğu göze hoş görünen biçimlerini vurgulamak istercesine dikkatle budanmıştı. Garion bu şekilde tabiata burun sokmayı biraz çirkin bulmuştu. Belli ki bu konuda yalnız da değildi. Ce'Nedra yüzünde hiç hoş görmediğini belli eden gergin bir ifadeyle sürüyordu atını ve sıkça da tiksinti sesleri çıkartıyordu, özellikle de güzelce kırkılmış meşe ağaçları karşısında.

İzi, üzeri parlak beyaz çakıl taşlarıyla döşenmiş yoldan kuzeye doğru izleyerek allarını eşkin sürmeye başladılar. Yol, bir tepe yamacından diğerine hafifçe dönüyor ve düz alanlarda, belli ki sadece uzun ve düz uzantıların monotonluğunu kırmaktan başka hiçbir neden gütmeden sık sık geniş kavisler çiziyordu. Yoldan oldukça içeride inşa edilmiş olan evler genel olarak mermerden yapılmıştı ve genellikle etraflarını parklar ve bahçeler çevirmişti. Güneşli bir güz günüydü ve esen rüzgâr beraberinde deniz kokusuna da sürüklüyordu; bu Garion için çok bildik bir kokuydu. Aniden içi ezilerek Riva'ya karşı bir sıla özlemi duydu.

Atlarını eşkin sürüp bir mülkün yanından geçerlerken, biraz önlerinden canlı renklerde kıyafetler giymiş kalabalık bir grup atlı, havlayarak ilerleyen bir sürü köpeğin peşinden yolu neşeyle dörtnala geçtiler.

"Ne yapıyorlar böyle?" diye seslendi Eriond, İpek'e.

"Tilki avlıyorlar."

"Söylediğin şey pek bir anlam ifade etmiyor İpek," diye karşı çıktı Durnik. "Eğer çiftçilik yapmıyorlarsa, tavuk da yetiştirmiyorlardır. Neden tilkilerden rahatsız olsunlar ki?"

"Üstelik tilkilerin adanın yerli hayvanı olmadığını bildiğin zaman bu olanlar daha da anlamsızlaşıyor. Tilkileri başka yerden

ithal etmek zorundalar.”

“Maskaralık bu!”

“Tabii ki öyle. Zengin insanlar hep maskaradır ve eğlenceleri de genellikle tuhaf -genellikle de zalim- olur.”

Belgin çirkin bir kıkırdama sesi çıkardı. “Acaba bir sürü Algroth’u takip etmek onlara ne kadar eğlendirici gelirdi - ya da birkaç Eldrak kovalamak.”

“Boş ver,” dedi Belgarath ona.

“Bir-iki tane çağırmak o kadar zor olmaz Belgarath.” Kambur sırıttı. “Ya da birkaç Troll,” diye düşündü. “Troller çok eğlencelidir; üstelik şu aşırı süslü kelebeklerden birinin çitlerden birini aştıktan sonra, tam gelişmiş bir Troll ile burun buruna gelince yüzündeki ifadeyi görmek çok hoşuma giderdi.”

“Boş ver,” diye tekrarladı Belgarath.

Yol, bir noktada çatallandı ve Taş da sola doğru çekti. “Yeniden okyanusa yönelmiş,” diye dikkat çekti İpek. “Sudan bu kadar hoşlanmasının nedeni ne acaba? Peşine takıldığımızdan beri adadan adaya sıçrayıp duruyor.”

“Belki Taş’ın onu su üzerinde izleyemediğini biliyordur,” dedi Garion.

“Bence şu durumda ilk endişesi bu olmasa gerek,” diye karşı çıktı Polgara. “Zaman daralıyor - hem onun için, hem bizim için. Yönünü değiştirip yolu uzatacak kadar bol vakti yok.”

izledikleri yol onları uçurumlara doğru indiriyordu ve sonunda Taş Garion’u yalçın bir uçurumun hemen ucuna inşa edilmiş, aşağıdaki okyanusa tepeden bakan heybetli bir eve doğru uzanan uzun, taş döşeli kavisli bir yola doğru çekti. Atlarını eve doğru sürerlerken Garion kılıcını kını içerisinde gevşetti.

“Bir tehlike mi sezdin?” diye sordu İpek.

“Hazır olmak istiyorum o kadar,” diye cevap verdi Garion. “Önümüzdeki büyük bir ev, içinde bir sürü insan saklanıyor olabilir.”

Gerçi uçurumun tepesindeki köşkten çıkan adamlar silahlı değildi ve hepsi mor üniformalar giyiyordu. “Burada ne işiniz olduğunu sorabilir miyim?” diye sordu içlerinden biri. Uzun boylu, zayıf bir adamdı; gösterişli, kar beyazı, yelemsi saçları vardı. Genellikle, hizmetçilere ve uşaklara emretmeye alışmış kıdemli bir uşakta bulunan, kendini beğenmiş bir edayla dolanıyordu.

İpek öne çıktı. “Dostlarımla birlikte bir sabah gezisine

çıkmıştık," dedi, "bu evin güzelliği ve konumu bizi adeta cezbetti. Sahibi buralarda mı acaba?"

"Arşidük Hazretleri şu an burada değiller," diye cevap verdi uzun boylu adam.

"Ne kadar acı," dedi İpek. Etrafına bakındı. "Burası gerçekten de çok hoşuma gitti," dedi. Sonra güldü. "Belki de evde olmaması daha iyi olmuştur. Eğer burada olsaydı, kendimi tutamaz, evini almak için kendisine bir teklifte bulunurdum."

"Beyefendi Hazretlerinin pek ilgileneceklerini sanmam," dedi uşak.

"Beyefendi Hazretlerini tanıdığımı pek zannetmiyorum," dedi İpek kurnazca. "İsmini bana verebilir misin?"

"Arşidük Otrath, beyim," diye cevap verdi uşak, kendisine şöyle bir çeki düzen vererek. "İmparatorluk sülalesine mensuptur."

"Ya?"

"İmparator Hazretleri Kal Zakath'ın üçüncü dereceden kuzeninin torunu olur."

"Gerçekten mi? Ne kadar hayret verici. Onu kaçırmış olduğuma çok üzüldüm. Gerçi Haşmetmeaplarını gördüğümde, buraya uğradığımı söyleyeceğim."

"Haşmetmeaplarını tanıyor musunuz?"

"Tabii ki. Eski dostumdur."

"İsminizi öğrenebilir miyim saygıdeğer beyim?"

"Ah, özür dilerim. Ne kadar da dalgınım. Ben Drasniyalı Prens Kheldar."

"Prens Kheldar mı?"

"Umarım başkaları da yoktur." İpek güldü. "Bir tek ben bile başımı yeterince derde sokabiliyorum."

"Beyefendi Hazretleri Asaletmeaplarını göremedikleri için çok üzülecekler."

"Birkaç hafta daha Melcena'da kalacağım," dedi İpek. "Belki yine bir ararım. Beyefendi Hazretlerinin ne zaman dönmesini bekliyorsunuz?"

"Bunu söylemek çok zor Aseletmeapları. Üç gün kadar önce, ana karadan birileriyle ayrıldılar."

Ak saçlı uşak düşünceli bir ifadeyle duraksadı.

"Eğer dostlarınızla burada biraz beklemenin sizin için bir mahsuru olmazsa Prens Kheldar, gidip Arşidük'ün eşi Hanımefendi

Hazretlerine burada olduğunuzu bildireyim. Hanımefendi Hazretlerinin burada çok az konuğu oluyor ve etrafında dostlarının olması onu çok mutlu eder. Lütfen, buyrun içeri geçin. Derhal gidip ona haber vereyim."

Atlarından inerek geniş giriş bölümüne doğru giden uşağı izlediler. Adam oldukça gergin bir şekilde selam verdikten sonra, her iki yanında da duvar halıları bulunan koridordan ilerledi.

"Çok pürüzsüz Kheldar," diye mırıldandı Kadife takdirle.

"Bana boşu boşuna İpek demiyorlar," dedi, yüzüğünü inci grisi yeleğinin önüne sürüp parlatarak.

Uzun boylu uşak döndüğünde yüzünde hafif ıstırap yüklü bir ifade vardı. "Hanımefendi Hazretleri şu anda biraz keyifsizler Asaletmeapları," diye özür diledi İpek'ten.

"Bunu duyduğuma çok üzüldüm," diye cevap verdi İpek samimi bir üzüntüyle. "Başka bir zaman o halde."

"Yo, hayır Asaletmeapları. Hanımefendi Hazretleri sizi görmek için ısrar ettiler fakat biraz —ııı— zihnini biraz karışmış bulursanız lütfen onu bağışlayın."

İpek'in kaşlarından biri havaya kalktı.

"Yalnızlık, Asaletmeapları," diye açıkladı uşak, biraz utanarak. "Hanımefendi Hazretleri bu, bir dereceye kadar köy evinde pek mutlu değiller; ve bu sürgün hayatında belli bir miktarda takviyeye başvuruyorlar."

"Takviye mi?"

"Asaletmeaplarının nezaketine güvenebilirim herhalde?"

"Elbette."

"Hanımefendi Hazretleri zaman zaman şarap alırlar Asaletmeapları ve şu anda da o zamanlardan birini yaşıyoruz. Sanırım kendisine yarayacak miktardan biraz fazla almışlar."

"Sabahın bu erken vaktinde mi?"

"Hanımefendi Hazretleri, nizami saatlere pek riayet etmezler. Lütfen benimle gelebilir misiniz?"

Uşağın peşinde uzun koridordan giderlerken İpek omzundan geriye, diğerlerine fısıldadı. "Bu işi bana bırakın," dedi. "Sadece gülümseyip, söylediğim şeylere hayret etmemeye çalışın yeter."

"Üçkâğıda başvurmasına siz de benim kadar bayılmıyor musunuz?" dedi Kadife takdirle, Ce'Nedra'ya.

Arşidüşes otuzlu yaşlarının ortalarında bir kadındı. Çok hoş siyah saçları ve çok iri gözleri vardı. Asık bir alt dudağı ve şarap

rengi tuvaletini patlatacak kadar dolduran, birazcık cömert bir endamı vardı. Aynı zamanda beyler kadar da sarhoştu. Kadehini fırlatmış, artık doğrudan sürahiden içiyordu.

“Prens Kheldar,” diye hıçkırdı, reverans yapmaya çalışırken. Bir felaketi önlemek üzere kadının elini yakalayabilmek için Sadi bir yılan gibi kıvrakça hareket etmişti.

“Zür dilerim,” dedi dili dolaşarak. “Çok iyisin.”

“Benim için zevkti Hanımefendi Hazretleri,” dedi hadımağası nezaketle.

Kadın Sadi’ye birkaç kez gözlerini kırpıştırarak baktı. “Gerçekten kel misin - yoksa bu bir gösteriş mi?”

“Bu kültürel bir şeydir Hanımefendi Hazretleri,” diye açıkladı Sadi eğilerek.

“Ne hayal kırıcı,” diye içini çekti arşidüşes, elini Sadi’nin başında gezdirip sürahiden bir yudum daha içerek. “Size içecek bir şeyler ikram edebilir miyim?” diye sordu neşeyle.

Çoğu başlarını hafifçe sallayarak teklifi geri çevirdi. Öte yandan Beldin elini uzatarak paldır küldür kadına doğru yürüdü. “Neden olmasın?” dedi acayip ufak adam. “Dur şundan bir yudum deneyelim çizim.” Her nedense yeniden Feldegast’ın şivesine kaymıştı.

Belgarath gözlerini tavana dikti.

Arşidüşes kahkahalarla gülerek sürahiyi ona uzattı.

Beldin, nefes bile almadan sürahiyi bir dikişte bitirdi. “Çok lezzetli,” diye geğirerek sürahiyi umursamazca odanın bir köşesine fırlattı, “laçin benim tercihim biradan yanadir hanimefendi hazretleri. Sabah bu kadar erçen vaçitlerde şarap insanin midesinda ağir çeliyor.”

“O halde bira olsun,” diye karga gibi öttü arşidüşes memnuniyetle. “Hep birlikte oturup, kendimizden geçinceye kadar kendimizi biraya boğarız.” Sırtüstü divana düşerken; bu arada her yanı da gözler önüne serilmişti. “Bira getir,” diye emretti yerin dibine geçmekte olan uşağa, “bissürü, bissürü bira.”

“Hanımefendi Hazretleri nasıl emrederlerse,” diye cevap verdi uzun boylu adam gergince, çekilirken.

“Fena bir adam değil,” dedi sarhoşluktan dili dolanarak, “ama bazen çok aşırı eski kafalı olabiliyor. Benimle bir kadeh içmeyi her zaman kesinlikle reddeder.” Gözleri aniden yaşlarla doldu. “Kimse benimle içmek istemiyor,” diye şikâyet etti. Kollarını yalvarırcasına

Beldin'e uzattı; Beldin de kadına sıkıca sarıldı. *"Sen* beni anlıyorsun dostum, değil mi?" diye hıçkırdı, yüzünü adamın omzuna gömerek.

"Tabii çi anliyorum," dedi Beldin, kadının omzunu okşayarak. "Tamam, tamam benim minik çizim," dedi, "yakinda her şeylar yolunda cirecek."

Soylu kadın yeniden kendini toparladı, gürültüyle burnunu çekti, mendil arandı. "Böyle olmaktan hoşlandığımdan değil Asaletmeapları," diye özür diledi, gözlerini İpek üzerinde odaklamaya çalışarak. "Ama burada o kadar çok sıkılıyorum ki. Otrath bir istiridye kadar sosyal şerefe sahiptir, o yüzden beni buraya, bu dağ başına kapattı; dalgaların gümbürtüsü ile martıların çığlığından başka bana eşlik eden yok. Melcena'daki baloları, akşam yemeklerini, sohbetleri o kadar özlüyorum ki. Burada kendi kendimle ne yapabilirim?"

"Bu ne kadar zalimca bir şeydir çizim," diye kabul etti Beldin. Uşağın çekinerek getirdiği küçük bira fıçısını alarak dizlerinin arasına yerleştirdi, tepesini yamru yumru yumruğuyla vurarak içine çökertti. "Bir yudum bir şey ister miydin çizim?" diye sordu düşese kibarca, fıçıyı uzatarak.

"Eğer oradan içmeye kalkışırsam boğulurum," diye karşı çıktı arşidüşes hafif, aptalca bir kahkahayla.

"Çok da haklisin," diye kabul etti Beldin. "Sen, ordaçi," dedi Belgarath'a. "Şu zavalli çiza bir kupa falan cetiresin."

Belgarath yamru yumru kardeşine kaşlarını çatarak baktıktan sonra tek bir söz söylemeden, odanın duvarındaki dolabın üzerinden gümüş bir kadeh götürdü.

Beldin kadehi fıçıya iyice daldırdı, altını koluna sildi ve ev sahibesine ikram etti. "Sağliğinda cüzelim," dedi fıçıdan içerek.

"Ne kadar iyisin," diye hıçkırdı arşidüşes. Sonra, köpüklü birayı ağzının kenarlarından, tuvaletinin önüne döke döke kadehinin yarısını boşalttı.

"Beyefendi Hazretlerini yakalayamamış olmaktan çok hüzün duyduk," dedi İpek; belli ki Beldin'in, çakırkeyif de olsa soylu kadına kaba saba yaklaşımı onu biraz şaşırtmıştı.

"Hiçbir kaybınız yok Asaletmeapları," kadın kibarca ağzını kapatarak geğirdi. "Kocam ölü bir sıçan kadar cazip şişko, yeşil bir kurbağadır. Bütün zamanını imparatorluk tahtına olan yakınlığım tekrarlayarak geçirir. Kal Zakath'ın bir varisi yok, o yüzden bütün kuzenler birbirleriyle ittifaklarını güçlendirerek, birbirlerinin

ölümünü beklerler. Hiç Mal Zeth'e gittiniz mi Asaletmeapları? Kesinlikle korkunç bir yerdir. Samimi olmak gerekirse, ister payitaht olsun, ister olmasın orda yaşamaktansa Cehennem'de yaşamayı tercih ederim." Kadehini boşalttı, tek bir söz söylemeden yeniden Beldin'e uzattı. Sonra neşeyle etrafına bakındı, gözleri biraz kayıktı. "Fakat Prens Kheldarcığım," dedi, "henüz bana arkadaşlarınızı takdim etmediniz."

"Ah ne kadar da unutkanım Hanımefendi Hazretleri," diye nida etti İpek, elini alnına vurarak. Resmi bir havayla ayağa kalktı. "Hanımefendi Hazretleri, size Erat Düşesini takdim etmekten şeref duyarım." Elini son derece görkemli bir şekilde Polgara'ya doğru uzattı; Polgara da ayağa kalkarak bir reverans yaptı.

"Hanımefendi Hazretleri," diye mırıldandı Pol.

"Hanımefendi Hazretleri," diye cevap verdi arşidüşes ayağa kalkmaya çalışsa da pek başarılı olamayarak.

"Tamam tamam cici çizim," dedi Beldin, arşidüşesin omzundan çekip iyi kötü, onu dengede tutmaya çalışarak. "Daha vakit çok erçen ve biz hepimiz da dostuz. Bu formalitalarda takilip kalmakta hiç neden yok."

"Bunu sevdim," dedi soylu kadın, bir eliyle Beldin'i işaret edip, diğerini fıçıya daldırıp biraz daha bira doldurarak. "Onu alıkoyabilir miyim?"

"Özür dilerim Hanımefendi Hazretleri," dedi Belgarath. "Ona daha sonra ihtiyacımız olabilir."

"Ne kadar amansız bir surat," diye inceledi arşidüşes, kadim büyücüye bakarak. Yaramazca sırıttı. "Her iddiasına girerim ki seni gülümsetebilirim."

İpek atıldı. "Borune Sülalesinden Haşmetmeapları Prenses Ce'Nedra," dedi, "ve Drasniya'dan Kontes Liselle. Kılıçlı genç adam Batı Denizlerinin Hükümdarı diye bilinir - emin olun biraz anlaşılması zor bir sıfattır ama halkı da anlaşılmaz cinstendir."

Garion çakırkeyif arşidüşesi eğilerek selamladı.

"Ne kadar büyük bir kılıcınız var Efendim," dedi kadın.

"Bu bir aile yadigârı Hanımefendi Hazretleri," diye cevap verdi Garion. "Bir yerde bunu taşımaya mecbur kalıyorum."

"Diğerlerinin beyan edebilecekleri bir unvanları yok," dedi İpek. "Onlar işle ilgili ve işin içine para girince biz unvana pek bakmayız."

"Senin bir unvanın var mı?" diye sordu arşidüşes Beldin'e.

“Birkaç tane minik çizim,” dedi Beldin umursamaz bir tavırla, “laçin hiçbir tanesi senin bildiğin memleketlerdan değildir - çoğu da çoktan yok olup citmiştir zaten.” Fıçıyı yeniden kaldırarak gürültüyle içti.

“Ne kadar tatlı, minik bir adamsın sen böyle,” dedi kadıncağız içtenmişçesine bir seste.

“Bendaki şeytan tüyündendir,” diye cevap verdi Beldin kabullenmişçesine bir iç çekerek. “Bu hep benim felaçetim olmuştur, bu bendeki cazibe. Hatta bazenleri, çizlarin bende duydukleri mantiksiz ihtirastan dolayi saklanmak zorunda bilem kabrim.” Yeniden içini çektikten sonra geğirdi.

“Bunu, önümüzdeki günlerden birinde konuşabiliriz,” diye teklifte bulundu arşidüşes.

Belli ki bu olay İpek’in boyunu aşmıştı. “Aa…” dedi cılız bir seste, “…söylemiş olduğum gibi, arşidükü kaçırmış olduğumuza çok üzüldük.”

“Neden böyle düşündüğünüzü anladıysam ne olayım Asaletmeapları,” dedi hanımefendi açıkça. “Kocam su katılmamış bir eşektir, üstelik adam gibi yıkanmaz da. İmparatorluk tahtı konusunda çılgın hayalleri var ama bu yolda pek bir umudu yok.” Kupasını Beldin’e uzattı. “Rica etsem şekerim.”

Beldin gözlerini kısarak fıçıya baktı. “Belçi bir taneye daha ihtiyacimiz olacaktir şeçerim,” diye önerdi.

“Bende bir mahzen dolusu var,” diye içini çekti kadın mutlulukla. “Eğer arzu edersen günlerce böyle devam edebiliriz.”

Belgarath ite Beldin uzun uzun birbirlerine baktılar. “Boş ver,” dedi Belgarath. “Ama…”

“Boş ver.”

“Eşinizin imparatorlukla ilgili hırsları olduğunuzu mu söylediniz Hanımefendi Hazretleri,” diye çırpınıyordu İpek.

“O geri zekâlıyı Mallorya imparatoru olarak düşünebiliyor musunuz?” Burun kıvırdı. “Genellikte ayakkabılarını doğru ayağına giymeyi bite beceremez. Ne mutlu ki, tahta uzanan sırada oldukça gerilerde bir yerlerde.”

Garion’un aklına aniden bir şey geldi. “Acaba birileri onun bu hırsını artıracak bir şeyler söylemiş olabilir mi?” diye sordu.

“Benim söylemediğim kesin,” diye açıkladı arşidüşes. Sulanan gözleriyle karşı duvara doğru kaşlarını çatarak baktı. “Gerçi şimdi siz söyleyince buraya birkaç sene önce gelen bir adam vardı - beyaz

gözlü bir adam. Hiç öyle gözleri olan birini gördünüz mü? İnsanın kanını donduruyor. Her neyse, birlikte kocamın kütüphanesine konuşmaya gitmişlerdi." Küçümsercesine burnunu büktü. "Kütüphane! Benim geri zekâlı kocamın okuma yazması olduğundan bile emin değilim. Benimle zor konuşuyor ama o odaya, kütüphane diyor. Ne kadar saçma değil mi? Her neyse, bu, benim hâlâ bu ayının işleriyle ilgilendiğim bir zamandı. O salağın nelerin peşinde olduğunu gözetleyebileyim -ve dinleyebileyim- diye uşaklardan birine duvarda bir delik açtırmıştım." Kadının alt dudağı titremeye başladı. "Çok geçmeden onu orada, üst kat hizmetçisiyle birlikte gördüm." Abartılı bir şekilde kollarını uzatarak birayı Beldin'in üzerine döktü. "Aldatıldım!" diye ağladı. "Hem de kendi evimde!"

"Ne hakkında konuşuyorlardı?" diye sordu Garion kibarca. "Kocanız ile beyaz gözlü adam yani."

"Akgöz kocama, Zandramas isminde birinin, kocamın Mal Zeth tahtına geçeceğini garanti ettiğini söylüyordu. Nedense bu isim bana hiç de yabancı gelmiyor. Aranızda bu ismi duymuş olan var mı?" Gözlerini odaklamaya çalışarak etrafına bakındı.

"Ben pek çıkartamadım," diye yalan söyledi İpek ağırbaşlılıkla. "Bu beyaz gözlü adamı bir daha gördünüz mü?"

Arşidüşes, kadehini daldırmış fıçıda kalmış son birayı almakla meşguldü. "Ne?" diye sordu.

"Beyaz gözlü adam," dedi Belgarath sabırsızlıkla. "Bir daha geri geldi mi?"

"Tabii ki." Kadın arkasına yaslanarak, büyük bir iştahla kupasını boşalttı. "Daha birkaç gün önce buradaydı. Siyah pelerinler giymiş bir kadın ve küçük bir oğlan çocuğuyla geldi." Kibarca geğirdi. "Şuradaki çıngırağa bir asılıverir misin benim yamuk dostum?" diye sordu Beldin'e. "Galiba bu fıçının hepsini kullandık ve ben hâlâ susuz gibiyim."

"Hemen çaresinde bakacağim şeçerim!" Kambur çıngırağın ipine doğru ilerledi.

"İnsanın etrafında dostlarının olması ne kadar hoş," dedi arşidüşes hülyalı bir tavırla. Sonra başı bir yana düştü ve horlamaya başladı.

"Onu uyandır Pol," dedi Belgarath.

"Peki baba."

Çok hafif bir dalgalanma oldu ama çakırkeyif soylu kadının

gözleri faltaşı gibi açılıverdi. “Nerede kalmıştım?” diye sordu.

“Iıı… bize birkaç gün önce burayı ziyaret eden beyaz gözlü adamı anlatıyordunuz Hanımefendi Hazretleri,” diye yardımcı oldu İpek.

“Ha, evet. Alacakaranlıkla geldi - o siyah satenler içindeki acuzeyle.”

“Acuze mi?” diye sordu İpek.

“Acuze olmalı. Yüzünü örtülü tutabilmek için epey zahmete katlanıyordu. Minik oğlan dünya tatlısıydı ama - kızılımtırak sarı bukleleri vardı ve bugüne kadar gördüğüm en mavi gözlere sahipti. Aç olduğu için ona biraz süt getirttim. Her neyse, Akgöz ile acuze kocamla birlikte gittiler; sonra hep birlikte atlarına atlayıp uzaklaştılar. Kurbağa, yani kocam, bir süreliğine burada bulunmayacağını ve terzimi çağırtmamı söyledi - imparatorluk taç giyme törenine layık bir tuvalet için falan. Tam olarak ne olduğunu unuttum.”

“Küçük çocuğa ne oldu?” diye sordu Ce’Nedra, çok gergin bir sesle.

Arşidüşes omzunu silkti. “Kim bilir? Bildiğim kadarıyla onu da yanlarında götürdüler.” İçini çekti. “Aniden üzerime bir uyku bastırdı,” diye mırıldandı.

“Kocanız size nereye gittiklerine dair bir şeyler söyledi mi?” diye sordu İpek.

Kadın ellerini çaresizlikle salladı. “Onu dinlemeyi yıllar önce bıraktım,” dedi. “Buradan bir mil kadar ilerdeki bir koyda bir teknemiz var. Tekne gitmiş, demek ki onlar aldılar. Kocam şehrin güneyindeki ticari rıhtımlarla ilgili bir şeyler söylüyordu.” Etrafına bakındı. “Daha öbür bira fıçısını getiremediler mi?”

“Bir içi dakikada celir şeçerim,” diye ikna etti kadını Beldin, tatlı bir sesle.

“Oh, iyi.”

“İhtiyacın olan başka bir şey var mı?” diye sordu İpek Belgarath’a sessizce.

“Zannetmiyorum.” Yaşlı adam kızına döndü. “Onu yeniden uyut Pol,” dedi.

“Gerek yok baba,” diye cevap verdi Polgara. Yine Beldin’in boynuna sarılmış hafifçe horlamaya başlamış olan dolgun vücutlu soylu kadına hüzünle baktı. Kambur cüce nazikçe ellerini açarak, kadını kibarca divana uzattı. Kadının tuvaletini düzelttikten sonra

odanın diğer tarafına geçip divanlardan birinden bir örtü alıp kadını örttü. “Rahat uyu Leydim,” diye mırıldandı hüzünlü eliyle kadının yüzüne dokunarak. Sonra dönerek hırçın bir edayla Belgarath’a baktı. “Eee?” diye sordu, her an kavgaya hazır bir adam tonuyla.

“Ben bir şey demedim,” dedi Belgarath ona.

Tek bir söz söylemeyen Ce’Nedra ayağa kalkarak, gidip hiddetli küçük adama sarıldı ve yanağından öptü.

“Bu niyeydi şimdi?” diye sordu Beldin kuşkuyla.

“Ben de bir şey demedim,” diye cevap verdi Ce’Nedra, Beldin’in sakalındaki birkaç çöpü gayri ihtiyari alıp, ona uzatarak.

ALTINCI BÖLÜM

EVDEN çıkar çıkmaz Garion hemen Chretienne'in yanına giderek eyerine atladı.

"Aklında neler var?" diye sordu İpek ona.

"İzden ayrılmayacağım," diye cevap verdi Garion.

"Neden? İz, o hanımın sözünü ettiği küçük koya indikten sonra, yeniden denize açılacak."

Garion çaresizlikle İpek'e baktı.

"Bence şu anda yapabileceğimiz en doğru şey mümkün olduğunca hızlı Melcena'ya dönmek. O ticari rıhtımları adamlarımla dolduracağım - tıpkı Jarot'ta yaptığımız gibi. Naradas'ı izlemek zor olmaz."

"Neden Taş'ı alıp bizzat rıhtımlara inmiyorum?" diye karşı koydu Garion.

"Çünkü o şekilde sadece Zandramas'ın hangi rıhtımdan ayrıldığını öğrenebilirsin. Bizim bundan daha fazlasına ihtiyacımız var." İpek arkadaşına şefkatle baktı. "Sabırsızlandığını biliyorum Garion -hepimiz öyleyiz- ama aslında benim yöntemim en hızlısı olacak. Adamlarım Zandramas'ın ne zaman yelken açtığını, nereye gittiğini öğrenir. Bilmemiz gereken aslında bu."

"Tamam o halde," dedi Belgarath, "haydi atlarımızı sürelim."

Aceleyle atlarına binerek, ana yola çıkan uzantıdan eşkin gittiler. Sonra güneye, Melcena'ya doğru dörtnala koşturdular.

Kuzey kapısına vardıklarından aşağı yukarı öğlen olmuştu ve hemen biraz sonra İpek'in evinin önünde attan indiler. Eve girerek,

üst kattaki oturma odasına gittiler. “Vetter’in gelmesini söyleyebilir misin?” diye rica etti ufak tefek adam tam odaya girerken, geçmekte olan bir uşağa.

“Derhal Asaletmeapları.”

“Bence yeniden eşyalarımızı toplasak fena olmaz,” diye teklifte bulundu İpek, iş giysisini üzerinden çıkartarak. “Zandramas’ın nereye gittiğini öğrenir öğrenmez sanırım yeniden ayrılacağız.”

Sadi hafifçe tebessüm etti. “Zavallı Zith,” diye mırıldandı. “Yolculuktan çok yorulmaya başladı.”

“Sadece o değil,” dedi Kadife biraz esefle. “Bütün bunlar olup bittikten sonra artık bir ata *bakmak* isteyebileceğimi bile zannetmiyorum.”

Kapı kibarca çalındı ve Vetter açtı. “Beni mi görmek istemiştiniz Asaletmeapları?” diye sordu.

“Evet Vetter. Lütfen içeri buyur.” Gözleri düşüncelere dalıp gitmiş olan İpek, bir aşağı, bir yukarı volta atıp duruyordu. “Bazı insanları arıyoruz,” dedi.

“Bu kadarını tahmin edebilmiştim Asaletmeapları.”

“Güzel. Bu insanların Melcena’ya kısa bir süre önce geldiklerini biliyoruz. Sonra, üç gün kadar önce yeniden ayrılmışlar. Nereye gittiklerini bilmemiz gerekiyor.”

“Çok güzel Asaletmeapları. Bana tariflerini verebilir misiniz?”

“Ben de tam oraya geliyordum. İki adam, bir kadın ve küçük bir oğlan çocuğu. Adamlardan biri Arşidük Otrath’mış. Onu tanıyor musun?”

Vetter başıyla onayladı. “Adamlarıma onun tafsilatlı bir tarifini verebilirim, evet.”

“Çok güzel Vetter. Diğer adamın adı Naradas.”

“Bu ismi duymuştum Asaletmeapları ama onu gördüğümü hiç zannetmiyorum.”

“Görmüş olsaydın unutmazdın. Gözleri tamamen beyaz.”

“Kör mü?”

“Hayır, ama gözlerinin hiç rengi yok.”

“Bu işleri iyice kolaylaştırır.”

“Ben de öyle olabileceğini düşünmüştüm. Kadın yüzünü gizli tutabilmek için epey bir gayret sarf ediyor, ama o da arşidük ile Naradas’ın yanında olacaktır. Şehrin güneyindeki bir ticaret rıhtımından ayrılmış olabileceklerine dair bir haber aldık. İlk önce

aramalarınızı orada yoğunlaştırarak başlayın. Bulabildiğin bütün adamları oraya yolla. O rıhtımlardaki herkesle konuşsunlar. Bilgiye ihtiyacımız var, üstelik hemen. Gerekirse etrafa para saçın. Ne zaman ayrıldıklarını, hangi gemiyle ayrıldıklarını ve nereye gidiyor olduklarını bilmek istiyorum. Eğer gemi limana geri dönmüşse denizcilerden birini getirin - hatta daha iyisi kaptanını getirin. Hız çok önemli Vetter."

"Hemen ilgileneceğim Asaletmeapları. Bir saat içinde o rıhtımlara birkaç yüz adam yollarım ve sizi de araştırmanın gelişmeleriyle haberdar ederim. Başka bir şey var mıydı?"

İpek kaşlarını çattı. "Evet," diye karar verdi. "Biz Melcena'ya kendi gemilerimizden birinde geldik. Hâlâ limanda olmalı. Birini kaptana yollayın ve yeniden yelken açmaya hazırlanmasını söyleyin. Bilgiyi alır almaz yola koyulacağız."

"Bununla ilgileneceğim." Vetter eğilip selam vererek, yavaşça odadan çıktı.

"İyi bir adama benziyor," diye dikkat çekti Beldin.

"En iyilerinden biridir," diye kabul etti İpek. "İşleri halleder ve hiçbir zaman heyecanlanmaz." Ufak tefek adam gülümsedi. "Brador'un onu kandırıp yeniden almaya çalıştığını duydum ama bende Brador'dakinden daha fazla para var."

Beldin homurdanarak Belgarath'a baktı. "Çözmemiz gereken şeyler var," dedi. "Neden Zandramas arşidükü ayaklarına doluyor? Yolundan sapıp yaptığı bu yolculuk çok anlamsız."

"Tabii ki anlamlı."

"Umarım bunu bana da açıklarsın - önümüzdeki hafta bir ara."

Belgarath tüniğini araştırdıktan sonra buruşuk bir kâğıt parçası çıkardı. Kâğıda baktı. "İşte," diye homurdandı. Kâğıdı önüne tuttu. "Dikkat edin:" diye okudu. "Karanlık Tanrı'nın semaya yükselişini izleyen günlerde Doğu'nun Kralı ile Güney'in Kralı birbirleriyle savaşa girecektir; bu da karşılaşmanın artık yaklaştığının bir işaretidir. O yüzden, savaş Güney ovalarında hüküm sürerken siz de Artık Olmayan Yere doğru gidin tüm hızınızla. Yanınıza, vuku bulacaklara şahitlik etmesi için seçilmiş kurban ile bir Angarak Kralı alın. Çünkü işte, kim Ctrag Sardius'un huzuruna kurban ve Angarak Kralıyla ilk gelirse tüm diğerlerinin üzerine yükseltilecektir ve diğerlerine üstün kılınacaktır. Ve şunu da bilesiniz ki tam kurban anında Karanlık Tanrı yeniden doğacak ve doğduğu anda Işığın Çocuğu'na karşı zafer kazanacaktır."

“Ne kadar büyüleyici bir zırva,” dedi Beldin. “Bunu da nereden buldun?”

“Cthol Murgos’tan almıştım.” Belgarath omzunu silkti. “Rak Cthol’un Grolim Kehanetleri’nden bir parçaydı. Daha önce sana bunlardan söz etmiştim.”

“Hayır,” diye karşı çıktı Beldin, “işin aslı söz etmedin.”

“Etmiş olmam lazım.”

“Özür dilerim Belgarath,” dedi ufak tefek pis adam, sıktığı dişleri arasından, “söz etmedin.”

“Ne kadar tuhaf.” Belgarath kaşlarını çattı. “Tamamen aklımdan uçup gitmiş olmalı.”

“Eninde sonunda bunun olacağını biliyorduk zaten Pol,” dedi Beldin. “Bizim yaşlı oğlan sonunda bunaklık eşiğinden geçti.”

“Kibar ol amca,” diye mırıldandı Pol.

“Sana bunu söylemediğimden *emin* misin?” dedi Belgarath biraz ağlamaklı bir tonla.

“Emin olmak diye bir şey yoktur,” diye cevap verdi Beldin, görünüşe göre otomatikman.

“Bunu söylediğine çok memnun oldum,” dedi Belgarath biraz kendini beğenmişçesine.

“Kes şunu.”

“Neyi keseyim?”

“Kendi önyargılarımı bana karşı kullanmaya kalkışma. Grolimlerin deliliklerinden nerelere geldik?”

“Grolimler emirlerine mantığın ötesinde kayıtsız şartsız itaat ederler.”

“Aslına bakacak olursan, biz de öyle.”

“Belki de ama en azından biz emirleri zaman zaman sorguluyoruz. Grolimler sorgulamaz. Talimatlarını körü körüne izlerler. Rak Urga’dayken Başrahip Agachak’ın, Kral Urgit’e bu konuda kabadayılık ettiğine tanık olduk. Agachak, son karşılaşmanın yapılacağı yere vardığında bir şansı olabilmesi için yedeğinde bir Angarak kralı olması gerektiğini biliyor. Saçlarından sürüklemek zorunda kalsa bile Urgit’i yanına alacaktır. Şu ana kadar Zandramas kendisini buna icabet etmek zorunda hissetmiyordu.”

“O halde Zakath’ı öldürmeyi planlıyor,” dedi Durnik, “sonra da arşidükü onun yerine tahta çıkartacak.”

“Bunu yapmak zorunda değil Durnik. Angarak toplumunda birine kral demek için soylu kan taşıması, bir taç merasiminin yapılması ve Grolim başrahibi tarafından tanınması yeterli oluyor. Eski günlerde her kabile şefi bir kral sayılıyordu. O kadar önemli değildi çünkü zaten bütün güç Torak’ın ellerindeydi. Hepsinin tacı ve tahtı vardı gerçi. Her neyse Zandramas tanınan bir Grolim rahibi - daha doğrusu rahibesi. Otrath’ta soylu kan var. Düzmece olsa da olmasa da bir taç giyme merasimi onu bir Angarak kralı yapacaktır; bu da kehanet için yeterli.”

“Bana hâlâ biraz şüpheli geliyor,” dedi Durnik.

“Bunu da bir şalgam yetiştiricisini kendilerine ilk kral yapan halktan gelen biri söylüyor,” dedi Beldin.

“Aslında Muhteşem Fundor kötü bir kral değildi,” dedi Belgarath. “En azından işi kavradıktan sonra. Çiftçiler her zaman iyi kral oluyorlar. Neyin önemli olduğunu biliyorlar. Her halükârda Otrath kehanete yetecek kadar kral olur; bu da Zandramas’ın artık ihtiyacı olan her şeye sahip olduğunu gösteriyor. Hem Geran var, hem de Angarak kralı.”

“Bizim de bir taneye ihtiyacımız var mı?” diye sordu Durnik. “Yani bir Angarak kralına?”

“Hayır. Bizim bir Alorn kralına ihtiyacımız var. Bence Garion idare eder.”

“Daha önceki sefer bu kadar karmaşık değildi, değil mi?”

“Aslında öyleydi. Garion hem Işığın Çocuğu, hem de Riva Kralı olmuştu. Torak da hem kral hem de Tanrıydı *ve* Karanlığın Çocuğu’ydu.”

“O zamanki kurban kimdi?”

Belgarath sevecenlikle Durnik Efendi’ye gülümsedi. “Şendin Durnik,” dedi kibarca. “Unuttun mu?”

“Ha,” dedi Durnik biraz utanmış görünüyordu. “Bazen bunu unutuyorum.”

“Buna hiç şaşırmadım,” diye homurdandı Beldin. “Öldürülmek insanın hafızasının biraz dağılmasına neden olan cinsten bir şey sayılır.”

“Bu kadarı yeter amca,” dedi Polgara tehlikeli bir tınıyla, korurcasına Durnik’in omzuna kolunu atarak.

Garion aniden şimdiye kadar kimsenin Durnik’le, Zedar’ın onu öldürdüğü andan, Taş ile Tanrıların yeniden hayata döndürdüğü o korkunç zaman zarfında olanlarla ilgili konuşmamış olduğunu fark

etti. Bunun böyle olmasını Polgara'nın istediğine hiç kuşkusu yoktu.

"O halde bütün yapması gerekenleri tamamladı öyle mi?" diye sordu Ce'Nedra hüzünle. "Zandramas yani. Oğlum da, Angarak kralı da elinde. Ölmeden önce onu bir kez daha görmeyi isterdim."

"Ölmeden mi?" diye sordu Garion kulaklarına inanamayarak. "Ne demek ölmeden önce?"

"İçimizden biri ölecek," dedi Ce'Nedra öylece. "Ölenin ben olacağına eminim. Benim de sizinle gelmemin başka bir nedeni yok, öyle değil mi? Hepimizin yapması gereken bir vazifesi var. Bence benimkisi de ölmek."

"Deli saçması!"

"Gerçekten mi?" Ce'Nedra içini çekti.

"Aslında Zandramas'ın yapması gereken birkaç iş daha var," diye anlattı Belgarath ona. "En azından Urvon'la uğraşması lazım."

"Ve Agachak'la da," diye ekledi Sadi. "O da oyuna dahil olmak istiyordu, hatırladığım kadarıyla."

"Agachak Cthol Murgos'ta," diye karşı çıktı İpek.

"Biz de öyleydik - birkaç ay öncesine kadar," diye dikkat çekti hadımağası. "Mallorya'dan Cthol Murgos'a gitmek için bütün lazım gelen bir tekne ile havanın yaver gitmesi."

"Zandramas'ın yapması gereken bir şey daha var," dedi Kadife, Ce'Nedra'nın yanına gidip, hüzünlü kraliçeye sarılarak.

"Ya?" dedi Ce'Nedra pek ilgilenmeden. "Nedir o?"

"Kehanet Garion'a, Zandramas'ın hâlâ Artık Olmayan Yer'in nerede olduğunu bilmediğini söyledi. Yerini bulmadan oraya gidemez, öyle değil mi ?"

Ce'Nedra'nın yüzü biraz aydınlandı. "Bu doğru, öyle değil mi?" diye itiraf etti. "Sanırım bu önemli bir şey," dedi başını Kadife'nin omzuna yaslayarak.

"Yapması gereken işler olan tek kişi Zandramas değil," dedi Belgarath. "Ben de hâlâ *Ashaba Vahiyleri*'nin bozulmamış bir nüshasını edinmek zorundayım." Ipek'e baktı. "Sence adamlarının bilmemiz gereken şeyi öğrenmeleri ne kadar zamanlarını alır?"

İpek ellerini açtı. "Bunu söylemesi biraz zor," diye itiraf etti. "O kadar çok şey şansa kalmış ki. En azından bir gün, tahminim."

"Senin şu gemin ne kadar hızlıdır?" diye sordu Garion ona. "Yani buraya geldiğimiz zamandan daha hızlı gidebilir mi?"

"Pek fazla gidemez," diye cevap verdi. "Melceneler Angaraklardan daha iyi gemi ustasıdır ama o gemi yük taşımak için

yapılmıştı, yarış kazanmak için değil. Eğer rüzgâr kuvvetlenirse kaptan yelkenleri indirmek zorunda kalır.”

“Şu anda bir Çerek savaş gemisi için neler vermezdim,” dedi Gârion. “Hızlı bir gemi kaybolan zamanı telafi ederdi.” Düşünceli bir halde gözlerini yere dikti. “Çok zor olmaz aslında, değil mi?” diye fikir yürüttü. Belgarath’a baktı. “Belki ikimiz kafa kafaya verip…” Eliyle belirsiz bir hareket yaptı.

“Off, Garion,” diye söze girdi Durnik, “bir Çerek gemin olsaydı bile, onu yürütecek adamı nereden bulacaksın? Bence buradaki denizciler neler olup bittiğini bile anlamaz.”

“Hı,” dedi Garion yüzünü asarak. “Galiba bunu düşünmemişim.”

Kapı hafifçe çalındı ve Vetter elinde bir sürü parşömenle içeri girdi. “Adamlar güney rıhtımlarına yollandı Asaletmeapları,” diye rapor verdi. “Meselenin acil olduğunu belirtmiştiniz, o yüzden ben de danışmaya gerek görmeden sahil yakınlarındaki merkezi yerlere, hızlı atlar verilmiş haberciler yolladım. Herhangi bir bilgi elde ederlerse anında bize ulaştıracaklar.” Ce’Nedra’ya baktı. “Umarım bu Haşmetmeaplarının sıkıntısını biraz hafifletir,” diye ekledi.

“Onun…” diye patladı İpek ama sonra hemen kendini denetim altına aldı. Bir an için adamına bakakaldıktan sonra kahkahalar atmaya başladı. “Nasıl öğrendin Vetter?” diye sordu. “Ben kimseyi tanıştırmamıştım.”

“Rica ederim Asaletmeapları,” diye cevap verdi Vetter yüzünde ıstırap yüklü bir ifadeyle. “Beni aptal olduğum için bu göreve getirmediniz herhalde, değil mi? Mal Zeth’teki eski iş arkadaşlarımla bazı irtibatlar kurmuştum o yüzden iyi kötü konuklarınızın kimler olduğunu ve vazifenizin ne olduğunu biliyorum. Siz konuyu açmak istemediğiniz için ben de dillendirmedim; ama bana gözlerimi ve kulaklarımı kapatmam için para ödemiyorsunuz, değil mi?”

“Sen de Melceneleri sevmiyor musun?” dedi Kadife Sadi’ye.

Öte yandan Sadi, Vetter’e belli bir ilgiyle bakmaya başlamıştı bile. “Zaman içinde kraliçem ile aramızdaki ufak yanlış anlaşılmayı düzeltebileceğimi umuyorum,” dedi İpek’in adamına dikkatle. “Eğer bu mümkün olursa size Sthiss Tor’daki bazı iş imkânları hakkında bilgi vermek isterim.”

“Sadi!” İpek’in nefesi kesilir gibi olmuştu.

“İş iştir Prens Kheldar,” dedi Sadi ağırbaşlılıkla.

Vetter tebessüm etti. “Şu birkaç belge vardı Asaletmeapları,”

dedi İpek'e taşımakta olduğu parşömenleri uzatarak. "Beklerken bunlara göz atmak isteyebileceğinizi düşünmüştüm. Birkaçını imzalamanız gerekiyor."

İpek içini çekti. "Dediğini yapsam fena olmayacak sanırım," diye kabul etti.

"Zamandan tasarruf oluyor Asaletmeapları. Bazen, olayların size yetişmesi zaman alabiliyor."

İpek yığını şöyle bir karıştırdı. "Bunlar son derece sıradan görünüyor. Olup biten dikkate şayan bir şeyler yok mu?"

"Ev gözetleniyor Asaletmeapları," diye rapor verdi Vetter. "Rolla'nın gizli polisinden birkaçı tarafından. Sanırım ayrıldığınızda sizi izlemek isteyeceklerdir."

İpek kaşlarını çattı. "Onu unutmuştum. Onları kuyruğumuzdan düşürecek bir yol yok mu?"

"Bunu ben Asaletmeapları adına ayarlamaya çalışırım."

"Ama sakın ölümlü bir şeyler olmasın," diye ikaz etti İpek. "Riva Kralı ölümle sonuçlanan kazalardan hiç hoşlanmazlar." Garion'a sırıttı.

"Kan akıtmadan durumu halledebiliriz Asaletmeapları."

"Bilmem gereken başka bir şey var mı?"

"Yarın sabah Konsorsiyum fasulye stoklarımız için bir teklifte bulunacak," diye cevap verdi Vettar. "Pazarın üç puan altından başlayacaklar ve beş puan üstüne kadar çıkacaklar."

"Bunu nasıl öğrendin?" İpek hayret etmiş görünüyordu.

"Üyelerden birine rüşvet verdim." Vetter omzunu silkti. "On üzerindeki her şeyden ona çeyrek puan komisyon vaat ettim - biraz cömertçe oldu belki ama ona yine ihtiyacımız olabilir ve artık tamamen elimde."

"Çeyrek puana değermiş."

"Ben de öyle düşünmüştüm Asaletmeapları." Vetter aniden güldü. "Ha, bir şey daha var Prens Kheldar. Elimizin altında bir de yatırım imkânı var."

"Ya?"

"Aslında daha çok bir hayır niteliği taşıyor."

"Her şeyi büroya devrettim," dedi İpek yüzünü iyice asarak. Sonra, burnu belli belirsiz seyirdi. "Gerçi duymaktan da bir zarar gelmez herhalde."

"Üniversitede kir pas içinde, ufak tefek bir simyager var," diye

açıkladı Vetter. “Pirinci altına çevirebileceğine yemin ediyor.”

“Bak şimdi.” İpek’in gözleri parladı.

Vetter müdahale edercesine elini kaldırdı. “Gerçi masraf şu anda engelleyici bir faktör gibi karşımızda. Tek bir altın elde etmek için* iki altın harcamanın pek bir manası yok.”

“Yok, doğru.”

“Gerçi bu ufak tefek güdük ayaklı masrafı azaltabileceğini iddia ediyor. Deneylerinin masrafını karşılayabilecek zengin bir patrona ihtiyacı var.”

“Bu meseleyi hiç araştırdın mı?”

“Tabii ki. Eğer çok maharetli bir üçkâğıtçı değilse, gerçekten pirinci altına döndürüyor gibi. Oldukça garip bir namı vardır. Yüzyıllardır ortalarda olduğu söyleniyor. Çok sinirli ve iğrenç kokuyor -anladığım kadarıyla kullandığı kimyasallardan.”

Belgarath’ın gözleri aniden faltaşı gibi açıldı. “Ona ne deniyor demiştin?” diye sordu.

“İsmini söylediğimi zannetmiyorum Kadim Kişi,” diye cevap verdi Vetter. “Ona Senji diyorlar.”

“İsmini sormamıştım. Onu tarif et.”

“Kısa boylu ve oldukça kel. Bir sakalı var - gerçi favorilerinin çoğu dökülmüş. Bazen deneyleri ters gidiyor; zaman zaman patlamalar oluyormuş. Ha, bir de ayaklarından biri güdük - sol ayağı yanılmıyorsam.”

“Tamam işte!” diye bağırdı Belgarath, parmaklarını şıklatarak.

“Kendine saklama baba,” dedi Polgara resmi bir tavırla.

“Kehanet Garion’a, bugün birisinin laf arasında çok önemli bir şey söyleyeceğini söyledi. İşte o, bu.”

“Ben tam olarak…”

“Ashaba’da da Cyradis bize güdük ayaklıyı aramamız gerektiğini, çünkü onun araştırmamızda bize yardımcı olacağını söylemişti.”

“Dünya üzerinde güdük ayaklı çok adam var baba.”

“Biliyorum ama kehanet bunu karşımıza çıkartmak için yolundan saptı.”

“Karşımıza çıkartmak mı?”

“Belki yanlış bir kelime seçtim ama ne demek istediğimi anladın.”

“Aslında uymuyor değil Pol,” dedi Beldin. “Hatırladığım

kadarıyla Cyradis bu güdük ayaklıdan söz ettiğinde biz *Ashaba Vahiyleri*'nden söz ediyorduk. Bize kesilmemiş nüshalardan birinin Zandramas'ta, birinin Nahaz'da ve üçüncünün de bu güdük ayaklıda olduğunu, ya da onun nerede olduğunu bildiğini söylemişti."

"Çok küçük bir ihtimal Belgarath," dedi Durnik kuşkuyla.

"Bunu bulup öğrenecek kadar vaktimiz var," diye cevap verdi ihtiyar adam. "Zaten Zandramas'ın nereye gittiğini öğreninceye kadar bir yere gidemiyoruz." Vetter'e baktı. "Senji'yi nerede bulabiliriz?"

"Üniversitede, Uygulamalı Simya Fakültesinde Kadim Kişi."

"Pekâlâ, Garion'u da yanıma alıp oraya gideceğim. Kalanlar gitmek için hazırlanabilir."

"Dede," diye karşı çıktı Garion, "ben burada kalmalıyım. Zandramas ile ilgili haberleri kendi kulağımla duymak istiyorum."

"Pol senin için dinleyiverir. Simyageri konuşmaya ikna etmek için sana ihtiyacım olabilir. Taş'ı da yanında getir ama kılıcı bırak."

"Neden Taş?"

"Altıncı his diyelim."

"Ben de sizinle geleceğim," dedi Beldin ayağa kalkarak.

"Buna gerek yok."

"Yok efendim, bal gibi var. Hafızan biraz zayıflamaya başladı gibi Belgarath. Eğer *Vahiyler*'in yerini tespit ettiğinizde ben de orada olursam, daha sonra seni, *Vahiyler*'in nerede olduğunu hatırlama zahmetinden kurtarıveririm."

YEDİNCİ BÖLÜM

MELCENA Üniversitesi geniş bir bahçenin içine inşa edilmiş yaygın bir binalar kompleksiydi. Binalar eski ve görkemliydi; muntazaman kırkılmış çimleri beneklendiren ağaçlar yıllar içinde yamrulup yumrulmuştu. Her yerde kendini aklın yaşamına adamışlığını çağrıştıran güven verici bir huzur vardı. Yeşil çimler üzerinde iki yaşlı büyücünün arasında yürüyen Garion'un üzerine bir sükûnet çöktü, ama yanı sıra hüzün de vardı. İçini çekti.

"Neyin var?" diye sordu Belgarath.

"Ah, bilmiyorum," dedi. "Bazen, böyle bir yere gelme imkânım olmasını diliyorum. Sadece bilme isteğinden başka bir neden olmadan bir şeyler öğrenmek hoş olurdu herhalde. Eğitimimin çoğu oldukça aceleye geldi - biliyorsun, cevabı hemen bulmam gerekti, yoksa dünyanın sonu gelecekti."

"Üniversiteler abartılı yerlerdir," dedi Beldin. "Delikanlıların çoğu babaları ısrar ettiği için üniversiteye devam eder ve zamanlarını çalışmaktan çok alem yapmaya ayırırlar. Bu gürültü ciddi talebelerin dikkatini dağıtır. Sen tek başına çalışmaya devam et. Daha çok şey öğrenirsin." Belgarath'a baktı. "Şu Senji'yi nerede bulacağımıza dair en ufak bir fikrin var mı?"

"Vetter onun Uygulamalı Simya Fakültesinin bir mensubu olduğunu söyledi. Mantıken oradan başlamalıyız."

"Mantık mı Belgarath? Sen? İnsanın hemen aklına geliveren ikinci soru da Uygulamalı Simya Fakültesini nerede bulacağımız."

Belgarath, elinde açık bir kitapla çimlerin üzerinde yürümekte

olan cüppeli bir bilgini durdurdu. “Özür dilerim bilgili beyim,” dedi kibarca, “bana Uygulamalı Simya Fakültesinin nerede olduğunu gösterebilir misiniz?”

“Hıı?” dedi bilgin, başını kitabından kaldırarak.

“Uygulamalı Simya Fakültesi. Nerede bulabileceğimi söyleyebilir misiniz?”

“Bütün fen bölümleri o tarafta,” dedi bilgin, “teoloji bölümünün yakınında.” Okul bahçesinin güney ucuna doğru belli belirsiz bir işaret yaptı.

“Teşekkür ederim,” dedi Belgarath. “Çok iyisiniz.”

“Eğitmek ve yön göstermek her bilginin vazifesidir,” diye cevap verdi adam havalara girerek.

“A, tabii,” diye mırıldandı Belgarath. “Bazen bunu unutuyorum.”

Bilginin göstermiş olduğu yönde ilerlediler.

“Eğer talebelerine gösterdikleri bundan biraz daha tafsilatlı değilse, büyük ihtimalle bu yerden, dünya hakkında oldukça belirsiz bir fikirle çıkıyorlardır,” diye dikkat çekti Beldin.

Diğerlerinden aldıkları yol tarifleri zamanla daha kesin olmaya başlamıştı ve sonunda kalın gri taştan inşa edilmiş, duvarları kuvvetlice takviye edilmiş, blok görünüşlü binalara vardılar. Ön taraftaki merdivenlerden çıkıp, payandalarla desteklenmiş koridora girdiler.

“Bütün bu takviyelerin nedenini pek anlamış değilim,” diye itiraf etti Garion.

Sanki onun sorusuna cevap verircesine, koridorun biraz ilerisindeki bir kapının ardından gökgürültüsü gibi patlama geldi. Kapı dışarı doğru şiddetle fırladı ve içeriden leş kokulu bir duman boşalmaya başladı.

“Ha,” dedi Garion. “Şimdi anladım.”

Dumanların içinden yüzünde afallamış bir ifade, giysileri üzerinden dumanları tüten parçalar halinde sarkan bir adam sendeleyerek çıktı. “Kükürt çok fazlaydı,” diye söylenip duruyordu kendi kendine. “Kükürt çok fazlaydı.”

“Afedersiniz,” dedi Belgarath, “simyager Senji’yi nerede bulabileceğimizi biliyor musunuz acaba?”

“Kükürt çok fazlaydı,” dedi deneyci Belgarath’a boş boş bakarak.

“Senji,” diye tekrarladı ihtiyar adam. “Onu nerede bulabileceğimizi söyleyebilir misiniz?”

Üstü başı lime lime olmuş adam kaşlarını çattı. “Ne?” dedi boş

boş.

“Bana bırak,” dedi Beldin. “Senji’yi nerede bulabileceğimizi söyleyebilir misiniz?” diye bağırdı avazı çıktığı kadar. “Güdük bir ayağı var.”

“Ha,” diye cevapladı adam, başındaki sersemliği atmak için başını sallayarak. “Laboratuvarı en üst katta - diğer tarafa doğru.”

“Teşekkür ederim,” diye bağırdı yine Beldin.

“Çok fazla kükürt vardı. Bal gibi de sorun bu. Çok fazla kükürt koydum.”

“Neden adama bağırdın?” diye sordu Belgarath merakla, üçü birlikte koridordan ilerlemeye devam ederken.

“Ben de birkaç patlamanın ortasında bulunmuştum.” Kambur adam omzunu silkti. “Ondan sonraki birkaç hafta taş gibi sağır oluyordum.”

“Hı.”

İki kat merdiven tırmanıp en üst kata vardılar. Yakın bir zamanda patlayıp menteşelerinden çıkmış başka bir kapının daha yanından geçtiler. Belgarath başını içeri soktu. “Senji’yi nerede bulabiliriz?” diye bağırdı odaya doğru.

Biri bir şeyler geveledi.

“Sol taraftaki son kapı,” diye homurdandı yaşlı adam önden giderek.

“Simya oldukça tehlikeli bir uğraşa benziyor,” diye dikkat çekti Garion.

“Oldukça da aptalca,” diye homurdandı Beldin. “Eğer altına çok meraklılarsa, neden gidip kazıp çıkartmıyorlar?”

“Bu çoğunun aklına bile gelmiyor,” dedi Belgarath. Yakın zamanda onarılmış olduğunu belli eden, sol taraftaki son kapının önünde durdu. Kapıyı çaldı.

“Git,” diye cevap verdi karık bir ses.

“Seninle konuşmamız gerekiyor Senji,” dedi Belgarath tatlılıkla.

Karık ses ona uzun uzadıya onun konuşma ihtiyacıyla neler yapabileceğini açıkladı. Kelimelerin çoğu pek bir renkliydi.

Belgarath’ın yüzü asıldı. Kendini toparlayıp tek bir kelime söyledi. Kapı insanı şoke eden bir gürültüyle yok oldu.

“Bak şimdi bu, buralarda pek görülen bir şey değil,” dedi kapının kalıntıları arasında oturmakta olan kirli bir adam, havadan sudan konuşurcasına. “En son bir kapının *içeri* doğru patladığını ne

zaman gördüğümü bile hatırlamıyorum.” Sakalındaki kıymıkları toplamaya başladı.

“İyi misin?” diye sordu Garion adama.

“Tabii ki, biraz şaşırdım o kadar. Benim kadar havaya uçunca, bu fikir insana o kadar yabancı gelmemeye başlıyor. Biriniz üzerimdeki şu kapıyı çekebilir mi acaba?”

Beldin iri adımlarıyla ilerleyerek, kapının kalıntılarını kaldırdı.

“Pek de çirkinmişsin, değil mi?” dedi yerdeki adam.

“Sen de dünya güzeli sayılmazsın.”

“İdare ediyorum.”

“Ben de.”

“Güzel. Kapımı içeri doğru patlatan sen miydin?”

“O yaptı.” Beldin Belgarath’ı işaret ettikten sonra adamın ayağa kalkmasına yardım etti.

“Nasıl becerdin bunu?” diye sordu pasaklı ufak tefek adam, Belgarath’a merakla bakarak. “Burnuma hiçbir kimyasal madde kokusu gelmiyor.”

“Bu tanrı vergisi bir şey,” diye cevapladı Belgarath. “Anladığım kadarıyla sen Senji’sin, öyle mi?”

“Öyle. Güdük ayaklı Senji, Uygulamalı Simya Fakültesinin en eski mensubu.” Başının yan kısmına aya tümseğiyle vurdu. “Patlamalar hep kulağımı çınlatır,” diye dikkat çekti. “Sen - çirkin dostum,” dedi Beldin’e. “Orada, köşede bir fıçı bira var. Neden biraz getirmiyorsun? Biraz kendin ve arkadaşların için de al.”

“Gayet iyi anlaşacağız gibi görünüyor,” dedi Beldin.

Senji odanın ortasındaki taş masaya doğru aksayarak gitti. Sol bacağı, sağ bacağından birkaç santim daha kısaydı ve sol ayağı acayip bir şekilde deforme olmuştu. Birkaç parşömen sayfasını karıştırdı. “Güzel,” dedi Belgarath’a. “En azından senin şu patlaman hesaplarımı bütün odaya dağıtmamış.” Kâğıtlara baktı. “Burada olduğunuz sürece, üzerine oturmak için bir şeyler bulsanız iyi olur.”

Beldin adama bir kupa bira getirdikten sonra, fıçının olduğu köşeye dönerek üç kupa daha doldurdu.

“Bu, *gerçekten* çirkin bir adam,” dedi Senji, hoplayıp masanın tepesine oturarak. “Gerçi onu sevdim sayılır. En az bin yıldır böyle bir adamla karşılaşmamıştım.”

Belgarath ile Garion hemen birbirlerine baktılar. “Bu, oldukça uzun bir zaman,” dedi Belgarath dikkatle.

“Evet,” diye kabul etti Senji, kupasından bir yudum alarak. Yüzünü ekşitti. “Yine yavanlaşmış,” dedi. “Sen oradaki,” diye seslendi Beldin’e. “Tam fıçının üzerindeki rafta toprak bir kavanoz var. Bi zahmet kavanozun içindeki tozdan biranın içine birkaç avuç atıver. O zaman yeniden tatlanıyor.” Belgarath’a baktı. “Ne konuda konuşmak istemiştin?” diye sordu. “Kapıları patlattıracak kadar önemli olan şey nedir?”

“Hemen söyleyeceğim,” dedi Belgarath. Güdük ayaklı adamın oturduğu yere gitti. “Müsaade eder misin?” diye sordu. Uzanarak pis kokulu adamın kel kafasına dokundu.

“Eee?” diye sordu Beldin.

Belgarath başıyla onayladı. “Çok sık kullanmıyor ama orada. Garion, kapıyı tamir et. Galiba özel bir konuşma yapacağız.”

Garion, kapının paramparça kalıntılarına çaresizlikle baktı. “Pek iyi bir durumda sayılmaz dede,” dedi kuşkuyla.

“O halde yeni bir tane yap.”

“Ha. Unutmuşum.”

“Zaten biraz alıştırma yapman gerekiyordu. Ama daha sonra açılabileceğinden emin ol. Zamanı gelince kapıyı yeniden havaya uçurmak istemem.”

Garion iradesini toparlayarak bir an için yoğunlaştı, boş açıklığı işaret ederek, “Kapı,” dedi. Açıklık derhal doluvermişti.

“Kapı mı?” dedi Beldin kulaklarına inanamayarak.

“Zaman zaman böyle yapıyor,” dedi Belgarath. “Onu bu huyundan vazgeçirmeye çok uğraştım ama zaman zaman eski alışkanlıklarına dönüyor.”

Onları seyreden Senji’nin gözleri kısıldı. “Bakın hele,” dedi. “Galiba biraz marifetli konuklarım var. Çok çok uzun zamandır hakiki bir büyücüyle karşılaşmamıştım.”

“Ne kadardır?” diye sordu Belgarath. Doğrudan.

“A, herhalde bir düzine kadar asırdan beri. Mukayeseli Teoloji Fakültesinde ders vermeye gelmiş olan bir Grolim vardı. Tutucu bir tipti hatırladığım kadarıyla ama zaten Grolimler genellikle öyle olur.”

“Pekâlâ Senji,” dedi Belgarath, “tam olarak kaç yaşındasın?”

“Galiba on beşinci asırda doğmuştum,” diye cevap verdi adam. “Şimdi kaç yılındayız?”

“Beş bin üç yüz yetmiş dokuz,” dedi Garion.

“O kadar olmuş mu?” dedi Senji nezaketle. “Zaman nereye geçti

gitti öyle?" Parmaklarıyla saydı. "Galiba bu durumda üç bin dokuz yüz yaşlarında oluyorum."

"İrade ve Sözü ne zaman öğrendin?" diye sıkıştırdı Belgarath.

"Neyi?"

"Büyücülüğü."

"Buna, öyle mi diyorsunuz?" Senji biraz düşündü. "Sanırım bu tabir oldukça doğru, düşününce," diye düşündü. "Sevdim. İrade ve Söz. İnsanın kulağına hoş geliyor değil mi?"

"Ne zaman keşfettin?" diye tekrarladı Belgarath.

"Tabii ki on beşinci yüzyılda. Yoksa zaman içerisinde ölürdüm, herkes gibi."

"Hiç eğitim almadın mı?"

"On beşinci yüzyılda bana kim ders verecekti? Yanlışlıkla fark ettim."

Belgarath ile Beldin birbirlerine baktılar. Sonra Belgarath içini çekerek, gözlerini eliyle örttü.

"Arada sırada oluyor," dedi Beldin. "Bazı insanlar, yanlışlıkla buluveriyor."

"Biliyorum ama o kadar yıldırıcı bir şey ki. Ustamızın bizi eğitmek için harcadığı onca yüzyıla bak; bu adam hepsini kendi kendine keşfedivermiş." Yeniden Senji'ye baktı. "Niye bize biraz anlatmıyorsun?" diye önerdi. "Her şeyi anlatmaya çalış."

"Gerçekten o kadar vaktimiz var mı dede?" diye sordu Garion.

"Zaman *yaratmamız* lazım," diye açıkladı Beldin ona. "Ustamızın son emirlerinden biri buydu. Ne zaman sırları kendiliğinden keşfetmiş biriyle karşılaşırsak, bunu incelemek zorundayız. Tanrılar bile bunun nasıl olduğunu bilmiyor."

Senji oturduğu yerden kayıp inerek, tıka basa dolu bir kütüphaneye doğru aksayarak ilerledi. Bir süre araştırdıktan sonra aşırı derecede yıpranmış bir kitap seçti. "Kitabın durumu için özür dilerim," diye özür diledi. "Birkaç kez havaya uçmuştu da." Yeniden aksayarak masasına dönerek kitabı açtı. "Son zamanlarda biraz dalgınlaştığımı fark ettim o yüzden, aklımda tazeyken her şeyi kaydetmek istedim."

"Mantıklı," dedi Beldin. "Şuradaki asık suratlı dostum da son günlerde bazı endişe verici hafıza kayıplarından mustarip - gerçi insan on dokuz bin yaşında birinden bunu beklemiyor değil."

"Müsaade eder misin?" dedi Belgarath iğneleyici bir tonda.

"Daha mı fazlaydı yoksa?"

“Kapat çeneni Beldin.”

“Tamam işte,” dedi Senji. Sonra yüksek sesle okumaya başladı. “‘Bundan sonraki bin dört yüz yıl boyunca, kıtanın batı kısmındaki dini ve politik çekişmelerden uzak duran Melcene İmparatorluğu, iyice gelişti. Melcene kültürü laikti, uygardı ve münevverdi. Kölelik bilinmiyordu; Angaraklar ve onların Karanda ile Dalasya’daki tebaaları ile yapılan ticaret ziyadesiyle kârlıydı. Eski imparatorluk payitahtı Melcena eğilimin merkezi olmuştu.’”

“Özür dilerim,” dedi Belgarath, “ama bu, *Melcena ve Mallorya İmparatorluğu*’ndan doğrudan bir alıntı değil mi?”

“Tabii ki,” diye cevap verdi Senji hiç utanmadan. “Alimliğin ilk kuralı intihaldir. Lütfen sözümü kesmeyin.”

“Özür dilerim,” dedi Belgarath.

“‘Ne yazık ki,’” diye okumaya devam etti Senji, “‘Melcene ilminin ilgi alanlarının bir kısmı sırri konulara yöneldi. Ana ilgi alanları simya alanına kaydı.’” Belgarath’a baktı. “Bu kısımdan sonra özgünleşiyor,” dedi. Boğazını temizledi. “’Bir Melcene simyageri olan güdük ayaklı Senji deneylerinin biri sırasında yanlışlıkla büyücülüğe başvurmuştu.’”

“Kendinden üçünü şahıs olarak mı söz ediyorsun?” diye sordu Beldin.

“Bu bir yirmi üçüncü yüzyıl gösterişiydi,” diye cevap verdi Senji. “Otobiyografiler çok uygunsuz kabul ediliyordu - kendini beğenmişlik addediliyordu yani. Çok can sıkıcı bir yüzyıldı. Bütün bir asır boyunca esneyip durmuştum.” Yeniden okumaya başladı. “‘On beşinci yüzyılda imparatorluk şehrindeki üniversitede bir simyager olan Senji beceriksizliğiyle nam salmıştı.’” Duraksadı. “Bu bölümü biraz düzeltebilirim,” diye dikkat çekti eleştirel bir tonda. Bir sonraki satıra göz attı. “Bu da olmayacak,” diye ekledi. “‘Dürüst olmak gerekirse,’” diye okudu hoşlanmadan, “‘Senji’nin deneylerinin çoğu, tam tersi olması gerektiği halde altını pirince çevirmişti. En son yaptığı deneyin o muazzam çaresizliğini yaşarken Senji yanlışlıkla yarım ton ağırlığındaki pirinç su tesisatı borusunu saf altına çevirmişti. Bunun üzerine, Maliye Dairesi, Madenler Dairesi, Halk Sağlığı Şubesi, Uygulamalı Kimya Fakültesi ve Mukayeseli Teoloji Fakültesi arasında Senji’nin bu keşfinin denetiminin hangi kurumda olacağı konusunda hemen bir tartışma başlamıştı. Üç yüz yıl kadar süren bir tartışmadan sonra taraflar aniden Senji’nin sadece yetenekli olmakla kalmayıp aynı zamanda

ölümsüz olduğunu fark etmişlerdi. Bilimsel tecrübe adına değişik daireler ve fakülteler onun bu gerçeği ispatlamasına yardımcı olmak için bir çaba harcanması konusunda bir karara varmıştı.'"

"İnanmam!" dedi Beldin.

"Evet efendim," diye cevap verdi Senji ciddi bir kibirle. "Melceneler ahmaklık derecesinde meraklıdır. Bir teoriyi ispat edebilmek için yapmayacakları yoktur."

"Sen ne yaptın?"

Senji yüzünü öyle bir ekşitti ki neredeyse uzun burnu ile sivri çenesi birbirine değdi. "'Pencereden fırlatma işinde meşhur bir adam, huysuz simyageri üniversitenin idari binasının kulelerinden birinin yüksek pencerelerinden atmak için yakalandı.'" diye okudu. "'Bu deneyin üç amacı vardı. Bu meraklı daireler (A) gerçekten de Senji'nin öldürülüp, öldürülemeyeceğini, (B) taş döşeli avluya doğru kurşun gibi düşerken kendisini kurtarmak için ne yolu seçeceğini, (C) ona başka bir seçenek bırakmayarak uçmanın sırlarının çözülüp çözülemeyeceğini öğrenmek istiyorlardı.'" Güdük ayaklı simyager elinin arkasıyla yazıya vurdu. "Her zaman için bu cümleyle övünmüşümdür," dedi. "Çok nefis dengelendi."

"Kesinlikle bir şaheser," diye takdir etti Beldin, ufak tefek adamın sırtına vurup, neredeyse onu masadan aşağıya yuvarlayarak. "Dur," dedi Senji'nin kupasını alıp "şunu senin için dolduruvereyim." Alnını kırıştırdı, hafif bir dalgalanma oldu ve kupa dolmuştu. Senji bir yudum alınca ağzı bir karış açık kaldı.

"Bu bir dostumun Nadrak kadınının mayaladığı bir içecek," diye açıkladı Beldin ona. "Sert değil mi?"

"Çok," diye kabul etti Senji karık bir sesle.

"Hikâyene devam et dostum."

Senji boğazını temizledi -birkaç kez- ve sözüne devam etti. "'Resmi makamların ve âlimlerin bu deney sonunda öğrendikleri, bir büyücünün -hatta Senji kadar beceriksiz bir büyücünün bile— hayatını tehdit etmenin son derece tehlikeli olduğu, olmuştu. Onu pencereden atmaya çalışan kişi aniden kendisinin yer değiştirdiğini fark etmiş, kendisini limanın bin beş yüz metre kadar tepesinde, beş mil kadar ileride bir yerlerde bulmuştu. Tam Senji'yi zorla pencereye doğru götürmeye çalışırken, birdenbire kendisini balıkçı filosunun tepesinde havada buluvermişti. Vefatı pek öyle bir hüzün yaratmadı - onun hızlı düşüşüyle ağları oldukça kötü zarar gören balıkçılar hariç.'"

“Bu da çok ustaca kaleme alınmış bir pasajdı,” diye kıkırdadı Beldin, “iyi ama sen ‘yer değiştirme’ sözünü nereden öğrendin?”

“Büyücü Belgarath’ın maceralarıyla ilgili eski bir yazı okuyordum ve…” Senji’nin rengi attı ve sustu; dönerek ağzı bir karış açık Garion’un dedesine bakakaldı.

“Feci bir hayal kırıklığı, değil mi?” dedi Beldin. “Ona hep biraz daha etkileyici görünmesi gerektiğini söyleyip duruyoruz.”

“Sen konuşmaya yetkili değilsin,” dedi ihtiyar adam.

“Fikirleri altüst eden nama sahip olan ben değilim.” Beldin omzunu silkti. “Ben dalkavuğun tekiyim. Ben insanları güldürüp rahatlatmak için yanın sıra geliyorum.”

“Gerçekten de eğleniyorsun değil mi Beldin?”

“Yıllardır bu kadar eğlendiğimi hatırlamıyorum. Esas Pol’e anlatırken gör beni sen.”

“Çeneni kapat, duydun mu?”

“Başüstüne Ey Yüce Belgarath,” dedi Beldin dalga geçercesine.

Belgarath Garion’a döndü. “Şimdi neden İpek’in beni o kadar rahatsız ettiğini anladın mı?” dedi.

“Evet dede, galiba anlıyorum.”

Senji hâlâ biraz şaşkın görünüyordu.

“Bir içki daha al Senji,” diye salık verdi Beldin. “İnsanın hisleri yan yarıya uyuştuğu zaman kabullenmek o kadar zor olmuyor.”

Senji titremeye başladı. Sonra gözünü bile kırpmadan elindeki kupayı tek bir yudumda boşalttı.

“Bak şimdi, ne kadar cesur bir çocuk,” diye tebrik etti Beldin onu. “Lütfen okumaya devam et. Hikâyen büyüleyici.”

Ufak tefek simyager bocalayarak devam etti. “Haklı bir kızgınlıkla patlayan Senji, bir araya gelerek şahsına şiddet uygulamaya çalışan bölüm başkanlarını acımasızca cezalandırmaya koyuldu. Ancak imparatorun kendisinden gelen bir rica yaşlı adamın oldukça ilginç bazı cezalardan vazgeçmesi için ikna olmasını sağlayabilmişti. Bu olaydan sonra bölüm başkanları Senji’nin rahatsız edilmeden kendi yolunda gitmesine izin vermekten son derece mutlu olmuşlardı.”

“‘Kendi başına kalan Senji özel bir akademi kurarak, öğrenci aramaya koyuldu. Öğrencileri hiçbir zaman Belgarath, Polgara, Ctuchik veya Zedar çapında büyücüler olamadılarsa da, ustalarının kazara bulmuş olduğu prensiplerin temel uygulamalarını yapabiliyorlardı. Bu onları üniversite sınırları içerisinde kendi sanat

biçimlerini tecrübe eden sihirbaz ve cadılardan daha fazla yükselmelerine neden oldu.'" Senji başını kaldırdı. "Daha var," dedi, "ama çoğu benim simya alanındaki tecrübelerimle ilgili."

"Bence asıl önemli kısmı da orası," dedi Belgarath. "Biraz geri dönelim. Bütün o pirinci altına çevirdiğin zaman tam olarak neler hissediyordun?"

"Sinir olmuştum," diye omzunu silkti Senji kitabı kapatarak. "Belki daha da fazlası. Hesaplarımı kılı kırk yararak yapmıştım ama üzerinde çalıştığım kurşun çubuk öylece durduğu yerde duruyordu. Çok hiddetlenmiştim. Sonra sanki şöyle kendi içimde bir toparlandım, içimde muazzam bir gücün biriktiğini hissettim. 'Değiş!" diye bağırdım - aslında kurşun çubuğa bağırmıştım ama odada döşeli borular vardı, benim konsantrasyonum da biraz dağılmış."

"Duvarları da değiştirmemiş olduğun için şanslı sayılırsın," diye açıkladı Beldin. "Bir daha yapabildin mi?"

Senji başını salladı. "Denedim ama bir daha o tür bir hiddeti bir araya getiremedim sanki."

"Bu tür şeyler yaptığın zaman hep kızgın mı oluyorsun?" diye sordu kambur.

"Neredeyse her seferinde," diye itiraf etti Senji. "Eğer kızgın değilsem sonuçtan emin olamıyorum. Bazen oluyor, bazen olmuyor."

"Anahtar bu olsa gerek Belgarath," dedi Beldin. "Şimdiye kadar karşımıza çıkan her vakada hiddet, ortak paydaydı."

"Hatırladığım kadarıyla, ilk bu işi yaptığında *ben* de sinirlenmiştim," diye itiraf etti Belgarath.

"Ben de öyle," dedi Beldin. "Sana sinir olmuştum galiba."

"Peki neden o ağaçtan çıkardın?"

"Son anda Ustamızın senden hoşlandığını hatırladım ve seni ortadan silerek onu incitmek istemedim."

"Muhtemelen bu sayede hayatın kurtulmuş. Eğer 'var olma' deseydin, şu anda burada olmazdın."

Beldin karnını kaşıdı. "Doğaçlama büyücülük vakalarının bu kadar az olmasını da bu açıklıyor sayılır," diye düşüncesini belirtti. "Biri birine hiddetlendiği zaman ilk aklına gelen genellikle onu yok etmek olur. Bu birçok kez yaşanmış olabilir, ama kendiliklerinden büyücü olanlar muhtemelen daha bunu ilk keşfettikleri anda, kendilerini imha ediyorlar."

“Bunu anlaman beni hiç şaşırtmadı,” diye kabul etti Belgarath.

Senji yine solmuştu. “Galiba, benim burada bilmem gereken bir şey var,” dedi.

“Bu ilk kuraldır,” diye açıkladı Garion. “Kainat bizim şeyleri yok etmemize izin vermez. Eğer denersek bütün bu güç içe dönecektir ve yok olan *bizler* oluruz.” Ürpererek Ctuchik’in yok oluşunu hatırladı. Beldin’e baktı. “Doğru söyledim mi?” diye sordu.

“Oldukça yaklaştın. Bunun izahatı biraz daha karmaşıktır ama oluşumu oldukça eksiksiz anlattın.”

“Bu, hiç yanlışlıkla çıraklarınızdan birinin başına geldi mi?” diye sordu Belgarath Senji’ye.

Simyager kaşlarını çattı. “Olabilir,” diye itiraf etti. “Birkaç tanesi yok olmuştu. Ben de onların bir yerlere gittiğini düşünmüştüm ama belli ki gitmemişler.”

“Son günlerde hiç öğrenci kabul ediyor musun?”

Senji başını salladı. “Artık sabrım kalmadı. Ancak on tanesi içinden bir tanesi öğrettiklerimi kavrayabiliyordu; kalanlar da ortalarda dolanıp mızıldanıp, sümüklerini silip, daha iyi açıklayamadığım için beni suçlayıp duruyorlardı. Ben de simyaya geri döndüm. Artık büyü hiç kullanmıyorum sayılır.”

“Bize bunu gerçekten yapabildiğin söylendi,” dedi Garion. “Yani pirinç veya kurşunu altına çevirebildiğin.”

“A, evet,” diye cevapladı Senji umursamaz bir edayla. “Bu oldukça kolay ama yöntem çıkan altından daha pahalıya mal oluyor. Şimdi bunu becermeye çalışıyorum - yöntemi basitleştirip, daha ucuz ecza kullanmaya çalışıyorum. Gerçi deneylerimin masraflarını karşılayabilecek birilerini bulamıyorum.”

Garion kalçasında ani bir zonklama duydu. Aklı karışarak içinde Taş’ı taşıdığı keseciğe baktı. Kulaklarında da bir ses vardı, bu Taş’ın genellikle çıkardığı titrek sesten farklı bir çeşit hiddetli bir vızıltı gibiydi.

“Bu garip ses de neyin nesi?” diye sordu Senji.

Garion kesesini kemerinden çözüp açtı. Taş, kızgın bir alla parlıyordu.

“Zandramas mı?” diye sordu Belgarath merakla.

Garion başını salladı. “Hayır dede. Zannetmiyorum.”

“Seni bir yere götürmek istiyor mu?”

“Çekiyor.”

“Bakalım nereye gitmek istiyor.”

Garion Taş'ı sağ elinde tuttu ve Taş onu sürekli olarak kapıya doğru yönlendirdi. Arkalarında, yüzü merakla alevlenmiş, aksayarak onları izleyen Senji'yle birlikte koridora çıktılar. Taş onları merdivenlerden indirdi ve binanın ön kapısından çıkardı.

"Oradaki binaya gitmeye çalışıyor gibi," dedi Garion, safi beyaz mermerden yapılmış, yüksek bir kuleyi işaret ederek.

"Mukayeseli Teoloji Fakültesi," diye burnunu çekti Senji. "İnsanlık bilgisinin toplamına olan katkıları hakkında kibirli fikirlere sahip bir grup zavallı bilim adamı."

"İzle Garion," diye talimat verdi Belgarath.

Çimleri aştılar. Belgrath'ın yüzüne bir kez bakan bilim adamları önlerinde ürkmüş kuşlar gibi dağılıyordu.

Kulenin zemin katına girdiler. Ruhban sınıfa ait cüppelere bürünmüş zayıf bir adam, tam kapının girişinde bir masada oturuyordu. "Sizler bu fakültenin üyesi değilsiniz," dedi öfkeli bir sesle. "İçeri giremezsiniz."

Adımlarını bile yavaşlatmayan Belgarath, bu çokbilmiş kapıcıyı masası, sandalyesi ve diğer eşyalarıyla birlikte çimlerin üzerinde bir yerlere gönderiverdi.

"İnsanın işine yaramıyor değil, değil mi?" diye teslim etti Senji. "Belki bu konuda biraz daha çalışsam fena olmayacak. Simya beni sıkmaya başladı."

"Bu kapının ardında ne var?" diye sordu Garion, işaret ederek.

"Burası, onların müzesi." Senji omzunu silkti. "Eski putlar, dini sanat eserleri ve o tür şeylerden bir çorba."

Garion kapının kulpunu yokladı. "Kilitli."

Beldin gerindi, kilidin etrafındaki tahtaları paramparça edecek şekilde kapıyı tekmeleyerek açtı.

"Neden böyle bir şey yaptın?" diye sordu Belgarath ona.

"Neden yapmayayım?" Beldin omzunu silkti. "Sıradan bir kapı için irademi toplama gayretini boşa harcayacak değildim."

"Tembelleşmeye başladın."

"İstersen birleştirivereyim, sen aç."

"Boş ver."

Tozlu ve darmadağınık odaya girdiler. Ortada teşhir için sıra sıra camekânlar vardı; duvarlara ise acayip heykeller dizilmişti. Tavandan örümcek ağları sarkıyordu ve her yan toz içindeydi.

"Buraya çok sık gelmezler," diye dikkat çekti Senji. "İnsanlığın

dini güdülerinin gerçek sonuçlarına bakıp incelemektense yukarıda cılk teorilerini kaynatmayı tercih ederler.”

“Bu taraftan,” dedi Garion, Taş elinde onu sürekli bir yana çekmeye devam ederken. Taşın kırmızısının gittikçe koyulaştığını fark etmişti; üstelik insanı rahatsız edecek kadar ısınmaya da başlamıştı.

Sonra, tozlu camların ardında çürümekte olan bir yastığın durduğu bir camekânın önünde durdu. Camekânda yastıktan başka bir şey yoktu. Taş artık gerçekten ısınmıştı, ve kor parlaklığı bütün odayı kaplamıştı.

“Bu camekânda ne vardı?” diye sordu Belgarath.

Senji, camekâna raptedilmiş okside olmuş pirinç levha üzerinde yazanları okumak için eğildi. “Ha,” dedi, “şimdi hatırladım. Bu camekân -çalınmadan önce- Cthrag Sardius’u sakladıkları camekân.”

Taş, ansızın, Garion’un elinden adeta atladı ve önlerinde duran camekân binlerce parçaya bölünerek patladı.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

BURADA ne kadar kalmış? diye sordu Belgarath, önce Garion'un elinde hâlâ kasvetle parlamakta olan Taş'a, ardından da bin parçaya bölünmüş camekâna, ağzı bir karış açık dehşetle bakan Senji'ye.

"Senji," dedi Belgarath sertçe, "dediklerime kulak verir misin?"

"Bu tahmin ettiğim şey mi?" diye sordu simyager titreyen eliyle Taş'ı işaret ederek.

"Cthrag Yaska," diye açıkladı Beldin. "Eğer bu oyunu oynayacaksan, nelerin işin içine dahil olduğunu bilmende fayda var. Şimdi kardeşimin sorusunu cevapla."

Senji bocaladı. "Ben pek…" diye başladı. "Ben her zaman için sadece bir simyager olmuşumdur. İlgi alanıma pek…"

"Bu işler öyle yürümez," diye kestirip attı Belgarath. "Sevsen de sevmesen de son derece seçkin bir grubun bir üyesisin. Altın gibi saçma sapan şeyleri düşünmekten vazgeç ve artık gerçekten önemli olan şeylere ilgi duymaya başla."

Senji zor yutkundu. "Bu benim için hep bir oyun olmuştu," dedi titrek bir sesle. "Kimse beni ciddiye almadı."

"Biz alıyoruz," diye açıkladı Garion ona, Taş'ı artık alenen sinmiş olan adama doğru uzatarak. "Yanlışlıkla ayağına takılan bu gücün ne biçim bir şey olduğu hakkında hiçbir fikrin var mı?" Aniden feci şekilde hiddetlenmişti. "Sadece sana ne kadar ciddi olduğumuzu göstermek için bu kuleyi havaya uçurmamı ister miydin — veya Melcene Adaları'nı yeniden denizin dibine

batırmamı?”

“Sen Belgarion’sun değil mi?”

“Evet.”

“Tanrıkatleden?”

“Kimileri bana öyle der.”

“Ah, aman Tanrım,” diye sızlandı Senji.

“Zaman kaybediyoruz,” dedi Belgarath kesin bir tavırla. “Konuşmaya başla. Bütün bilmek istediğim Cthrag Sardius’un nereden geldiği, burada ne kadar kaldığı ve buradan nereye gittiği.”

“Bu uzun bir hikâye,” dedi Senji.

“Özelini çıkart,” dedi Beldin, yerdeki cam kıymıklarını ayağıyla iterek. “Şu aralar zamanımız biraz sıkışık da.”

“Sardion burada ne kadar kalmış?” diye sordu Belgarath.

“Yüzyıllarca,” diye cevapladı Senji.

“Nereden gelmiş?”

“Zamad’dan,” diye karşılık verdi simyager. “Orada Karandlar yaşıyor, ama ifritler konusunda biraz ürkekler. Sanırım birkaç büyücülerini canlı canlı yemişler. Her neyse -belki de sadece efsanelerde öyle söyleniyordur- beş bin yıl kadar önce dünya kırılırken…” Kendisine bakmakta olan iki korkunç görünüşlü adama bakakalarak yine duraksadı.

“Çok gürültülüydü,” diye yardımcı oluverdi Beldin, nahoş bir edayla. “Bir sürü buhar vardı, depremler oldu. Torak hep gösterişi sevmiştir zaten - galiba bu onun zaaflarından biriydi.”

“Ah, aman Tanrım,” dedi yine Senji.

“Şunu söyleyip durma,” dedi Belgarath bezgin bir tonda. “Tanrı’nın kim olduğunu bile bilmiyorsun.”

“Ama bileceksin Senji,” dedi Garion kendisine ait olmayan bir sesle, “ve Onunla bir kez karşılaşınca, hayatının geri kalanında hep Onu izleyeceksin.”

Belgarath tek bir kaşını kaldırarak Garion’a baktı.

Garion, ellerini çaresizlikle iki yana açtı. “Devam etmeye çalış Belgarath,” dedi ses, Garion’un dudakları arasından. “Zaman durup seni beklemiyor, biliyorsun.”

Belgarath Senji’ye döndü. “Pekâlâ,” dedi. “Sardion Zamad’a gelmiş. Nasıl?”

“Gökten düşmüş olduğu söyleniyor.”

“Hep öyle olur,” dedi Beldin. “Günün birinde bir şeyin de yerden

yükseldiğini görmek isterdim - sadece bir değişiklik olsun diye."

"Çok çabuk sıkılıyorsun kardeşim," dedi Belgarath ona.

"Senin Yanıkyüz'ün mezarı üzerinde beş yüz yıl oturduğunu görmedim kardeşim," diye karşılık verdi Beldin.

"Buna tahammül edebileceğimi zannetmiyorum," dedi Senji, yüzünü titreyen ellerine gömerek.

"Gittikçe kolaylaşıyor," dedi Garion teselli edici bir tonda. "Buraya, hayatını cehenneme çevirmeye gelmedik. Bütün ihtiyacımız olan biraz bilgi, ondan sonra gideceğiz. Eğer becerebilirsen, tüm bunların bir rüya olduğuna bile inandırabilirsin kendini."

"Üç yarı tanrının karşısındayım, bunu bir rüya diye geçiştirmemi mi bekliyorsun?"

"Bak, bu güzel bir terim," dedi Beldin. "Yarı tanrı. Kulağıma hoş geldi."

"Sözler seni hemencecik etkileyiveriyor," dedi Belgarath.

"Sözler, düşüncenin çekirdeğidir. Sözler olmadan, düşünce olmaz."

Senji'nin gözleri aydınlandı. "Bak bu konuda biraz konuşabiliriz," diye teklifte bulundu.

"Daha sonra," dedi Belgarath. "Zamad'a dönelim - ve Sardion'a."

"Pekâlâ," dedi güdük ayaklı minik simyager. "Cthrag Sadrius -ya da diğer adıyla Sardion, her nasıl hitap etmek isterseniz- gökten Zamad'a indi. Oradaki barbarlar kutsal olduğunu düşünerek ona bir tür türbe inşa ettiler ve secdeye kapanarak ona taptılar. Bu türbe dağlarda bir vadideydi; burada bir mağara, bir sunak falan vardı."

"Oraya gittik," dedi Belgarath kısaca. "Şu anda bir gölün dibinde. Peki taş Melcena'ya nasıl geldi?"

"Bu yıllar sonra oldu," diye cevap verdi Senji. "Karandlar her zaman sorun çıkartan bir halk olmuştur; ayrıca sosyal örgütlenmeleri de oldukça basittir. Üç bin yıl kadar önce -ya da belki biraz daha fazladır- bir Zamad Kralı çok hırslanmış ve Voresbo'nun kanını içip bitirdikten sonra büyük bir açlıkla gözünü güneye çevirmiş. Huduttan geçerek Rengel'e bir seri saldırıda bulunmuş. Tabii ki Rengel Melcene İmparatorluğu'nun bir parçasıydı ve imparator Karandlara bir ders vermenin zamanı geldiğine karar vermiş. Amansız bir sefere çıkma kararı almış; bir fil ordusunun önünde, önce Voresbo, ardından da Zamad'a yürümüş. Karandlar daha önce hiç fil görmemişler ve panik içinde

kaçışmışlar. İmparator da oradaki bütün şehirleri ve köyleri sistemli bir şekilde yok etmiş. Bu kutsal nesneyi, türbeyi duymuşmuş ve oraya giderek Cthrag Sardius'u almış - tahminime göre bunu taşa sahip olmak istemekten çok Karandları cezalandırmak için yapmış. Aslında pek çekici bir tarafı yok, biliyorsunuz ya."

"Neye benziyor?" diye sordu Garion.

"Oldukça iri," dedi Senji. "Oval bir biçimi var sayılır, şu büyüklükte." Elleriyle 60 santim kadar bir şey ima etti. "Garip bir al rengi ve garip bir sütümsü görünüşü var - sanki bir çeşit çakmak taşıymış gibi. Her neyse, söylediğim gibi imparator aslında bu nesneyi istemiyormuş, o yüzden Melcena'ya döndüğünde bunu üniversiteye bağışlamış. Üniversitede bir bölümden diğerine geçmiş ve sonunda buraya, müzeye gelmiş. Binlerce yıl şu camekânın içinde durmuş, tozlanıp duruyordu ve kimsenin başını çevirip de ona baktığı yoktu."

"Buradan nasıl ayrıldı?" diye sordu Belgarath.

"Ben de tam onu anlatacaktım. Beş yüz yıl kadar önce Sırri İlimler Fakültesinde bir âlim vardı. Gaipten sesler duyan garip bir adamdı bu. Her neyse, bu adam aklını tamamen Cthrag Sardius'la bozmuştu. Geceleri gizlice buraya süzülüp saatlerce oturup onu seyrederdi. Galiba taşın kendisiyle konuştuğuna inanıyordu."

"Bu mümkün," dedi Beldin. "Muhtemelen konuşuyordur."

"Günler geçtikçe bu âlim aklını daha bir kaçırmaya başladı ve sonunda bir gece buraya gelerek Cthrag Sardius'u çaldı. Kimsenin onun yokluğunu fark edeceğini zannetmiyorum ama âlim adayı, sanki bütün Melcena ordusu ensesindeymiş gibi terk etti. Bir gemi alarak güneye yelken açtı. Gemisi en son olarak Gandahar'ın en güney ucunda görülmüş ve sanki Dalasya devletlerine doğru gidiyor gibiymiş. Gemi hiç geri dönmedi o yüzden genel kanı, o sularda bir yerlerde battığıdır. Taş konusunda bütün bildiğim bu kadar."

Beldin düşünceli düşünceli karnını kaşıdı. "Aslında birbirini tutmuyor değil Belgarath. Sardion'un da Taş gibi bir gücü var. Bence kendisini bir yerden bir yere taşıtmak için bilinçli girişimlerde bulunmuş - büyük ihtimalle gelişen bazı olaylara karşı. Benim tahminim Melcene imparatoru onu tam Zamad'dan, sizin Taş'ı çalmak için Ayıcüsseli ile Cthol Mishrak'a gittiğiniz zamanda çıkartmıştır. Sonra Senji'nin sözünü ettiği âlim de onu tam Vo Mimbre Savaşı sırasında buradan çalmıştır."

"Taş sanki canlıymış gibi söz ediyorsunuz," diye karşı çıktı Senji.

“Öyle,” diye açıkladı Beldin ona, “ve etrafındaki insanların düşüncelerini denetleyebilir. Kendi başına ayağa kalkıp yürüyemeyeceği kesin, o yüzden onu kaldırıp taşıma işini insanlara yaptırıyor.”

“Bu çok tahmini bir şey Beldin,” dedi Belgarath.

“Elimden gelenin en iyisi bu. Devam ediyor muyuz? Yakalamamız gereken bir tekne var biliyorsun. Bütün bunları sonra çözeriz.”

Belgarath başıyla onaylayarak Senji’ye baktı. “Bize yardım edebileceğin söylendi,” dedi.

“Elimden geleni yaparım.”

“Güzel. Biri bize, senin *Ashaba Vahiyleri*’nin kesilmemiş bir nüshasını bulabileceğini söyledi.”

“Kim söyledi bunu?” diye sordu Senji, ihtiyatla.

“Cyradis adında Dalasyalı bir kâhine.”

“Kimse kâhinlerin söylediklerine inanmaz,” diye burun büktü Senji.

“Ben inanıyorum. Yedi bin yıldır daha tek bir kâhinin bile yanıldığını görmedim - zaman zaman üstü kapalı konuşabiliyorlar ama hiç yanılmadılar.”

Senji Belgarath’tan geri geri uzaklaştı.

“Bu kadar nazlanma Senji,” dedi Beldin. *“Vahiyler*’in bir nüshasını bulabileceğimiz bir yer biliyor musun?”

“Bu fakültenin kütüphanesinde bir tane vardı,” diye cevapladı simyager kaçamak bir tavırla.

“Var mıydı?”

Senji etrafına huzursuzca baktı. Sonra sesini bir fısıltı halinde çıkıncaya kadar alçalttı. “Ben çaldım,” diye itiraf etti.

“Sayfaları eksik bir bölüm var mıydı?” diye sordu Belgarath özellikle.

“Görebildiğim kadarıyla, yok, hayır.”

Belgarath nefesini patlarcasına bıraktı. “Eh sonunda,” dedi. “Zandramas’ı kendi oyununa getirdik.”

“Zandramas’a karşı mı savaşıyorsunuz?” diye sordu Senji kulaklarına inanamayarak.

“Onu yakalayınca öyle olacak,” diye açıkladı Beldin.

“Çok tehlikelidir, biliyorsunuzdur ya.”

“Biz de öyle,” dedi Belgarath. “Çaldığın şu kitap nerede?”

“Laboratuvarımda saklı. Üniversite memurları fakülteden birinin başka kütüphalerden kitap aşırması konusunda çok dar kafalılar.”

“Memurlar hep dar kafalı olur.” Beldin omzunu silkti. “İşe girmek için gerekli özelliklerden biri bu. Haydi senin laboratuvara dönelim. Benim şu kadim dostumun o kitabı okuması gerekiyor.”

Senji aksayarak kapıya doğru yürüdü ve tekrar koridora çıktı.

Cüppeler içindeki zayıf adam nasıl becerdiyse, masasını yine yerine taşımış ve sandalyesine oturmuştu. Garion adamın gözlerinin biraz çılgın baktığını fark etmişti.

“Artık ayrılıyoruz,” diye açıkladı Belgarath adama. “Bir itirazın var mı?”

Zayıf adam olduğu yere sindi.

“Akıllıca bir karar,” dedi Beldin.

Artık akşamüstü vakti ilerlemiş, güz güneşi bakımlı çimlerin üzerine akmaya başlamıştı.

“Acaba diğerleri Naradas’ın izini bulabildiler mi?” diye sordu Garion, tekrar Uygulamalı Simya Fakültesine doğru yürürlerken.

“Büyük ihtimalle,” diye cevap verdi Belgarath. “İpek’in adamları, işlerinin ehli.”

Takviyeli binaya girdiklerinde yine koridorlarını duman içinde buldular; koridorlara doğru devrilmiş birkaç kapı daha vardı.

Senji dumanı kokladı. “Çok fazla kükürt koyuyorlar,” diye dikkat çekti profesyonelce.

“Biraz önce denk geldiğimiz bir adam da aynı şeyi söyleyip duruyordu,” diye açıkladı Garion. “Yanılmıyorsam tam kendini havaya uçurduktan sonraydı.”

“Onlara bıkmadan usanmadan söylüyorum,” dedi Senji. “Biraz kükürt gerekiyor ama çok fazla konulursa - puf!”

“Görünüşe göre burada epey bir puflayan olmuş,” dedi Beldin, suratının önündeki dumanlı havayı eliyle yelleyerek.

“İnsan simyayla uğraşınca sık sık başına geliyor bu,” diye cevap verdi Senji. “Buna alışıyorsun.” Güldü. “Sonra insan başına ne geleceğini hiç tahmin edemiyor. Ahmağın biri camı çeliğe dönüştürmüştü.”

Belgarath durdu. “Ne yaptı?”

“Camı çeliğe dönüştürdü - ya da çeliğe çok benzer bir şeye. Hâlâ saydamdı, ama ne bükülüyor, ne kırılıyor, ne de parçalanıyordu. Hayatımda gördüğüm en sert şeydi.”

Belgarath avucunun içini alnına vurdu.

“Sakin ol,” dedi Beldin. Sonra Senji’ye döndü. “Bu adam işi nasıl yaptığını hatırlıyor mu?”

“Zannetmem. Bütün notlarını yaktıktan sonra inzivaya çekildi.”

Belgarath boğulur gibi sesler çıkartıyordu.

“Böyle bir işlemin ne kadar kıymetli olabileceği hakkında hiçbir fikrin var mı?” diye sordu Beldin Senji’ye. “Kum, dünyadaki en ucuz malzemeden biridir -sonuç olarak sadece erimiş kum- ve insan ona istediği biçimi de verebilir. Böyle bir işlemin kendisi, dünyadaki bütün altınlardan daha kıymetli olabilirdi.”

Senji gözlerini kırpıştırdı.

“Boş ver,” dedi Beldin simyagere. “Sen katıksız bir âlimsin, unuttun mu? Para seni ilgilendirmez, değil mi?”

Senji’nin elleri titremeye başladı.

Merdivenleri çıkarak Senji’nin ıkış tıkış laboratuvarına girdiler yeniden. Simyager kapıyı kapatıp kilitledikten sonra pencere yakınındaki büyük bir dolaba doğru aksayarak ilerledi. Homurdanarak dolabı duvardan birkaç santim uzaklaştırdı, diz çökerek dolabın arkasına uzandı.

Kitap kalın değildi ve siyah deri bir cildi vardı. Kitabı masaya taşıyıp, oturarak açan Belgarath’ın elleri titriyordu.

“Aslında bu kitaptan pek bir şey çıkartamadım,” diye itiraf etti Senji Beldin’e. “Bunu yazanın deli olabileceğini düşündüm.”

“Öyleydi,” diye cevap verdi kambur.

“Onu tanıyor musun?”

Beldin başıyla onayladı. “Torak,” dedi kısaca.

“Torak sadece bir efsanedir - Angarakların hayallerinde yarattıkları bir şey.”

“Bunu ona anlat,” dedi Beldin, Garion’u işaret ederek.

Garion’a bakakalan Senji zor yutkundu. “Sen gerçekten - yani?”

“Evet,” dedi Garion hüzünle. Tuhaf bir şekilde on iki yıldan uzun bir zaman önce Cthol Mishrak’ta olanlardan hâlâ esef duyduğunu fark etti.

“Kesilmemiş!” diye bağırdı Belgarath zaferle. “Birisi bunu Torak kitabı yırtmadan önce orijinalinden kopyalamış. Bütün eksik bölümler burada. Dinleyin şunu: ‘Işığın Çocuğu ile Karanlığın Çocuğu’nun Ebedi Gece Şehrinde karşılaşacakları bir gün gelecek. Lâkin nihai karşılaşmanın yeri burası değildir çünkü seçim burada

yapılmayacak ve Karınlığın Ruhu kaçacak. Dahası bilesiniz ki doğudan yeni bir Karanlığın Çocuğu çıkacak.'"

"Torak neden bu bölümü kesmiş olsun ki?" diye sordu Garion aklı karışarak.

"Burada ima edilenler hoş değil - en azından onun için hoş değil," diye cevap verdi Belgarath. "Yeni bir Karanlığın Çocuğu olacağı gerçeği onun Cthol Mishrak'tan sağ çıkamayacağını oldukça kuvvetli bir şekilde ima ediyor."

"Sadece o kadarla da kalmıyor," diye ekledi Beldin, "eğer hayatta kalsa bile rütbesi elinden alınacaktı. Bu pek de kolay yutamayacağı bir lokmaydı."

Belgarath aceleyle birkaç sayfayı gözden geçirdi.

"Bir şeyler atlamadığından emin misin?" diye sordu Beldin ona.

"Ashaba'daki o nüshada neler yazdığını biliyorum Beldin. Hafızam çok kuvvetlidir."

"Gerçekten mi?" Beldin'in ses tonu biraz alaycıydı.

"Bırak şimdi onu." Belgarath aceleyle başka bir bölümü okudu. "Neden bunu kestiğini anlayabiliyorum," dedi. "'Dikkat ediniz, Karanlık Ruhu içinde barındıran taş kendisini Ebedi Gece Şehri'ne gelen Karanlığın Çocuğu'na göstermeyecek, kendisini daha sonra gelecek olana belli edecek.'" Sakalını kaşıdı. "Eğer yanlış okumuyorsam, Karanlık Kehanetin son vasıtası Torak olmayacağı için Sardion kendisini Torak'tan gizledi."

"Bence bu onun egosunu biraz incitmiştir." Beldin güldü.

Fakat Belgarath okumaya devam etmişti bile. Gözleri aniden açıldı, yüzü biraz soldu. "'İşte,'" diye okudu "'ancak Cthrag Yaska'ya elini sürmüş birinin Ctrag Sardius'u da ellemesine izin verilecek. Ve tam o temas esnasında, bu kişinin olmuş olduğu veya olabileceği her şey feda edilerek, o Karanlığın Ruhunun bir Aracı olacak. O yüzden Işığın Çocuğu'nun oğlunu arayın, çünkü o Artık Olmayan Yer'de bizim savunucumuz o olacak. Ve eğer o seçilirse, herkesten çok yüceltilecek ve bir elinde Cthrag Yaska, diğerinde Cthrag Sardius olmak üzere dünyayı arşınlayacak ve böylelikle bölünmüş olan yeniden birleşecek ve o, günlerin sonuna kadar her şeyin efendisi olup, hükmünü sürecek.'"

Garion çarpılmış gibi olmuştu. "Demek ki kurbandan kasıt bu 'fedakârlıktı'!" diye bağırdı. "Zandramas Geran'ı öldürmeyecek."

"Hayır," dedi Belgarath asık bir yüzle. "Daha kötüsünü yapacak. Onu başka bir Torak'a döndürecek."

“Biraz daha fazla Belgarath,” diye homurdandı Beldin. “Taş Torak’ı reddetmişti - bu sırada da yüzünün yarısını yakmıştı. Sardion ise Torak’a, var olduğunu bile hissettirmemişti. Fakat Taş Geran’ı kabul *edecek,* Sardion da. Eğer her iki taşı da tutarsa, mutlak bir güce sahip olacak. Torak, onun olacağı yanında bir bebek sayılırdı.” Asık bir yüzle Garion’a baktı. “O yüzden Cyradis sana Rheon’da, oğlunu öldürmek zorunda kalabileceğini söylemişti.”

“Böyle bir şey düşünülemez!” diye sert çıktı Garion hiddetle.

“Belki düşünmeye başlasan fena olmaz. O zaman Geran artık senin oğlun olmayacak. Sardion’a dokunur dokunmaz tamamen kötü bir şeye dönüşecek - ve bir Tanrı olacak.”

Belgarath sıkıntıyla okumaya devam etti. “Bir şey daha var,” dedi. “‘Ve savunucumuzu, seçilen yere götürecek olan Karanlığın Çocuğu tamamen Karanlık Ruh tarafından tasalluta uğrayacak; teni sadece bir kabuk olacak ve tüm yıldızlı kainat burada toplanacak!’”

“Bu ne demek?” diye sordu Garion.

“Emin değilim,” diye itiraf etti Belgarath. Birkaç sayfa daha atladı. Kaşlarını çattı. “‘Ve öyle olacak ki, son buluşma yerini sana savunucumuzu doğurarak hayat veren kadın söyleyecek ama o konuşmadan önce onu kandırman lazım.’”

“Ce’Nedra mı?” diye sordu Garion kulaklarına inanamayarak.

“Zandramas daha önce de Ce’Nedra ile uğraştı,” diye hatırlattı ona Belgarath. “Pol’ün ona göz kulak olmasını sağlarız.” Yeniden kaşlarını çattı. “Torak neden bu bölümü kesmiş olsun?” diye sordu suratında kafası karışmış bir ifadeyle.

“Tek keskin bıçağı olan Torak değildi Belgarath,” dedi Beldin. “Bu oldukça önemli bir bilgi. Zandramas’ın bunu, arkasında, sana bırakmak isteyeceğini zannetmem, sen ne dersin?”

“Bu durumu karıştırıyor, öyle değil mi?” dedi Belgarath tersçe. “Ashaba’da iki editörü olan bir kitap okumuşum. Kalanına bile şükretmek lazımmış.”

“Okumana devam et ihtiyar,” dedi Beldin, pencereden dışarıya bakarak. “Güneş kavuşmaya başladı.”

“Eh sonunda,” dedi Belgarath biraz daha okuduktan sonra. “İşte burada. ‘Dinleyin, nihai buluşma yeri Kell’de açıklanacak çünkü bu yer kâhinlerin lanetli kitabının sayfaları arasında gizlidir.’” Bu konuda biraz düşündü. “Saçmalık!” diye patladı. *“Akaid-i Mallorya*’yı bizzat okudum; üstelik bütün dünyaya dağılmış bir sürü de nüshası var. Eğer bu doğruysa, *herkes* nerede olacağını

öğrenmiştir.”

“Hepsi aynı değil,” diye mırıldandı Senji.

“Ne?” diye patladı Belgarath.

“Akaid-i Mallorya nüshalarının hepsi farklı farklı,” diye tekrarladı simyager. “Bir zamanlar bütün bu kutsal kitapları incelemiştim. Bazen, kadim insanlar deneylerimde yararlı olabilecek şeylere rastlamış oluyorlardı. Bu tür şeylerle dolu hatırı sayılır büyüklükte bir kütüphane oluşturmuştum. Elindeki kitabı da o yüzden çalmıştım.”

“Kitab-ı Mrin’in de bir nüshası vardır sende, değil mi?” dedi Beldin.

“Aslında iki iane var ve her ikisi de birbirinin aynı. *Akaid-i Mallorya*’nın tuhaflığı o. Üç takım var bende, ama biri birini tutmuyor.”

“Oh pek güzel,” dedi Belgarath. “Kâhinlere güvenmemek gerektiğini biliyordum zaten.”

“Bence bunu bilhassa yapmışlar.” Senji omzunu silkti. “Bu çelişkilerle karşılaşınca Kell’e gitmiştim; kâhinler bana, *Akaid*’de herkesin okuyamayacağı kadar tehlikeli bazı sırlar olduğunu açıkladılar. O yüzden bütün nüshalar birbirinden farklı oluyor. Bu sırları gizlemek için üzerlerinde değişiklik yapılmış - tabii asıl olanı hariç. Bu da her zaman Kell’de saklanmış.”

Beldin ile Belgarath uzun uzun birbirlerine baktılar. “Pekâlâ,” dedi Beldin açıkça, “Kell’e gidiyoruz.”

“Ama tam Zandramas’ın arkasındayız,” diye karşı çıktı Garion.

“Kell’e gitmezsek hep aynı yerde olacağız,” diye açıkladı Beldin. *“Arkasında.* Onun önüne geçebilmenin tek yolu, Kell’e gitmek.”

Belgarath kitabın son sayfasını çevirdi. “Sanırım bu şahsi bir mesaj Garion,” dedi biraz korku, biraz merak dolu bir sesle, kitabı uzatırken.

“Ne?”

“Torak seninle konuşmak istiyor.”

“Ne isterse söylesin. Onu dinleyecek değilim. Bu hatayı bir kez yapacaktım - bana babam olduğunu söylediği zaman, hatırladın mı?”

“Bu biraz farklı. Bu kez yalan söylemiyor.”

Garion kitabı alınca sanki elleri ve kollarından ölüm gibi bir sızı tırmandı.

“Oku,” dedi Belgarath yetinmeyerek.

Mecbur kalan -hatta sürüklenen- Garion gözlerini indirerek önündeki sayfadaki örümcek ağı gibi yazıya baktı. "'Selam Belgarion,'" diye okudu yüksek sesle, sesi tekleyerek. "'Eğer gün olur da gözlerin bu yazıya düşerse, belli ki senin ellerinde ölmüşüm. Buna üzülmüyorum. Alın yazısının potasında erimiş olacağım; eğer kaybettiysem, öyle olsun. Bil ki senden nefret ediyorum Belgarion. Nefretin hatırına kendimi karanlığa atıyorum. Nefret hatırına son nefesimi sana kusacağım lanetli kardeşim.'" Garion'un sesi daha fazla çıkmamıştı. Sakat Tanrının kabaran nefretinin mesafeleri aşarak kendisine uzandığını gerçekten hissedebiliyordu. Artık, o korkunç Ebedi Gece Şehri'nde olanların tam olarak ne ima ettiğini anlamıştı.

"Okumaya devam et," dedi Belgarath ona. "Dahası var."

"Dede, daha fazlasına tahammül edemeyeceğim."

"Oku!" Belgarath'ın sesi, kırbaç şaklaması gibiydi.

Garion çaresizlik içinde kitabı kaldırdı. "'Kardeş olduğumuzu bil Belgarion, gerçi birbirimize duyduğumuz nefret günün birinde gökleri birbirinden ayırabilir. Korkunç bir vazifeyi paylaştığımız için kardeşiz. Benim sözlerimi okuyor olman, beni yok eden olduğun anlamına geliyor. Böylece ben *senin* omuzlarına bir vazife yüklüyorum. Bu sayfalarda olacağı yazılan şeyler korkunçtur. Olmasına müsaade etme. Dünyayı yok et. Gerekirse kainatı yok et ama bunun olmasına müsaade etme. Artık bütün geçmişte olmuş olanların, şimdi var olanların ve gelecekte var olacakların kaderi senin elinde. Selam benim nefret ettiğim kardeşim ve elveda. Seninle Ebedi Gece Şehri'nde karşılaşacağız -belki de karşılaştık- ve çekişmemiz nihayete erecek. Lâkin vazife hâlâ, Artık Olmayan Yer'de bizi bekliyor. Birimiz nihai dehşetle yüzleşmek için oraya gitmek mecburiyetinde. Eğer bu sen olursan, çabalarımızı boş çıkartma. Eğer başka bir çaren kalmazsa, tek oğlunun hayatını cebren elinden almalısın, tıpkı benimkini benden aldığın gibi.'"

Kitap, dizleri çözülüp yere çöken, kendine hâkim olamayarak hıçkırmaya başlayan Garion'un elinden kayıp düştü. Mutlak bir yeis içinde bir kurt gibi uludu, her iki yumruğuyla yerleri dövdü; göz yaşları açıkça yüzünden süzülüp gidiyordu.

İkinci Kısım

PELDANE

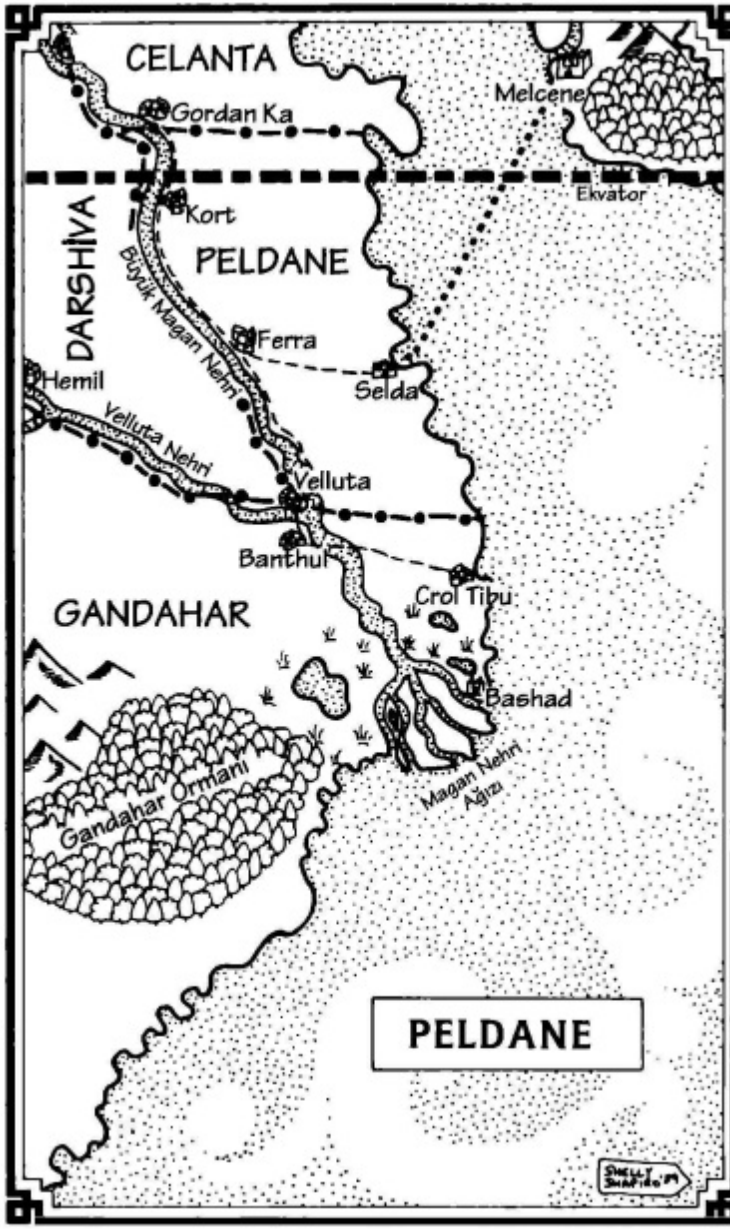
CELANTA
Gordan Ka
Melcene
Ekvator
Kort
PELDANE
DARSHİVA
Büyük Magan Nehri
Ferra
Selda
Hemil
Velluta Nehri
Velluta
Banthul
Crol Tibu
GANDAHAR
Bashad
Gandahar Ormanı
Magan Nehri Ağzı
PELDANE

DOKUZUNCU BÖLÜM

GARİON, Belgarath ve Beldin geri döndüklerinde İpek ikinci kattaki oturma odasında tek başına, üzerinde gemici paltosu olan bir adamla konuşuyordu. Adam tıknaz biriydi. Gümüş rengi saçı ve sakalı vardı ve sol kulağına kocaman bir küpe takmıştı.

"Hah işte geldiniz," dedi İpek, üçü birden odaya girerken başını kaldırarak. Sansar suratlı ufak tefek adam kıyafetlerini değiştirmiş, daha sade bir yelek ile sıradan kahverengi bir pantolon giymişti. "Bu Kaptan Kadian. Dostlarımızı ana karaya götüren oymuş." Yeniden denizciye baktı. "Bana anlattıklarını onlara da tekrarlar mısın, Kaptan," diye önerdi.

"Madem istiyorsunuz Asaletmeapları," diye kabul etti Kadian. Denizcilikle uğraşan adamlar gibi karık bir sesi vardı - muhtemelen kötü hava şartları ve sert içkidendir, diye düşündü Garion. Elinde tuttuğu gümüş maşrapadan bir yudum aldı. "Evet efendim," diye başladı, "üç gün olduydu. Gandahar'daki Bashad'dan yeni gelmiştim. Magan'ın ağzındadır." Yüzünü ekşitti. "Sıhhatsiz yerin tekidir - bataklıklar, balta girmemiş ormanlar falan. Her neyse buraya Konsorsiyum için fil dişi taşımıştım ve yükümüzü yeni boşaltmıştık, o yüzden etrafta yüklenecek bir şeyler var mı, diye bakınıyordum. İnsanın gemisi bir limanda demirli kaldı mı, sahibine pek para getirmez, bilirsiniz ya. Bildiğim bir meyhane var, oraya gittim. Meyhaneci eski bir dostumdur -daha gençkene aynı gemide çalıştıydık- benim için hep kulak kabartıverir. Evet efendim, tam oraya gidip yerime yerleştiydim ki yanıma gelip, iyi fiyatlı kısa bir

yolculuk isteyip istemediği sordu. Ben de o tür şeylere her zaman hazır olduğumu, ama karar vermeden önce yükün nasıl bir şey olduğunu bilmek istediğimi söyledim. Taşımak istemediğim şeyler vardır - büyükbaş hayvan, mesela. Geminin ambarını öyle bir pisletiyorlar ki, insan bir haftada temizletemiyor. Neyse, bu dostum dedi ki hiç yük, mük yokmuş. Ana karaya geçmek isteyen birileri varmış. Adamlarla konuşmaktan zarar gelmez dedim; o da beni meyhanenin arkasındaki odada, bir masanın etrafında oturan bu dört kişiye götürdü: iki adam, bir kadın ve bir çocuk. Adamlardan biri pahalı kıyafetler giymişti -bir soylu falandı herhalde- ama konuşan öbür adamdı."

"O adamda tuhaf bir şey var mıydı?" diye dürttü adamı İpek.

"Ben de tam onu diyecektim. Sıradan şeyler giyiyordu ama benim dikkatimi çeken o olmadı. İlk başta adam kör sandımdı - gözlerinden dolayı, anlarsınız ya- ama baktım hiç renkleri olmamasına rağmen gözleri gayet iyi görüyor. Bir zamanlar gemide bir aşçım vardı, onun da gözlerinin biri aynı öyleydi. Sinirli bir adamdı; bu da bir aşçı için hiç de geçerli akçe sayılmaz. Neyse efendim, bu komik gözlü adam arkadaşlarıylan birlikte acilen Peldane'ye gitmesi gerektiğini söyledi ama gittiklerinin etrafta pek duyulmasını istemiyordu. Sonra bana Selda şehrinin dışında bir yerlerde, onları kimseye çaktırmadan karaya çıkartabileceğim bir yer bilip bilmediğimi sordu, ben de biliyorum, dedim." Muzipçe burnunu çekiştirdi. "Gemi sahibi olan aşağı yukarı her adam böyle yerler bilir - gümrükçüler yüzünden falan yani. Bu arada ben kuşkulanmaya başladıydım. Genellikle ıssız bir kumsala çıkmak isteyen adamların niyetleri pek hayırlı olmaz. Sonra düşündüm, her koyun kendi bacağından asılır ama eğer beni de kendi işlerine bulaştırırlarsa, o iş, benim de işim olmaya başlar. Başkalarının yardımı olmadan da kendi başımı, rahatlıklan derde sokabilirim." Durarak kupasından uzun bir yudum aldıktan sonra ağzını elinin tersiyle sildi.

"Dediğim gibi, artık bu adamlardan kuşkulanmaya başladıydım ve tam onlara işleriylen ilgilenmediğimi söyleyecektim ki kadın, konuşmayı yapan adama bir şeyler söyledi. Kadın kara satenden bir çeşit uzun pelerin veya bir çeşit cüppe giyiyordu. Kukuletasını sürekli kapalı tuttu o yüzden yüzünü göremedim ama küçük çocuğu sıkı sıkı tutuyordu. Her neyse beyaz gözlü olan bir kese çıkartarak içindekileri masaya saçtı; o kese de altın doluydu dostlarım, kıyıdan kıyıya onlarca kere gidip gelsem, o kadar para kazanamazdım.

Tabiidir ki bu durumu olduğu gibi değiştirdi. Neyse efendim, kısa keseyim, o zaman hemen orada bir pazarlığa oturduk; onlara ne zaman ayrılmak istediklerini sordum ve konuşmayı yapan adam hava kararır kararmaz gemiye gelmek istediklerini söyledi. O zaman hemen kuşkularımın hiç de yersiz olmadığım anladım. Dürüst adamlar öyle gecenin karanlığında limandan yelken açmayı pek istemez ama biz pazarlığımızı bitirmiştik, ben de keseyi kemerime sıkıştırmıştım yani artık vazgeçmek için çok geçti. Hemen o akşam yelken açtık ve ertesi akşamüstü Peldane sahiline ulaştık."

"Onlara sisten söz et," dedi İpek özellikle.

"Ben de tam bahsedecektim zaten Asaletmeapları," dedi Kadian. "O sahil, neredeyse bütün bir bahar boyunca sisten kurtulmaz, oraya gittiğimiz gün de bir istisna değildi. Hani keçeden bile yoğun bir sis vardı ama Selda halkı buna alışıktır o yüzden her zaman sis olduğunda şehir surlarında, limanlarına giren gemilere rehber olsun diye işaret ateşleri yakarlar. Bunları kerteriz aldığım için aradığım kumsalı rahatlıkla buldum. Sahilden birkaç yüz metre ilerde gemiyi faça edip durdurdum ve bizim lostromoyla küçük bir kayık içinde yolcularımı kumsala yolladım. Geri dönerken lostromoya rehber olması için de ana direğe bir fener astık; bizi rahatça bulsun diye, ayrıca adamlarıma çanak çömlek çalmalarını söyledim. Her neyse, biraz sonra sahil yakınında kürek seslerini duyduk ve lostromonun döndüğünü anladık. Sonra, aniden sisin içinden bir alev ışığı gördüm, puslu bir halde. Çığlıklar duydum, sonra her şey sessizleşti. Biraz bekledik ama lostoromo hiç gelmedi. Aldığım kokudan hoşlanmadım o yüzden hemen demir aldırdım ve yeniden denize açılıverdik. Ne olduğunu anlayamadım ama oralarda oyalanıp öğrenmeye de hiç niyetim yoktu. Benim sinirlerime gerçekten dokunan şeyler olup bitiyordu."

"Ya?" dedi Beldin, "ne gibi?"

"Şey efendim, ana kamarada kadın, yanında bu beyaz gözlü adam ve aristokratlayken, küçük çocuğu tutmak için uzandı, çocuk biraz huzursuzluk yapıyordu falan, o zaman kadının elini gördüm. Belki kamaradaki ışığın azlığından falan olabilir - gaz lambalarına ve mumlara pek para vermeyi sevmem. Ama -yalan söylüyorsam kör olayım- kadının elinde, teninin altında sanki kıvılcımlar vardı."

"Kıvılcımlar mı?" diye sordu Belgarath denizciye.

"Evet efendim. Kendi gözlerimlen gördüm, üstelik kıpırdıyorlardı - minicik kıvılcımlar kadının etinin içinde dolanıp

duruyordu, aynı yaz gecelerindeki ateşböcekleri gibi.”

“Sanki bütün yıldızlı kainat oradaymış gibi mi?” diye sordu Beldin özellikle, *Ashaba Vahiyleri*’ndeki üstü kapalı sözü olduğu gibi tekrarlayarak.

“Evet, şimdi sen deyince, evet, aynen öyle,” diye kabul etti Kadian. “O zaman zaten hemencecik bu adamların tekin olmadıklarını anladıydım; fazla ortalıklarda kalıp bunların ne kadar tekin olmadıklarını öğrenmeye hiç niyetim yoktu.”

“Bu yüzden hayatın kurtulmuş olabilir kaptan,” dedi Belgarath adama. “Zandramas’ı duymuş muydun?”

“Cadıyı mı? Herkes onu bilir.”

“Bana kalırsa senin ışıltılı yolcun oydu; ayrıca Zandramas ölülerin hikâyeler anlatamayacağı yönünde bir fikrin hararetli savunucularındandır. Bildiğimiz kadarıyla şimdiye kadar üç gemi batırıp birkaç kişiyi de aslanlara attı. Tahminim sizi kurtaran sis oldu. Eğer sizi görebilseydi, şimdi burada olamazdın.”

Kaptan Kadian zor yutkundu.

“Başka bir şeye ihtiyacınız var mı?” diye sordu İpek.

“Hayır,” diye cevapladı Belgarath. “Bence, bu her şeyi kapsıyor.” Kaptana baktı. “Teşekkür ederim Kadian. Bize, bu yolcuları nereye bıraktığını gösteren bir şema çiziverir misin?”

“Tabii ki,” diye cevap verdi Kadian memnuniyetsizce. “Bu cadıyı kovalamayı mı koydunuz aklınıza?”

“İşte aşağı yukarı öyle bir şeyler düşünüyoruz, evet.”

“Benim lostromo ve kürekçi çocuk anısına da birer odun atıverin onu yakacağınız ateşe.”

“Bu konuda sana söz veriyorum Kaptan,” dedi Garion adama.

“Odunlar yaş olsun,” diye ekledi Kadian. “Yaş olunca o kadar hızlı yanmaz.”

“Bunu aklımızdan çıkartmayız.”

İpek ayağa kalkarak kaptana deri bir kese uzattı.

Kadian keseyi elinde birkaç kez tarttı; keseden şıkırtılar geldi. “Çok cömertsiniz Asaletmeapları,” dedi, bir yandan o da ayağa kalkarken. “Buralarda kalem ile mürekkep var mı? Size bir kroki çizivereyim.”

“Masanın üzerinde var,” dedi İpek işaret ederek.

Kaptan başıyla onaylayarak odanın diğer tarafına geçti.

“Pol Teyze nerede?” diye sordu Garion, “ve diğerleri?”

“Üzerlerini değişiyorlar,” diye cevapladı İpek. “Vetter’in adamları gelip de Kaptan Kadian’ı bulduklarını söyler söylemez gemimize haber yolladım. Şu anda limanda bizi bekliyor.” Garion’a dikkatle baktı. “Sen iyi misin?” diye sordu. “Biraz solgun görünüyorsun.”

“İçinde kötü haberler olan bir mesaj aldım da.”

İpek, aklı karışmış bir ifadeyle Belgarath’a baktı.

“Ashaba Vahiyleri’ni bulduk,” diye açıkladı ihtiyar adam kısaca. “Son sayfasında Torak Garion’a bir mesaj bırakmış. Pek hoş sayılmazdı. Gemiye biner binmez bu konuda konuşuruz.”

Kaptan Kadian elinde bir parşömen sayfasıyla döndü. “Burası Selda,” dedi, çizimlerini işaret ederek. “Güneye doğru bir burun var, size sözünü ettiğim kumsal da tam bunun güneyinde. Sis nedeniyle cadının tam olarak nereye çıktığını size söyleyemem fakat üzerine çapraz koyduğum bu nokta, oldukça yakınlarındadır.”

“Tekrar teşekkür ederiz Kaptan,” dedi İpek.

“Benim için bir zevkti Asaletmeapları, iyi avlar.” Kadian dönerek, kıyıda fazla zaman geçirmeyen adamlara özgü sallantılı adımlarla odadan çıktı.

Çok geçmeden Polgara ile diğerleri de onlara katılmıştı. Ce’Nedra ile Kadife, Polgara’nın yolculuklarda hep giydiği türden sade, gri birer elbise giymişti. Garion, gri rengin Ce’Nedra’ya yakışmadığını fark etti. Tenini solduruyordu; üzerindeki tek renk bakır rengi saçlarının alevli zenginliğiydi.

Durnik ile diğer adamlar -hâlâ ağartılmamış battaniyesi ve beline kuşandığı peştamalıyla Toth hariç- İpek’in giymiş olduğu o sıradan kahverengilere bürünmüştü.

“Eee baba?” diye sordu Polgara içeri girerken, “aradığımız şeyi buldun mu?”

İhtiyar kurt başıyla onayladı. “Gerçi istersen bu konuyu gemiye bindikten sonra konuşalım. Melcena’ya gelmemizi gerektiren şeyi yaptık ve gemimiz yol alırken konuşabiliriz.” Önden giderek odadan çıkıp, merdivenlerden indi.

Gümüşsü bir akşamüstüydü. Dolunay çıkmış, Melcena sokaklarını soluk ışığıyla doldurmuştu. Yanlarından geçtikleri evlerin pencerelerinden, mumlar altın gibi parlıyor, limana demir atmış gemilerin donanımlarındaki yüzlerce fener göz kırpıp duruyordu. Garion atını sessizce sürüyordu; karamsar düşünceleri hâlâ Torak’ın binlerce yıl evvelinden kendisine bırakmış olduğu o

korkunç haberdeydi.

Aceleyle gemiye binerek hemen kıç güvertesinin altındaki dar kamaraya girdiler.

“Pekâlâ,” dedi Belgarath, Durnik kapıyı kapattıktan sonra, *“Vahiyler*’i ve aynı zamanda Sardion’un Vo Mimbre Savaşı’na kadar durduğu yeri bulduk.”

“Kârlı bir yolculuk olmuş, değil mi?” diye dikkat çekti İpek. “Senji gerçekten söyledikleri kadar yaşlı mı?”

Beldin homurdandı. “Daha da yaşlı.”

“Peki bu onun bir büyücü olduğu anlamına gelmez mi?” diye sordu Ce’Nedra. Belki de kasvetli gri elbisesindendi ama sallanmakta olan bir gaz lambasının altındaki süslü oymaları olan sıraya oturan minik kraliçe biraz kederli görünüyordu.

Belgarath başıyla onayladı. “O kadar becerikli değil ama bir yeteneği olduğu da kesin, evet.”

“Hocası kimmiş?” diye bilmek istedi Polgara. Ce’Nedra’nın yanına oturarak, bir kolunu şefkatle minik kraliçenin omzuna attı.

“Kimse,” dedi Belgarath biraz bezgince. “Yanlışlıkla bunu kendi başına keşfettiğine inanabilir misin?”

“Bu konuyu incelediniz mi?”

“Evet. Beldin’in bir teorisi var. Daha sonra sana izah eder. Her neyse, birkaç bin yıl önce Sardion buradaki üniversiteye getirilmiş. Taşı müzede saklamışlar. Kimsenin tam olarak, onun ne olduğunu bildiğini zannetmiyorum. Sonra, beş yüz yıl kadar önce, âlimlerden biri taşı çalarak, Gandahar’ın güney ucundan dolanarak, Dalasya devletlerine doğru bir gemiyle götürmeye başlamış. Kimse bundan sonra neler olduğunu tam olarak bilemiyor. Her neyse, Senji’de *Ashaba Vahiyleri*’nin bozulmamış bir nüshası vardı.”

“Ne yazıyordu?” diye sordu Kadife ilgiyle.

“Çok şey. Zandramas’ın Geran’ı neden kaçırdığını öğrendik.”

“Kurban olarak değil mi?” diye sordu Kadife.

“Kurban kavramı yok değil. Eğer Karanlık Kehanet kazanacak olursa, Geran Angarakların yeni Tanrısı olacak.”

“Benim bebeğim mi?” diye bağırdı Ce’Nedra.

“Korkarım, o zaman artık senin bebeğin olmayacak,” diye açıkladı ihtiyar adam sıkıntıyla. “Torak olacak.”

“Ya da daha kötüsü,” diye ekledi Beldin. “Bir elinde Taş, diğer elinde Sardion olacak. Var olan her şeye hükmü geçecek; üstelik iyi kalpli bir Tanrı olacağını da zannetmiyorum.”

“Zandramas’ı durdurmamız gerek!” diye bağırdı Ce’Nedra. “Bunun olmasına izin veremeyiz!”

“Zaten genel olarak aklımızda olan da sanırım bu Haşmetmeapları,” dedi Sadi, Ce’Nedra’ya.

“Başka ne diyordu baba?” diye sordu Polgara.

“Zandramas hakkında, biraz üstü kapalı bir şeyler söylüyordu. Her nedense vücudu zamanla bir çeşit ışık tarafından zapt edilecekmiş. Onu Selda’ya taşıyan kaptan elini görmüş ve derisinin altında hareket eden ışıklar olduğunu söyledi. *Vahiyde,* de bunun olacağı söyleniyordu.”

“Bunun anlamı ne?” diye sordu Durnik.

“En ufak bir fikrim bile yok,” diye itiraf etti Belgarath. Garion’a bakarak, parmaklarını hafifçe oynattı. *-Ce’Nedra’ya, kitabın onun hakkında yazdıklarını söylememize gerek yok bence, sen ne dersin?-*

Garion başını salladı.

“Her neyse, Kell’e gitmemiz gerekiyor.”

“Kell mi?” Polgara’nın sesi hayret yüklü çıkmıştı. “Ne için?”

“Aradığımız yerin nerede olduğu, kâhinlerin orada tuttukları *Akaid-i Mallorya*’da yazılı. Eğer Kell’e gidersek, bu randevu yerine Zandramas’tan önce varabiliriz.”

“Bu hoş bir değişiklik sayılabilir,” dedi İpek. “Onun peşinden sürüklenmekten biraz bıkmaya başlamıştım.”

“Ama izini kaybedeceğiz,” diye karşı çıktı Ce’Nedra.

“Küçük kızım,” dedi Beldin ona sertçe, “eğer Zandramas’ın nereye gittiğini bilirsek, onun peşinden gitmemize *ihtiyaç* kalmaz. Doğrudan Artık Olmayan Yer’e giderek, onun da gelmesini bekleriz.”

Polgara kolunu, korurcasına Ce’Nedra’nın omzuna iyice doladı. “Ona karşı daha kibar ol amca. Arşidükün evinde seni öpecek kadar cesaret göstermişti ve bana kalırsa bu onun algılama yeteneğini dumura uğratmıştır.”

“Çok komik Pol.” Çirkin kambur kendini sandalyesine bırakarak koltuk altını hararetle kaşımaya başladı.

“Başka bir şey var mıydı baba?” diye sordu Polgara.

“Torak Garion’a bir şeyler yazmış,” diye cevap verdi Belgarath. “Oldukça kasvetliydi ama galiba o bile eğer Zandramas başarılı olursa, olacakların ne kadar kötü olacağını biliyormuş. Garion’a ne pahasına olursa olsun Zandramas’ı durdurmasını söylemiş.”

“Bunu zaten yapacaktım,” dedi Garion sessizce. “Torak’tan akıl

alamaya ihtiyacım yoktu.”

“Peldane’de neyle karşılaşacağız?” diye sordu Belgarath, İpek’e.

“Voresbo ile Rengel’de karşılaştıklarımızın çoğuyla tahminim.”

“Kell’e en hızlı hangi yolla gidilir?” diye sordu Durnik.

“Kell, Likandiya’da,” diye cevap verdi İpek, “buraya en kısa yol da tam Peldane ile Darshiva’nın göbeğinden ve ardından da dağlardan geçer.”

“Peki ya Gandahar?” diye sordu Sadi. “Eğer güneye yelken açıp oradan geçersek bütün bu tatsızlıklardan kurtulmuş oluruz.” Her nedense Sadi pantolon ve kemerli tüniğiyle biraz tuhaf duruyordu. Yanardönerli cüppesini çıkarır çıkarmaz, bir hadımağasmdan çok sıradan bir adama benzemişti. Ama kafası daha yeni tıraş olmuştu.

İpek başını salladı. “Gandahar tamamen balta girmemiş ormanlarla kaplı Sadi,” dedi. “İlerlemek için durmadan ağaçları biçmen gerekir.”

“Balta girmemiş ormanlar o kadar kötü sayılmaz Kheldar.”

“Eğer acelen varsa, öyledirler.”

“Senin şu askerlerini çağırtamaz mısın?” diye sordu Kadife.

“Sanırım bu mümkün,” diye cevapladı İpek, “ama pek bir faydaları olacağını zannetmiyorum. Vetter, Darshiva’nın Grolimler ve Zandramas’ın askerleriyle kaynadığını, Peldane’nin ise yıllardır büyük bir keşmekeş içinde olduğunu söyledi. Askerlerim iyidir ama o kadar iyi değil.” Belgarath’a baktı. “Korkarım senin kürküne biraz daha diken takılacak yaşlı dostum.”

“Yani izi bırakıp,” diye sordu Garion, “dosdoğru Kell’e mi yollanacağız?”

Belgarath kulak memelerinden birini çekiştiriyordu. “Zaten izlediğimiz yolun da Kell’e doğru yönleneceği konusunda ciddi kuşkularım var,” dedi. “Zandramas da *Ashaba Vahiyleri*’ni okudu biliyorsunuz; o da Kell’in aradığı bilgiye ulaşabileceği tek yer olduğunu biliyor.”

“Cyradis onun *Akaid*’e bakmasına izin verir mi peki?” diye sordu Durnik.

“Herhalde. Cyradis tarafsızdır, büyük ihtimalle taraf tutmaz.”

Garion ayağa kalktı. “Ben güverteye çıksam iyi olacak dede,” dedi. “Biraz düşünmem gerekiyor; deniz havası kafamın dağılmasını sağlıyor.”

Melcena’nın ışıkları arkalarında alçakta, ufukta kırpışıp duruyordu; mehtap ise denizin yüzeyinde gümüşsü bir yol çizmişti.

Geminin kaptanı kıç güvertesinde dümendeydi; elleri sabit ve kendinden emindi.

“Geceleri, ne tarafa doğru gittiğini anlamak biraz zor olmuyor mu?” diye sordu Garion kaptana.

“Hiç olmuyor,” diye cevapladı kaptan. Gece göğünü işaret etti. “Mevsimler gelir geçer ama yıldızlar hiç değişmez.”

“Eh,” dedi Garion, “en azından öyle olmasını dileyebiliriz sanırım.” Sonra geminin pruvasında durmak için ilerledi.

Melcena ile ana kara arasındaki boğazdan esen gece meltemi kararsızdı; yelkenler önce şişiyor, sonra sarkıyor ve pat pat sesleri cenaze davulları gibi çıkıyordu. Bu ses tam Garion’un haleti ruhiyesine uyuyordu. Uzun bir süre düğümlü bir halatın ucuyla oynayarak öylece durup mehtabın dokunduğu dalgaları seyretti; etrafındaki görüntüleri, sesleri ve kokuları öylece zihnine kaydediyor, düşünmüyordu.

Orada olduğunu biliyordu. Bu bilgi, çocukluğundan beri tanıdığı kokudan değil, daha çok varlığının o sakin hissinden kaynaklanıyordu. Kendini garip bir şekilde soyutlayarak hatıralarını yokladı. Sanki her zaman, teyzesinin tam olarak nerede olduğunu bilirdi. Unutulmuş bir kasabada, bilmediği bir odada, gecenin en karanlık zamanında uykusundan kalkarak, hiç şaşmadan onun yerini işaret ederdi. Geminin kaptanı gökyüzündeki yıldızlarla yolunu buluyordu ama Garion’a bütün hayatı boyunca yol gösteren yıldız gecenin kadife koynundaki uzak bir pırıltı değildi. Çok daha yakın, çok daha sabit bir şeydi.

“Canını sıkan nedir Garion?” diye sordu teyzesi, elini nazikçe Garion’un omzuna koyarak.

“Sesini duyabiliyordum Pol Teyze - Torak’ın sesini. Daha ben doğmadan binlerce sene evvel bile benden nefret ediyormuş. Adımı bile biliyormuş.”

“Garion,” dedi teyzesi sükûnetle, “daha şuradaki şu ay boşluktan dönüp gelmeden önce bütün kainat senin adını biliyordu. Zamanın başlangıcından beri takım yıldızlar bekliyordu seni.”

“Ben beklemelerini istemedim Pol Teyze.”

“Bizlere bu tür şeylerin hükmü tanınmamıştır Garion. Yapılması gereken bazı şeyler vardır, bazı kişiler bunları yapmaya mecburdur. Bu kadar basit.”

Hüzünle teyzesinin kusursuz yüzüne gülümseyerek, alnındaki kar gibi beyaz saç tutamına kibarca dokundu. Sonra, hayatında son

kez, minicikliğinden beri dudaklarından düşürmediği soruyu sordu. “Neden ben Pol Teyze? Neden ben?”

“Bu konularda güvenebileceğin başka birini düşünebiliyor musun Garion?”

Böyle bir soruya karşı pek hazırlıklı değildi. Yüzünde tüm yalınlığıyla patladı. Artık sonunda, tamamen anlamıştı. “Hayır,” diye çekti içini, “düşünemiyorum. Gerçi yine de biraz haksızlıkmış gibi geliyor. Bana soran bile olmadı.”

“Bana da Garion,” diye cevap verdi teyzesi. “Ama bize sorulmasına da gerek yoktu, değil mi? Yapmamız gereken şeyin bilgisi bizimle birlikte doğuyor.” Garion’a sarılarak, onu iyice kendine doğru çekti. “Seninle gerçekten gurur duyuyorum Garion,” dedi.

Garion biraz hoşnutsuzca güldü. “Sanırım çok da fena çıkmadım,” diye itiraf etti. “En azından ayakkabılarımı doğru ayağıma giyebiliyorum.”

“Üstelik bunu sana izah etmem ne kadar uzun zamanımı aldı, tahmin bile edemezsin,” diye cevap verdi teyzesi hafif bir kahkahayla. “Çok iyi bir çocuktun Garion, ama hiç söz dinlemezdin. Rundorig bile dinliyordu. Genellikle anlamıyordu ama en azından dinliyordu.”

“Bazen onu özlüyorum. Onu, Doroon’u, Zubrette’yi.” Garion duraksadı. “Evlendiler mi acaba? Rundorig ile Zubrette yani?”

“A, evet. Yıllar, yıllar önce; Zubrette gırtlağına kadar çocuğa batmış - beş tane falan var galiba. Her güz haber alırdım; son bebeğini de doğurtmak için Faldor’un Çiftiiği’ne gitmek zorunda kalacağım.”

“Gerçekten onu doğurttun mu?” Garion şaşırıp kalmıştı.

“Bir başkasının bunu yapmasına asla müsaade edemezdim. Zubrette ile birçok konuda farklı düşünürdük ama hâlâ onu çok severim.”

“Mutlu mu?”

“Sanırım evet, mutlu. Rundorig’i idare etmek kolaydır; ayrıca kendisini oyalayacak o kadar da çocuğu var.” Garion’u tartarcasına baktı. “Şimdi birazcık açıldın mı?” diye sordu.

“Kendimi daha iyi hissediyorum,” diye cevap verdi Garion. “Sen yakınımda olunca her zaman kendimi daha iyi hissediyorum.”

“Güzel.”

Garion’un aklına bir şey geldi. “Dedem, *Akaid*’de Ce’Nedra

hakkında neler yazdığını sana söyleme fırsatını buldu mu?"

"Evet," dedi Polgara. "Ona göz kulak olacağım. Haydi şimdi aşağıya inelim, ne dersin? Önümüzdeki birkaç hafta hareketli olabilir o yüzden elimizde fırsat varken, uyuyabildiğimiz kadar uyuyalım."

Peldane kıyısı aynı Kaptan Kadian'ın söylediği gibi sis içindeydi ama Selda surlarında yanan işaret ateşleri onlara yol gösteriyordu; kaptan sonunda Kadian'ın şemasında işaretli olan yerin yakınlarına geldiğini tahmin edinceye kadar bu işaretler sayesinde sahil boyunca yönlerini rahatça bulmuşlardı.

"Buranın bir mil kadar güneyinde bir balıkçı köyü var Asaletmeapları," diye bilgi verdi kaptan İpek'e. "Şu anda, bölgedeki kargaşa nedeniyle terk edilmiş durumda ama orada bir iskele var - ya da en azından bu sahilden son geçtiğimde vardı. Atlarımızı orada indirebiliriz."

"Mükemmel, kaptan," diye cevapladı İpek.

Sonunda terk edilmiş köye ve titrek görünüşlü iskelesine varıncaya kadar sisin içinde sessiz ve yavaş süzüldüler. Chretienne sahile varır varmaz Garion hemen onu eyerleyerek, Demirpençe'nin kılıcını eyer kayışına yerleştirip sahil boyunca yavaşça geriye doğru sürdü. Bir buçuk mil kadar gitmişti ki o tanıdık çekişi hissetti. Tekrar dönerek, geri gitti.

Diğerleri de atlarını eyerlemiş, sisle örtülmüş balıkçı köyünün kıyısına kadar götürmüşlerdi. Kırmızı ve yeşil fenerleriyle iskele ve sancak tarafı belli olan, geminin cıvadrasına ata biner gibi oturmuş, diğer gemileri uyarıp uzaklaştırmak için acıklı bir sis borusu öttüren yalnız gemicisiyle sisler içinde bir gölge gibi ilerleyen gemileri yavaşça denize doğru açılıyordu.

Garion attan inerek, iri gri aygırını diğerlerinin bekledikleri yöne doğru götürdü.

"Buldun mu?" diye sordu Ce'Nedra merakla, kısık, cılız bir sesle. Garion sisin, insanların nedense hep alçak sesle konuşmasına neden olduğunu fark etmişti.

"Evet," diye cevap verdi. Sonra dedesine baktı. "Ee?" diye sordu. "İzi boş verip Kell'e en kestirme yolu mu seçeceğiz, ne yapacağız?"

Belgarath sakalını kaşıdıktan sonra önce Beldin'e, sonra Polgara'ya baktı. "Siz ne düşünüyorsunuz," diye sordu onlara.

"İz, kıtanın içlerine doğru gidiyordu, değil mi?" diye sordu Beldin Garion'a.

Garion başıyla onayladı.

“O halde, henüz bir karar vermemize gerek yok,” dedi kambur. “Zandramas da bizim gitmek istediğimiz yöne gittiği sürece, onu izlemeye devam edebiliriz. Daha sonra yönünü değiştirirse, o zaman bir karara varırız.”

“Bu kulağa mantıklı geliyor baba,” diye kabul etti Polgara.

“Pekâlâ, o halde bu taraftan gideceğiz.” Yaşlı adam etrafına bakındı. “Bu sis de en az karanlık kadar bizi gizler. Haydi, izi bulalım; sonra Garion, Pol ve ben önden gidip izcilik yaparız.” Gözlerini kısarak kasvetli gökyüzüne baktı. “Aranızda zamanı tahmin edebilen var mı?”

“Akşamüstünün ortaları Belgarath,” dedi Durnik, Toth ile bir an fikir alışverişinde bulunduktan sonra.

“Haydi o halde, gidip Zandramas’ın hangi tarafa gittiğine bakalım.”

Kumsal boyunca atlarını sürerek sonunda Garion’un kılıcının, elinde yan yatarak kıtanın içlerini işaret ettiği yere varıncaya kadar Chretienne’nin izlerini takip ettiler.

“Arayı biraz kapatabiliriz,” diye dikkat çekti Sadi.

“Neden?” diye sordu İpek ona.

“O, sahile küçük bir kayıkla çıkmıştı,” diye cevap verdi hadımağası, “yani atları yoktu.”

“Bu onun için pek bir sorun sayılmaz Sadi,” diye açıkladı Polgara. “O bir Grolim; emrindekilerle uzun mesafeler ötesinden de konuşabilir. Eminim ayağı karaya değdikten sonraki bir saat içinde at sırtına atlamıştır.”

Hadımağası içini çekti. “Zaman zaman bunu unutuyorum,” diye itiraf etti. “Bizim böyle bir avantaja sahip olmamız son derece münasip, ama karşı taraf da aynı şeye sahip olunca, o kadar münasip olmuyor.”

Belgarath atından aşağı atladı. “Haydi gel Garion. Sen de Pol. Başlasak fena olmayacak.” Durnik’e bakarak, “Birbirimizle irtibat halinde kalalım,” dedi demirciye. “Bu sis insanı çok kandırır.”

“Doğru,” diye kabul etti Durnik.

Garion Polgara’nın kolundan tutarak onun yumuşak kumda ilerlemesine yardım edip, denizin en çok yükseldiği yere taşıdığı süprüntülere doğru dedesini izledi.

“Burası tamamdır,” diye karar verdi yaşlı adam. “Haydi burada değişelim; sonra Garion ile ben önden gideriz. Pol, diğerlerini

gözünden ayırmamaya çalış. Yoldan ayrılmalarını istemiyorum.”

“Peki baba,” dedi Pol, titreşip değişmeye başlarken.

Garion zihninde sureti şekillendirdikten sonra iradesini topladı ve bir kez daha o acayip erime hissini yaşadı. Her zamanki gibi kendisine dikkatle baktı. Bir keresinde değişimi aceleyle yapmış ve kuyruğunu unutmuştu. Kuyruk, iki ayaklı bir hayvan için pek bir şey ifade etmeyebilir ama dört ayaklı bir hayvan için kesinlikle mecburidir.

“Kendi kendini seyretmeyi bırak artık,” dediğini duydu Belgarath’ın sesinin, aklının sessizliğinde. “Yapacak işimiz var.”

“Her şeyim yerli yerinde mi diye bir bakıyordum dede.”

“Haydi gidelim. Siste pek fazla bir şey göremezsin o yüzden burnunu kullan.”

Polgara denizin sürükleyip getirdiği bir kütükten çıkan kemik beyazı bir dalın üzerine ağırbaşlılıkla tünemişti. Kanca gagasıyla kar gibi beyaz tüylerini titizlikle düzeltiyordu.

Belgarath ile Garion denizin sürükleyip getirmiş olduğu süprüntülerin üzerinden hiç zahmet çekmeden atlayarak, iri adımlarla sisin içine daldılar. “Islak bir gün olacak,” diye dikkat çekti Garion sessizce koca, gümüş rengi kurdun yanında koşarken.

“Kürkün erimez.”

“Biliyorum ama patilerim ıslanınca üşüyor.”

“Söyleyelim Durnik sana minik çizmecikler yapsın.”

“Bu kesinlikle saçma bir şey olurdu dede,” dedi Garion darılarak. Daha yeni dönüşmüş olduğu halde, kurtların o muazzam terbiye ve edeplilik hissi şuuruna etki etmeye başlamıştı bile.

“Tam önümüzde insanlar var,” dedi Belgarath, havayı koklayarak. “Teyzene söyle.”

Ayrılarak yüksek, sisle ıslanmış bataklık otları arasında ilerlediler. “Pol Teyze.” Garion bu sözleri, etrafındaki sisli sessizliğe saldı.

“Efendim canım?”

“Durnik ile diğerlerine dizginlerine asılmalarını söyle. İleride yabancılar var.”

“Pekâlâ Garion. Dikkatli ol.”

Garion, ıslak otların üzerinde iyice yere yapışarak, her patisini dikkatle atmaya başladı.

“Kalkacak mı acaba?” diye duydu solunda bir yerlerde birinin

huzursuzca sorduğunu.

“Yerli halk, bahar aylarında buraların hep böyle sisli olduğunu söylüyor,” diye cevap verdi başka bir ses.

“Baharda değiliz.”

“Burada bahar var. Çizginin güneyindeyiz. Mevsimler tersine döndü.”

“Bu salakça bir şey.”

“Bu benim fikrim değildi. Eğer bir şikâyet dilekçesi vermek istiyorsan, Tanrılara başvur.”

Uzun bir sessizlik oldu. “Tazılar daha bir şey bulmadılar mı?” diye sordu ilk ses.

“Üç gün sonra izleri koklamak kolay olmuyor -Tazılar için bile— ayrıca sisin nemi de işlerini kolaylaştırmıyor.”

Garion dondu. “Dede!” diye fırlattı düşüncesini sise.

“Bağırma.”

“Tam önümde konuşan iki adam var. Yanlarında Tazılardan var. Bana kalırsa onlar da izi bulmaya çalışıyorlar.”

“Pol.” İhtiyar adamın düşüncesi sanki bir kırbaç gibi şakladı. “Buraya gel.”

“Peki baba.”

Daha birkaç dakika ya geçmiş, ya geçmemişti ama onlara saatler gibi gelmişti. Sonra Garion, önlerindeki kasvetli sisten, yumuşak kanatların tek bir kanat çırpış sesini duydu.

“Sol tarafta bazı adamlar var,” diye bildirdi Belgarath’ın sesi. “Grolim olabilirler. Bir bak bakalım ama dikkatli ol.”

“Pekâlâ,” diye cevap verdi güzel büyücü. Siste başka bir kanat sesi duyuldu. Yine bitmek bilmeyen bir bekleyiş başladı.

Sonra sesi oldukça net bir şekilde geldi Pol’ün. “Haklısın baba,” dedi. “Bunlar Chandim.”

Sessizlik içinden bir küfür mırıltısı duyuldu. “Urvon,” dedi Belgarath’ın sesi.

“Muhtemelen yanında da Nahaz,” diye ekledi Polgara.

“Bu, durumu biraz daha karmaşık hale sokuyor,” dedi ihtiyar adam. “Haydi dönüp diğerleriyle konuşalım. Belki de kararımızı Beldin’in tahmininden önce vermemiz gerekecek.”

ONUNCU BÖLÜM

KUMSALDA, denizin sürükleyip getirdiği süprüntüleri bıraktığı yerin az ilerisinde toplandılar. Akşam bu puslu sahile yavaşça çökerken sis de belli belirsizce beyazdan griye dönüyordu.

"Tamam o halde," dedi Beldin, Belgarath önlerinde onları bekleyenleri anlatınca. "Eğer Chandimler ile Tazılar yola dökülmüş, bizim gibi Zandramas'ın izini kokluyorsa eninde sonunda onlarla karşılaşacağız demektir."

"Daha önce onlarla başa çıkmıştık," diye karşı çıktı İpek.

"Hiç kuşkun olmasın," diye cevap verdi Beldin, "ama eğer mecbur değilsek neden böyle bir şeyi göze alalım? Artık Zandramas'ın izi bizim için o kadar önemli değil. Şu anda bizim için gerçekten zaruri olan şey Kell'e varmamız."

Belgarath bir aşağı bir yukarı yürüyüp duruyordu. "Beldin haklı," dedi. "Artık pek önemi kalmayan bir konuda kendimizi tehlikeye atmanın âlemi yok."

"Ama çok yaklaştık," diye karşı çıktı Ce'Nedra.

"Eğer sürekli önümüze Chandimler -ve Tazıları- çıkacak olursa, yakınlığımızı o kadar da *koruyamayız"* diye açıkladı Beldin ona.

Sadi üzerine, batılıların giydiği tarzda bir yolculuk pelerini giymiş, sisin neminden korunmak için de kukuletasını başına iyice çekmişti. Tıraşlı kafasının örtülmüş olması, görüntüsünü garip bir şekilde değiştiriyordu. "Zandramas Chandimlerin peşinde olduğunu öğrenince ne yapar sizce?" diye sordu.

"Eline geçirebildiği bütün Grolimleri ve askerleri onların yolu

üzerine bırakır," diye cevap verdi Polgara.

"Onlar da bununla başa çıkabilmek için daha fazla güç getireceklerdir, öyle değil mi?"

"Mantıken öyle olması gerekiyor," diye kabul etti Durnik.

"Bu da, sonunda dananın kuyruğunun kopacağını gösteriyor, sizce de öyle değil mi - yani her iki taraf da büyük karşılaşma için özellikle burayı seçmemiş olsa bile."

"Nereye varmaya çalışıyorsun Sadi?" diye sordu İpek.

"Eğer Urvon ile Zandramas dikkatlerini birbirlerine veriyorlarsa, bizi pek umursamayacaklardır, öyle değil mi? Bizim de bütün yapmamız gereken bu yöreden ayrılıp, önümüze pek bir şey çıkmadan doğrudan Kell'in yolunu tutmak."

"Güneyimizde ne var?" diye sordu Beldin, İpek'e.

"Pek önemli bir şey yok." İpek omzunu silkti. "En azından Gandahar'a varıncaya kadar."

Beldin başıyla onayladı. "Ama tam kuzeyimizde bir şehir var, değil mi?"

"Selda," diye cevap verdi İpek.

"Muhtemelen Urvon şimdiden oradadır, ama eğer biz güneye gidersek, ondan kurtulmuş oluruz - Zandramas'tan da. Sadi haklı. Birbirleriyle o kadar meşgul olacaklar ki bize bakacak zamanları kalmayacak."

"Bir şey eklemek isteyen var mı?" diye sordu Belgarath onlara.

"Bir ateşe ne dersiniz?" dedi Durnik.

"Anlayamadım."

"Etrafımızda bu kadar sis var," diye açıkladı Durnik, "gece de yaklaşıyor. Chandimler orada önümüzdeler; onların yanından sıvışabilmek için dikkatlerini çekecek bir şeye ihtiyacımız var. Sahilin üst tarafı denizin sürüklediği kütüklerle dolu. Sisli bir gecede yakılan bir meydan ateşi bütün gökyüzünü aydınlatabilir. Millerce öteden görebilirsiniz. Birkaç ateş yakarsak, Chandimler arkalarında önemli bir şeylerin olup bittiğini zannedip, neler olduğuna bakmak için koşup buraya gelebilirler. Yollarını açsak fena olmayacak."

Beldin sırıtarak yamru yumru elini demircinin sırtına indirdi. "Güzel bir seçim yapmışsın Pol," diye kıkırdadı. "Gerçekten ender bulunacak bir herif bu."

"Öyle," diye mırıldandı Polgara. "Bunu hemen anlamıştım zaten."

Kumsal boyunca ilerleyerek terk edilmiş balıkçı köyüne gittiler. “Benim yapmamı ister misin dede?” diye teklifte bulundu Garion. “Yani sürüklenerek gelmiş şu tahtaları tutuşturmamı?”

“Hayır,” diye cevapladı ihtiyar adam, “ben hallederim. Sen, Pol ile birlikte diğerlerini tam su kıyısından götür. Ben hemen size yetişirim.”

“Bunları ister misin?” diye sordu Durnik, ihtiyar adama çakmak taşı ile kavını uzatarak.

Belgarath başını salladı. “Öbür türlü yapacağım,” dedi. “Chandimlere seyredecek bir ateşin yanı sıra, dinleyecekleri bir gürültü de çıkartmak istiyorum. Bu onların tek bir noktaya toplamış oldukları dikkatlerini iyice bir dağıtır.” İri adımlarla sisin içine, kıyıya doğru ilerledi.

“Haydi Garion,” dedi Polgara, pelerininin kukuletasını geri iterek. “Yine önden izciliğe başlayacağız. Hızlı olmamızda yarar var.”

İkisi birlikte sahilde biraz ilerledikten sonra bir kez daha dönüşümlerini gerçekleştirdiler. “Aklını da kulakların ve bumun kadar tetikte tut,” diye talimat verdi Polgara’nın sesi sessizce. “Bu siste Chandimler muhtemelen gözlerinden çok düşünceleriyle etrafı gözlüyorlardır.”

“Peki Pol Teyze,” diye cevapladı genç kral, kumsalın üst kısmına doğru iri adımlarla sallanarak koşarken. Patilerinin altındaki kum, otlardan veya çimlerden farklıydı. Patilerinin altında kayıyor ve onu biraz yavaşlatıyordu. Kumda koşmaktan hoşlanmadığı kararma vardı. Birkaç mil, önlerine hiçbir şey çıkmadan koştular; sonra arkasından insanı hayrete düşüren tarzda şiddetli bir irade dalgasının geldiğini duydu ve hissetti. Olduğu yere sinerek omzundan geriye baktı. Sis, isli kavuniçi rengiyle aydınlanmıştı. Neredeyse bir patlama gibi duyulan bir dalgalanma, arkasından bir tane, bir tane daha oldu.

“Çok sıradan, baba,” dediğini duydu Polgara’nın hoşnutsuzca. “Neden bu kadar gösterişe kaçıyorsun?”

“Beni duymalarını istedim, o kadar,” diye cevap verdi ihtiyar adam.

“Muhtemelen Mal Zeth’ten bile duymuşlardır seni. Artık geliyor musun?”

“Önce birkaç ateş daha yakayım. Chandimlerin dikkat yelpazesi oldukça dardır. Ayrıca duman Tazıların koku alma duyularını

şaşırtabilir.”

Birkaç patlama daha duyuldu.

“Bu kadarı yeter herhalde.” Belgarath’ın düşüncesinde kendinden memnun bir tını vardı.

Yirmi dakika kadar sonra, gümüş renkli iri kurt sisin içinden bir hayalet gibi çıkıp geldi. “Hah, işte buradasınız,” dedi Belgarath Garion’a, kurt usulünce. “Biraz yayılalım ve yolumuza devam edelim. Durnik ile diğerleri tam arkamızda.”

“Chandimler neler olup bittiğine bakmak için sahile döndüler mi?”

“Tabii ki.” Belgarath’ın dili, kurtça bir tebessümle dışarı sarktı. “Meraklandıklarına şüphe yok. Sayıları da az buz değildi. Haydi, gidelim mi?”

Bir saat kadar daha ilerlemişlerdi ki Garion’un burnu, önlerinden bir yerlerden gelen bir at ile binicisinin kokusunu aldı. Sis içinde, adamın yerini tam olarak saptayıncaya kadar ileri geri iri adımlarla sıçrayarak gezindi.

Bu, Belgarath’ın ateşlemiş olduğu göğe yükselen yangına, kuzeye doğru dörtnala giden tek başına bir Tapınak Muhafızıydı. Garion korkutucu bir şekilde hırlayarak adama doğru koştu. Muhafızın atı panik içinde kişneyip, arka ayakları üzerinde gerileyerek, şaşıran binicisini denizin sürükleyerek yığdığı, ağarmış süprüntülerin üzerine attı. At kaçtı; yarı yarıya kuma gömülmüş beyaz kütüklere ve dallara takılan Muhafız inledi.

“Bir sorun mu var?” diye geldi Belgarath’ın düşüncesi sisin içinden.

“Bir Muhafız,” diye cevap verdi Garion. “Atından düştü. Bir yerini kırmış olabilir.”

“Yalnız mıydı?”

“Evet dede. Sen neredesin?”

“Senin hemen önünde bir yerlerde. Burada bir orman var. Bence batıya dönmek için oldukça uygun bir yer. Gandahar’a kadar inmek zorunda olduğumuzu zannetmiyorum.”

“Pol Teyze’nin bu haberi Durnik’e iletmesini söyleyeyim.”

Orman oldukça genişti ve ağaçların altında çok fazla çalı çırpı yoktu. Bir ara, Garion sisli karanlık içinde, bir kamp ateşinin hâlâ parlamakta olan korlarının yanından geçti. Ama kamp terk edilmişti ve burada her kimler vardıysa, aceleyle ayrıldıklarına dair işaretler vardı. Orman zeminindeki ters yüz olmuş toprak, buradakilerin

sahildeki yangına doğru dörtnala gittiklerini gösteriyordu.

Garion koşmaya devam etti.

Ormanın kıyısında, hafif bir esinti bir köpeğe ait pis ve keskin bir koku getirdi burnuna. Garion durdu. “Dede,” diye yolladı düşüncesini acilen, “biraz önümde köpek kokusu aldım.”

“Tek bir tane mi?”

“Galiba.” Kulaklarım ve burnunu dört açarak ileri doğru süzülmeye başladı. “Tek bir tanesinin kokusunu alabiliyorum,” diye bildirdi.

“Yerinden kımıldama. Hemen geliyorum.”

Garion arka ayakları üzerine çökerek bekledi. Biraz sonra gümüş renkli kurt ona katılmıştı.

“Hiç hareket ediyor mu?” diye sordu Belgarath.

“Hayır dede. Bir yerde oturuyor sanki. Acaba etrafından dolanabilir miyiz?”

“Biz dolanabiliriz ama Durnik ile diğerlerinin bunu becerebileceklerini sanmam. Tazılar da en az kurtlar kadar iyi duyarlar ve koku alırlar.”

“Onu korkutup kaçırabilir miyiz?”

“Zannetmem. Bizden daha büyük. Korkutup kaçırtsak bile gidip yardım getirir - ensemizde bir sürü Tazının olması hiç işimize gelmez. Onu öldürmek zorundayız.”

“Dede!” Garion’un nefesi kesilir gibi oldu. Her nedense, bile bile bir başka köpeği öldürmek onu çok sarsmıştı.

“Biliyorum,” diye kabul etti Belgarath. “Bu fikir çok tiksindirici ama başka şansımız yok. Bu bölgeden çıkmamızı engelleyecek şekilde yolumuzu tıkıyor; gün ışıdığında buradan uzaklaşmış olmamız gerekiyor. Şimdi beni iyi dinle. Tazılar büyüktür ama o kadar çevik olmazlar. Özellikle aceleyle dönerken pek başarılı sayılmazlar. Ben onunla yüzleşeceğim. Sen arkadan dolan ve arka ayaklarına dal. Nasıl yapacağını biliyor musun?”

Bu bilgi, kurtlarda içgüdüseldir; Garion tam olarak neler yapacağını biliyor olmasına neredeyse şaşırmıştı. “Evet,” diye cevapladı. Kurtların konuşma yeteneği duygusal alanıyla sınırlıdır; o yüzden Garion birazdan gerçekleşecek olan karşılaşmanın kendisini ne kadar rahatsız ettiğini belirtemedi.

“Pekâlâ,” diye devam etti Belgarath, “sen arka ayaklarında, dizlerinin arkasındaki kirişleri kopartınca, onun seni ısırabileceği menzilden hemen uzaklaş. Dönüp sana saldırmaya çalışacaktır. Bu

içgüdüsel bir şeydir o yüzden kendini durduramaz. İşte tam o anda ben gırtlağına çökeceğim."

Planın bu kadar inceden inceye düşülmüş olması Garion'u ürpertti. Belgarath bir dövüş önermiyor, soğukkanlı bir cinayet planı anlatıyordu. "Haydi, şu işi bitirelim dede," dedi Garion mutsuzca.

"Sızlanma Garion," diye geldi Belgarath'ın düşünceleri. "Seni duyacak."

"Bundan hiç hoşlanmıyorum," diye karşılık verdi düşüncesiyle Garion.

"Ben de, ama yapabileceğimiz tek şey bu. Haydi gidelim."

Tazının kokusu burunlarında gittikçe keskinleşirken onlar sisle kararmış ağaç gövdeleri arasından süründüler. Bu hoş bir koku değildi; köpekler leş yedikleri halde, kurtlar yemez. Sonra Garion Tazının, ağaçların kıyısından devam eden sisin önündeki karaltısını gördü. Belgarath da, aradıkları kurbanı gördüğünü belirtmek için duraksadı. Sonra iki kurt ayrılarak avcıların ağır, kararlı adımlarıyla, patilerini ormanın nemli ve verimli toprağına dikkatle ve sessizce yerleştirerek, hareket etti.

İnsanı şaşırtacak kadar kısa bir sürede olup bitmişti. Tazı tek bir kez, Garion arka ayaklarındaki kirişleri dişleriyle parçalayınca bağırmıştı; ama bağırtısı Belgarath'ın dişleri boğazında kapanınca korkunç, sinir bozucu bir fokurtu sesine dönüşmüştü. Ön ayakları çırpınarak toprağı eşeleyen devasa siyah beden birkaç kez seyirdi. Titredikten sonra, gevşedi. Ölü Tazı garip bir şekilde bulanıklaştı; sonra önlerinde yerde yatan, boğazı parçalanmış bir Grolim olmuştu.

"Bunu yapabildiklerini bilmiyordum," dedi Garion, içinin kalkmasına zor mani olarak.

"Bazen yaparlar." Sonra Belgarath düşüncesini yolladı. "Artık açık Pol. Durnik'e diğerlerini getirmesini söyle."

Şafak, sise garip bir yanardönerlik verirken yıkıntı halindeki bir köye sığındılar. Bir zamanlar köyün etrafında bir çeşit sur olduğu belliydi, bir kısmı hâlâ ayaktaydı. Evler taştan inşa edilmişti. Bazısı iyi kötü sağlam duruyordu - çatıları hariç. Diğerleri dar sokaklara doğru yıkılmıştı. Bu paramparça yıkıntıdan yer yer dumanlar tütüyordu.

"Bir ateş yakmayı göze alabiliriz herhalde," diye önerdi Durnik, dumana bakarak.

Polgara etrafa göz attı. “Sıcak bir kahvaltının kimseye zararı olmaz,” diye kabul etti. “Bir daha böyle bir fırsat yakalayıncaya kadar uzun bir zaman geçebilir. Orası iyi, galiba,” diye ekledi, “şu evden kalan yer.”

“Biraz sonra Durnik,” dedi Belgarath. “Sözlerimize tercüman olmanı istiyorum.” Toth’a baktı. “Sanırım buradan Kell’e nasıl gidileceğini biliyorsundur, değil mi?” diye sordu dev gibi dilsize.

Toth işlenmemiş yün battaniyesini bir omzundan diğerine geçirerek başını evet anlamında salladı.

“Melcena’da Kell’e giriş çıkışın yasaklanmış olduğunu duymuştuk,” diye devam etti ihtiyar adam. “Bizi içeri alacaklar mı?”

Toth o garip hareketlerden biraz daha yaptı.

“Hiçbir sorun çıkmayacağım söylüyor - Cyradis Kell’de olduğu sürece,” diye tercüme etti Durnik. “O, diğer kâhinlere bizi içeri almaları talimatını verecek.”

“O halde Cyradis orada?” diye sordu Belgarath.

El hareketleri daha seriydi.

“Tam olarak anlayamadım,” dedi Durnik arkadaşına.

Toth yine elleriyle bir şeyler yaptı, bu kez daha yavaş.

Durnik kaşlarını çattı. “Bu biraz karmaşık Belgarath,” dedi. “Anlayabildiğim kadarıyla Cyradis’in hem orada olduğunu, ama aynı zamanda olmadığını da söylüyor - hani o zaman Zandramas’ı gördüğümüzde olduğu gibi. Ama aynı zamanda başka birkaç yerde de hem oluyor, hem olmuyor - değişik zamanlarda üstelik.”

“Bu güzel bir numara,” dedi Beldin. “Sana bu diğer zamanlar ve yerler hakkında bir bilgi verdi mi?”

“Hayır. Vermemeyi tercih ediyor.”

“Ama bu insanın merakını gidermiyor,” dedi Beldin. Sakalındaki birkaç çer çöpü temizleyip attıktan sonra gökyüzünü işaret etti. “Bence bu sisin nereye kadar uzandığını bulmamız ve bir kez sisten çıktıktan sonra neyle karşılaşacağımızı öğrenmemiz şart.” Durdu, kollarını açtı, titreşti ve süzülüp uçtu.

Durnik diğerlerinin önünde, harabe halindeki eve doğru yürümeye başladı; İpek ile Sadi yıkılmış köyde dolaşırken ocakta ufak bir ateş yaktı. Kısa bir süre sonra, İpek ile Sadi yanlarında kahverengi bürokrat cüppesi içinde çok zayıf bir Melceneli getirdiler. “Bir mahzende saklanıyordu,” diye bildirdi İpek.

Bürokrat gözle görülür bir şekilde titriyordu, gözleri de deli

gibiydi.

“Adın ne?” diye sordu Belgarath.

Melceneli, sanki hiçbir şey anlamamış gibi ihtiyar adama boş boş baktı.

“Anladığım kadarıyla son günlerde biraz sıkıntılı günleri olmuş,” dedi İpek. “Ondan tek bir kelime bile alamadık.”

“Adamcağızın sinirlerini yatıştıracak bir şey verebilir misin?” diye sordu Belgarath, Sadi’ye.

“Ben de tam bunu teklif edecektim Kadim Kişi.” Sadi kırmızı deri kaplı kutusunu açarak kehribar rengi bir sıvıyla dolu küçük bir şişe çıkardı. Masadan teneke bir kupa alarak içine biraz su doldurdu. Sonra kehribar renkli sıvıdan birkaç damlayı dikkatlice suyun içine damlatarak, çalkaladı. “Haydi bunu içsene?” dedi, titremekte olan Melceneliye kupayı uzatırken.

Adamcağız kupayı minnettarlıkla kapıp, birkaç gürültülü yudumda içip bitirdi.

“Etkisini göstermesi için birkaç dakika tanımak lazım,” dedi Sadi yavaşça, Belgarath’a.

Dehşet içindeki adamı, titremesi geçinceye kadar seyrettiler. “Şimdi kendini biraz daha iyi hissediyor musun dostum?” diye sordu Sadi adama.

“E-evet,” diye cevapladı zayıf adam. Uzun, titrek bir nefes aldı. “Teşekkür ederim,” dedi. “Yiyeceğiniz var mı? Çok açım.”

Polgara adama biraz ekmekle peynir verdi. “Kahvaltıya kadar bu açlığını bastırır,” dedi.

“Teşekkür ederim hanımefendi.” Peynirle ekmeği alarak aç kurtlar gibi yedi.

“Son günlerden başından çok şey geçmiş gibi görünüyor,” dedi İpek.

“Hiçbiri de hoş değildi,” diye açıkladı bürokrat.

“Adım ne demiştin?”

“Nabros. Yollar Dairesi’ndenim.”

“Ne kadar zamandır Peldane’de bulunuyorsun?”

“Ezelden beri gibi geliyor insana ama galiba ancak yirmi yıl kadar oldu.”

“Burada neler oluyor?” diyerek etraftaki yıkıntı halindeki evleri işaret etti sansar suratlı adam.

“Tam bir keşmekeş,” diye cevap verdi Nabros. “Son birkaç yıldır

her şeyde büyük bir değişiklik vardı ama geçen ay Zandramas Peldane'yi istila etti."

"Nasıl yaptı bunu? Onun kıtanın daha batısında bir yerlerde olduğunu duymuştum."

"Ben de. Belki de komutanlarına haber yollamıştır. Birkaç yıldır kimse onu görmüyor."

"Epeyce bilgiye sahip gibi görünüyorsun Nabros," dedi İpek.

Nabros omzunu silkti. "Bunun bürokrasiyle irtibat halinde olmakla bir ilgisi var." Hafifçe tebessüm etti. "Bazen, işten çok dedikodu yaptığımı düşünüyorum."

"Son zamanlarda Zandramas hakkında neler duydun?" diye sordu Belgarath.

"Şey," diye cevap verdi adam, tıraşsız yanağını kaşıyarak, "Selda'daki daireden kaçmadan hemen önce Ticaret Dairesinden bir arkadaşım gelmişti. Hemil'de -Darshiva'nın başkentidir biliyorsunuz- bir çeşit taç giyme töreni yapılacağından söz etmişti. Melcena'dan bir arşidüke Mallorya İmparatoru olarak taç giydireceklerini söylemişti."

"Mallorya'nın zaten bir imparatoru var," diye karşı çıktı Kadife.

"Bence akıllarında olan da buydu. Ticaretten arkadaşım oldukça zeki bir tiptir, bu haberi verdikten sonra akıllarından geçenler hakkında fikir de yürüttü. Kal Zakath yıllardır Cthol Murgos'taydı, Mal Zeth'e yeni döndü. Ordusunun büyük bir kısmı hâlâ batıda ama, o yüzden cepheye büyük sayılarda asker süremez. Arkadaşlarım, Zandramas'ın bu taç giyme merasimini, imparatoru çok hiddetlendirip, aceleyle bir şeyler yapması için düzenlediğini düşünüyor. Tahminimce bu, Zandramas'ın güçlerinin üzerine çullanabilmesi için onu Mal Zeth'ten çıkartmak için bir yem. Eğer onu öldürmeyi başarabilirse Melcena arşidükü gerçekten imparator olacak."

"Bundaki amaç ne?" diye sordu İpek adama.

"Urvon'u duymuşsunuzdur, değil mi?"

"Mürit'i mi?"

"Evet, onu. Yüzyıllardır Mal Yaska'da oturuyordu ama dünyanın bu tarafında olup bitenler sonunda onun da aklını çelerek, yerinden kaldırdı. Bunun nedeni Zandramas, bilmem anlatabiliyor muyum. Zandramas ona karşı alenen bir tehdit. Her neyse, Urvon, muazzam bir ordu toplayarak Karanda'dan yürüdü. Karandlar, ona yardım eden ifritler olduğuna bile inanıyor. O yüzden Zandramas -veya

adamları- imparatorluk tahtını denetlemek zorunda. Zadramas'ın Urvon'un gücüyle başa çıkabilmek için Mallorya ordusunu Cthol Murgos'tan getirtmesi lazım. Yoksa Urvon, Zandramas'ın bütün çalışmalarını bozar." Aniden çenesi düşen bürokrat derin bir ah ettikten sonra başı önüne düşmeye başladı.

"Galiba şimdi uyuyacak," diye mırıldandı Sadi Belgarath'a.

"Olsun," diye cevap verdi yaşlı adam. "Ben istediğimi öğrendim."

"Tam olarak değil," dedi Polgara soğuk bir edayla, başında bulunduğu yemek ateşinden. "Benim de bilmek istediğim birkaç şey var." Yarı çökmüş evin yıkıntılarla dolu zemini üzerinde dikkatle ilerleyerek, bir eliyle hafifçe uyuklamakta olan bürokratın yüzüne dokundu. Adamın gözleri açılıp, ona boş boş bakmaya başladı. "Zandramas hakkında ne kadar şey biliyorsun?" diye sordu adama. "Ben hikâyenin tümünü duymak isterim - eğer biliyorsan. Bu kadar güce nasıl oldu da sahip oldu?"

"Bu uzun bir hikâyedir hanımefendi."

"Zamanımız var."

Zayıf Melceneli gözlerini ovuşturduktan sonra esnemesini bastırdı. "Dur bir bakayım," dedi biraz da kendi kendine, "nereden başlamıştı?" İçini çekti. "Yirmi yıl kadar önce buraya, Peldane'ye gelmiştim. Hem genç, hem de hevesliydim. İlk görev yerimdi ve ben de iyi bir şeyler yapmayı çok arzuluyordum. Aslında Peldane o kadar da kötü bir yer değildir. Tabiatıyla burada Grolimler vardı ama Urvon ve Mal Yaska'dan çok uzaktılar; o yüzden dinlerini pek o kadar ciddiye almıyorlardı. Torak beş yüz yıldır uykudaydı, Urvon ise burada, iç bölgelerde neler olup bittiğini hiç umursamıyordu."

"Ama Darshiva'da durum farklıydı. Başkent Hemil'deki Tapınak' ta bir çeşit hizipleşme olmuş ve bir kan gölüyle son bulmuştu." Hafifçe tebessüm etti. "Bence bu Grolimlerin bıçaklarını doğru dürüst bir iş için kullandıkları nadir zamanlardandı. Bu olayların neticesi, yeni bir başrahibin Tapınak'ın denetimini eline alması olmuştu - Naradas adlı bir adamın."

"Evet," dedi Polgara. "Onun adını duymuştuk."

"Şahsen onu hiç görmedim ama bana anlatıldığına göre çok tuhaf gözleri varmış. Her neyse, bu adamı izleyenler arasında Zandramas isminde genç bir rahibe varmış. Duyduğuma göre o zamanlar on altı yaşlarında, çok güzel bir genç kızmış. Naradas ibadetlerinin eski yöntemlerini yeniden ortaya çıkarmış ve Hemil

Tapınağı kanla yıkanmaya başlamıştı." Ürperdi. "Görünüşe göre bu genç rahibe -ya aşırı bağnazlıktan, ya doğuştan gelen bir zulümden, ya da belki de bunun yeni başrahibin dikkatini çekmenin en iyi yolu olduğunu bildiğinden- Grolimlerin kurban merasimlerine katılmaktan en çok heyecanlananlardan biriymiş. Onun başrahibin dikkatini başka şekillerde de çektiğine dair söylentiler var. *Torak'ın Kitabından,* kurban merasiminin örtünmeden yapılması gerektiğini üstü kapalı bir biçimde söylediği bir bölümü bulup ortaya çıkartmıştı. Zandramas'ın insanı çarpan bir görüntüsü olduğu söylenir; bence kan ile çıplaklığın bir araya gelmesi Naradas'ı tamamen tutuşturmuştu. Kurban merasimi sırasında Tapınak'ın sunak odasında, burada hanımların önünde anlatamayacağım bazı şeylerin olup bittiğini duyuyordum."

"Bence o kısmı atlayabiliriz Nabros," dedi Polgara adama biraz fazla resmi bir tavırla, Eriond'a bakarak.

"Her neyse," diye devam etti Nabros, "bütün Grolimler büyücü olduklarını *iddia* ederler ama anladığım kadarıyla Darshiva'dakiler pek marifetli değillerdi. Naradas birkaç bir şey yapabiliyordu ama onu izleyenlerin çoğu şarlatanlığa başvurmuşlardı - hani biraz el çabukluğu ve bu türden numaralar, anlarsınız ya."

"Her nasılsa, Naradas konumunu sağlamlaştırdıktan kısa bir süre sonra, Torak'ın ölüm haberi ulaştı. Naradas ile astları katıksız bir umutsuzluk içine düştüler ama görünüşe göre Zandramas'a önemli bir şeyler olmuştu. Hemil'deki Tapınak'tan, bir çeşit şaşkınlık içinde çıkmıştı. Ticaret Dairesi'nden arkadaşım o sırada oradaymış ve onu görmüş. Gözlerinin cam gibi olduğunu ve yüzünde insanlık dışı bir coşku ifadesi olduğunu söyledi. Şehrin eteklerine varınca Zandramas üzerindeki kıyafetleri sıyırıp çıkartmış ve çırılçıplak ormana koşturmuş. Hepimiz onun aklını tamamen yitirdiğine ve onu bir daha görmeyeceğimize inanmıştık."

"Gerçi zaman zaman yolcular ona, Likandiya hudutları yakınlarındaki kırlık arazide rastladıklarını haber verirlerdi. Bazen Zandramas onlardan kaçardı; bazen ise onları durdurarak kimsenin anlamadığı bir lisanda onlarla konuşurdu. Gerçi onu hep dinlerlerdi; belki de hâlâ üzerine bir giyecek bulmayı beceremediğinden."

"Sonra birkaç yıl önce bir gün, Hemil kapılarında göründü. Satenden kara bir Grolim cüppesi giyiyordu ve kendine de son derece hâkim görünüyordu. Tapınak'a giderek Naradas'ı aradı. Başrahip, umutsuzluk içinde kendisini tamamen aşırı bir safahata vermişti ama Zandramas ile baş başa konuştuktan sonra yeniden

dine döner gibi olmuştu. O günden sonra Naradas, Zandramas'ın peşinden gitti. Zandramas ne derse yaptı."

"Zandramas Tapınak'ta kısa bir süre geçirdikten sonra Darshiva'da dolaşmaya başladı. İlk başlarda sadece Grolimlerle konuşuyordu ama zamanla dışarı çıkıp sıradan insanlarla da konuşmaya başladı. Onlara hep aynı şeyi söylüyordu - yeni bir Angarak Tanrısının geleceğini. Bir süre sonra yaptıkları Mal Yaska'da duyuldu ve Urvon onu durdurmaları için Darshiva'ya çok güçlü birkaç Grolim yolladı. Kırlarda yaşarken ona neler oldu bilemiyorum ama her ne oldu ise, belli ki onu muazzam bir güçle doldurmuş. Urvon'un Grolimleri onun konuşmasını engellemeye çalışınca onları imha ediverdi."

"İmha mı etti?" diye bağırdı Belgarath hayretle.

"Başka bir şey demek aklıma gelmiyor. Bazılarını ateşlerin içinde kül etti. Bazıları ise bulutsuz bir gökten inen şimşeklerle havaya uçtu. Bir defasında yeri yardı ve beş tanesini bu çukura attı ve sonra onların ardından yeri kapattı. Bu noktadan sonra Urvon onu epeyce ciddiye almaya başladı. Darshiva'ya daha fazla Grolim yollamaya başladı ama o hepsini yok etti. Onu izleyen Darshivalı Grolimlere de gerçek *güç* verdi, böylece artık sihirbazlık numaraları yapmak zorunda kalmadılar."

"Onu izlemek istemeyenlere ne oldu?" diye sordu Polgara.

"Hiçbiri hayatta kalmadı. Birkaçının onu kandırmaya çalıştığını biliyorum -onun mesajına inanıyor numarası yapmaya çalıştıklarını- ama anladığım kadarıyla onların niyetlerini hemen anlayarak gerekli tedbirleri alıyordu. Gerçi buna gerek bile yoktu belki. Sanki vecd halindeymiş gibi konuşuyordu ve kimse onun verdiği mesaja karşı koyamıyordu. Çok geçmeden bütün Darshiva -hem Grolimler, hem de normal insanlar- onun dizlerine kapandılar."

"Darshiva'dan kuzeye Rengel ile Voresbo'ya ilerledi; bir yandan da vaazlarına devam ediyor ve kitleleri kendi dinine döndürüyordu. Başrahip Naradas körü körüne onun peşinden gidiyordu; üstelik o da muazzam bir şekilde belagatla konuşuyor ve en az Zandramas kadar güçlü görünüyordu. Nedense hiçbir zaman Magan Nehri'ni aşarak Peldane'ye gelmemişti - kısa bir süre öncesine kadar."

"Pekâlâ," dedi Polgara, "Rengel ile Voresbo'yu kendi dinine döndürdü. Sonra ne oldu?"

"Tam olarak bir şey söylemem mümkün değil." Nabros omzunu silkti. "Üç yıl kadar önce Naradas da, Zandramas da ortadan

kayboldu. Galiba batıda bir yerlere gittiler ama emin değilim. Ayrılmadan önce halka söylediği son şey, sözünü ettiği bu yeni Tanrının karısı olacağıydı. Sonra, bir ay önce, askeri kuvveti Magan'ı aşarak Peldane'yi istila etti. Bütün bildiğim bu kadar, gerçekten."

Polgara geriye doğru bir adım attı. "Teşekkür ederim Nabros," dedi nazikçe. "Haydi, bir bak bakalım uyuyabilecek misin? Sana biraz kahvaltılık bir şeyler hazırlayayım."

Adam içini çekti; göz kapakları kapanmaya başladı. "Teşekkür ederim hanımefendi," dedi uykulu bir sesle; bir dakika sonra derin bir uykuya dalmıştı. Polgara bir battaniye örttü adamın üzerine nazikçe.

Belgarath onları eliyle yanına çağırdı ve hepsi yeniden ateşin yanına gittiler. "Artık her şey yerli yerine oturmaya başlıyor, öyle değil mi?" dedi. "Torak öldüğü zaman Kara Ruh Zandramas'a musallat oldu ve onu Karanlığın Çocuğu yaptı. O, kırlarda tek başına yaşamış oldukları hep bu."

Ce'Nedra kendi kendine bir şeyler mırıldanıp duruyordu. Gözlerinde bir tehlike belirmişti, yüzü çok hiddetliydi. "Bu konuda bir şeyler yapsan fena olmayacak ihtiyar," dedi Belgarath'a tehditkâr bir sesle.

"Ne konuda?" Belgarath şaşırmış görünüyordu.

"O adamın söylediklerini duydun. Bize, Zandramas'ın bu yeni Tanrı'yla evlenme planında olduğunu söyledi."

"Evet," dedi Belgarath tatlılıkla, "onu duydum."

"Böyle bir şey olmasına izin vermeyeceksin, değil mi?"

"Aklımda hiç böyle bir şey yok, tabii ki hayır. Seni bu kadar üzen nedir Ce'Nera?"

Ce'Nedra'nın gözlerinde şimşekler çaktı. "Zandramas'ı gelinim olarak istemem," diye açıkladı hararetle, "ne olursa olsun."

Belgarath ona bir süre baktıktan sonra kahkahalarla gülmeye başladı.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

AKŞAMÜSTÜNÜN ilerleyen vakitlerinde güneşin solgun yüzü, her yana yayılmış pus içinden yanmaya başladığında Beldin geri döndü. “Buradan bir fersah kadar batıda, sis tamamen kalkmış,” diye bildirdi onlara.

“O taraflarda hiçbir hareket var mı?” diye sordu Belgarath.

“Biraz,” diye cevap verdi Beldin. “Hepsi kuzeye yollanmış olan birkaç müfreze asker. Yoksa bir tacirin ruhu kadar bomboş. Özür dilerim Kheldar, öylesine bir deyim işte.”

“Önemli değil Beldin,” diye affetti İpek, yüce gönüllülükle. “Bu tür dil sürçmeleri, yaşlılar arasında oldukça yaygındır.”

Beldin ufak tefek adama dik dik baktıktan sonra sözüne devam etti. “İlerideki bütün köyler terk edilmiş gibi ve çoğu harabe halinde. Bence köylüler kaçmış.” Uyumakta olan Melcene’ye baktı. “Misafiriniz de kim?” diye sordu.

“Yollar Dairesi’nden,” diye cevap verdi Belgarath. “İpek onu kilerin birinde saklanırken buldu.”

“Gerçekten o kadar uykusu var mı?”

“Sadi adamın sinirlerini yatıştırmak için bir şey verdi.”

“Çok işe yaradığını söyleyebilirim. Son derece sakin görünüyor.”

“Yiyecek bir şeyler ister misin amca?” diye sordu Polgara.

“Sağ olasın Pol ama bir saat kadar önce tombul bir tavşan yedim.” Belgarath’a baktı. “Bence yine de gece seyahat etmekte fayda var,” diye önerdi. “Orada müfreze müfreze asker yok ama bizi gafil avladıklarında yeterince sorun yaratacak kadar asker var.”

“Kimin askerleri olduğu hakkında bir fikrin var mı?”

“Hiç Muhafız veya Karand görmedim. Bence Zandramas’a aitler - ya da Peldane Kralına. Her kim iseler, başlamak üzere olan o savaşa doğru, kuzeye gidiyorlar.”

“Pekâlâ,” dedi Belgarath, “gece seyahat ederiz o halde - en azından askerleri geçinceye kadar.”

O gece fena sayılmayacak bir süratle ilerlediler. Ormanı geçtiler; ovada askerlerin kamp yerlerindeki nöbet ateşleri ise onlardan sakınmalarını kolaylaştırdı. Derken, tam şafaktan önce Belgarath ile Garion alçak bir tepenin üzerinde durarak, daha önce geçmiş olduklarından biraz daha büyük olduğu anlaşılan bir kamp yerine baktılar. “Neredeyse bir tabur dede,” diye tahmin yürüttü Garion. “Galiba bir sorunla karşı karşıyayız. Buradaki arazi felaket bir biçimde düz. Millerce arazide tek tepe burası; burada da fazla saklanacak yer yok. Ne kadar gizlenmeye çalışırsak çalışalım keşif kolları bizi bulacaktır. Belki de dönüp, biraz geriye gitmekte fayda var.”

Belgarath huzursuzca kulaklarını indirdi. “Haydi gidip diğerlerini uyaralım,” diye hırladı. Ayağa kalkarak, geldikleri yoldan Garion’u geri götürdü.

“Kendimizi tehlikeye atmanın manası yok baba,” dedi Polgara, sessiz kanatlarla süzüldükten sonra. “Arazi, birkaç mil geride daha engebeliydi. Oraya dönerek gizlenecek bir yer bulabiliriz.”

“Aşçılar kahvaltıyı hazırlıyor muydu?” diye sordu Sadi.

“Evet,” diye cevapladı Garion. “Kokusunu alabiliyordum - bir çeşit lapayla, jambon.”

“Yemeklerini yemeden yola koyulmazlar veya keşif kollarını yollamazlar, değil mi?”

“Yollamazlar,” dedi Garion. “Eğer karınlarını doyurmadan askerleri harekete geçirirsen son derece öfkelenirler.”

“Peki nöbetçi erlerin hepsi standart askeri pelerinlerden mi giyiyorlardı - aşağı yukarı şuna benzeyen pelerinlerden?” Yolculuk pelerininin önünü tutup çekti.

“Benim gördüklerim öyleydi,” dedi Garion.

“Haydi onları bir ziyaret edelim Prens Kheldar, ne dersiniz?” diye önerdi hadımağası.

“Aklından neler geçiyor?” diye sordu İpek kuşkuyla.

“Lapa pek tatsız tuzsuz olmuştu, öyle değil mi? Kutumda lapaya biraz lezzet katacak bir-iki baharatım var. Kampın içinden

görevlerini yeni tamamlamış bir çift nöbetçi er gibi geçer, bir lokma kahvaltı için yemek ateşlerinin yanına gideriz. Kazanlara birkaç çeşni katma konusunda bir sıkıntı yaşayacağımı zannetmem."

İpek hadımağasına sırıttı.

"Zehir yok," dedi Belgarath katiyetle.

"Aklıma zehir gelmemişti Kadim Kişi," diye karşı çıktı Sadi kibarca. "Ahlaki yönden değil, sadece, askerler arkadaşlarının suratları kararıp yere yuvarlandıklarında biraz kuşkucu oluyorlar da ondan. Benim aklımda çok daha hoş şeyler var. Bütün askerler kısa bir süre için çılgınlar gibi mutlu olacaklar, sonra da uyuyakalacaklar."

"Ne kadar zaman?" diye sordu İpek.

"Birkaç gün," diye omzunu silkti Sadi. "En fazla bir hafta."

İpek ıslık çaldı. "Hiç tehlikesi yok mu?"

"Eğer kalbi zayıfsa belki. Kendimde denemiştim, bir keresinde - çok yorgun olduğum bir zaman. Haydi gidelim mi?"

"Bu ikisini bir araya getirmek ahlaki bir hata olabilir," diye düşündü Belgarath, iki üçkâğıtçı karanlığın içinden göz kırpan nöbetçi ateşlerine doğru ilerlerken.

Ufak tefek Drasniyalı ile hadımağası döndüklerinde neredeyse bir saat olmuştu. "Artık emniyetteyiz," diye rapor etti Sadi. "Kamp yerinin içinden geçebiliriz. Kamp yerinden bir fersah kadar ileride gece oluncaya kadar gizlenebileceğimiz alçak bir tepe dizisi var."

"Hiçbir sorunla karşılaştınız mı?" diye sordu Kadife.

"Hiç," diye sırıttı İpek. "Sadi bu tür işlerde mükemmel."

"Antreman sevgili Kheldar," dedi hadımağası kendini beğenmişçe. "Zamanında hatırı sayılır miktarda insanı zehirlemişliğim var." Keyifsizce sırıttı. "Bir keresinde bir düşman grubuna ziyafet çekmiştim. Hiçbiri çorbaya kattığım baharatı görmedi; üstelik bu tür konularda Nyissalılar tahmin edemeyeceğiniz kadar dikkatli olurlar."

"Peki sen çorbadan içmeyince de şüphelenmediler mi?" diye sordu Kadife merakla.

"Ama içtim Liselle. Bütün bir hafta panzehir alıp durmuştum." Ürperdi. "Berbat bir tadı vardı hatırladığım kadarıyla. Zehrin kendisi ise oldukça lezzetliydi. Misafirlerimin bir kısmı ayrılmadan önce, çorbanın lezzeti konusunda beni tebrik etmişlerdi." İçini çekti. "Ah ne güzeldi o eski günler," diye hüzünlendi.

"O günleri daha sonra yad ederiz," dedi Belgarath. "Güneş daha

fazla yükselmeden şu tepelere varabilecek miyiz bakalım.”

Askerlerin kamp yeri, arada bir duyulan bir-iki horlama sesi hariç, sessizdi. Bütün askerler uykularında mutluluk içinde tebessüm ediyorlardı.

Ertesi gece hava bulutluydu ve havada yeni başlamış yağmurun güçlü kokusu vardı. Garion ile Belgarath yol üstündeki askerlerin kamp yerlerini bulmakta hiç zorlanmadılar; kulak misafiri oldukları birkaç sohbetten de bu askerlerin Peldane kraliyet ordusunun üyeleri olduğu ve yaklaşmakta olan savaşa son derece gönülsüz olarak gittikleri anlaşılmıştı. Sabaha doğru Garion ile dedesi, tepelerinde sessiz kanatlarıyla bir hayalet gibi süzülen Polgara’nın bulunduğu grubun diğer üyelerinin yanına gittiler.

“Ses, sestir,” diyordu Durnik inatla Beldin’e. İkisi yan yana at sürüyorlardı.

“Ama eğer sesi duyacak kimse yoksa, nasıl bunun ses olduğunu iddia edebilirsin?” diye tartışıyordu Beldin.

Belgarath silkinerek kendi haline döndü. “Yine ormandaki gürültüler mi Beldin?” dedi derin bir bezginlikle.

Kambur adam omzunu silkti. “Bir yerlerden başlamak gerek.”

“Aklına yeni bir şeyler gelmiyor mu? Bu konuyu bin yıl tartıştıktan sonra bıkmışsındır diye düşünmüştüm.”

“Neler oluyor?” diye sordu Polgara, şafağın gölgesiz ışığında uzun otların arasından onlara doğru yürürken.

“Beldin ile Durnik son derece sıkıcı ve yorucu eski bir felsefi soru hakkında tartışıyorlar.” Belgarath burun büktü. “Eğer ormanda bir ses olursa ve etrafta bu sesi duyacak kimse yoksa, bu gerçekten bir ses midir?”

“Tabii ki sestir,” diye cevap verdi Polgara sükûnetle.

“Bu sonuca nasıl vardın?” diye sordu Beldin.

“Çünkü boş yer diye bir şey yoktur amca. Her zaman etrafta yaratıklar vardır -vahşi hayvanlar, sıçanlar, böcekler, kuşlar- ve onlar işitebilir.”

“Ama diyelim ki yok? Diyelim ki orman tamamen boş?”

“Neden vaktini imkânsız şeylerin olabilme ihtimalleri üzerinde konuşarak boşa harcıyorsun?”

Beldin hüsranla Polgara’ya baktı.

“O kadarla da kalmaz,” diye ekledi Ce’Nedra biraz kendini beğenmişçesine, “ormandan bahsediyorsunuz, yani ağaçlar var. Ağaçlar da işitiyor, biliyorsunuz değil mi?”

Kambur büyücü öfkeyle Ce'Nedra'ya baktı. "Niye herkes bana karşı cephe alıyor?"

"Çünkü sen yanılıyorsun amca." Polgara gülümsedi.

"Yanılıyor muyum Polgara?" Şaşkınlık ve öfkeden bir şeyler geveledi. *"Ben mi?"*

"Zaman zaman herkesin başına gelebilir. Haydi, kahvaltı edelim."

Onlar yemeklerini yerlerken güneş yükseldi; Belgarath sabah güneşinin ışınlarına doğru gözlerini kısarak, başını kaldırdı. "Gece yarısından beri hiç asker görmedik," dedi, "üstelik şimdiye kadar Peldane ordusunun askerlerinden başkasına da rastlamadık. Aslında bu askerler o kadar endişelenmemizi gerektirmiyor o yüzden bence bu sabah biraz daha ilerlemekte bir sakınca olmaz." İpek'e baktı. "Darshiva hududuna daha ne kadar var?"

"Pek fazla yok, ama şimdiye kadar pek hızlı gidemiyorduk. Bahar olduğu için günler kısalmaya başladı; üstelik askerlerin etraflarından dolanırken çok zaman kaybettik." Kaşlarını çattı. "Gerçi hudutta biraz sorun yaşayabiliriz. Magan Nehri'ni geçmemiz gerekecek ama herkes bu bölgeden kaçmış, bir tekne bulmakta zorlanabiliriz."

"Magan gerçekten de söylendiği kadar büyük mü?" diye sordu Sadi.

"Dünyanın en büyük nehri. Binlerce fersah akıyor, hatta daha fazla; o kadar geniş ki insan diğer kıyısını göremiyor."

Durnik ayağa kalktı. "Biraz daha ilerlemeden atlara bir bakmak istiyorum," dedi. "Atlara karanlıkta biniyorduk; bu tehlikeli bir şeydir. Hiçbirinin topallamasını istemem doğrusu."

Eriond ile Toth da ayağa kalktılar ve üçü birlikte atların bağlı olduğu yere doğru, yüksek otların arasından yürümeye başladılar.

"Ben önden gideyim," dedi Beldin. "Askerler Peldane askeri olsa bile yine de sürprizlerle karşılaşmak hoş olmaz." Kendisini dönüştürüp, halkalar çizerek bulutsuz sabah göğüne yükselerek batıya doğru uçtu.

Garion bacaklarını uzatarak, geriye, dirseklerinin üzerine yaslandı.

"Yorgunsundur herhalde," dedi Ce'Nedra, yanına oturup yüzüne şefkatle dokunarak.

"Kurtlar o kadar da yorulmuyorlar," diye açıkladı karısına. "Mecbur kalsam bir hafta durmadan koşabilirmişim gibi geliyor."

“İyi de böyle bir şeye ihtiyaç yok, o yüzden bunu düşünme bile.”

“Doğru canım.”

Sadi, elinde kırmızı deri kaplı kutusuyla ayağa kalktı. “Durduğumuz sürece Zith’i beslemek için bir şeyler arasam fena olmayacak,” dedi. Kaşlarını hafifçe çatmıştı. “Biliyor musun Liselle,” dedi Kadife’ye, “Zamad’da haklıydın galiba. Sanki biraz ağırlaştı gibi.”

“Rejime sok,” diye teklifte bulundu sarışın kız.

“Bu konuda pek kendimden emin değilim.” Gülümsedi. “Bir yılana, neden onu aç bıraktığını izah etmek biraz zor olabilir, ayrıca onun bana gücenmesini de istemiyorum.”

Çok fazla bir zaman geçmeden yeniden yollarına koyularak Toth’un işaret ettiği yönü takip ettiler.

“Muhtemelen nehirdeki büyük kasabanın güneyinde bir köy bulabileceğimizi söylüyor,” dedi Durnik onlara.

“Ferra,” diye sözünü tamamladı İpek.

“Mümkün. Uzun bir süredir haritalara bakmıyorum. Her neyse dediğine göre, nehrin bu tarafında, Darshiva’ya geçmek için kayık kiralayabileceğimiz birkaç köy varmış.”

“Tabii terk edilmediklerini varsayarsak,” diye ekledi İpek.

Durnik omzunu silkti. “Oraya gidinceye kadar bilemeyiz.”

Ilık bir sabahtı; bulutsuz bir gökyüzü altında Peldane’nin uzanıp giden otluk arazilerinden atlarını sürdüler. Sabahın ilerleyen vakitlerinde Eriond atını öne sürerek Garion’un yanına gitti. “İkimiz birlikte atlarımızı şöyle dörtnala koştursak Polgara kızar mı sence?” diye sordu. “Hani belki şuradaki şu tepeye doğru?” diye kuzeydeki irice bir tepeyi işaret etti.

“Muhtemelen kızar,” dedi Garion, “şayet güzel bir mazeretimiz olmazsa.”

“Sence At ile Chretienne’nin arada bir koşmak ihtiyacında oldukları mazeretini kabul eder mi?”

“Eriond, onu uzun zamandır tanıyorsun. Sence bunu ona anlatmaya çalışsak bizi dinler mi?”

Eriond içini çekti. “Hayır, korkarım dinlemez.”

Garion gözlerini kısarak tepeye baktı. “Gerçi kuzeyi şöyle bir kontrol etmekte fayda var,” dedi düşünceli bir havayla. “Bütün bela da orada kopacak. Orada neler olup bittiğini bilmemiz gerekiyor aslında, değil mi? O tepe, etrafı gözlemek için mükemmel bir yer.”

“Çok doğru Belgarion.”

“Ona yalan söylemiş de sayılmayacağız.”

“Ona yalan söylemek aklımdan bile geçmez.”

“Tabii ki. Benim de.”

İki genç adam birbirlerine sırıttılar. “Belgarath’a nereye gittiğimizi söyleyeyim,” dedi Garion. “Bırakalım Pol Teyze’ye o açıklasın.”

“Bu iş için biçilmiş kaftan,” diye kabul etti Eriond.

Garion atını biraz yavaşlatarak, uyuklamakta olan dedesinin omzuna dokundu. “Eriond’la birlikte şu tepeye gideceğiz,” dedi. “Şu savaşın başlayıp başlamadığına dair bir şeyler görebilecek miyim, bir bakayım.”

“Ne? Ha, güzel fikir.” Belgarath esneyerek, yeniden gözlerini kapattı.

Garion Eriond’a işaret etti ve ikisi birlikte, yolun yanındaki yüksek otlara doğru atlarını tırısa geçirdiler.

“Garion,” diye seslendi Polgara, “nereye gidiyorsunuz?”

“Dedem açıklasın Pol Teyze,” diye seslendi Garion arkaya doğru. “Birazdan size yetişiriz.” Eriond’a baktı. “Şimdi hemen duyma menzilinden uzaklaşalım.”

Kuzeye doğru önce dörtnala, daha sonra son sürat uzaklaşmaya başladı; uzun otlar atlarının bacaklarını kamçılıyordu. Kestane ve kül rengi at uygun adım gidiyor; başlarını ileri uzatmışlar, nallarıyla kalın toprağı döverek ileri atlıyorlardı. Garion, Chretienne’in kaslarının toplanıp akmasına boyun eğerek eyerinin üzerinde öne doğru abandı. Hem o, hem de Eriond tepeyi tırmanıp dizginlerine asıldıklarında zevkle kahkahalar atıyorlardı.

“Çok güzeldi,” dedi Garion, atından aşağıya atlayarak. “Artık bunu yapma şansını pek bulamıyoruz, değil mi?”

“Hiç bulamıyoruz,” diye kabul etti Eriond, o da attan inerken. “Bu işi büyük bir ustalıkla hallettin Belgarion.”

“Tabii ki. Diplomasi kralların en iyi yaptıkları iştir.”

“Sence onu kandırabildik mi?”

“Biz mi?” diye güldü Garion. “Pol Teyzeyi kandırmak ha? Ciddi ol Eriond.”

“Galiba haklısın.” Eriond yüzünü ekşitti. “Büyük ihtimalle bizi azarlayacaktır, değil mi?”

“Kaçınılmaz olarak, ama bu azarlanmaya değerdi, değil mi?”

Eriond gülümsedi. Sonra etrafına bakındı ve tebessümü soldu.

“Belgarion,” dedi hüzünle, kuzeyi işaret ederek.

Garion baktı. Ufukta uzun, kara duman sütunları yükseliyordu. “Görünüşe göre başlamış,” dedi kasvetle.

“Evet.” Eriond içini çekti. “Neden böyle yapmaya mecbur kalıyorlar?”

Garion kollarını kavuşturarak Chretienne’in eyerine koydu, sonra çenesini dalgın dalgın kollarına dayadı. “Gurur galiba,” diye cevap verdi, “ve güce duyulan açlık. Bazen öç almak da oluyor. Galiba. Bir keresinde Arendiya’da, genellikle bir kez başladığında insanların bunu nasıl durduracaklarını bilememesinden olduğunu söyledi Lelldorin.”

“Ama bu çok anlamsız.”

“Tabii ki öyle. Dünyadaki yegâne ahmaklar Arendler değiller. Ne zaman olsa, aynı anda, aynı şeyi çok fazla isteyen ve bunun uğruna dövüşebilecek iki insana rastlayabilirsin. Eğer bu iki insanın yeterince taraftarı varsa, buna savaş diyoruz. Eğer sıradan birkaç kişinin böyle bir anlaşmazlığı olursa belki bir-iki burun kırılır, bir-iki diş eksilir ama işin içine ordular karışınca insanlar ölür.”

“O halde sen Zakath’la savaşa girecek misiniz?”

Bu rahatsız edici bir soruydu ve Garion cevabını bilip bilmediğinden bile emin değildi. “Gerçekten bilemiyorum,” diye itiraf etti.

“O dünyayı yönetmek istiyor,” diye dikkat çekti Eriond, “sen de bunu istemiyorsun. Bu, savaşları başlatan bir şey değil mi?”

“Bunu söylemek çok zor,” diye cevap verdi Garion hüzünle. “Eğer Mal Zeth’ten başka bir zamanda ayrılmış olsaydık, onu ikna etmeyi başarabilirdim. Ama ayrılmamız gerekiyordu, o yüzden bu şansımı yitirdim.” İçini çekti. “Sanırım sonunda bu işin olup olmayacağı ona kalacak. Belki bütün bu fikirden vazgeçecek kadar değişir -ama belki de hiç değişmemiştir. Zakath gibi bir adam söz konusu olunca, insan hiçbir tahminde bulunamıyor. Bu fikirden vazgeçtiğini *umuyorum.* Ben savaş istemiyorum - kimseyle bir savaş istemiyorum; ama ona boyun eğecek de değilim. Dünya tek bir adam tarafından yönetilmek için yaratılmamış - üstelik Zakath gibi bir adam tarafından yönetilmek için hiç yaratılmamış.”

“Ama onu seviyorsun, öyle değil mi?”

“Evet, seviyorum. Taur Urgas hayatını mahvetmeden onunla karşılaşmış olmayı isterdim.” Duraksadı, yüzü asılmıştı. “Ama savaşa girmekten oldukça mutluluk duyacağım bir adam var.

Sadece bu dünyada yaşamakla bile bütün dünyayı kirletti.”

“Ama bu onun kabahati değildi. Deliydi o; bu da onu mazur gösteriyor.”

“Sen çok bağışlayıcı bir delikanlısın Eriond.”

“Bağışlamak, nefret etmekten daha kolay değil mi? İnsan nasıl bağışlayacağını öğreninceye kadar bu tür şeyler olmaya devam edecek.” Kuzeyde yükselen uzun duman sütunlarını işaret etti. “Nefret, kısır bir şeydir Belgarion.”

“Biliyorum.” Garion içini çekti. “Torak’tan nefret etmiştim ama galiba sonunda onu affettim - her şeyden çok da ona acıdığım için. Gerçi yine de onu öldürmek zorundaydım.”

“Sence, insanlar artık birbirlerini öldürmeseler, dünya nasıl bir yer olurdu?”

“Çok daha hoş muhtemelen.”

“O halde neden öyle ayarlamıyoruz?”

“Şenle ben mi?” Garion güldü. “Bir başımıza mı?”

“Neden olmasın?”

“Çünkü bu mümkün değil Eriond.”

“Ben de Belgarath ile birlikte, imkânsızlık meselesini çok uzun süre önce halletmiştiniz sanıyordum.”

Garion yine güldü. “Evet, galiba halletmiştik. Pekâlâ, imkânsızlık kısmını bırakalım. Onun yerine, son derece zor desem, kabul eder misin?”

“Gerçekten değecek olan bir şey, hiçbir zaman kolay olmaz Belgarion. Eğer kolaysa, değer vermeyiz; ama eminim bir cevap bulabiliriz.” Bunu yüzünde o kadar kendinden emin bir nurla söyledi ki bir an için Garion bile bu çılgın fikrin mümkün olabileceğine inandı.

Sonra yeniden o çirkin duman sütununa bakınca umutları öldü. “Geri dönüp diğerlerine orada neler olup bittiğini anlatsak fena olmayacak,” dedi.

Beldin geri geldiğinde neredeyse öğlen olmuştu. “Bir mil kadar ileride başka askeri kollar var,” diye anlattı Belgarath. “Bir düzine kadar.”

“Kuzeydeki savaşa doğru mu gidiyorlar?”

“Hayır, bence bu grup özellikle savaştan kaçıyor. Kısa bir süre önce iyice bir hırpalanmışlar gibi görünüyor.”

“Hangi taraftan olduklarını anlayabildin mi?”

“Bu pek önemli değil Belgarath. İnsanlar savaştan kaçınca, hiçbir taraftan olmazlar.”

“Bazen o kadar zeki oluyorsun ki, fena oluyorum.”

“Söyle de Pol seni iyi edecek bir şeyler hazırlasın.”

“Bu, ne kadardır böyle?” diye sordu Kadife, Polgara’ya.

“Ne canım?”

“Bu ikisi arasındaki şu sürekli ağız dalaşı?”

Polgara gözlerini yumarak, içini çekti. “İnanamazsın Liselle. Bazen, zamanla birlikte başladı gibi geliyor.”

Karşılaştıkları askerler sakıngandı, hatta korkmuştu. Gerçi ellerini silahlarına götürerek, bulundukları yerden kıpırdamadılar. İpek aceleyle Garion’a işaret etti ve ikisi birlikte tehditkâr olmayan bir hızla, adamlara doğru ilerledi.

“İyi günler beyler,” diye selamladı İpek askerleri, sohbet edercesine. “Burada neler olup bitiyor Tanrılar aşkına?”

“Yani duymadınız mı?” diye sordu başında kanlı bir bandaj bulunan ince ve adaleli bir adam.

“Anlatacak birine rastlamadık ki,” diye cevap verdi İpek. “Peldane’nin bu tarafında yaşayan insanlara ne oldu? Son dört gündür bir Tanrının kuluna bile rastlamadık.”

“Hepsi kaçtı,” diye açıkladı bandajlı adam. “En azından hâlâ hayatta olanlar kaçtı.”

“Neden kaçıyorlardı?”

“Zandramas’tan,” diye cevap verdi adam ürpererek. “Ordusu bir ay kadar önce Peldane’ye girdi. Onları durdurmaya çalıştık ama yanlarında Grolimler vardı; sıradan askerler Grolimlere karşı hiçbir şey yapamıyor.”

“Bak bu doğru. Kuzeydeki bütün o dumanlar neyin nesi?”

“Büyük bir savaş oluyor.” Asker yere oturarak, başındaki kanlı bandajı açmaya başladı.

“Bugüne kadar gördüğüm hiçbir savaşa benzemiyordu,” diye söze katıldı başka bir asker. Sol kolu askıya alınmıştı ve sanki son birkaç geceyi çamurlar içinde yatıp geçirmiş gibi görünüyordu. “Birkaç savaşa katılmışlığım var ama hiçbiri böyle değildi. İnsan asker olunca, gözünü de karartıyor -yani kılıç var, ok var, mızrak var falan, anlarsınız ya- ama insana öyle dehşetli şeyler fırlatmaya başlayınca, o zaman insan da gari başka bir iş bulma zamanı geldiğine düşünüyor.”

“Dehşetli şeyler mi?” diye sordu İpek adama.

“Yanlarında ifritler vardı arkadaş -her iki tarafın da var- yılan gibi kolları, sivri dişleri, pençeleri falan olan dev gibi kocaman ifritler.”

“Ciddi olamazsın!”

“Kendi gözlerimlen gördüm hem de. Sen hiç diri diri yenen bir adam gördün mü? Emin ol ki, insanın saçlarını diken diken yapıyo.”

“Tam anlayamadım,” diye itiraf etti İpek. “Bu savaşa kimler katılıyor? Yani bildiğimiz sıradan ordular, yardım etsinler diye yanlarında ifrit dolaştırmaz.”

“Buna hiç şüphe yok,” diye kabul etti çamurlu adam. “Normal bir asker, yanında, kendisini her an yiyecekmiş gibi bakan bir şeylerle birlikte yürüyüşe geçmesi istenince, tabii ki vazifesinden vazgeçiyor. Gerçi tam olarak ne olduğunu anlayamadım.” Kafası yaralı adama baktı. “Sen kiminle savaştığını anlayabilmiş miydin onbaşı?”

Onbaşı başına temiz bir bandaj sarıyordu. “Yüzbaşı öldürülmeden önce söylemişti,” dedi.

“Galiba baştan başlasanız iyi olacak,” dedi İpek. “Benim biraz aklım karıştı bu konuda.”

“Dediğim gibi,” dedi onbaşı, “bir ay kadar önce Darshivalılar ve Grolimleri Peldane’yi istila etti. Ben, adamlarımlan Peldane Kraliyet Ordusu’ndayız, biz de onları durdurmaya çalıştık. Magan’ın doğu kıyısında onları biraz yavaşlattık ama sonra Grolimler üzerimize geldi ve biz çekilmek zorunda kaldık. Sonra kuzeyden başka bir ordunun geldiğini duyduk: Karandlar, zırhlı askerler ve biraz daha Grolim. Tam o anda başımızın iyice dertte olduğunu düşündüydük ama sonra anlaşıldı ki bu yeni ordunun Darshivalılarla hiç ilgisi yokmuş. Görünüşe göre batıda uzaklarda bir yerlerde yüksek bir Grolim için çalışan bir orduymuş bu. Neyse, bu Grolim, sadece sahilde duruyor ve kıtanın içine hiç gelmiyor. Sanki bir şey bekliyor. Biz Darshivalılarla o kadar meşguldük ki neyi bekliyor olduğu bizi pek alakadar etmediydi. Zaten genelde subayların manevra yapmak dedikleri şeyden yapıyorduk - yani bu kaçmanın subaycası oluyor.”

“Anladığım kadarıyla Grolim sonunda kıta içine gelmeye karar vermiş,” diye gözlemledi İpek.

“Kesinlikle öyle arkadaşım. Kesinlikle öyle. Birkaç gün önce kıtanın içlerine, gerilmiş bir yay gibi vurdu. Ya, tam olarak nereye gittiğini biliyordu, ya da bir şeyi izliyordu; hangisi bilmiyorum. Her

neyse, Darsihvalılar bizi kovalamayı bırakıp onun yolunu kesmek için koştular; işte tam o zaman bizim Vurk'un sözünü ettiği o ifritleri çağırdı. İlk başlarda ifritler Darshivalılara dalıp yardılar ama sonra onların Grolimleri de -belki de Zandramas'ın kendisi- *kendi* ifritlerini çağırdılar ve işte asıl çatışma o zaman vuku buldu. İfritler bütün güçleriyle birbirlerine saldırdılar ve yollarına çıkacak kadar bahtsız olan kim varsa ezip geçtiler. Biz de tam orada, ortada kıstık kaldıkdı; önce bir taraftaki ifritler ezdi bizi, sonra öbür taraftakiler. İşte o zaman Vurk, ben, bir de şunlar, kafa kafaya verdik ve Gandahar'da hava nasılmış bir bakalım dedik."

"Yılın bu mevsiminde sıcaktır," diye açıkladı İpek onlara.

"Burada, kuzeydeki kadar değildir arkadaşım. Sen hiç ateş kusan bir ifrit gördün mü? O zırhlı askerlerden birinin, örgü zırhının içinde kızardığını gözlerimlen gördüm. Sonra ifrit adamı zırhının içinden parçalayarak çıkardı ve daha dumanları tüterkene yedi." Onbaşı bandajının ucunu düğümledi. "Herhalde bu tutar," dedi, yeniden ayağa kalkarken. Gözlerini biraz kısarak, öğlen göğüne doğru baktı. "Güneş batmadan birkaç mil daha gidebiliriz Vurk," dedi çamurlu arkadaşına. "Adamları yürüyüşe hazır et. Eğer o çatışma yayılmaya başlarsa, yine kendimizi ortasında bulabiliriz; hiçbirimiz de böyle bir şey istemeyiz."

"Başüstüne onbaşım," diye cevap verdi Vurk.

Onbaşı yeniden İpek'e baktı, gözleri şöyle tartarcasına bir kısıldı. "Arkadaşlarınla birlikte bizimle gelebilirsin istiyorsan," diye önerdi. "Eğer başımız bir belaya girerse at sırtında birkaç adam işe yarayabilir."

"Çok teşekkür ederiz onbaşı," diye teklifi kibarca reddetti İpek, "ama biz Magan'a gidip bir kayık baksak daha iyi olacak. Bir haftaya kadar nehrin ağzına varabiliriz."

"O zaman size hızlı gitmenizi tavsiye ederim arkadaşım. İfritler aç olduklarında felaket hızlı koşabiliyorlar."

İpek başıyla onayladı. "Gandahar'da iyi şanslar onbaşı," diye ekledi.

"Herhalde artık onbaşılığı bırakacağım," dedi adam esefle. "Parası fena sayılmazdı ama iş gittikçene daha da zorlaşıyor; üstelik insan bir ifritin midesine gidince dünyanın en iyi maaşının bile bir faydası yok." Arkadaşına döndü. "Haydi yürüyelim Vurk," diye emretti.

İpek atını olduğu yerde döndürerek, hemen peşinde Garion ile

birlikte diğerlerinin beklediği yere gitti.

“Aşağı yukarı bizim tahmin ettiğimiz gibi,” diye rapor etti ufak tefek adam atından inerken. “Kuzeydeki savaş Urvon ile Zandramas arasında ve artık her iki tarafın da ifritleri var.”

“O kadar ileri gitmiş mi?” diye sordu Polgara kulaklarına inanamayarak.

“Pek bir tercih hakkı kalmamış aslında Polgara,” dedi İpek ona. “Nahaz kendi ifrit ordusunu onun asker saflarının üzerine salmış ve ordusunun büyük bir kısmı yok edilmiş. Onu durdurmak için bir şeyler yapması lazımmış. Bir ifrit tarafından yakalanmak şaka değil -Karanlığın Çocuğu için bile.”

“Pekâlâ,” dedi Durnik ciddiyetle, “şimdi ne yapacağız?”

“O askerlerin başındaki onbaşı bize ilginç bir öneride bulundu,” diye açıkladı İpek.

“Ya? Neymiş?”

“Mümkün olan en kısa zamanda Peldane’den çıkmamızı salık verdi.”

“Onbaşılar genellikle sağduyulu olur,” diye dikkat çekti Durnik. “Gelin sözünü dinleyelim.”

“Ben de birileri bunu söylesin diye bekliyordum,” diye kabul etti İpek.

ON İKİNCİ BÖLÜM

VELLA hüzünlüydü. Bu onun için hiç de alışılmış bir his değildi ama bundan oldukça hoşlandığını fark etti. Bu tatlı, bu mecalsiz hüzün hakkında söylenebilecek o kadar fazla şey vardı ki. Boktor sarayının görkemli, mermer koridorlarından sessiz bir ağırbaşlılıkla geçiyordu ve herkes onun bu dalgın ifadesi karşısında çekilip ona yol veriyordu. İnsanların ona gösterdikleri bu ortak saygıda, bıçaklarının da bir payı olabileceği gerçeğini hiç hesaba katmamayı tercih ediyordu. İşin aslına bakılacak olursa Vella neredeyse bir haftadır hiç kimseye bıçak çekmemişti - en sonuncusu da onun kaba saba dostluğunu daha samimi bir arkadaşlık teklifi zanneden, onu hiç bilmeyen bir hizmetkâra karşı olmuştu. Ama adamın canını pek yakmamıştı, adam ise onu, daha kanı bile donmadan affedivermişti.

Sabahın o erken saatindeki hedefi Drasniya Kraliçesinin oturma odasıydı. Kraliçe Porenn birçok yönden Vella'nın kafasını karıştırıyordu. Son derece minyon, son derece heyecansızdı. Bıçak mıçak taşımıyor ve sesini nadiren yükseltiyordu ama bütün Drasniya ile diğer Alorn krallıkları ona muazzam bir saygı duyuyordu. Vella bile tam olarak sebebini bilmeden, minyon kraliçenin önerisine rıza göstererek, kadınlar arasında âdet olduğu üzere eflatun satenden tuvaletler giymeyi kabul etmişti. Tuvalet insanın ayaklarına dolanan, göğsünü sıkan, kullanışsız, hantal bir şeydi. Daha önceleri Vella her zaman siyah deri pantolonları, çizmeleri, deri yelekleri tercih etmişti. Bu kıyafet hem rahat, hem

kullanışlıydı. Hem dayanıklıydı, hem de Vella' ya, etkilemek istediklerine doğal özelliklerini sergileme imkânı sunuyordu. Sonra bazı özel durumlarda, kolaylıkla çıkartılabilen yün bir elbise ile altına dans ettikçe üzerine yapışan Mallorya ipeğinden gül rengi yarı şeffaf ince bir iç elbisesi giyerdi. Öte yandan saten insanı rahatsız edecek derecede hışırdıyordu, ama teması da tenine hoş geliyor, kadın olma hissinin, birkaç hançere sahip olup bunları kullanma isteğinden daha güçlü olduğunun farkına varmasına yol açıyordu.

Porenn'in kapısını kibarca çaldı.

"Buyrun?" diye geldi Porenn'in sesi kulağına.

Bu kadın hiç uyumaz mıydı?

"Benim Porenn - Vella."

"Gel içeri çocuğum."

Vella dişlerini sıktı. Sonuç olarak bir çocuk değildi. On iki yaşından beri dünyada, ortalardaydı. Belki on, on iki kere satılmış - alınmıştı- ve kısa, inanılmayacak kadar mutlu bir yıl boyunca, çılgınlık boyutunda sevdiği Tekk isimli Nadrak bir tuzakçıyla bir evlilik yaşamıştı. Öte yandan Porenn ona, terbiye edilmesi gereken yarısoylu bir taymış gibi bakmayı tercih ediyordu sanki. Kendisine rağmen bu düşünce Vella'nın kırgınlığını yatıştırdı. Drasniya'nın minik sarışın kraliçesi nasıl olduysa, onun hiç bilmediği annesi oluvermişti; o irfan sahibi, nazik sesin etkisiyle hançerlerin, alınıp satılmanın düşüncesi aklından uçup gidiverdi.

"Günaydın Vella," dedi Porenn Nadrak kızı odaya girerken. "Çay ister misin?" Kraliçe halk içinde her zaman siyah giymesine rağmen o sabahki uzun elbisesi gül kurusu rengindeydi ve her nedense o yumuşak renkler içinde son derece kırılgan görünüyordu.

"Merhaba Porenn," dedi Vella. "Çay istemem, sağ ol." Kendisini sarışın kraliçenin divanının yanındaki koltuğa bırakıverdi.

"Öyle birdenbire çöküverme Vella," dedi Porenn ona. "Hanımefendiler öyle çökmezler."

"Ben bir hanımefendi değilim."

"Henüz olmayabilirsin, ama bu konuda elimden geleni yapıyorum."

"Neden zamanını benim için boşa harcıyorsun Porenn?"

"Değecek bir şey için uğraşmak, boşa zaman harcamak değildir."

"Ben mi? Değecek olan?"

"Hem de hiç tahmin edemeyeceğin kadar. Bu sabah erken

kalkmışsın. Seni rahatsız eden bir şey mi var?”

“Uyuyamadım. Son zamanlarda bir sürü garip rüya görüyorum.”

“Rüyaların seni rahatsız etmesine izin verme çocuğum. Rüyalar bazen geçmiş, bazen de gelecektir ama genellikle sadece bir rüyadır - o kadar.”

“Lütfen bana ‘çocuğum’ deme Porenn,” diye karşı çıktı Vella. “Hesaplasak, seninle aynı yaşta çıkarım bence.”

“Yıllara göre belki, ama zamanı ölçmenin tek yolu yıllar değildir.”

Kapı dikkatli ve nazik bir şekilde çalındı.

“Buyrun?” diye cevapladı Porenn.

“Benim Haşmetmeapları,” diye geldi bildik bir ses.

“Girin içeri Kont Khendon,” dedi kraliçe.

Cirit, Vella’nın son gördüğünden beri hiç değişmemişti. Hâlâ bir deri, bir kemikti, asil görünüşlüydü ve dudaklarında alaycı bir kıvrım vardı. Adeti olduğu üzere inci grisi bir yelek ve üstüne iyice oturan siyah bir pantolon giymişti. Siyah pantolonunun iskelet gibi bacaklarına pek bir faydası oluyor sayılmazdı. Oldukça abartılı bir şekilde eğildi. “Haşmetmeapları,” diye selamladı kraliçeyi, “ve Leydi Vella.”

“Hakaret etme Cirit,” diye çıkıştı Vella. “Benim bir unvanım yok, o yüzden beni ‘Leydi’leme.”

“Ona daha söylemediniz mi?” diye sordu Cirit kraliçesine, nezaketle.

“Yaş gününü bekliyorum.”

“Neymiş o?” diye sordu Vella.

“Sabırlı ol canım,” dedi Porenn. “Unvanını zamanı gelince öğreneceksin.”

“Benim bir Drasniya unvanına ihtiyacım yok.”

“Herkesin bir unvana ihtiyacı vardır canım - sadece bir ‘hanımefendi’ bile olsa.”

“Her zaman böyle miydi?” diye sordu Vella, Drasniya Haberalma Teşkilatı’nın Şefine açıkça.

“Süt dişleri varken biraz daha becerikliydi,” diye cevap verdi Cirit nazikçe, “ama azı dişleri çıktığında daha nüktedan oldu.”

“Kibar ol Khendon,” dedi Porenn. “Rak Urga nasıldı?”

“Çirkin - ama genellikle bütün Murgo şehirleri öyledir.”

“Peki Kral Urgit nasıl?”

“Yeni evli Haşmetmeapları ve bu yenilik de onun dikkatini biraz dağıtmış.”

Porenn yüzünü ekşitti. “Hediye yollamadım,” diye kaygılandı.

“Ben bu sorunu telafi etme hürriyetini kendimde buldum Haşmetmeapları,” dedi Cirit. “Tol Honeth’ten almış olduğum oldukça hoş gümüş bir çay takımı - tabii pazarlık ederek almıştım. Biliyorsunuz, son derece kısıtlı bir bütçem var.”

Kraliçe, zayıf adama uzun, kızgın bir bakış attı.

“Faturayı mabeyincinize bıraktım,” diye ekledi, yüzünde en ufak bir utanma emaresi göstermeden.

“Görüşmeler nasıl gitti?”

“Hayret edici derecede iyi kraliçem. Murgoların kralı henüz Urga Sülalesine kök söktüren kalıtsal bozukluğa yakalanmamış gibi. Aslına bakacak olursanız, son derece zeki.”

“Ben de öyle olabileceğini tahmin etmiştim nedense,” diye cevap verdi Porenn biraz kendini beğenmişçe.

“Bir şeyler gizliyorsunuz Porenn,” diye suçladı Cirit.

“Evet. Kadınlar zaman zaman bunu yapar. Drojim’deki Malloryalı casuslar işleri takip edebiliyor mu?”

“A, evet.” Cirit gülümsedi. “Bazen anlayabilmeleri için biraz fazla aşikâr olmak zorunda kalıyoruz ama iyi kötü görüşmelerin gelişmesi hakkında bir fikir sahibi sayılırlar. Onları biraz kaygılandırıyor gibiyiz.”

“Dönüşte hızlı gelmişsin.”

Cirit hafifçe omzunu silkti. “Kral Anheg emrimize bir gemi verdi. Kaptanı da şu korsan Greldik. Ona acelem olduğunu söylemek gafletinde bulundum. Boğaz’dan geçişimiz korkunçtu.”

Kapı yine kibarca vuruldu.

“Buyrun?” diye cevapladı Porenn.

Bir hizmetkâr kapıyı açtı. “Nadrak Yarblek yine burada Haşmetmeapları,” diye bildirdi.

“Lütfen içeri al.”

Yarblek’in suratında, Vella’nın çok iyi tanıdığı gergin bir ifade vardı. Sahibi birçok yönden saydam bir adam sayılırdı. Yarblek pejmürde kürk başlığını çıkardı. “Günaydın Porenn,” dedi hiç merasime gerek duymadan, başlığı bir köşeye fırlattı. “İçecek bir şeyler var mı? Beş gündür at üstündeyim ve susuzluktan kurudum.”

“Orada.” Porenn pencerenin yanındaki dolabı işaret etti.

Homurdanan Yarblek odayı aşıp kristal bir sürahiden irice bir kadeh doldurdu. Uzun bir yudum aldı. “Cirit,” dedi sonra, “Yar Nadrak’ ta adamın var mı?”

“Birkaç tane,” diye itiraf etti Cirit, dikkatle.

“Drosta’ya göz kulak olmalarını sağlaşan fena olmaz. Bazı dolaplar çeviriyor.”

“O her zaman bir dolap çevirir.”

“Yalan değil ama bu kez biraz daha ciddi olabilir. Mal Zeth ile iletişimini yeniden başlattı. Thull Mardu’da tarafını değiştirdiğinden beri Zakath ile hiç konuşmuyorlardı ama şimdi yeniden konuşmaya başladılar. Bunun kokusu hoşuma gitmedi.”

“Emin misin? Adamlarımdan kimse böyle bir şey rapor etmedi.”

“O halde adamların saraydadır. Drosta ciddi işlerine oradan bakmaz. Hırsızların mahallesinde, nehir kıyısındaki meyhaneye gitmelerini söyle. İsmi Tek Gözlü İt. Drosta eğlenmek için oraya gider. Mal Zeth’ten gelen gizli görevliler onunla orada, üst katta buluşuyorlardı - yani Drosta oradaki kızlardan kendini alabildiği zamanlarda.”

“Hemen birkaç kişiyi görevlendireceğim. Ne hakkında konuştukları konusunda bir şeyler öğrenebildin mi?”

Yarblek başını sallayarak, yorgun bir edayla bir sandalyeye çöktü. “Drosta muhafızlarına beni oradan uzak tutma emri vermiş.” Vella’ya baktı. “Bu sabah biraz heyheylerin üzerinde gibi,” diye gözlemledi. “Dün akşam çok mu içtin?”

“Neredeyse artık hiç sarhoş olmuyorum,” dedi kız ona.

“Seni burada, Boktor’da bırakmanın bir hata olacağını biliyordum,” dedi Yarblek asık suratla. “Porenn’in seni bozan etkisi. Bana olan kızgınlığın daha geçmedi mi?”

“Galiba. Aptal olman aslında senin suçun değil.”

“Teşekkür ederim.” Şöyle tartarcasına kızı baştan aşağı bir süzdü. “Elbiseyi sevdim,” dedi. “Bir değişiklik olmuş, kadına benzemişsin.”

“Kuşkun mu vardı Yarblek?” diye sordu kız nazlı nazlı.

Ölümsüz Salmissra’nın sarayının Başhadımağası Adiss o sabah erkenden huzura çağrılmış, taht odasına korku içinde titreyerek yaklaşıyordu. Kraliçe son zamanlarda olağandışı bir ruh hali içindeydi ve Adiss kendisinden önceki hadımağasının sonunu esefle hatırlıyordu. Loş taht odasına girip yüzü koyun yatarak tahtın önüne serildi.

“Başhadımağası tahta yaklaşıyor,” diye dile getirdi koro bir ağızdan. Kendisi de kısa bir süre öncesine kadar bu koronun bir üyesi olmasına rağmen Adiss onların zaten ortada olan bir şeyi seslendirmelerini rahatsız edici buldu.

Kraliçe divanı üzerinde çöreklenmiş uyukluyor, benekli kıvamları birbirine sürten pullarının kuru tıslamasıyla birlikte kıpırdanıp duruyordu. Ruhsuz yılan gözlerini açıp Adiss’e bakarken çatallı dili titreşiyordu. “Eee?” dedi yılan kraliçe hırçınlıkla, her zaman Adiss’in kanını donduran kuru bir fısıltıyla.

“B-beni siz çağırtmışsınız Kutsal Salmissra,” diye kekeledi hadımağası.

“Bunun farkındayım salak. Asabımı bozma Adiss. Zaten deri değiştirmek üzereyim; ne zaman deri değiştirsem sinirlerim üzerimde olur. Sana, Alornların neyin peşinde olduklarını öğrenmeni söylemiştim. Raporunu bekliyorum.”

“Çok fazla bir şey öğrenemedim Kraliçem.”

“Duymak istediğim cevap bu değildi Adiss,” diye açıkladı kraliçe tehlikeli bir edayla. “Acaba memuriyetinin gerektirdiği görevler senin kapasiteni aşıyor mu?”

Adiss şiddetle titremeye başladı. “D-Droblek’e haber yolladım Haşmetmeapları - hani burada Sthiss Tor’daki Drasniya Liman Yetkilisi’ne. Onun durumu biraz aydınlatabileceğini düşündüm.”

“Belki.” Kraliçenin ses tonu soğuktu; bir yandan aynadaki aksini seyredip duruyordu. “Tolnedra Büyükelçisini de çağırın. Alornların Cthol Murgos’ta ne yaptıkları Varana’yı da ilgilendirir.”

“Affedersin Kutsal Salmissra,” dedi Adiss, aklı karışmış gibi, “ama Alornlar ile Tolnedralıların yaptıkları neden bizi ilgilendiriyor?”

Kraliçe başını yavaşça çevirdi, kavisli boynu havada gidip geliyordu. “Sen bu kadar mı beceriksizsin Adiss?” diye sordu ona. “Hoşumuza gitmeyebilir ama Nyissa dünyanın bir parçası ve biz komşularımızın neyi neden yaptıklarını hep bilmek zorundayız.” Duraksadı; dili sinirli bir edayla havayı yokluyordu. “Başlamak üzere olan bir çeşit oyun var ve ben de buna katılıp katılmayacağıma karar vermeden önce tam olarak neler olup bittiğini bilmek istiyorum.” Yeniden duraksadı. “O tek gözlü tip İssus’a ne olduğunu öğrenebildin mi?”

“Evet Haşmetmeapları. Drasniya Haberalma Teşkilatı tarafından işe alınmış. Son raporlara göre Alorn görüşmeciler ile birlikte Rak

Urga'daymış."

"Ne kadar tuhaf. Galiba bütün bu olup bitenler benim teferruatlı bir bilgi almam gerektiği noktasına geliyor - hem de derhal. Beni hayal kırıklığına uğratma Adiss. Konumun o kadar da emniyette değil, biliyorsun. Şimdi beni öpebilirsin." Başını eğdi; Adiss platforma doğru tökezleyerek gidip büzüşmüş dudaklarını kraliçenin soğuk alnına değdirdi.

"Pekâlâ Adiss," dedi. "Şimdi git." Sonra da yeniden aynadaki aksini seyretmeye devam etti.

Mishrak ac Thull Kralı Nathel, cansız, çamur renk saçlı, en ufak bir zekâ pırıltısına dahi sahip olmayan, sarkık dudaklı, boş bakışlı genç bir adamdı. Kraliyet kıyafetleri lekeli ve kırışıktı. Tacı ise kafasına oturmuyor, genellikle kulaklarına dayanıyor, sık sık da gözlerinin üzerine düşüyordu.

Rak Urga'nın kadavra kılıklı başrahibi Agachak Thulların kralına hiç tahammül edemiyordu, ama tartışmaları sırasında ona karşı medenice davranmak için kendini zorluyordu. Medenice davranmak Agachak'ın en başarılı olduğu konulardan biri sayılmazdı. O, rıza göstermekte yetersiz kalanlara alacakları korkunç cezalarla ilgili tehditler savurarak emirler vermeyi daha çok tercih ederdi, ama Nathel'in kişiliği hakkında dikkatli bir değerlendirme, onu, herhangi bir tehdit veya ültimatom karşısında genç Thull'un oracıkta bayılıvereceğine ikna etmişti. İşte o yüzden Agachak onu tatlı dille ikna etmek yoluna başvurmak zorunda kalmıştı.

"Kehanet açıkça gösteriyor ki Haşmetmeapları," diye denedi baştan, "buluşma yerinde bana hangi kral refakat ederse bütün Angarakların Mutlak Kralı olacaktır."

"Yani bu hem Cthol Murgos, hem de Gar Og Nadrak benim mi olacak demek?" diye sordu Nathel, bön bön bakan gözlerine hafif bir ışıltının gelmesiyle birlikte.

"Kesinlikle Haşmetmeapları," diye ikna etti onu Agachak, "ayrıca Mallorya da sizin olacak."

"İyi ama bu Kal Zakath'ın bana kızmasına neden olmaz mı? Onun öyle hissetmesini istemem. Bir keresinde babamı kırbaçlatmıştı, biliyor muydunuz? Onu çarmıha da gerecekmiş ama etrafta ağaç bulamamışlar."

"Evet, bunu işitmiştim ama endişelenmenize gerek yok. Zakath sizin önünüzde diz çökmek zorunda kalacak."

"Zakath benim önümde mi?" Nathel güldü. Gülüşündeki zekâ

yoksunluğu insanı ürpertiyordu.

“Başka bir çaresi olmayacak Haşmetmeapları. Eğer karşı koyacak olursa yeni Tanrı onu oracıkta zerreciklerine ayırır.”

“Zerrecik nedir?”

Agachak dişlerini gıcırdattı. “Çok minik parçalar, Haşmetmeapları,” diye açıkladı.

“Urgit ile Drosta’nın bana boyun eğmelerine diyeceğim yok,” diye itiraf etti Nathel, “ama Zakath’tan emin değilim. Urgit ile Drosta kendilerini pek akıllı sanıyorlar. Onların azıcık burunlarını sürtmek isterdim. Gerçi Zakath - bak ondan emin değilim.” Sonra gözleri yeniden parladı. “Yani bu bütün Cthol Murgos ile Gar og Nadrak’taki altınların benim olacağı anlamına geliyor de mi? Sonra onlardan altını benim için çıkartmaları için yeri kazmalarını da isteyebilirim.” Tacı yeniden gözünün üzerine düştü, o da tacının altından görebilmek için başını geriye yatırdı.

“Sonra bütün Mallorya’daki altın da sizin olabilir; mücevherler ipekler ve halılar da - hatta binmeniz için size bir fil bile verirler.”

“Fil nedir?”

“Çok iri bir hayvan, Haşmetmeapları.”

“Attan da mı iri?”

“Çok daha iri. Ayrıca Tolnedra’yı da alırsınız, onlarda da ne kadar çok para olduğunu bilirsiniz. Dünyanın kralı olacaksınız.”

“Öküzden de mi iri? Bazen çok kocaman öküzler görmüştüm.”

“On kere daha büyük.”

Nathel memnuniyetle gülümsedi. “Bak eminim o zaman insanlar beni görünce hemen toparlanırlardı, bu dikkatlerini çekerdi.”

“Kesinlikle, Haşmetmeapları.”

“Ne yapcaktım demiştin?”

“Benimle birlikte Artık Olmayan Yere gelecektiniz.”

“İşte benim de anlamadığım tarafı burası. Artık olmayan bir yere nasıl giderim?”

“Zamanla kehanet bize bunu açıklayacak Haşmetmeapları.”

“Ha. Anladım. Nerede olduğu hakkında senin bir fikrin var mı?”

“Edindiğim bilgilere göre Mallorya’da bir yerlerde olduğunu sanıyorum.”

Nathel’in yüzü aniden asıldı. “Bak şimdi bu çok fena oldu,” dedi gücenerek.

“Tam anlayamadım…”

“Seninle hakikaten gelmek isterdim Agachak. Gerçekten çok isterdim -yani o kadar altın, halı, ipek falan olunca- sonra Urgit ile Drosta’nın ve hatta Zakath’ın bile önümde eğilmesini isterdim falan ama yapamam.”

“Anlayamıyorum. Neden?”

“Burdan ayrılmama izin yok. Eğer ayrılırsam annem çok fena ceza verir sonra. Yani bilirsin işte. Mallorya kadar uzak bir yerlere gitmek aklımdan bile geçmez.”

“Ama kral sensin.”

“Bu hiçbir şeyi değiştirmiyor. Ben hâlâ annemin sözünü dinlemek zorundayım. Zamanı gelince herkese benim en iyi oğlu olduğumu söylüyor ama.”

Agachak bu yarım akıllıyı bir kurbağaya ve hatta bir denizanasına çevirmemek için kendisini zor tutuyordu. “En iyisi annenle bir konuşayım,” diye önerdi. “Eminim onu gelmen için izin vermeye ikna edebilirim.”

“Ay bak bu gerçekten çok çok iyi bir fikir Agachak. Eğer annem tamam derse, seninle bir yel gibi eser gelirim.”

“İyi,” dedi Agachak dönerek.

“Şey Agachak?” Nathel’in sesinden aklının biraz karışmış olduğu anlaşılıyordu.

“Efendim?”

“Kehanet ne demek?”

Vo Mandor’da, krallarının dikkatli bakışlarından uzak bir yerde çok acil ve çok özel bir şeyi tartışmak için toplanmışlardı. Bu birazcık da itaatkârsızlığa kaçıyordu; ayrıca bir de insanların krallarına uymayanları tasvir etmek için kullandığı o çirkin söz vardı.

Barak vardı; Hettar, Mandorallen ve Lelldorin de oradaydı. Relg Maragor’dan yeni gelmişti, Barak’ın oğlu Unrak da pencere kenarındaki yüksek arkalıklı sırada oturuyordu.

Trellheim Dükü, sessizliği sağlamak istercesine boğazını temizledi. Mandorallen’in kalesindeki kulede toplanmışlardı ve altın renkli güz güneşi kemerli pencereden içeriye akıyordu. Barak yeşil kadife yeleği içinde dev gibi görkemli görünüyordu. Kızıl sakalı taranmış, saçları da örülmüştü.

“Pekâlâ,” diye gürledi, “haydi başlayalım. Mandorallen, buraya çıkan merdivenlerin iyice muhafaza edildiğinden emin misin? Birilerinin bize kulak misafiri olması hiç hoş olmaz.”

“Katiyetle Trellheim Efendimiz,” diye cevapladı büyük şövalye ciddiyetle. “Buna, hayatım pahasına kefil olurum.” Mandorallen örgü zırh ile gümüş biyeli mavi zırh cüppesini giymişti.

“Basit bir evet de yeterli olurdu Mandorallen.” Barak içini çekti. “Şimdi,” diye devam etti çabuk çabuk, “Garion ve diğerleriyle birlikte at sürmemiz yasaklanmıştı, öyle değil mi?”

“Cyradis Rheon’da böyle demişti,” diye cevap verdi Hettar yavaşça. O da her zamanki siyah at kıyafetini giymiş ve tepe saçını da gümüş bir halkayla toplanmıştı. Bir sandalyeye yayılarak oturan Hettar uzun bacaklarını ileri uzatmıştı.

“Pekâlâ o halde,” diye devam etti Barak. “Onlarla birlikte gidemeyiz *ama* Mallorya’ya kendi işimiz için gitmemizi engelleyecek bir şey de yoktur herhalde, öyle değil mi?”

“Nasıl bir iş?” diye sordu Lelldorin safça.

“Bir şeyler buluruz. Benim bir gemim var. Tol Honeth’e gider, bir şeylerle yükleriz. Sonra Mallorya’ya gider biraz ticaret yaparız.”

“Peki *Denizkuşu*’nu Doğu Denizi’nden nasıl geçirmeyi planlıyorsun?” diye sordu Hettar. “Bu biraz uzun bir yolculuk olmaz mı?”

Barak neşeyle göz kırptı. “Bir haritam var,” dedi. “Cthol Murgos’un güney ucundan dolanıp doğrudan Doğu Denizi’ne çıkıveririz. Oradan Mallorya bir şey değil.”

“Murgoların sahil haritalarını çok gizli tuttuklarını sanırdım,” dedi Lelldorin; kaşlarını çatınca genç yüzü kırışmıştı.

“Öyle,” diye sırıttı Barak, “ama Cirit, Rak Urga’daydı ve bir tanesini aşırmayı becermiş.”

“Peki haritayı sen Cirit’ten nasıl aldın?” diye sordu Hettar. “O Murgolardan bile daha gizli davranır.”

“Geriye Boktor’a Greldik’in gemisinde dönmüş. Cirit pek iyi bir gemici sayılmaz o yüzden yolculukta kendini pek iyi hissetmiyormuş. Greldik haritayı araklayarak, haritacısına bir kopyasını çıkarttırmış. Cirit soyulduğunu hissetmemiş bile.”

“Planınız mükemmel Efendimiz,” dedi Mandorallen ciddiyetle, “lâkin zannımca minik bir kusurunu keşfettim.”

“Ya?”

“Tüm cihanın bildiği gibi Mallorya engin bir kıtadır; bir boydan bir boya binlerce fersahtır, ayrıca cenup kutbundan şimalin derinliklerine de çok daha fazla bir mesafe kat eder. Dostlarımızın yerini tespit etmek belki bir ömür sürecektir çünkü zannımca

teklifinizin maksadı da bu cihette olacaktır.”

Barak parmağını muzipçe burunun bir yanına dayadı. “Ben de tam o noktaya geliyordum,” dedi. “Boktor’dayken Yarblek’i sarhoş ettim. Ayıkken çok kurnaz olur fakat yarım fıçı bira içtikten sonra çenesi biraz düşüyor. Ona İpek’le Mallorya’da yaptıkları işin gidişatı hakkında birkaç soru sordum ve epey işe yarayan birkaç da cevap aldım. Anladığım kadarıyla bu ikisinin Mallorya’nın bütün belli başlı şehirlerinde yazıhaneleri var ve bu yazıhanelerin hepsinin birbiriyle irtibatı var. Başka neyle uğraşıyor olursa olsun İpek yatırımlarını hiç gözden kaçırmıyor. Bu yazıhanelerden birine yaklaştığında bir yolunu bulup, son hafta kaç milyon kazınmış bir bakıyor.”

“İpek’e de böylesi yakışıyor gerçekten,” diye kabul etti Hettar.

“Bütün yapmamız gereken bir Malorya limanına demir atıp bizim ufak tefek hırsızın yazıhanesini aramak olacak. Adamları aşağı yukarı onun nerelerde olduğunu bileceklerdir; eh İpek’in olduğu yerde diğerlerini de bulursunuz.”

“Efendimiz,” diye özür diledi Mandorallen, “günahınızı almışım. Zekânızı takdir edememiş olduğumdan ötürü beni affedebilecek misiniz acaba?”

“Bunda hiçbir şey yok Mandorallen,” diye cevap verdi Barak yüce gönüllülükle.

“Lâkin,” diye karşı çıktı Lelldorin, “hâlâ Garion ile diğerlerine katılmamız yasak.”

“Hakikaten öyle,” diye kabul etti Mandorallen. “Maceralarını tehlike içine atmadan yakınlarına vasıl olmak mümkün değil.”

“Onu da hallettim sanırım,” dedi iri yarı adam. “Onlarla birlikte at süremeyiz ama Cyradis onlardan ne kadar uzakta durmamız gerektiği konusunda bir şey söylemedi, söyledi mi? Bizim bütün yapacağımız şey kendi işimize bakmak -bir fersah kadar öteden- ya da bir mil kadar. Yani başları derde girince onlara yardım edebilecek kadar el altında olup, ondan sonra yeniden kendi yolumuza gideceğiz. Bunda yanlış bir şey var mı?”

Mandorallen’in yüzü aniden aydınlandı. “Bu bir vazife Efendimiz,” diye nida etti, “ahlaki bir mecburiyet. Tanrılar, tehlike içindeki seyyahların imdadına koşmakta kusur edenlere büyük bir memnuniyetsizlikle nazar ederler.”

“Nedense böyle düşüneceğini tahmin etmiştim,” dedi Barak, arkadaşının omzuna koca eliyle bir şaplak indirirken.

“Yanıltmaca,” dedi Relg sert sesinde bir katiyet tınısıyla. Ulgo bağnaz artık Durnik’in her zaman giydiğine çok benzeyen bir tünik giyiyordu. Bir zamanlar soluk olan benzi artık güneşle yanmıştı ve artık gözlerini bir bezle örtmüyordu. Taiba ve boy boy çocukları için inşa etmiş olduğu evin yakınlarında açık havada yıllarca çalışmak zamanla tenini ve gözlerini güneşe alıştırmıştı.

“Ne demek yanıltmaca?” diye karşı koydu Barak.

“Ne demekse, o Barak. Tanrılar bizim amacımıza bakar, akıllıca tertip ettiğimiz özürlere değil. Siz Belgarion’a yardım etmek için Mallorya’ya gitmek istiyorsunuz, hepimiz öyle; ama bu uyduruk hikâyelerle Tanrıları kandırmaya çalışmayın.”

Hepsi çaresizlik içinde bağnaza baktılar.

“Ama çok güzel bir plandı,” dedi Barak ağlamaklı bir sesle.

“Çok güzeldi,” diye kabul etti Relg, “ama itaatkâr değil; Tanrılara -ve kehanete- itaatkârsızlık da günahtır.”

“Yine mi günahlar Relg?” dedi Barak bezginlikle. “Ben de bunu yenmiştin zannediyordum.”

“Tam olarak değil, hayır.”

Sadece on dört yaşında olmasına karşın neredeyse erişkin bir erkek kadar iri olan Barak’ın oğlu Unrak ayağa kalktı. Örgü bir zırh giymiş, beline de kılıç kuşanmıştı. Saçları alev kızılıydı ve henüz tüy gibi olan sakalı yanaklarını kaplamaya başlamıştı bile. “Bakalım doğru anlamış mıyım?” dedi. Unrak’ın sesi çatlak veya ince değildi, artık tındı bir bariton olmuştu. “Kehanete uymak zorundayız, değil mi?”

“Harfi harfine,” dedi Relg kesin bir tavırla.

“O halde ben Mallorya’ya gitmek *zorundayım,”* dedi Unrak.

“Bu biraz aceleci oldu,” dedi babası ona.

“O kadar karmaşık sayılmaz baba. Riva Tahtının hamiliği soydan bana geçiyor ve bu durumda ben Riva Tahtının varisinin hamisi değil miyim?”

“Bak önemli bir noktaya değindi,” dedi Hettar. “Devam et Unrak. Aklında ne var söyle bakalım bize.”

“Şey,” dedi delikanlı büyüklerinin dikkatli bakışları karşısında hafifçe kızararak, “eğer Prens Geran Mallorya’da ve tehlikedeyse benim de oraya gitmem gerekir. Kehanet böyle söylüyor. Şimdi, ben onun nerede olduğunu bilmiyorum, o yüzden Kral Belgarion oğlunu buluncaya kadar onu izlemek zorundayım ki, Geran’ı bulduğunda onu koruyabileyim.” Barak yüzünü kaplayan bir tebessümle oğluna

baktı. “Ama,” diye ekledi Unrak, “ben bu koruma işinde biraz deneyimsizim, o yüzden biraz yardıma ihtiyacım var. Acaba baba, arkadaşlarınla gelip bana yardım etmeniz için sizi ikna edebilir miyim? Yani bir hata yapmayayım diye, anlatabiliyor muyum.”

Hettar ayağa kalkarak Barak’ın elini sıktı. “Tebrikler,” dedi sadece.

“Ee, Relg,” dedi Barak, “bu senin dürüstlük kavramına uyuyor mu?”

Relg düşündü. “Evet ya,” dedi, “sanırım uyuyor.” Sonra Barak’ın, onun haşin yüzünde gördüğü ilk tebessümle gülümsedi. “Ne zaman ayrılıyoruz?” diye sordu.

İmparator Hazretleri Malloryalı Kal Zakath, Maga Renn’in yüksek kulesinin pencerelerinden birinin önünde durmuş büyük Magan Nehri’nin yaygın genişliğini seyrediyordu. Şehrin yukarısında nehir taşıtlarının oluşturduğu muazzam bir filo nehrin yüzeyini beneklendiriyor, muntazam bir şekilde imparatorluk alaylarının binmek için bekledikleri rıhtımlara doğru ilerliyordu.

“Başka haberlerin var mı?” diye sordu imparator.

“Olaylar orada biraz karmaşık İmparator Hazretleri,” diye rapor etti İçişleri Dairesi Şefi, kahverengi cüppeli Brador, “ama görünüşe göre Urvon ile Zandramas arasındaki asıl karşılaşma Peldane’de vuku bulacak. Urvon kuzeyden iniyordu; Zandramas ise Urvon ile Darshiva arasında bir tampon bölge oluşturabilmek için geçen ay Peldane’yi istila etmişti. Onunla karşılaşmak için güçlerini hızla Peldane’ye yetiştiriyor.”

“Senin görüşün nedir Atesca?” diye sordu Zakath.

General Atesca ayağa kalkarak duvarda asılı duran haritanın yanına gitti. Bir an haritayı inceledikten sonra parmağıyla bir yeri işaret etti. “Burada Haşmetmeapları,” dedi, “Ferra şehri var. Tüm gücümüzle inip orayı istila edelim. Burası harekâtımızın en mantıklı ileri üssü olur. Magan Nehri tam o noktada on beş mil genişliğindedir; bu noktadan Darshiva’dan gelecek herhangi bir hareketi kesmek o kadar zor olmayacaktır. Bu Zandramas’ın güçlerini aradan çıkartmak anlamına geliyor. Karşılaştıklarında Urvon sayıca daha üstün olacak ve Zandramas’ın güçlerini ezip geçecektir. Gerçi kayıpları olacaktır. Her iki taraf da aşırı olduğu için ölesiye dövüşeceklerdir. Urvon, Zandramas’ın ordusunu silip süpürdükten sonra yarasını yalamak için durmak zorunda kalacak. İşte biz tam o sırada ona saldırmalıyız. Zayıflamış, ayrıca askerleri

de yorgun olacak. Bizimkiler ise zinde olacak. Sonuç oldukça aşikâr sayılır. Sonra Magan'ı geçerek Darshiva'yı temizleriz."

"Mükemmel Atesca," dedi Zakath, soğuk dudaklarına hafif bir tebessüm değerken. "Planının belli alaycılıkta bir cazibesi var. Önce bırakacağız Urvon bizim adımıza Zandramas'ı temizleyiverecek, sonra biz onu yok edeceğiz. Torak'ın Müridinin kirli işleri benim adıma yapıveriyor olması fikri hoşuma gitti."

"Haşmetmeaplarının izniyle öncüleri yollayarak Ferra'nın istilası hakkında bir ön bilgi sahibi olmak istiyorum," dedi general. "Ordusunu ikiye ayırdığımız için Zandramas da bize karşı bir saldırıda bulunacaktır. O yüzden şehri güçlendirmek zorunda kalacağız. Ayrıca, askerlerini Peldane'ye sokmak için bizim saflarımızı atlatmaması için nehir boyunca birçok devriye yerleştirmem gerekecek. Bu harekâtın oldukça önemli bir bölümüdür ve buna bizzat kendim nezaret etmek isterim."

"Nasıl istersen Atesca," diye verdi Zakath iznini. "Zaten bu konuda bir başkasına hiç güvenemezdim."

Atesca eğilerek selam verdi. "Haşmetmeapları çok iyiler," dedi.

"Müsadenizle İmparator Hazretleri," dedi Bardor, "Cthol Murgos'tan hiç de hoş olmayan bazı haberler aldığımızı söylemek zorundayım. Oradaki casuslarımız Urgit ile Alornlar arasında ciddi bazı görüşmelerin yapıldığını bildiriyor."

"Murgolarla Alornlar mı?" diye sordu Zakath kulaklarına inanamayarak. "Ama asırlardır birbirlerinden nefret ederler."

"Belki de ortak bir amaç bulmuşlardır," diye fikir yürüttü Brador dikkatle.

"Yani ben mi?"

"İnsana makul görünüyor Haşmetmeapları."

"Bunu durdurmalıyız. Korkarım Alornlara saldırmak zorunda kalacağız. Ülkelerinin yakınlarında endişelenecek bir şeyler ayarlayın da Cthol Murgos'ta bir maceraya atılmaya hiç kalkışmasınlar."

Atesca boğazını temizledi. "Açıkça konuşabilir miyim Haşmetmeapları?" diye sordu.

"Senin başka türlü konuştuğunu hiç duymadım zaten Atesca. Aklından neler geçiyor?"

"Sadece bir ahmak iki cephede birden savaşa girmek ister ve sadece bir deli üç cephede birden savaşır. Şu anda Peldane'deki bu savaş var, bir tane de Cthol Murgos'ta, şimdi ise bir de Alorya'da bir

savaş tasarlıyorsunuz. Ben elimden geldiğince tam bunun aksini savunacağım.”

Zakath keyifsizce gülümsedi. “Cesur bir adamsın Atesca,” dedi. “Daha önce bana aynı anda hem ahmak, hem de deli diyen birini hatırlamıyorum.”

“Haşmetmeaplarının samimiyetimi affedeceklerine inanıyorum, ama bu konudaki kanaatim budur.”

“Bunda bir şey yok Atesca,” dedi Zakath. Sanki tüm bu meseleleri umursamıyormuşçasına elinin tersiyle şöyle siler gibi bir hareket yaptı. “Beni yağlamak için değil, bana tavsiyelerde bulunmak için buradasınız ve senin bu sade dilin gerçekten dikkatimi çekti. Pekâlâ, buradaki işimiz bitinceye kadar Alornlarla savaşa girmeyeceğiz. En fazla ahmak olacağım; delilik başka bir şey. Taur Urgas varken dünya delilerden yeterince çekmişti zaten.” Bir aşağı, bir yukarı yürümeye başladı. “Lanet olsun sana Belgarion!” diye patladı aniden. “Neyin peşindesin?”

“Şey… Haşmetmeapları,” diye lafa girdi çekinerek, “Belgarion Batı’da değil. Geçen hafta Melcena’da görülmüş.”

“Melcena’da ne işi var?”

“Bunu belirleyemedik Haşmetmeapları. Gerçi adalardan ayrılmış olduğuna hiç şüphe yok. Fakat bu yörelerde bir yerlerde olduğunu tahmin ediyoruz.”

“Şüphesiz ortalığı biraz daha karıştırıyordun Bir gözünü onun için açık tut Atesca. O genç adamla gerçekten oturup uzun uzun bir konuşmak istiyorum. Dünyada tabii bir afet gibi dolanıp duruyor.”

“Onu sizin hatırınıza bulmak için elimden geleni yapacağım Haşmetmeapları,” diye cevapladı Atesca. “Şimdi Haşmetmeaplarının müsaadesiyle, askerlerin gemilere bindirilme işine nezaret etmek istiyorum.”

“Ferra’ya ulaşmanız ne kadar zaman alır?”

“Üç ya da dört gün Haşmetmeapları. Askerleri küreklere oturtacağım.”

“Bundan hoşlanmayacaklar.”

“Hoşlanmaları gerekmiyor Haşmetmeapları.”

“Pekâlâ, haydi git. Ben de arkandan birkaç gün sonra gelirim.”

Atesca selam verdikten sonra ayrılmak için döndü.

“Ha, bu arada Atesca,” dedi Zakath aklına sonradan gelerek, “giderken bir tane kedi yavrusu alsana?” Odanın diğer köşesinde gezinen yarı büyümüş birkaç kediyi işaret ederek. Kendi tekir kedisi

yüzünde hafif taciz edici bir ifadeyle şömine rafının üzerine tünemişti.

"Iıı…" diye tereddüt etti Atesca. "Bu alicenaplığınızla beni mahcup ettiniz Haşmetmeapları ama kedi tüyü gözlerimin şişip kapanmasına neden oluyor ve sanırım önümüzdeki birkaç hafta boyunca gözlerime çok ihtiyacım olacak."

Zakath içini çekti. "Anlıyorum Atesca," dedi. "Hepsi bu kadar."

General eğilip selam vererek odadan çıktı.

Zakath durumu bir değerlendirdi. "Eh," dedi, "eğer bir kedi yavrusu almazsa biz de ona, bunun yerine bir mareşallik rütbesi vermek zorunda kalacağız galiba - ama tabii *sadece* bu seferberliği zaferle sonuçlanırsa, bilmem anlatabildim mi?"

"Kesinlikle Haşmetmeapları," diye mırıldandı Brador.

Arşidük Otrath'ın, Mallorya İmparatoru olarak taç giymesi tereyağından kıl çeker gibi gelişmişti. Tabii ki Otrath tam bir eşek olduğundan bütün merasim boyunca birinin onun elinden tutup götürmesi gerekmişti. Her şey bittikten sonra Zandramas onu Hemil sarayında süslü bir tahta yerleştirmiş, pohpohlanması ve kendisine dalkavukluk edilmesi için talimat vermişti. Sonra sessizce ayrıldı.

Prens Geran, Zandramas'ın tapınakta kendisi için seçtiği sade odadaydı. Orta yaşlı bir Grolim rahibesi bakıyordu ona. "Bu sabah çok iyiydi Kutsal Zandramas," diye bilgi verdi rahibe.

"İyi, kötü - ne fark eder?" diye omzunu silkti Zandramas. "Artık gidebilirsin."

"Peki Kutsal Rahibe." Orta yaşlı kadın diz çöküp selamladıktan sonra odadan çıktı.

Prens Geran yüzünde ciddi bir ifadeyle Zandramas'a baktı.

"Bu sabah sessizsiniz Haşmetmeapları," dedi Zandramas alayla.

Çocuğun yüz ifadesi değişmedi. Bir yıldan fazla bir zamandır birlikte olmalarına rağmen Geran ona en ufak bir sevgi işareti bile göstermemişti ama belki de daha rahatsız edici olanı hiç korku da göstermemiş olmasıydı. Oyuncaklardan birini kaldırdı. "Top," dedi.

"Evet," diye cevap verdi kadın, "herhalde." Sonra, belki de çocuğun delip geçen bakışları rahatsız ettiği için odanın diğer tarafındaki aynanın önüne gitti. Kukuletasını geri itti ve aksine dikkatle baktı. Henüz yüzüne geçmemişti. Ellerindeki derinin altında dönüp duran kıvılcım gibi ışıklara hoşnutsuzca baktı. Sonra, cüppesinin önünü açarak çıplak aksine baktı. Yayılıyordu, buna hiç şüphe yoktu. Göğüsleri, karnı da aynı o dönen ışık noktacıklarıyla

dolmuştu.

Geran sessizce yaklaşarak yanında durdu. “Yıldızlar,” dedi, aynayı işaret ederek.

“Sen git oyna Geran,” dedi Karanlığın Çocuğu ona, cüppesini kapatarak.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

O AKŞAMÜSTÜ batıya doğru at sürerlerken önlerinde birikmeye başlayan, gittikçe yükselen ve gökyüzünün mavisini kaplayan ağır, koyu mor bulutları görebiliyorlardı. Sonunda Durnik atını ileri sürdü. “Toth bir sığınak bulsak fena olmayacak, diyor,” diye açıkladı Belgarath’a. “Dünyanın bu tarafındaki bahar fırtınaları çok acımasız olurmuş.”

Belgarath omzunu silkti. “Daha önce de yağmur altında kaldım.”

“Fırtınanın çok uzun sürmeyeceğini söylüyor,” dedi Durnik, “ama çok yoğun olacakmış. Sabah geçip gidermiş. Bence onu dinlesek fena olmayacak Belgarath. Sadece yağmur ve rüzgâr değil, aynı zamanda dolu da olduğunu söylüyor; elma büyüklüğünde dolu taneleri hem de.”

Belgarath batı göğünde yükselmeye devam eden, tam merkezlerinden yere doğru şimşeklerin indiği mavi-kara bulutlara dikkatle baktı. “Pekâlâ,” diye karar verdi. “Zaten bugün pek ilerleyemeyiz. Yakınlarda sığınacak bir yer olup olmadığını biliyor muymuş?”

“Bir fersah kadar ileride bir köy varmış,” diye açıkladı Durnik ona. “Eğer daha önce geçtiklerimize benziyorsa, orada da kimseler yoktur. Başımızı sokup, kendimizi dolulardan koruyacak kadar çatısı kalmış bir ev buluruz herhalde.”

“O halde o tarafa yönlenelim. Şu fırtına çok hızlı hareket ediyor. Beldin’i çağırayım da bir baksın bakalım.” Yüzünü havaya doğru kaldırınca Garion onun düşüncesinin ileri uzandığını hissetti.

Gittikçe şiddetlenerek pelerinlerini etraflarında bir kırbaç gibi şaklatan, beraberinde nahoş bir ürperti ve havada başıboş uçuşan soğuk yağmur damlaları getiren rüzgârda atlarını dörtnala sürmeye başladılar.

Terk edilmiş köyün başındaki tepeyi aşınca, açık alandan bir duvar gibi yaklaşmakta olan fırtınayı tüm açıklığıyla gördüler.

“Kıl payı yetişeceğiz gibi,” diye seslendi Belgarath rüzgârın arasından. “Haydi acele edelim.”

Deliler gibi dalgalanan otların içinden tepeden aşağı doğru daldıktan sonra, köyü bir kuşak gibi çevreleyen sürülmüş tarlaların arasından geçtiler. Köyün etrafı surluydu ama kapısı menteşelerinden sökülmüştü ve evlerin birçoğundan yakınlarda bir yangın yaşadıkları anlaşılıyordu. Rüzgâr etraflarında çığlıklar atarken onlar da moloz yığını içinde kalmış sokaklardan geçtiler. Garion şiddetli bir patırtı sesi duydu. Sonra bir tane daha. Sonra gittikçe artan kesik ama kuvvetli bir tempoyla bu patırtılar çoğaldı. “Dolu geliyor!” diye bağırdı.

Kadife aniden çığlık atarak omzunu tuttu. İpek, görünüşe göre neredeyse hiç düşünmeden hemen kendi atının dizginlerine asılarak Kadife’nin yanına gidip kızı korumak istercesine kollarını gererek pelerini üzerine bir çadır gibi tuttu.

Beldin nispeten ayakta kalmış bir evin kapısında durmuştu. “Buraya girin!” diye seslendi aceleyle. “Ahır kapıları açık! Atları içeri sokun!”

Eyerlerinden atladıkları gibi aceleyle bineklerini mağaramsı ahıra soktular. Sonra kapıları sıkıca kapatarak, avludan eve doğru koştular.

“Köyde insan olup olmadığına iyice baktın mı?” diye sordu Belgarath içeri girerlerken kambur büyücüye.

“Burada kimse yok,” diye açıkladı Beldin ona, “tabii kilerin birinde saklanan başka bir memur varsa o başka.”

Dışarıdaki patırtı sesleri, sonunda sürekli bir gümbürtüye dönüşünceye kadar gittikçe yükseldi. Garion kapıdan dışarı baktı. Gökyüzünden koca buz parçaları hızla iniyor, yerdeki kaldırım taşlarına çarparak paramparça oluyorlardı. Ürperten soğuk an be an artıyordu. “Galiba kıl payı atlattık,” dedi.

“Kapıyı kapa Garion,” dedi Polgara ona, “haydi bir ateş yakalım.”

Girdikleri odanın her tarafında, evin aceleyle terk edilmiş

olduğuna dair izler vardı. Masa ve sandalyeler ters dönmüştü, ayrıca yerde de kırık çanak çömlekler vardı. Durnik etrafına bakındıktan sonra bir köşede, yerden bir mumun dip kısmını aldı. Masayı düzelterek, mumu kırık bir tabak parçasının üzerine yerleştirip, kavına, çakmaktaşına ve çakmağına uzandı.

Toth pencereye giderek açtı. Sonra uzanarak kepenkleri kapattı ve sıkıca mandalladı.

Durnik'in mumu biraz çatırdayarak yandıktan sonra alevi, odaya altın bir parlaklık yayarak muntazam çıkmaya başladı. Demirci, ocağın başına gitti. Yerdeki çöplere ve mobilyaların dağılmış olmasına rağmen oda hoş bir odaydı. Duvarları beyaz badanalıydı; tepedeki kirişler koyu renkliydi ve güzelce biçimlendirilerek köşeli kesilmişti. Ocak genişti ve kemerliydi. Arka duvarından birkaç tane kazan kancası çıkıyordu ve yanına bir kucak odun düzgünce istiflenmişti. Burası sıcak bir yerdi.

"Pekâlâ beyler," dedi Polgara onlara. "Öyle aylak aylak durmayalım. Mobilyaların düzeltilmesi, yerin süpürülmesi gerekiyor. Daha çok muma ihtiyacımız olacak; ben de yatak odalarının olduğu yeri bir kontrol etmek istiyorum."

Durnik'in uğraştığı ateş tutuşmaya başlamıştı. Ateşine şöyle eleştirel gözle bir baktıktan sonra halinden memnun kalan Durnik ayağa kalktı. "Atlara baksam fena olmayacak," dedi. "Denkleri buraya getirmemi ister misin Pol?"

"Şimdilik sadece yiyecekleri ve mutfak aletlerini getirsen yeter canım. Ama dolu duruncaya kadar beklesen daha iyi olmaz mı sence?"

"Evin yan tarafı boyunca üzeri kapalı bir yürüyüş yolu yapmışlar," diye cevap verdi demirci. "Tahminim bu evi inşa eden insanlar bu tür havalara alışıklarmış." Hemen peşinde Toth ve Eriond'la birlikte çıktı.

Garion, Kadife'nin sağ omzunu korurcasına tuttuğu yere doğru ilerledi. Kızın yüzü solgundu ve alnı ter içinde kalmıştı.

"İyi misin?" diye sordu Kadifeye.

"Beni biraz şaşırttı o kadar," diye cevapladı kız. "Gerçi sorduğun için teşekkür ederim."

"Teşekkürünü yiyeyim!" Garion aniden öfkelenmişti. "Benim kız kardeşim gibisin Liselle, eğer yaralanmaya falan kalkarsan bunu şahsi bir hakaret olarak alacağım."

"Peki Haşmetmeapları," dedi Liselle, tebessümü aniden bütün

odayı aydınlatıvermişti.

“Benimle oyun oynama Kadife. Aşırı cesaret göstermeye kalkışma. Eğer canın yanıyorsa, söyle.”

“Sadece küçük bir ezik Belgarion,” diye karşı çıktı kız. İri kahverengi gözlerinden büyük bir samimiyet okunuyordu, çoğu numaradan.

“Seni döverim,” diye tehdit etti Garion.

“Bak şimdi bu ilginç bir fikir.” Liselle güldü.

Garion hiç düşünmedi bile. Sadece eğilerek kızı alnından öptü.

Liselle biraz şaşırmış görünüyordu. “Vay Haşmetmeapları,” dedi şakacıktan telaşlanarak. “Bu yaptığınızı Ce’Nedra görürse ne olur?”

“Ce’Nedra bununla başa çıkabilir. Seni en az benim kadar seviyor. Pol Teyze omzuna bir baksın.”

“Gerçekten iyi Belgarion.”

“Bu konuyu Pol Teyze’yle tartışmak ister misin?”

Liselle bu konuda şöyle bir düşündü. “Hayır,” dedi, “zannetmiyorum. Kheldar’ı yollasana elimi tutsun?”

“Başka bir şey var mı?”

“Eğer istersen beni yine öpebilirsin.”

Belli bir bilimsel tarafsızlıkla Polgara Kadife’nin gri elbisesinin önünü açarak, sarışın kızın omzundaki iri mor eziği inceledi. Kadife kızararak iffetle göze çarpan hatlarını örttü.

“Kırık olduğunu sanmıyorum,” dedi Polgara kibarca ezilmiş omzunu yoklayarak. “Gerçi çok ağrı yapar.”

“Bunu hemen fark etmiştim,” dedi Kadife, dişlerini sıkarak.

“Pekâlâ Sadi,” dedi Polgara hemen, “iyi bir ağrı kesiciye ihtiyacım var. Ne tavsiye edersin?”

“Yanımda oret var Leydi Polgara,” diye cevap verdi hadımağası.

Pol bunu biraz düşündü. “Hayır,” dedi. “Oret önümüzdeki iki gün için onu aciz bırakır. Yanında miseth var mı?”

Sadi biraz şaşırmış görünüyordu. “Leydi Polgara,” diye karşı çıktı. “Miseth mükemmel bir ağrı kesicidir ama…” Acı çekmekte olan Kadife’ye baktı. “Yan etkilerini biliyorsunuzdur.”

“Gerekirse onu denetim altında tutarız.”

“Ne yan etkisi?” diye sordu İpek, sarışın kızın üzerine kol gererek.

“Şey… bu insanda belli bir -nasıl desek- ateşi artırır,” diye cevap verdi Sadi dikkatle. “Nyissa’da bu amaçla çok kullanılır.”

“Ha,” dedi İpek, biraz kızararak.

“Tek damla,” dedi Polgara. “Yok. İki olsun.”

“İki mi?” diye nida etti Sadi.

“Acı geçinceye kadar işe yaramasını istiyorum.”

“İki damla bunu başarır, tamam,” dedi Sadi, “ama etkisi geçinceye kadar Kadife’yi hapsetmek zorunda kalacağız.”

“Eğer gerekirse onu uyuturum.”

Sadi kuşkuyla kırmızı kutusunu açarak içinde koyu mor bir sıvı bulunan küçük bir şişe çıkardı. “Bu benim rızamla olmuyor Leydi Polgara,” dedi.

“Sen bana güven.”

“Ne zaman biri böyle dese sinirlerim geriliyor nedense,” dedi Belgarath Beldin’e.

“Seni sinir eden çok şey var. Kız iyileşmeden bir yere gidemeyiz. Pol ne yaptığını bilir.”

“Umarım,” diye cevap verdi Belgarath.

Sadi dikkatle ölçtüğü iki damla ilacı bir kupa suya damlattıktan sonra parmağıyla karıştırdı. Sonra elini oldukça büyük bir özen göstererek bir parça bezle güzelce kuruladı. Kupayı Kadife’ye uzattı. “Yavaş yavaş iç,” diye izah etti. “Neredeyse hemen kendini tuhaf hissetmeye başlayacaksın.”

“Tuhaf mı?” diye sordu kız kuşkuyla.

“Bunu sonra konuşuruz. Sen ağrını hemen keseceğini bil, yeter.”

Kadife kupadan bir yudum aldı. “Tadı kötü değil,” diye gözlemledi.

“Tabii ki değil,” diye cevap verdi hadımağası, “ayrıca kupanın dibine doğru gitgide lezzetlendiğini göreceksin.”

Kadife kupadan küçük yudumlar almaya devam etti. Yüzü kızardı. “Aman,” dedi, “aniden burası ne kadar sıcak oldu?”

İpek, Kadife’nin yanındaki sıraya oturdu. “Hiç faydası oluyor mu?” diye sordu.

“Hmm.”

“Omzun nasıl?”

“Sen eziği görmüş müydün Kheldar?” Omzundaki eziği göstermek için elbisesini sıyırıverdi. Kadife İpek’e -ve odada geri kalan herkese- yarasını göstermişti; üstelik yarasının yanı sıra başka şeyleri de. “Ayyy,” dedi dalgınca, hiç örtünmeye yeltenmeyerek.

“Bence söylediğin tedbirleri alsan fena olmayacak Leydi

Polgara," dedi Sadi. "İşler her an çığırından çıkabilir."

Polgara başıyla onayladıktan sonra elini kısa bir süre için Kadife'nin alına koydu. Garion hafif bir dalgalanma hissetti.

"Aniden üzerime bir rehavet çöküverdi," dedi Kadife. "İlaçtan mı?"

"Kısmen," diye cevap verdi Polgara.

Kadife'nin başı öne düşmeye başlayınca, kız başını İpek'in omzuna yasladı.

"Getir onu İpek," dedi Polgara ufak tefek adama. "Haydi gidip ona bir yatak bulalım."

İpek, uyumakta olan kızı kucaklayarak, yatak odalarına doğru giden Polgara'ı izledi.

"Bu ilacın etkisi hep böyle mi olur?" diye sordu Ce'Nedra Sadi'ye.

"Miselhin mi? Elbette. Bir odunu bile harekete geçirebilir."

"Erkeklerde de etkili oluyor mu?"

"Cinsiyet hiç önemli değildir Haşmetmeapları."

"Ne kadar ilginç." Ce'Nedra Garion'a muzipçe bir bakış attı. "O şişeciği kaybedeyim deme Sadi," dedi Ce'Nedra.

"Boş versene," dedi Garion karısına.

Odayı derleyip toplamak belki çeyrek saatlerini almıştı. İpek'le geri döndüklerinde Polgara gülümsüyordu. "Şimdi uyuyacak," dedi. "Diğer odalara da baktım. Evin kadını çok tertipli biriymiş," dedi. "Aile ayrıldığında ciddi şekilde dağılmış tek oda buymuş." Mumunu masaya bırakarak, yüzünde kendinden memnun bir ifadeyle gri elbisesinin önünü düzeltti. "Ev çok işimize yarayacak amca," dedi Beldin'e.

"Takdir ettiğine memnun oldum," diye cevap verdi kambur büyücü. Pencere kenarındaki yüksek arkalıklı bir sıraya yayılmış oturuyor, giysisinin yırtık pırtık sol kolunu yerinde tutan sicimi büyük bir dikkatle yeniden düğümlemeye çalışıyordu.

"Nehirden ne kadar uzaktayız?" diye sordu Belgarath ona.

"Hâlâ biraz var - en azından güzel havada yapılacak bir günlük bir yol. Daha kesin bir şey söyleyemem. Rüzgâr yükseldiğinde neredeyse tüylerimi kopartıp atacaktı."

"İlerideki arazi hâlâ boş mu?"

"Emin olmak biraz zor. Ben tam yukarıdaydım ve eğer oralarda insanlar varsa bile bu fırtınada hepsi sığınacak bir yer bulmuştur."

“Sabah bir bakmamız lazım.” Belgarath oturduğu sandalyeye iyice yaslandı ve ayaklarını ocak başına doğru uzattı. “Şu ateş iyi fikirdi,” dedi. “Havada alenen bir soğuk var.”

“İnsan yere on, on beş santim buz yığdığında bazen böyle durumlar olabiliyor,” dedi Beldin. Ufak tefek çirkin adam düşünceli bir ifadeyle gözlerini kıstı. “Eğer bu türlü fırtınalar buralarda akşamüstü sık görülen bir şeyse Magan’ı sabah saatlerinde geçmek zorunda kalabiliriz,” diye dikkat çekti. “Açık bir kayığın üzerinde böyle bir fırtına kapılmak benim eğlence anlayışımla pek uyuşmuyor.”

“Keser misin artık?” dedi Sadi sertçe, Zith’in toprak şişesine.

“Sorun nedir?” diye sordu Ce’Nedra.

“Komik sesler çıkartıp duruyor,” diye cevap verdi Sadi. “İyi mi acaba diye bir bakayım dedim, bana tısladı.”

“Ara sıra bunu yapıyor zaten, değil mi?”

“Bu seferki biraz farklıydı. Beni ondan uzak durmam için uyarıyordu.”

“Hasta olabilir mi?”

“Zannetmem. Oldukça genç bir yılandır; onu beslerken verdiğim şeylere de özellikle dikkat ederim.”

“Belki de bir kuvvet ilacına falan ihtiyacı vardır.” Ce’Nedra sorarcasına Polgara’ya baktı.

Polgara çaresizlikle güldü. “Özür dilerim Ce’Nedra,” dedi, “ama sürüngenlerin hastalıklarıyla ilgili hiç tecrübem yok.”

“Konuyu değiştiremez miyiz?” diye sordu İpek ağlamaklı bir sesle. “Zith çok cici minik bir hayvan olabilir ama yine de bir yılan.”

Ce’Nedra olduğu yerde savrulurcasına İpek’e döndü, gözlerinde aniden şimşekler çakmıştı. “Bunu nasıl söyleyebilirsin?” diye atıldı hiddetle. “Hepimizin hayatını tam iki kere kurtardı - bir keresinde Rak Urga’da o Sorchak denilen Grolimi ısırarak; bir de Ashaba’da Harakan’ı soktuğunda. O olmasaydı halimiz ne olurdu? En azından biraz minnettar olabilirsin.”

“Şey…” dedi İpek biraz tereddütle. “Haklı olabilirsin, ama her şey bir yana Ce’Nedra ben yılanlara tahammül edemiyorum.”

“Ben onu bir yılan olarak düşünemiyorum bile.”

“Ce’Nedra,” dedi İpek sabırla, “uzun ve ince, kıvrılıyor, kolları ve bacakları yok, üstelik zehirli. Bu tasvir bir yılana ait.”

“Çok önyargılısın,” diye suçladı minik kraliçe.

“Şey… evet, öyle diyebiliriz.”

“Beni gerçekten hayal kırıklığına uğrattın Prens Kheldar. O çok tatlı, sevgi dolu, cesur, minik bir yaratık, ama sen ona hakaret ediyorsun.”

İpek bir an Ce’Nedra’ya baktıktan sonra ayağa kalkarak gösterişli bir reveransla toprak şişeciğe doğru eğildi. “Ne kadar üzgün olduğumu anlatmam mümkün değil sevgili Zith,” diye özür diledi. “Bana neler olduğunu bilemiyorum. Acaba soğuk minik yeşil kalbinle beni affedebilecek misin?”

Zith ona tısladı; tıslaması garip bir homurtuyla bitmişti.

“Onu rahat bırakmanı söylüyor,” diye açıkladı Sadi.

“Gerçekten onun neler söylediğini anlayabiliyor musun?”

“Genel anlamıyla, evet. Yılanların pek sınırlı bir kelime dağarcıkları vardır o yüzden orada burada birkaç sözü yakalamak o kadar zor olmuyor.” Hadımağası kaşlarını çattı. “Gerçi son zamanlarda hatırı sayılır şekilde küfredip duruyor ve bu onun normal hali değildir. Genellikle çok hanımefendi bir yılandır.”

“Böyle bir sohbete katıldığıma bile inanamıyorum,” dedi İpek başını sallayıp, holden evin arkasına doğru yürüyerek.

Durnik, Toth ve Eriond ile birlikte dönmüştü. Polgara’nın kap kaçağını ve yiyecekleri barındıran denkleri taşıyorlardı. Polgara ocağa ve ocağın sağladığı kolaylıklara şöyle bir baktı. “Son zamanlarda hep yarım yamalak şeyler yiyip duruyorduk,” diye dikkat çekti. Burada oldukça yeterli bir mutfağımız var, bundan faydalanalım.” Yiyecek dengini açarak içini karıştırdı. “Keşke yolculuk erzakından başka bir şeylerim daha olsaydı,” dedi biraz da kendi kendine.

“Arkada bir tavuk kümesi var Pol,” dedi Beldin yardımseverlikle.

Polgara ona gülümsedi. “Durnik canım,” dedi, adeta hülyalı bir sesle.

“Hemen gidip ilgileneyim Pol. Üç tane yeterli mi?”

“Dört olsun. Ayrılırken yanımıza da biraz soğuk tavuk alırız. Ce’Nedra, sen de onunla giderek gördüğün bütün yumurtaları topla.”

Ce’Nedra, Polgara’ya inanamayarak baktı. “Daha önce hiç yumurta toplamadım Leydi Polgara,” diye karşı çıktı.

“Zor değildir canım. Yalnız dikkat et kırılmasınlar, o kadar.”

“Ama…”

“Sabah omlet falan yaparım diye düşünmüştüm.”

Ce'Nedra'nın gözleri parladı. "Gidip sepeti alayım," dedi hemen.

"Harika bir fikir canım. Amca burada başka ilginç şeyler var mı?"

"Binanın arkasında bir bira imalathanesi var," diye omzunu silkti. "İçine bakacak vaktim olmadı."

Belgarath ayağa kalktı. "Neden hemen gitmiyoruz?" diye önerdi.

"Çiftçilikle uğraşılan köylerde insanlar pek iyi bira yapamazlar Belgarath."

"Belki burası bir istisnadır. Bir tatmadan bilemeyiz, değil mi?"

"Bak o konuda haklısın."

Eriond ateş için biraz daha odun istiflerken iki yaşlı büyücü evin arka tarafına doğru gittiler.

Ce'Nedra geri geldi; kaşlarını çatmıştı ve biraz kızgındı. "Yumurtalarını bana vermiyorlar Leydi Polgara," diye şikâyet etti. "Yumurtalarının üzerine oturmuşlar."

"Uzanıp altlarından yumurtaları alman gerekir canım."

"Bu onları kızdırmaz mı?"

"Tavuklardan mı korkuyorsun?"

Ufak tefek kraliçenin gözleri sertleşti ve kararlı adımlarla odadan ayrıldı.

Evin dibindeki mahzende epey bir miktar sebze stoku vardı; Belgarath ile Beldin de bira imalathanesinden bir fıçı bira getirdiler. Tavuklar kızarırken Polgara mutfaktaki teneke ve tahta kutuları karıştırdı. Biraz un ve o yöreye ait birkaç mahsul daha bulduktan sonra kollarını sıvayarak işe koyuldu. Koca bir hamur tuttuktan sonra bunu, ateşin yanında iyice ovulmuş bir ekmek tahtasının üzerinde yoğurmaya başladı. "Bu gece biraz kurabiye yiyebiliriz diye düşünüyorum," dedi, "sabah da taze ekmek pişiririm."

Akşam yemeği Garion'un aylardır yemediği kadar güzeldi. Ziyafetlere katılmıştı, hanlarda güzel yemekler yemişlerdi, ama Pol Teyze'sinin aşçılığının dünyada hiçbir aşçının boy ölçüşmeyi tahayyül bile edemeyeceği, kelimelere dökülemeyecek bir niteliği vardı. Muhtemelen kendisine yarayandan fazla yemek yedikten sonra, derin bir nefes alıp tabağını ittirerek sırtını sandalyesine yasladı.

"Bize de biraz bırakmaya karar vermene sevindim," dedi Ce'Nedra biraz kibirli bir ses tonuyla.

"Sen bana gücenik misin?" diye sordu Garion karısına.

"Hayır Garion. Biraz huzursuzum o kadar."

“Neden?”

“Bir tavuk ısırdı.” Büyük servis tabağında uzanmış duran kızarmış bir tavuğu işaret etti. “O,” diye ekledi. Uzandı, tavuğun bir butunu koparıp, minik beyaz dişleriyle vahşi bir tavırla butu ısırdı. “Al işte,” dedi öç alırcasına. “Beğendin mi?”

Garion karısını tanırdı, o yüzden gülmemesi gerektiğini de biliyordu.

Akşam yemeğinden sonra, dışarıdaki fırtına dinerken onlar da hep birlikte masa başında, huzurlu bir mutlulukla oturup oyalandılar.

Derken kapı hafifçe, neredeyse çekingen bir tavırla çalındı. Garion hemen ayağa fırlayarak, kılıcı için elini omzuna attı.

“Sizi rahatsız etmek istemezdim,” diye geldi kapının diğer tarafından mırıltı halinde çıkan titrek bir ses. “Sadece ihtiyacınız olan her şeyiniz var mı diye bir bakayım demiştim.”

Belgarath sandalyesinden kalkarak kapıya gidip, açtı.

“Mübarek Belgarath,” dedi dışarıdaki adam derin bir saygıyla eğilip selamlayarak. Kar gibi beyaz saçlı, ince, kırışık yüzü olan çok yaşlı bir adamdı. Aynı zamanda bir Grolimdi.

Belgarath ihtiyatla adamı süzdü. “Beni tanıyor musun?” diye sordu.

“Tabii ki. Hepinizi tanıyorum. Sizi bekliyordum. İçeri girebilir miyim?”

Tek bir söz söylemeyen Belgarath adamın geçmesi için yana çekilince eğri büğrü bir baston yardımıyla yürüyen Grolim yalpalayarak içeri girdi. Eğilerek Polgara’yı selamladı. “Leydi Polgara,” diye mırıldandı. Sonra Garion’a döndü. “Haşmetmeapları,” dedi, “affınızı dileyebilir miyim?”

“Neden?” diye sordu Garion. “Bana hiçbir şey yapmadın ki.”

“Ah, evet yaptım Haşmetmeapları. Ebedi Gece Şehri’nde olanları duyduğumda sizden nefret etmiştim. Bunu affedebilecek misiniz?”

“Affedecek bir şey yok. Öyle hissetmen son derece doğaldı. Anladığım kadarıyla gönlündeki inancın değişmiş, öyle mi?”

“Değiştirildi Kral Belgarion. Yeni Angarak Tanrısı Torak’tan daha iyi kalpli, daha nazik bir Tanrı olacak. Artık sadece o Tanrıya hizmet edebilmek için yaşıyor, onun geleceği güne kadar tahammül etmeye çalışıyorum.”

“Otur dostum,” dedi Belgarath adama. “Anladığım kadarıyla dini bir tecrübe geçmiş başından.”

Yaşlı Grolim, kırışık yüzünde mesut bir tebessümle bir sandalyeye çöktü. “Benim yüreğimi yumuşattılar Mübarek Belgarath,” dedi adam sadece. “Bütün hayatımı bu köydeki Tapınak’ta Torak’ın hizmetine adamıştım. Ölümünü duyduğum zaman tahmin bile edemeyeceğiniz kadar çok üzülmüştüm, çünkü ona, sorgusuz sualsiz hizmet ediyordum. Şimdi ise onun suretini Tapınak duvarından indirdim ve sunağı, kurban edilen zavallıların kanı yerine çiçeklerle donattım. Bir zamanlar kurban merasimi sırasında bıçak tuttuğum için o kadar pişmanlık duyuyorum ki.”

“Peki seni bu kadar değiştiren şey ne oldu?” diye sordu Polgara adama.

“Ruhumun sessizliği içinden bana konuşan bir sesti Leydi Polgara, sanki bütün dünya nur içinde kalmış gibi beni neşeyle dolduran bir ses.”

“Peki ses sana ne dedi?”

Yaşlı rahip elini kara cüppesinin cebine sokarak bir parşömen sayfası çıkardı. “Ses bana konuşurken kelimeleri büyük bir dikkatle kayda geçirdim,” dedi, “çünkü bana öyle yapmam için talimat verildi. İnsan kendisine söylenmiş olan şeyi yanlış anlayabilir ya da hoşlandığı bir şey olmazsa veya söylenenleri anlayamazsa, değiştirebilir.” Kibarca gülümsedi. “Gerçi yazdıklarım diğerlerinin faydalanması için, çünkü sözler benim kalbime çıkmayacak şekilde, bu sayfaya yazılandan çok daha derin nakşoldu.” Parşömeni kaldırarak titrek bir sesle okudu. “‘Dikkat edin!’” diye okudu, “‘Ebedi Şehir’de Işığın Çocuğu ile Karanlığın Çocuğu’nun karşılaşmasını izleyen günlerde Karanlık Tanrı’nın Rahipleri üzerine büyük bir hüzün çökecek, çünkü Tanrı düşmüş olacak ve bir daha halkının yardımına gelemeyecek. Ama gönlün ferah olsun, çünkü umutsuzluğun yükselen yeni güneşle yok olacak geceden başka bir şey değil. Zira sahiden sana söylüyorum, Angarak gerçek Tanrısının gelişiyle yeniden doğacak, bu yeni Tanrı ki Günlerin Başlangıcından beri Angarak’a rehber olma maksadına sahipti. İşte bilin, Karanlık Tanrı bütün yaradılışı bölen HADİSE esnasında hiçlikten doğmuştu ve Angarakları koruyup onlara rehber olması için takdir edilen O değildi. Karanlığın Çocuğu ile Işığın Çocuğu’nun son karşılaşmasında Angarakların gerçek Tanrısı ortaya çıkartılacak ve sizler kalbinizi ona sunacak, ona tapınacaksınız.”

“‘Angarak’ın izleyeceği yol TERCİH ile belirlenecek; TERCİH yapıldıktan sonra bir daha geri dönüşü olmayacak ve ebediyen iyi ya da şer hüküm sürecek. Zira dinle, Artık Olmayan Yer’de her ikisi

de bulunacak ama sadece biri tercih edilecek. Işığın Çocuğu ile Karanlığın Çocuğu onları, TERCİH'in yapılması beklentisinde olan iki kişiye götürecek olan ruhların yüklerini, bu ikisine teslim edecek. Eğer TERCİH biri yönünde kullanılırsa dünya karanlığa boğulacak ama diğer yönde olursa nura gark olacak ve başlangıçtan beri mukadder kılınmış olan vuku bulacak."

"'O yüzden umutla tahammül et, hemcinslerine müşfikçe, sevgiyle yaklaş çünkü bu gerçek Tanrı'yı mutlu eder; ve eğer O üstün gelip tercih edilirse seni kutsayacak ve seni letafetle boyunduruğu altına alacaktır.'" Yaşlı Grolim kâğıdı indirerek, başını dua edercesine eğdi. "İşte yüreğimi neşeyle dolduran ve bütün umutsuzluğumu kovan ses bana böyle demişti," dedi sadece.

"Bunu bizimle paylaştığın için sana minnettarız," dedi Belgarath. "Sana yiyecek bir şeyler ikram edebilir miyiz?"

Grolim başını salladı. "Artık et yemiyorum," dedi. "Tanrımı gücendiremem. Hançerimi attım ve artık hayatımın geri kalan zamanında hiç kan dökmeyeceğim." Ayağa kalktı. "Artık sizden ayrılayım," dedi. "Size, sesin bana söylediklerini ve Angarak'ta en az bir kişinin sizin başarmanız için duacı olduğunu bildirmek için geldim."

"Teşekkür ederiz," dedi Belgarath içtenlikle. Kapıya giderek, kapıyı bu iyi kalpli yaşlı adam için açıverdi.

"Bu oldukça açıktı, değil mi?" dedi Beldin Grolim ayrıldıktan sonra. "İlk defa doğrudan hassas noktaya parmak basan bir kehanet duydum."

"Yani o adamın gerçekten keramet sahibi bir nebi mi olduğunu söylüyorsunuz?" diye sordu İpek.

"Tabii ki öyle. Bu klasik sayılabilecek bir durum. Bütün belirtiler vardı - vecit hali, kişilikteki kökten değişim, hepsi."

"Ama burada ters olan bir şey var," dedi Belgarath kaşlarını çatarak. "Asırlarımı kehanetleri okuyarak geçirdim ama onun söyledikleri benim bu güne kadar karşılaştıklarımın hiçbirinde olmayan bir tınıya sahipti - ne bizim, ne de diğerlerinin kehanetlerinde olmayan bir tınıya." Garion'a baktı. "Arkadaşınla irtibata geçebilir misin?" diye sordu. "Onunla konuşmam lazım."

"Bir denerim," diye cevapladı Garion. "Gerçi her çağırdığımda gelmez."

"Bak bakalım ona ulaşabilecek misin. Çok önemli olduğunu da söyle."

“Elimden geleni yaparım dede.” Garion oturarak gözlerini kapattı. *“Orada mısın?”* diye sordu.

“Lütfen bağırma Garion,” diye cevap verdi ses, ıstırap içinde bir tonla. *“Kulaklarımı acıtıyor.”*

“Özür dilerim,” dedi Garion. *“O kadar yüksek sesle konuştuğumun farkında değildim. Dedem seninle konuşmak istiyor.”*

“Pekâlâ. Gözlerini aç Garion. Kapalı olunca göremiyorum.”

Eskiden de zaman zaman olduğu gibi Garion kendisini aklının sakin bir köşesine çekilmiş buldu ve alaycı ses idareyi aldı. *“Pekâlâ Belgarath,”* dedi Garion’un dudakları arasından. *“Bu kez ne var?”*

“Birkaç sorum var,” diye cevap verdi yaşlı adam.

“Her zamanki gibi. Senin hep soruların vardır zaten.”

“Grolim’in söylediğini duydun mu?”

“Elbette.”

“Sen miydin? Yani, ona gitmiş olan ses sen miydin?”

“Hayır, aslına bakacak olursak ben değildim.”

“O halde diğer ruh muydu?”

“Hayır. O da değildi.”

“Peki o halde kimdi?”

“Bazen Aldur’un seni ilk müridi olarak seçmiş olduğuna inanamıyorum. Beynini kullanmaya kıyamıyorsun galiba?”

“Aşağılamak zorunda değilsin.” Belgarath’ın sesi biraz kırılmış gibi çıkıyordu ama Beldin çirkin, çatlak bir kahkahayla güldü.

“Pekâlâ,” diye içini çekti ses, *“daha dikkatli tekrarlayayım. Kaçırmamaya çalış. Diğer yarım He ben Yazgı ayrıldığında var olduk. Bu kısmını anladın mı?”*

“Onu zaten biliyordum.”

“Hatırlamayı da becerdin yani? Hayret.”

“Sağol,” dedi Belgarath durgun bir ses tonuyla.

“Garion’un kelime haznesiyle konuşmaya çalışıyorum. Bir köylü olduğu için zaman zaman biraz kaba konuşabilirim. Şimdi, Yazgı birleştiği zaman yeni bir ses olması gerektiği sana da makul gelmiyor mu? Diğer yarım ile ben kendi üzerimize düşeni tamamlamış olacağız o yüzden artık bize ihtiyaç kalmayacak. Aramızda milyonlarca yıldır devam eden düşmanlık sezgilerimizi azıcık köreltti.”

Bu söz üzerine Belgarath biraz şaşırmış göründü.

“Düşün ihtiyar,” dedi ses ona. *“Ben bütünleşmiş bir kâinatla başa çıkmak için uygun değilim. Bende çok eski garazlar var. Yeni ses,*

önyargıları olmadan başlayabilir. Böyle olması daha iyi, inan."

"Galiba seni özleyeceğim."

"Bana duygusallık etme Belgarath. Dayanabileceğimi zannetmiyorum."

"Bir dakika. Bu yeni ses, karşılaşmadan sonra varlık bulacak, değil mi?"

"Tam karşılaşma anında, aslında."

"Peki o halde, o yaşlı Grolimle nasıl konuştu?"

"Zaman bizim için o kadar büyük bir anlam taşımaz Belgarath. Bizler zaman içinde zorluk çekmeden geçmişe ve geleceğe gidip gelebiliriz."

"Yani sesin ona gelecekten konuştuğunu mu söylemek istiyorsun?"

"Tabii ki." Garion dudaklarında hafif, alaycı bir tebessüm hissetti. *"Benim sana geçmişten konuşmadığımı nereden biliyorsun?"*

Belgarath gözlerini kırpıştırdı.

"Şimdi seni kıstırdık," dedi Beldin muzafferane bir edayla. *"Kazanacağız, öyle değil mi?"*

"Bunu umut edebiliriz ama garantisi yok."

"Grolim'e konuşan ses iyi kalpti bir Tanrı'yı temsil ediyor, değil mi?"

"Evet."

"Eğer Karanlığın Çocuğu kazanırsa Yeni Tanrı pek öyle iyi kalpli olmayacak, değil mi?"

"Evet."

"O halde bu sesin gelecekten -seçimin yapılacağı zamandan sonra- geldiğine dair bu basit gerçek Işığın Çocuğunun kazanacağını göstermiyor mu?"

Ses derin bir nefes aldı. *"Neden her zaman işleri karmaşık bir hale getiriyorsun Beldin? Grolim'e konuşan ses, yeni ruhun* olurluluğu. *Sadece zaman içinde geriye uzanıp, kazanabilmek için, ihtimaller içerisinde her şeyin hazır olması için bazı hazırlıklar yapıyor. Seçim hâlâ yapılmadı, biliyorsun."*

"Varlığın olurluluğunun *dahi böyle bir gücü var mıdır?"*

"Olurluluğun muazzam bir gücü vardır Beldin - bazen hakikatten bile fazla."

"Tabii diğer ruhun olurluluğu da kendi adına bazı hazırlıklar yapıyor olabilir, değil mi?"

"Buna hiç şaşırmazdım. Sen aşikâr olan şeyleri hemencecik kavrayıveriyorsun."

“Yani yine başladığımız yere döndük. Yine elimizde baskın çıkmak için zaman ve kainat içinde çekişen iki ruhumuz olacak.”

“Hayır. Seçim olurluluklardan birini kat’i olarak eleyecek.”

“Anlamıyorum,” diye itiraf etti Beldin.

“Anlayacağını da zannetmiyordum zaten.”

“Bu yeni ses ne gibi hazırlıklar yapıyordu?” diye sordu Polgara aniden.

“Burada sizin yanınıza gelen Gralim yeni Tanrı’nın ilk Müridi ve Nebisi olacak - tabii Işığın Çocuğu’nun kazanması durumunda.”

“Bir Grolim mi?”

“Kararı vermek bana düşmedi. Yeni Tanrı Angarakların Tanrısı olacağından sanırım anlamlı oluyor.”

“Buna alışmak biraz zaman gerektirebilir.”

“Senin de en az benim kadar önyargın var Polgara,” diye güldü ses, *“ama zamanla sen benden daha uyumlu olursun - en azından bu iki inatçı yaşlıdan daha uyumlu olduğun kesin. Zamanla kabullenirsin. Şimdi, eğer başka sorunuz yoksa, benim bakmam gereken bazı şeyler var hâlâ - zamanın başka bir diliminde.”*

Ve derken ses gitmişti.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

GÜNEŞ yeni kavuşuyor, yaklaşan fırtınanın içindeki bir açıklıktan sıyrılıp ışıldarken batıdaki mor bulutları hastalıklı bir sarıya boyuyordu. Garion uzun bir tepeyi aşmış bir sonraki vadiye bakıyordu. Orada bir bina öbeği vardı, bu o kadar tanıdık bir bina öbeğiydi ki bir an, hayretle seyretmek için arka ayakları üzerine oturdu. Sonra yeniden dört ayağı üzerinde doğrulup uzun otların arasından çiftlik binalarına doğru temkinle ilerlemeye başladı. Hiç duman görünmüyordu ve büyük cümle kapısı açıktı ama kendini tehlikeye atmanın anlamsız olacağını düşündü. Çiftçiler kurtlara karşı sanki doğuştan bir nefret beslerler ve Garion da gizli bir yerden kendisine ok atılmasından hiç hoşlanmazdı.

Çiftliği çevreleyen temizlenmiş alanın kıyısında durarak karnını iyice yere yapıştırıp çiftliğe uzunca bir zaman baktı. Terk edilmiş gibi görünüyordu. İleri doğru koşarak, açık cümle kapısından ihtiyatla ve sessizce girdi. Bina öbeği dünyanın öbür tarafındaki Faldor'un çiftliği kadar büyüktü neredeyse.

Açık bir barakanın kapısından süzülerek ün ayaklarından biri burnu hizasında havada, kulakları yalnız olmadığını kanıtlayacak seslere karşı dört açılmış durdu. Çiftlik evleri, orta avlunun öteki tarafındaki ahırda memeleri şişmiş, sağılmak için bekleyen ineğin şikâyetçi inlemesi dışında sessizdi. Tabii ki insanların kokusunu duyuyordu ama hepsi birkaç günlüktü.

Garion barakadan çıkarak kapıdan kapıya ihtiyatla gidiyor, hepsini, kapı kulplarını ağzına alıp çevirerek açıyordu. Bu yer

Faldor'un çiftliğiyle öylesine benzerlikler taşıyordu ki, yıllar önce yendiğini zannettiği sıla özlemiyle burnunun direğinin sızladığını hissetti. Erzak odalarının hepsi, hemen hemen Faldor'unkilerle aynıydı. Demirhane Durnik'inkine o kadar benziyordu ki Garion neredeyse dostunun örs üzerinde seken çekicinin sesini duyacak gibi olmuştu. Gözlerini kapatsa, avludan geçip hiç şaşmadan mutfağın yerini bulacağından şüphesi yoktu.

Düzenli bir şekilde çiftliğin bütün alt odalarına girdikten sonra ayak tırnakları ahşap basamakları tırmalayarak üst kata çıkan merdivenleri tırmandı.

Her yer terk edilmişti.

Avluya dönerek merakla burnunu ahıra soktu. İnek telaşla böğürmeye başlayınca Garion hayvanı daha fazla rahatsız etmemek için geri geri çıktı.

"Pol Teyze," diye yolladı düşüncesini.

"Efendim canım?"

"Burada kimse yok ve mükemmel bir yer."

"Mükemmel aşırı bir sözdür Garion."

"Görmeden karar verme."

Hemen biraz sonra Belgarath kapıdan içeri girdi, etrafına bakındı ve kendi suretine döndü. "Eve dönmek gibi bir şey, öyle değil mi?" Sırıttı.

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye cevap verdi Garion.

Beldin daireler çizerek geldi. "Nehre bir fersah kadar var," dedi tam kendini dönüştürürken. "Eğer hemen hareket edersek, hava kararırken oraya varabiliriz."

"Yok burada kalalım," dedi Belgarath. "Nehir kıyısında devriyeler geziyor olabilir, üstelik mecbur kalmadıkça karanlıkta dolanmanın da alemi yok."

Kambur omzunu silkti. "Sen bilirsin."

Sonra Polgara bir hayalet kadar soluk ve sessizce duvarın üzerinden süzülerek avlunun ortasında duran iki tekerlekli bir arabanın arka kapağının üzerine kondu, sonra kendi suretine döndü. "Aman," diye mırıldandı adımını arabadan aşağıya atıp etrafına bakınırken. "Haklıymışsın Garion. Burası mükemmel." Pelerinini katlayarak koluna astı ve avludan mutfak kapısına doğru ilerledi.

Beş dakika kadar sonra Durnik diğerlerini avluya soktu. O da etrafına bakındıktan sonra aniden kahkaha atmaya başladı. "Faldor

o kapıdan çıkıp gelecekmiş gibi geliyor insana," dedi. "Nasıl oluyor da birbirinden bu kadar uzak iki yer, birbirine bu kadar çok benziyor?"

"Bu, bir çiftlik için en uygun ve kullanılışlı plandır Durnik," diye açıkladı Belgarath ona. "Eninde sonunda, dünya üzerinde yaşayan pratik bir zekâya sahip insanlar bunu bulacaktır. İnek konusunda bir şeyler yapabilir misin? Bütün gece böyle böğürürse pek uyku uyuyamayız."

"Hemen sağarım." Demirci eyerinden kayarak inip atını ahıra doğru çekti.

Belgarath yüzünde müşfik bir ifadeyle onun arkasından baktı. "Sabah onu buradan sürükleyerek çıkartmak zorunda kalacağız," diye belirtti.

"Polgara nerede?" diye sordu İpek, atından inen Kadife'ye yardım ederken etrafına bakınarak.

"Nerede olabilir?" diyerek mutfağı işaret etti Belgarath. "Onu oradan çıkarmak, Durnik'i demirhaneden sürüklemekten bile daha zor olabilir."

Kadife suratında biraz hülyalı bir ifadeyle etrafına bakındı. Sadi'nin bir gece önce vermiş olduğu ilaç etkisini henüz tam olarak kaybetmemişti; Garion, Polgara'nın onu sıkı bir denetim altında tuttuğunu tahmin ediyordu. "Çok hoş," dedi gayri ihtiyari İpek'e doğru yaslanarak. "Sıcak bir yuva gibi."

İpek'in yüzünde ihtiyatlı bir ifade vardı; hani her an kaçmaya hazır bir adam gibi.

O akşam, balmumundan mumların odaya doldurdukları ve duvara asılı bakır kap kaçağın parlatılmış diplerinden kırpışarak yansıttığı altın ışığıyla dolu kirişli mutfaktaki uzun masanın etrafında yine güzel bir yemek yediler. Bütün bir akşamüstü biriken fırtına dışarıda tüm şiddetiyle esip geceyi gök gürültüsü, rüzgâr ve sağanak yağmurla doldurduğu halde oda rahat ve sıcaktı.

Garion tuhaf bir şekilde kendini huzur içinde hissediyordu; neredeyse artık bir yıldır hissetmediği bir huzurla; bu kez, kendisini bekleyen kritik aylarda onu güçlendireceğini bildiği için bu yeni hissi minnettarlıkla karşıladı.

"Ay, amanın!" diye nida etti Sadi. Yemeğini bitirdikten sonra hadımağası kırmızı kutusunu mutfağın uç köşesine götürerek Zith'i yuvasından bir kâse sıcak, ılık sütle kandırıp çıkartmaya çalışıyordu.

“Ne var Sadi?” dedi Kadife; belli ki ilacın ve Polgara’nın onu sakin tutmak için ısrarcı etkisini üzerinden atmıştı.

“Zith’in bize minik bir sürprizi var,” diye cevap verdi Sadi keyifli bir tonda. “Aslında birkaç sürprizi.”

Kadife merakla Sadi’nin yanına gitti. “Ay,” dedi nefesi bir an kesilir gibi olarak, “ne kadar güzeller değil mi?”

“Ne var?” diye sordu Polgara.

“Bizim minik Zith anne oldu,” dedi Kadife.

Diğerleri de ayağa kalkarak, yeni gelenlere bakmak için odanın diğer tarafına gittiler. Anneleri gibi onlar da burunlarından kuyruklarına kadar kırmızı çizgili, cart yeşildi. Beş tanelerdi ve ancak bir solucan büyüklüğündeydiler. Hepsinin kafaları kâseye dalmış sütü çatallı minik dilleriyle şaplatarak içerlerken bir yandan da mırıldanıyorlardı. Zith korurcasına onların tepesinde duruyor, her nasılsa ağırbaşlı görünmeyi başarıyordu.

“Bu, son günlerde neden bu kadar sinirli olduğunu açıklıyor,” dedi Sadi. “Neden bana söylemedin Zith? Doğumda sana yardımcı olurduk.”

“Ben bir yılana ebelik etmek ister miydim bilemiyorum,” dedi İpek. “Ayrıca, ben sürüngenlerin yumurtladıklarını sanırdım.”

“Çoğu öyledir,” diye itiraf etti Sadi. “Ama bir kısmı doğurur. Zith onlardandı.”

“Ben de şişmanlıyor sanmıştım,” dedi Kadife, “hamileymiş.”

Durnik kaşlarını çatmıştı. “Ama burada ters bir şey var,” dedi. “Onun cinsine sadece Nyissa’da rastlanmıyor mu?”

“Evet,” dedi Sadi, “üstelik Nyissa’da da çok nadir bulunurlar.”

“O halde nasıl oluyor da…” Durnik hafifçe kızardı. “Yani demek istediğim bu nasıl oldu? Uzun zamandır Nyissa’dan uzaktayız. Bebeklerin babasıyla nerede karşılaşmış?”

Sadi gözlerini kırpıştırdı. “Doğru, öyle değil mi? Bu imkânsız. Zith, neler çevirdin sen?”

Minik yeşil yılan onu umursamadı bile.

“Aslında bu o kadar büyük bir sır değil Sadi,” diye açıkladı Eriond hafifçe tebessüm ederek. “Cyradis’in Zith’e Ashaba’da neler söylediğini hatırlamıyor musun?”

“Ertelenmiş şeyler hakkında birkaç söz. O kadar dikkat etmemiştim. O ara oldukça meşgul sayılırdık eğer yanlış hatırlamıyorsam.”

“‘Sakin ol minik hemşire, çünkü artık sayılı günlerinin vazifesini

tamamladın ve ertelenmiş olan artık vuku bulabilir.' İşte bundan söz ediyordu. Ertelenmiş olan işte buydu."

"Biliyor musun," dedi Beldin Belgarath'a, "galiba haklı. Bu kehanetin işini halletmek için olaylara ilk müdahalesi değil. 'Sayılı günlerinin vazifesi' dediği, Zith'in sadece tek bir şey yapmak için doğmuş olması: Harakan'ı sokmak için. Bir kez o görevini yerine getirdikten sonra, her şey normale döndü yine." Sonra, kambur Eriond'a baktı. "Nasıl oluyor da sen, Cyradis'in söylediklerini kelimesi kelimesine hatırlıyorsun? Hepimiz orada, Urvon'un taht odasında oldukça heyecanlıydık."

"Ben insanların söyledikleri şeyleri hep aklımda tutmaya çalışırım," diye cevapladı Eriond. "Söyledikleri anda bu sözler pek bir şey ifade etmeyebilir, ama eninde sonunda her şey yerli yerine oturup bir anlam ifade eder."

"Bu, garip bir çocuk Belgarath," dedi Beldin.

"Bunu ara sıra biz de fark ediyoruz."

"Bu gerçekten mümkün mü?" diye sordu Sadi yaşlı büyücüye. "Yani bu tür bir müdahale."

"Bu dedeme sorulabilecek yanlış bir soru." Garion güldü. "O hiçbir şeyin imkânsız olduğuna inanmıyor."

İpek, Zith ile yavrularından hatırı sayılır bir uzaklıkta duruyordu. Kaşlarından biri hafifçe havaya kalkmıştı. "Tebrikler Zith," dedi sonunda minik yeşil anaya. Sonra diğerlerine sert sert baktı. "Herhalde bütün bunlar çok hoştur," diye ekledi, "ama aranızda bunlara oğullarımız diyen çıkarsa bağıracağım."

Hepsi yıkanıp yatmıştı ama Ce'Nedra huzursuzdu ve yatakta dönüp duruyordu. Aniden yattığı yerde doğrulup oturdu. "Acaba o süt hâlâ ılık mıdır?" diye mırıldandı. Battaniyeyi atıp, minik çıplak ayaklarıyla kapıya doğru badi badi yürüdü. "Sen de biraz ister misin?" diye sordu Garion'a.

"Hayır, teşekkür ederim canım."

"Uyumana yardımcı olur."

"Uyumakta zorluk çeken ben değilim."

Ce'Nedra ona dil çıkardıktan sonra hole çıktı. Bir bardak sütle geri döndüğünde haylaz bir kıkırdamayı zor zaptediyordu.

"Bu kadar komik olan nedir?" diye sordu kocası.

"İpek'i gördüm."

"Ee?"

"O beni görmedi, ama ben onu gördüm. Bir yatak odasına

giriyordu.”

“Yatak odasına gönlünün dilediği gibi girip çıkabilir.”

Ce’Nedra yeniden kıkırdayarak yatağa atladı. “Mesele de bu ya zaten Garion,” dedi. “Girdiği *kendi* odası değildi.”

“Ya.” Garion utanarak öksürdü. “Sütünü iç sen.”

“Biraz kapıyı dinledim,” dedi Ce’Nedra. “Ne dediklerini duymak istemiyor musun?”

“Pek değil, hayır.”

Ce’Nedra yine de anlattı.

Batıda uzaklarda bir yerlerden gök gürültüsü gümbürtüsü gelse, batı ufkunda şimşeklerin zikzaklı ışıkları meyille yere inse bile, yağmur geçip gitmişti. Garion aniden uyanarak yatağında doğruldu. Dışarıda farklı bir gümbürtü vardı ve buna zaman zaman tiz bir böğürme sesi iştirak ediyordu. Genç kral yavaşça yataktan süzülerek, çiftliğin avlusunu çepeçevre dönen balkona çıktı. Aşağı yukarı batıda yarım mil kadar uzakla, karanlıkta bir yerlerde uzun bir meşale dizisi hareket ediyordu. Garion fırtınanın ucuna doğru dikkatlice baktıktan sonra aklında bir kurt sureti oluşturmaya başladı. Bu, kesinlikle incelenmesi gereken bir şeydi.

Meşaleler garip denecek biçimde yavaş ilerliyordu. Garion onlara doğru koşarken, meşalelerin, bunları taşıyanlar at üzerinde olsa bile çok yüksekte olduklarını fark etti. O yavaş gümbürtü sesi, garip böğürtü devam ediyordu. Derken Garion bir böğürtlen çalısının yanında durup arka ayakları üzerine oturarak seyredip, dinlemeye başladı. Devasa gri hayvanlardan oluşan uzun bir kuyruk kuzeydoğu istikametine doğru yavaşça yürüyordu. Garion en azından, Cthol Murgos’taki Verkat Adası’nda, Pol Teyze ormandaki deli münzeviyi bozguna uğrattığında bir fil sureti görmüştü. Gerçi fil sureti başka şeydi, gerçeği başka. Bu hayvanlar kocamandı, o güne kadar Garion’un gördüğü bütün hayvanlardan çok daha büyüktü; üstelik bu muntazam yürüyüşlerinde ağır bir amansızlık vardı. Alınları ve böğürleri örgü zırh örtülerle kaplanmıştı. Garion bu muazzam yük düşüncesiyle ürperdi ama filler, bu zırhlar sanki örümcek ağları kadar hafifmiş gibi rahatlıkla yürüyorlardı. Gemi yelkenlerine benzeyen kulakları yürürken sallanıyordu; sarkık hortumlarını önlerinde taşıyorlardı. Arada sırada bir tanesi hortumunu kıvırarak alnına dokunuyor kulakları tırmalayan bir trompet sesi salıveriyordu.

Yavaş yavaş yürüyen devasa hayvanlara, kaba vücut zırhı giymiş

adamlar oturmuştu. Elinde meşale tutan biri, bağdaş kurarak hayvanın koca boynunda oturuyordu. Arkasında oturanlar ise ciritlerle, sapanlarla, kısa yaylarla silahlanmıştı. Sıranın başında, arkasındaki hayvanlardan en az bir metre uzun olan bir hayvanın boynunda, Grolimlerin kara cüppesini giymiş bir adam oturuyordu.

Ayağa kalkan Garion sessizce ve gizlenerek yürüdü; dikkatli patileri yağmurla ıslanmış otların arasında hiç ses çıkartmıyordu. Fillerin, kokusunu rahatlıkla alacağından hiç şüphesi olamamasına rağmen kendileri için ciddi bir tehdit oluşturmayacak yırtıcı bir hayvanı pek de umursamayacaklarını düşündü. Böylesine bir irilik karşısında kendisini ufacık, hatta bir bit gibi hissetmişti. Bu histen pek hoşlanmadı. Kendi bedeni yüz kilo kadardı ama bir filin ağırlığı kilolarla değil, tonlarla ölçülüyordu.

Sessiz patileriyle sıranın yanından ilerledi; sırayla arasındaki elli metre kadar olan mesafeyi koruyordu, burnunu ve gözlerini dört açmıştı. Bütün dikkati baştaki hayvanın boynuna oturmuş kara cüppeli Grolimdeydi.

Filler yollarına devam ettiler; Garion da mesafesini koruyarak sıranın yanından seyretti.

Sonra yolun üzerinde, baştaki filin önünde parlak siyah satenden cüppesi meşale ışığında parlayan bir suret belirdi. Sıra durunca Garion sessizce biraz daha yaklaştı.

Saten cüppeli suret içi kıpır kıpır ışıklarla dolu gibi görünen eliyle kukuletasını geri itti. Ashaba'da ve sonra Zamad'da Garion oğlunu kaçıran kişinin yüzünü kısa bir süre için görmüştü fakat Darshivalı büyücü ile karşılaşmaları hep o kadar tehlike ve dehşetle dolu oluyordu ki Karanlığın Çocuğu'nun yüz hatlarının aklına nakşolması için pek bir zaman bulamamıştı. Şimdi, yavaşça ve gizlice yaklaşarak onun meşaleyle aydınlanmış yüzüne baktı.

Yüz hatları düzgün, hatta güzeldi. Saçlarının karası parlaktı; teni ise Garion'un kuzeni Adara kadar soluktu. Gerçi benzerlik orada bitiyordu. Zandramas bir Grolim'di ve gözlerinin Angaraklara özgü garip bir çekikliği vardı; burnu biraz kartal gibiydi, alnı ise geniş ve kırışıksızdı. Çenesi çıkıktı, bu da suratının tuhaf bir biçimde köşeli görünmesine neden oluyordu.

"Seni bekliyordum Naradas," dedi sert aksanlı sesiyle. "Nerelerdeydin?"

"Affet beni hanımım," diye özür diledi baştaki hayvanın boynuna binen Grolim. "Sürü sahipleri bize söylenenden daha

güneydeydi.” Kukuletasını geri itti. Yüzü zalimdi, beyaz gözleri titreşen meşale ışığında parlıyordu. “Mürit’in askerleriyle mücadele nasıl gidiyor?”

“Pek iyi sayılmaz Naradas,” diye cevap verdi kadın. “Muhafızların, Chandimlerin ve Karanda’dan gelen o kalabalığın sayısı bizden fazla.”

“Arkamda bir fil süvari birliği var hanımım,” diye bilgi verdi Naradas büyücüye. “Onlar savaşın gidişini değiştirecektir. Orta Peldane’nin otları, Urvon’un Muhafızlarının, Chandimlerin ve Karandların kanıyla güzelce sulanacak. Onları geri sürüp Darshiva’yı sonsuza kadar güven altına alacağız.”

“Darshiva benim umurumda değil Naradas. Ben dünyanın peşindeyim; Mallorya’ın doğu kıymığındaki küçük bir prensliğin kaderi benim için o kadar önemsiz ki o kadar olabilir. İster kalsın, ister düşsün. Umurumda değil. Peldane görevini tamamladı ve ben artık buradan çok usandım. Hayvanlarını savaş meydanına getirmen ne kadar zamanını alır?”

“En fazla iki gün hanımım.”

“O halde getir. Hayvanları generallerimin emrine verdikten sonra peşimden Kell’e gel. Ben Hemil’e dönerek Otrath ile Belgarion’un veledini alacağım. Seni kâhinlerin kutsal dağının gölgesinde bekleyeceğiz.”

“Urvon’un İfrit Beyi Nahaz ile ordularını yanında getirdiği doğru mu hanımım?”

“Getirdi ama bu konu artık bizi ilgilendirmiyor. İfrit çağırmak pek zor değildir; üstelik Cehennem’deki tek ifrit beyi de Nahaz değil. İfrit Beyi Mordja da *kendi* askerleriyle bizi desteklemeye rıza gösterdi. Artık sıradan güçlere hiç aldırmadan birbirleriyle savaşıyorlar.”

“Hanımım!” diye nida etti Naradas. “Eminim sen öyle yaratıklara bulaşmamışsındır!”

“Artık Olmayan Yer’de galip olabilmek için Cehennemin Kralına bile bulaşırım. Mordja kaçıyormuş gibi yaparak Nahaz’ı tuzağa çekip savaş meydanından uzaklaştırdı. Bu hayvanatını oraya götür de Urvon’un ordularını ezip geç. Nahaz ile buyruğu altındakiler orada olup seni geciktirmeyecek. Ondan sonra son sürat Kell’e gel.”

“Başüstüne hanımım,” diye söz verdi Naradas itaatkârca.

Garion’un içinde yavaşça gelişen bir hiddet çoğalıyordu. Oğlunun hırsızı ancak birkaç dakika ilerisindeydi; ayrıca dişlerini

ona geçirinceye kadar Zandramas'ın iradesini toplayacak vakti kalmayacağını da biliyordu, zaten sonra çok geç olacaktı. Dudakları o korkunç dişlerinden sıyırarak adım adım yaklaşmaya başladı; boynundaki tüyler dikleşmişti ve karnını iyice yere yapıştırmıştı. Kana susamıştı; nefreti beyninin içinde bir ateş gibi yanıyordu. Korkunç bir beklentiyle titreyen Garion kaslarını topladı ve gırtlağını alçak, gümbürtülü bir hırıltı doldurdu.

Aklını başına getiren de bu ses olmuştu. Beynini kavuran o düşünceler bir kurdun düşünceleriydi ve kurt da o andan başka hiçbir şeyi düşüncelerine katmıyordu. Eğer Zandramas gerçekten birkaç adım ileride duruyorduysa, daha çığlıkları yakınlardaki dağlardan yankılanamadan etlerini parçalar, kanını yol kenarındaki otlara dökerdi. Ama eğer ak gözlü Naradas'ın önünde duran bedensiz bir gönderiden başka bir şey değildiyse, dişlerini hiçliğe geçirecek ve Darshiva Büyücüsü, tıpkı Ashaba'da yaptığı gibi onun intikamından kaçmış olacaktı.

Belki de Zandramas'ı uyandıran Garion'un beyninde yanan düşünceydi; ya da, Polgara'nın sık sık yaptığı gibi, sadece çevresini aklıyla yoklamış ve başkalarının olduğunu bulmuştu. Her nasıl olduysa büyücü aniden telaşla tıslamıştı. "Tehlike!" diye atıldı ak gözlü adamına. Sonra zalim, neşeden uzak bir tebessüm belirdi yüzünde. "Ama benim Alorn büyücülüğüne bağışıklık kazanmış biçimlerim var." Kendini gerip görüntüsü bulandıktan sonra aniden dehşete düşmüş fillerin önünde bir ejderha sureti belirdi. Kanatlarının o engin yelkenlerini açarak nemli gece göğüne doğru kaldırdı kendisini, karanlığı tiz bir çığlık ve isli kırmızı ateşiyle doldurarak.

"Pol Teyze!" diye uzandı Garion'un düşünceleri. "Ejderha geliyor!"

"Ne?" diye geldi Polgara'nın cevabi düşüncesi.

"Zandramas kendini dönüştürdü! Size doğru uçuyor!"

"Hemen buraya geri gel!" diye emretti Polgara hızla. "Hemen!"

Pençeleri ıslak çimenlere batan Garion olduğu yerde dönerek elinden geldiğince büyük bir hızla çiftliğe doğru koşmaya başladı. Arkasında, fillerin tiz, paniğe kapılmış bağırtılarını, önünde ise dev ejderhanın keskin çığlığını duyabiliyordu. Polgara ve diğerleri hangi karşı tedbiri uygularlarsa uygulasınlar Zandramas'ı sadece Demirpençe'nin kılıcının durduracağını bilerek umutsuzlukla koşmaya devam etti.

Çok uzak değildi ama bir kurdun bir kamburlaşan, bir gerilen koşuşuyla saniyeler ona saatler gibi gelmişti. Az önünde ejderhanın ateşli nefesiyle aydınlanan fırtına bulutlarının yuvarlanışını görebiliyordu: Bulutlardan gayri muntazam çizgilerle inerek oynaşan mavi şimşeklere ürkütücü biçimde eşlik eden bir ateş. Sonra ejderha kanatlarım katlayarak, ağzından fışkıran alevli çığlıklarla çiftliğe doğru daldı.

Daha havada atlarken Garion kendini dönüştürerek, başının üzerinde alevlenmiş Demirpençe'nin kılıcıyla kapıdan girip koşmaya devam etti.

Son anda ejderha hâlâ ateş ve duman kusarak geniş kanatlarını açıp çiftliğin avlusuna indi. Yılana benzeyen boynunu savururcasına çevirerek avlunun etrafındaki ahşap yapılara akkor dalgalar halindeki alevlerini yolladı. Kurumuş ahşap tutuşup tütmeye başladı; orada burada minik mavi alevcikler kapı pervazlarından yukarı doğru oynaşmaya başladı.

Alevler içindeki kılıcını kaldıran Garion avluya koştu. Bütün gayretiyle kılıcını ejderhaya doğru salladı. "Büyüye karşı bağışıklığın olabilir Zandramas!" diye bağırdı ona, "ama *buna* bağışıklığın yok!"

Ejderha Garion'u bir alev örtüsüyle kaplayarak viyakladı ama Garion hiç umursamayarak ejderhayı Taş ve kılıcın mavi aleviyle kırbaçlamaya devam etti. Sonunda, Garion'un acımasız kamçılarına daha fazla dayanamayan ejderha koca kanatlarını deliler gibi çırparak havalandı. Pençeleriyle havayı tırmalayarak sonunda çiftlik binalarının ikinci katındaki çatıdan kendini kurtardı. Sonra yeniden toprağa inerek, yapıları aleve boğmaya devam etti.

Garion kapıdan dışarı fırladı, aklında onunla yüzleşmek vardı. Sonra durdu. Ejderha yalnız değildi. Garip bulutu içinde parlayan mavi kurt, Darshiva Büyücüsü'nün bu dönüşmüş haliyle yüz yüze duruyordu. Sonra, nasıl Polgara bir keresinde Sthiss Tor'da Tanrı Issa ile karşılaşırken ve hatta Garion kendisi Ebedi Gece Şehri'nde sonunda Torak'la mukadder karşılaşmasını yaşarken büyüdüyse mavi kurt da büyük bir enginliğe yayıldı.

İkisinin karşılaşması, kâbus denen şeyin muhteviyatı her ne idiyse ondandı. Ejderha alevleriyle dövüştü, kurt ise korkunç dişleriyle. Kurt -dişleri hariç- hayali olduğu için ejderhanın ateşinin hiçbir etkisi olmuyordu; kurdun dişleri çok keskin olmasına rağmen onlar da ejderhanın pullu derisine nüfuz edemiyordu, insanüstü

ama nihayetsiz bir kör dövüşle birbirlerine saldırıp duruyorlardı. Derken Garion, bir şey fark ettiğini düşündü. Işık pek iyi değildi. Tepelerindeki gökyüzü akşam fırtınasının son parçalı bulutlarıyla kapanmıştı ve şimşeklerin kasvetli ışıltıları da bir şeyler göstermekten çok gizliyorlardı sanki ama öyle görünüyordu ki adeta kurdun her hamlesiyle ejderha gözle görülür bir miktarda büzüşüyordu. Derken Garion aniden anladı. Kurdun dişleri ejderhayı yaralayamasa bile, etrafındaki mavi bulut yaralıyordu. Sanki bu mavi bulut, her nasılsa Taş'ın parlaklığının ve Demirpençe'nin kılıcının alevinin bir hışmıydı. Bir kurt biçimini aldığında Poledra'yı saran mavi parlaklık sanki Taş'ın gücünü paylaşıyordu; Garion Zandramas'ın yenilmez ejderha biçimindeyken bile Taş'tan ve Taş'la ilgisi olan her şeyden korktuğunu fark etti. Büzüşmesi daha belirginleşti; Poledra da vahşi ve hırıltılı ataklarla bu avantajını sonuna kadar kullanıyordu. Sonra aniden ikisi birden durdu. Sanki aralarında sözsüz bir mutabakat olmuştu ve her ikisinin görüntüsü de bulanıklaşıp tabii biçimlerine döndüler. Gözleri doymaz bir nefretle şimşekler çakan Zandramas ile Poledra iki kadın olarak karşı karşıya kalmışlardı.

"Seni bu konuda uyarmıştım Zandramas," dedi Poledra buz gibi bir sesle. "Hepimizi denetimi altında tutan Yazgı'nın amacını ne zaman engellemeye çalışsan, yoluna ben çıkacağım."

"Ben de sana söylemiştim Poledra, senden hiç korkmadığımı," diye sertçe karşılık verdi büyücü.

"İyi o halde," diye neredeyse mırıldandı Poledra. "O zaman Kell Kâhinesi'ni çağıralım, seçimini burada, şimdi, *bu* karşılaşmanın sonucuna göre yapsın."

"Sen Işığın Çocuğu değilsin Poledra. Senin mukadder kılınan bu karşılaşmada yerin yok."

"Eğer gerekirse Belgarion'un yerine geçebilirim," diye cevapladı Poledra, "çünkü senin ve onun arasındaki karşılaşma, yaradılışın kaderinin dayandığı karşılaşma değil. O nihai karşılaşmada artık sen Karanlığın Çocuğu olmayacaksın ve o da Işığın Çocuğu olmayacak. Bu yükleri yüklenmek başkalarına nasip oldu, o yüzden istersen senin ile benim aramdaki karşılaşma burada, hemen vuku buluversin."

"Her şeyi bir kaosa çevireceksin Poledra," diye çığlık attı Zandramas.

"Her şeyi değil. Senin kaybedeceklerin benden çok daha fazla.

Belgarion Işığın Çocuğu ve o, buradan Artık Olmayan Yer'e gidecek. Sen Karanlığın Çocuğu'sun ama eğer biz karşılaşmamızı burada, hemen yaşayacak olursak ve kaybeden sen olursan, senin yükünü kim taşıyacak? Urvon mu, yoksa Agachak mı? Yoksa başka biri mi? Öte yandan bu rütbeye yükselecek olan sen olmayacaksın; bence bu senin tahammül bile edemeyeceğin bir düşüncedir. Önce bir düşün Zandramas, kararını sonra ver."

Batıdaki bulutların arasında akşam fırtınasının şimşeklerinin kalanları tüm parlaklığıyla oynaşıp yüzlerini korkunç bir ışıkla yıkarken iki kadın birbirine bakıyordu.

"Ee, Zandramas?"

"Tabii ki yine karşılaşacağız Poledra ve o zaman her şeye karar verilecek - ama burada değil. Burası benim tercihim değil." Sonra Karanlığın Çocuğu titreşerek gözden kayboldu; Garion ise onun yer değiştirmesinin hızlı dalgalanmasını duydu ve hissetti.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

POLEDRA Garion'a doğru heybetli, telaşsız adımlarla yürüdü; altın gözleri sırlarla doluydu. "Kılıcını kaldır Garion," dedi ona. "Artık ona ihtiyaç kalmadı."

"Peki anneanne." Sırtına uzanan Garion kılıcın ucunu kınına sokarak, kendi ağırlığıyla yuvasına oturması için elinden bıraktı. "Duymuşsundur herhalde."

"Evet anneanne."

"O halde anladın, öyle mi?"

"Tam olarak değil, hayır."

"Eminim zamanla anlayacaksın. Haydi içeri girelim. Kocam ve kızımla konuşmam lazım."

"Peki." Garion ne yapması gerektiğine bir türlü karar verememişti; eğer Poledra'ya yardım etmeye çalıştığında onun bir cismi olmadığını fark ederse nasıl bir tepki vermesi gerektiğinden pek emin değildi. Öte yandan terbiye kuralları ona bir beyin, gayri muntazam bir arazide bir hanımefendiye yardım etmesi gerektiğini buyuruyordu; o yüzden dişlerini sıkarak uzandı ve Poledra'nın koluna girdi.

Poledra da en az onun kadar etten kemiktendi. Bu, kendini biraz daha iyi hissetmesine neden oldu.

"Teşekkür ederim Garion." Poledra biraz da nükteli bir ifadeyle gülümsedi. "Elinin içimden geçeceğini mi düşünmüştün yoksa?"

Garion kızardı. "Ne düşündüğümü biliyorsun."

"Tabii ki." Alçak sesli, sıcacık bir kahkahayla güldü. "Bu o kadar

mucizevi bir şey değil Garion. Diğer biçimin bir kurt; kurtlar düşüncelerinde çok açık olurlar. Yaptığının farkında bile olmadığın yüzlerce minik hareket ve jestle zaten bunları haykırıyordun."

"Bunun farkında değildim."

"Bu son derece hoş bir şeydir. Kurt yavruları bunu sürekli yapar."

"Teşekkür ederim," dedi Garion, birlikte çiftlik binalarının cümle kapısından içeri girerlerken, nükteyle.

Durnik ile Toth, İpek, Eriond ve Sadi'nin taşıdıkları kovalarla tek katlı barakanın yanmış duvarlarındaki son alev dilciklerini de söndürmüşlerdi. Ejderhanın binayı kavuran nefesiyle tamamen tutuşturacak kadar vakti olmamıştı o yüzden çıkan yangın pek ciddi sayılmazdı.

Hemen arkasından gelen Ce'Nedra ve Kadife ile Polagra avludan ağırbaşlılıkla ilerledi. "Anne," dedi sadece.

"İyi görünüyorsun Polgara," diye cevap verdi kumral saçlı kadın, sanki daha geçen hafta oturup sohbet etmişler gibi. "Evlilik sana yaramış."

"Hoşuma gitti." Polgara gülümsedi.

"Ben de hoşuna gideceğini tahmin etmiştim. Buralarda mı? Seninle olduğu kadar onunla da konuşmam lazım."

"Yukarıdaki odalardan birinde. Bu tür karşılaşmalarda neler hissettiğini bilirsin."

"Onu çağırır mısın Garion? Vaktim çok az; üstelik onun bilmesi gereken şeyler var. Bu kez hislerini bir kenara bırakmak zorunda."

"Hemen anneanne." Garion dönerek merdivenlerden ikinci katın üstü kapalı balkonuna çıkıp teyzesinin kast ettiği kapıya gitti.

Belgarath buruşuk bir döşek üzerinde oturuyordu. Dirseklerini dizlerine dayamış, yüzünü ellerine gömmüştü.

"Dede," dedi Garion nazikçe.

"Ne?"

"Seninle konuşmak istiyor."

Belgarath başını kaldırdı. Yüzündeki ifade dilsiz bir ıstıraptı.

"Çok üzgünüm dede ama çok önemli olduğunu söyledi."

Belgarath dişlerini sıktıktan sonra boynunu eğerek içini çekti. "Pekâlâ," dedi ayağa kalkarak. "Haydi gidelim o halde."

İkisi birlikte merdivenlerden aşağıya inmeye başladıklarında Durnik'in biraz sakil bir halde Poledra'ya eğilerek selam verdiğini

gördüler. “Hanımefendi,” diyordu. Garion aniden, bunun ikisinin resmen tanıştırıldıkları an olduğunu fark etti.

“Bu kadar gergin ve bu kadar hürmetli mi Durnik?” diye cevapladı Poledra. Uzanarak Durnik’in yüzüne dokundu. Sonra ona sarıldı. “Kızımı çok mutlu ettin Durnik,” dedi ona. “Teşekkür ederim.” Sonra dönerek doğrudan Belgarath’a baktı. “Eee?” dedi. Sesinde bir meydan okuma vardı.

“Hiç değişmemişsin,” dedi Belgarath his yüklü bir sesle.

“Ya, bal gibi değiştim,” diye cevap verdi Poledra hoşnutsuzca, “hiç tahmin bile edemeyeceğin şekilde.”

“Belli olmuyor.”

“Böyle söylemen çok hoş. Cadıyla aramızdaki minik alışverişi duydun mu?”

Belgarath başıyla onayladı. “Kendini tehlikeye atıyordun Poledra. Ya senin meydan okumanı kabul etseydi?”

“Kurtlar tehlikeden hoşlanır.” Poledra omzunu silkti. “Yaşamlarına belli bir tat katıyor. Gerçi o kadar tehlikeli değildi. Zandramas Karanlığın Çocuğu ve Karanlık Ruh ruhunu olduğu kadar bedenini de ele geçirmeye başladı; tam bu sırada bir kumar oynayamazdı. Yeni birini eğitmek çok zaman alıyor ve nihai karşılaşmaya pek o kadar zaman kalmadı. Neyse, biz işimize bakalım. Zandramas’ın artık bir Angarak Kralı var.”

Belgarath başıyla onayladı. “Duyduk.”

“Zaten hep sırları kurcalamak konusunda pek başarılı olmuşsundur. Taç giyme töreni oldukça komikti. Zandramas kadim Angarak merasimlerini tatbik etti. Torak’ın hazır bulunması gerekiyordu ama bunu es geçti. Epey bir sahtekârlık vardı ama Torak’ın Zandramas’ın çağırdığı görüntüsü enayileri kandıracak kadar inandırıcıydı.” Poledra gülümsedi. “Arşidük Otrath’ı ikna ettiğine kuşku yok,” diye ekledi. “Merasim süresince üç kere bayıldı. Galiba enayi gerçekten artık bir imparator olduğuna inanıyor: Bu, eğer Otrath kuzeninin ellerine düşecek kadar şanssızsa Kal Zakath’ın başcelladının onu kurtarıvereceği bir kuruntu. Her neyse, Zandramas’ın sadece tek bir önemli işi kaldı.”

“Ya?” dedi Belgarath. “Neymiş o?”

“Seninkiyle aynı. Karşılaşmanın yapılacağı yeri bulması gerekiyor. Kell’e giderken oyalanmayın. Önünüzde hâlâ uzun bir yolunuz var. Zaman azalıyor ve Zakath buraya gelmeden önce Magan’ı geçmeniz gerek.”

“Zakath mı?” Belgarath şaşırmış gibiydi.

“Yani bilmiyor muydun? Birkaç hafta önce ordusunu Maga Renn civarına kaydırdı. Birkaç gün önce öncüler yolladı ve daha dün ordusunun büyük bir kısmıyla Maga Renn’den ayrıldı. Dalasya Dağları’nın kuzey ucuyla, Gandahar Ormanları’na giden yolu nehir üzerinde kesmeyi düşünüyor. Eğer gerçekten bu yolu kesebilirse nehri geçmekte biraz zorlanabilirsiniz.” Sonra Beldin’e baktı. “Pek değişmemişsin benim çarpık dostum,” diye dikkat çekti.

“Değişmemi mi bekliyordun Poledra?” Beldin, Poledra’ya sırıttı.

“En azından şu rezil tuniğini değiştirmişsindir veya en azından artık sırtında çürüyüp gitmiştir diye düşünmüştüm.”

“Zaman zaman yamıyorum,” diye omzunu silkti Beldin. “Sonra yıprandıklarında yamaları değiştiriyorum. Rahat bir tünik, üstelik bana da tam geliyor. Gerçi büyük ihtimalle artık aslı sadece hayallerde kalmıştır. Bilmemiz gereken başka bir şeyler daha var mı sence? Yoksa durup benim gardırobumu tartışmaya devam mı edeceğiz?”

Poledra güldü. “Seni özlemişim,” dedi kambura. “Hı, bir de, Cthol Murgos başrahiplerinden biri Dalasya topraklarının batı kıyısındaki Finda’ya ayak bastı.”

“Hangisi?”

“Agachak.”

“Yanında bir Angarak Kralı var mı?” diye sordu İpek merakla.

“Evet.”

“Urgit - Murgoların Kralı Urgit mi?”

Poledra başını hayır anlamında salladı. “Hayır. Belli ki Urgit Agachak’a karşı gelerek bu yolculuğa çıkmayı reddetmiş.”

“Urgit Agachak’a karşı mı gelmiş? Emin misin? Urgit kendi gölgesinden bile korkar.”

“Görünüşe göre artık değil. Onu son gördüğünden beri kardeşin epey bir değişti Kheldar. Eşinin bununla bir ilgisi olabilir. Çok kararlı bir genç bayan ve Urgit’i, kendi kafasındaki şekle sokuyor.”

“Bu çok iç bunaltıcı bir şey,” diye yas tuttu İpek.

“Agachak onun yerine Thull’ların yeni kralını getirdi - Nathel adında bir saf.” Poledra kocasına baktı. “Dalasya’ya varınca çok dikkatli ol,” dedi ona. “Zandramas, Urvon ve Agachak’ın tek birleştikleri konu sensin. Hepsi bir diğerinden nefret ediyor ama hepsi senin ortak düşmanları olduğunu biliyor. Güçlerini sana karşı birleştirmek için bütün hislerini bir kenara bırakmaya karar

verebilirler.”

“Zakath ile bütün Mallorya ordusunu da buna ekleyince Artık Olmayan Yer, biz vardığımızda biraz kalabalık olacak galiba” diye gözlemledi İpek alayla.

“Orada sayıların hiçbir manası olmayacak Kheldar. Orada önemli olan sadece üç şey var: Işığın Çocuğu, Karanlığın Çocuğu ve seçimi yapacak olan Kell Kâhinesi.” Sonra Eriond’a baktı. “Ne yapman gerektiğini biliyor musun?” diye sordu ona.

“Evet,” diye cevapladı Eriond sadece. “Aslında pek zor bir şey sayılmaz.”

“Belki değildir,” dedi Poledra ona, “ama bunu yapabilecek tek kişi sensin.”

“Zamanı gelince hazır olacağım Poledra.”

Sonra kumral saçlı kadın yeniden Belgarath’a baktı. “Kızlarımız doğduğundan beri kaçtığın o minik konuşmayı yapmanın zamanı artık geldi,” dedi son derece kararlı bir sesle.

Yaşlı adam şaşırdı.

“Yalnız başımıza,” diye ekledi. “Benimle gel.”

“Peki Poledra,” diye cevap verdi Belgarath yumuşak başlılıkla.

Peşinde, azar işitmekten -ya da daha kötüsünden- korkarak ilerleyen bir okul çocuğu gibi Belgarath ile birlikte çiftlik binalarının cümle kapısına doğru yürüdü Poledra, kararlılıkla.

“Sonunda,” dedi Polgara rahat bir nefes alarak.

“Neler oluyor Leydi Polgara?” diye sordu Ce’Nedra şaşkın, cılız bir sesle.

“Annemle babam barışacaklar,” diye cevap verdi Polgara neşeyle. “Kardeşim Beldaran ile ben doğduğumda annem ölmüştü - ya da ölmemişti. Babam, doğumda yanında bulunup ona yardım edememiş olduğu için hep kendisini suçladı. Ayıcüsseli ve diğerleriyle birlikte Torak’tan Taş’ı çalmaya gitmişti. Yaptıkları işin ne kadar önemli olduğunu bildiği için annem onu hiçbir zaman suçlamadı. Ama babam kendini o kadar çabuk affedemedi; bunca yüzyıldır kendisini hep bu yüzden cezalandırıp duruyor. Annem sonunda bundan bıktı ve durumu düzeltmek için bazı tedbirler almaya karar verdi.”

“Hıı,” dedi Ce’Nedra sesi kesilir gibi olarak. “Ne kadar güzel.” Gözleri aniden yaşlarla doldu.

Tek bir söz söylemeyen Kadife kolundan parçalanmış bir mendil parçası çıkararak kendi gözlerini sildikten sonra Ce’Nedra’ya uzattı.

Belgarath geri geldiğinde belki bir saat geçmişti. Tek başınaydı ama yüzünde nazik bir tebessüm ve gözlerinde genç bir pırıltı vardı. Kimse soru sormayı uygun bulmadı. “Acaba gecenin kaçıdır?” diye sordu Durnik’e.

Demirci esen rüzgârla doğuya doğru süprülen son bulutların açılıp yıldızları gözler önüne serdiği yere doğru gözlerini kısarak baktı. “Herhalde ilk ışıklara kadar iki saat vardır Belgarath,” diye cevapladı demirci. “Esinti çıktı, ayrıca insana bir sabah kokusu var gibi geliyor.”

“Bu gece daha fazla uyuyabileceğimizi zannetmiyorum,” dedi yaşlı adam. “Pol o yumurtaların bir kısmıyla sabah kahvaltısını hazırlarken biz de denkleri hazırlayıp, atları eyerleyelim isterseniz, ne dersiniz?”

Polgara kaşlarının birini hafifçe kaldırarak babasına baktı.

“Bizi doyurmadan önce ayrılmamızı istemiyordun herhalde Pol, değil mi?” diye sordu kızına yaramazca.

“Hayır baba,” dedi Pol, “işin aslı istemiyordum.”

“Ben de öyle tahmin etmiştim zaten.” Sonra bir kahkaha atarak Polgara’ya sarıldı. “Ah Polcüğüm,” dedi coşkuyla.

Ce’Nedra’nın gözleri yeniden yaşardı ve Kadife bir kez daha mendiline uzandı.

“Aralarında ala vere şu minik şeyi eritip bitirecekler,” diye dikkat çekti İpek onlara bakarken, duygusuzca.

“Ziyanı yok,” diye cevap verdi Garion. “Benim denkte birkaç yedek mendil daha var.” Sonra aklına bir şey geldi. “Dede,” dedi, “heyecandan bir şeyi unutuyordum neredeyse. Ejderhaya dönüşmeden önce Zandramas ile Naradas’ın konuşmalarını dinledim.”

“Ya?”

“Naradas Gandahar’daymış ve bir fil süvari birliğini cepheye götürüyor.”

“Bu, ifritler için pek bir şey değiştirmez.”

“İfritler artık orada değil. Zandramas başka bir İfrit Beyi -adı da Mordja’ymış- çağırmış; o da Nahaz’ı kandırıp cepheden uzaklaştırmayı başarmış. Dövüşmek için başka bir yere gitmişler.”

Belgarath sakallı yanaklarından birini kaşıdı. “Gandahar’dan gelen bu fil süvarileri ne kadar iyidir?” diye sordu İpek’e.

“Neredeyse yenilmezdirler,” diye cevap verdi İpek. “Filleri örgü zırhla örterler ve önlerine çıkanı ezerek karşılarındaki orduların

arasından geniş yollar açarlar. Eğer ifritler cepheden ayrıldıysa Urvon'un ordusunun pek bir şansı yok demektir."

"Bu yarışa o kadar çok insan karıştı ki," diye homurdandı Belgarath. "Biz Magan'ı geçip bütün bu orduları kendi hallerine bırakalım."

Kahvaltılarını ettikten sonra, seherin ilk ışıkları yavaşça doğu ufkuna tırmanırken atlarıyla çiftlikten ayrıldılar. İşin tuhafı, gece çok az uyumasına rağmen Garion öyle bir yorgunluk hissetmiyordu. Güneş kavuştuğundan beri çok şey olmuştu ve düşüneceği dünya kadar şey vardı.

Büyük Magan Nehri'ne vardıklarında güneş doğmuştu. Toth'un işaret ettiği yönü izleyerek yavaşça güneye doğru sürdüler atlarını, kendilerini Darshiva'ya geçirebilecek kadar büyük bir tekne bulabilecekleri bir köy arayarak. Gün ılıktı; bütün ağaçlar ve otlar da bir gece önceki fırtınayla güzelce yıkanıp temizlenmişti.

Sırıklar üzerinde duran çamur sıvalı kulübelerin, nehre doğru uzanan derme çatma iskelelerin meydana getirdiği küçük bir yerleşim yerine vardılar. Bu iskelelerden birinin ucunda bir balıkçı tek başına oturmuş, kamıştan bir oltayı öylesine elinde tutuyordu.

"Onunla konuş Durnik," dedi Belgarath. "Bak bakalım nereden bir tekne kiralayabileceğimizi biliyor muymuş."

Demirci başıyla onayladıktan sonra atını dizginleyip çevirdi. İçinde gelen bir dürtüyle Garion da onu izledi. İskelenin kara ucunda attan inerek balıkçıya doğru yürümeye başladılar.

Ev dokuması bir tünik ile çamurlu torba gibi ayakkabılar giymiş tıknaz görünüşlü ufak tefek bir adamdı. Çıplak bacakları düğümlenmiş mor damarlarla dantel gibi işlenmişti; üstelik bacakları da temiz değildi. Yüzü güneşten yanmıştı; ne tıraşlıydı, ne sakallı.

"Rastgele, balık var mı?" diye sordu Durnik adama.

"Kendin baksene," dedi balıkçı yanında duran tahta leğeni göstererek. Dönmedi; gözlerini hiç ayırmadan dikkatle, oltasına bağlı kırmızı çomak parçasına bakıyordu. Leğen yarı yarıya suyla doluydu ve otuz santim uzunluğunda birkaç alabalık içinde dönüp duruyordu. Balıkların kızgın gözleri ve çıkık alt çeneleri vardı.

Durnik elleri dizlerinde, balıkçının yanına çömeldi. "Balıklar güzele benziyor," diye inceledi.

"Balık balıktır." Tıknaz adam omzunu silkti. "Tabakta, leğende durduklarından daha güzel dururlar."

“Bu yüzden yakalıyoruz ya onları,” diye kabul etti Durnik. “Yem olarak ne kullanıyorsun?”

“Daha önce solucan deniyordum,” diye cevapladı adam kısaca. “Pek ilgilerini çekmediydi, ben de balık yumurtasına döndüm.”

“Bak ben bunu hiç denemediydim galiba,” diye itiraf etti Durnik. “İşe yarıyor mu?”

“Yarım saatte beş tane yakaladım. Bazen onları o kadar heyecanlandırıyor ki, sudan çıkıp üzerine atlamasınlar diye oltaya yemi takmak için bir ağacın arkasına saklanmak zorunda kalıyor insan.”

“Ben de deneyeyim,” dedi Durnik suya özlem dolu gözlerle bakarak. “Nereden bir tekne bulup kiralayabileceğimizi biliyor musun? Nehri geçmek zorundayız.”

Balıkçı döndü, gözlerine inanamayarak demirciye baktı. “Darshiva tarafına mı?” diye nida etti. “Vay be, aklınızı mı kaçırdınız?”

“Orada bir tehlike mi var?”

“Tehlike mi? Bu kelime orada olup bitenleri anlatmaya *başlamıyor* bile. Siz hiç ifrit denilen şeyin anlatıldığını duymuş muydunuz?”

“Birkaç kez.”

“Hiç gördünüz mü?”

“Bir kere gördüm galiba.”

“Bunun galibası malibası yoktur arkadaş. Gördüysen unutmazsın zaten.” Adam titredi. “Tek kelimeylen korkunçlar. Eh beyim, bütün Darshiva’da bunlardan kaynıyor. Grolim’in teki kalktı kuzeyden, peşinde homurdanan, salyalar akan bir sürü ifritle geldi. Sonra öbür Grolim -kadın olanı, ister inanın ister inanmayın- Zandramas adında bir şey, o da ortaya çıkaraktan, bunlar her nereden geliyorsa, oradan kendi ifritlerini topladı, şimdi Darshiva’da ifritler birbirleriylen dövüşüp duruyor.”

“Burada çarpışmalar olduğunu duymuştuk.”

“Onlar sıradan askerler; onlar kılıçlarıylan, baltalarıylan ve yanan ziftleriynen öyle sıradan savaşta çarpışıyorlar. İfritler ise nehrin öte yanında parçalayıp yiyecek yeni insanlar bulacakları yeni yerler arayama gittiler. Bunu yapıyorlar biliyon demi mi - ifritler yani. İnsanlar yiyorlar - genelliklen de canlı canlı.”

“Ne yazık ki bizim yine de oraya gitmemiz lazım,” diye açıkladı Durnik adama.

“O halde umarım sıkı birer yüzücüsünüzdür. Tekne bulmanıza imkân neyin yok. Burada herkesler yüzen ne buldularsa üstüne atlayaraktan doğruca Gandahar taraflarına yollandılar. Ordaki o vahşi filleri bilem ifritlere tercih ettiler herhalde.”

“Galiba yemine vuruyorlar,” dedi Durnik kibarca, tıknaz adamın misinasının ucunda yüzen çomağı işaret ederek. Çomak bir suya batıyor, bir çıkıyordu.

Balıkçı oltasını havaya kaldırdıktan sonra küfretti. “Kaçırdım,” dedi.

“Hepsini yakalayamazsın ya,” dedi Durnik filozofvari bir tavırla.

“Ama insan tutmayı dener hani.” Adam gülerek oltasını topladı, yanında duran toprak bir kâseden çıkardığı, üzerinden sular süzülen balık yumurtası parçasını yeniden oltasına taktı.

“Ben olsam iskelenin altını denerdim,” diye akıl verdi Durnik. “Alabalık gölgeden pek hoşlanır.”

“İşte yem olarak balık yumurtası kullanmanın iyi tarafı bu,” dedi balıkçı bilgece. “Kokusunu alabiliyolar, sonra da yeme varmak için lazımsa bir parmaklığa bilen tırmanabilirler.” Oltasını yeniden atarak, umursamadan elini tüniğinin önüne sildi.

“Sen niye buralarda kaldın ki?” diye sordu Durnik. “Yani, buralarda o kadar tehlike varsa, diğerleriyle birlikle neden sen de Gandahar’a gitmedin?”

“Benim Gandahar’da kaybolmuş bişeyim yok kine gidip arayım. Ordaki bütün o insanlar zır deli. Bütün vakitlerine filleri kovalayarak geçiriyolar. Yani, insan bir fil yakalasa ne olcek? Sonra ordaki balıklar insanın yemini harcamaya değmez. Ayrıcana, son beş yıldır bu iskeleden tek başıma ilk kez avlanabiliyom. Genelliklen oltamı suya bile atacak yer olmaz, o kadar kalabalık olur yani burası.”

“Eh,” dedi Durnik, pişmanlıkla ayağa kalkarak, “yolumuza devam etsek fena olmayacak. Bir yerlerden bir tekne bulmamız gerekecek.”

“Bene dinlecek olursanız ben sakın Darshiva tarafına gitmeyin derim arkadaş,” dedi balıkçı ciddiyetle. “Tehlike geçip gidene kadar, ben senin yerine olsam gidip bir kamış keser, gelir burda benim yancağızıma oturuverirdim.”

“Keşke bunu yapabilseydim,” diye iç çekti Durnik. “Şansın bol olsun arkadaş.”

“Benim için dünyadaki en büyük şans burda elimde oltamla

oturabilmek zaten.” Adam omzunu silkerek gözlerini su üzerinde yüzen çomağa çevirdi. “Eğerkine Darshiva tarafına gidersen ifritlere yem olamamaya çalış, e mi.”

“Buna özellikle dikkat edeceğim,” diye söz verdi Durnik.

Garion ile dostu derme çatma iskeleden atlarının bağlanmış olduğu yere geri giderken Durnik gülümsedi. “Dünyanın bu tarafında daha değişik konuşuyorlar değil mi?”

“Evet,” diye kabul etti Garion, Voresbo ovalarının üzerinde, yol kenarındaki meyhanede domuzuyla oturan geveze yaşlı adamı hatırlayarak.

“Ama insanın hoşuna da gitmiyor değil,” diye itiraf etti Durnik. “Nedense biraz serbest, biraz rahat, biraz kolay.”

“Ama ben senin yerinde olsam onları taklit etmeye kalkmazdım,” diye akıl verdi Garion. “Eğer denersen Pol Teyze ağzını sabunla yıkayabilir.”

“Hı,” diye gülümsedi Durnik, “gerçekten öyle bir şey yapacağını zannetmem Garion.”

Garion omzunu silkti. “O senin karın - ve senin ağzın.”

Belgarath nehir kıyısının yukarısındaki köyün tepesindeki otlu tepede onları bekliyordu. “Ee?” diye sordu.

“Balık vuruyor,” diye açıkladı Durnik ona ciddi ciddi.

Belgarath bir an Durnik’e bakakaldıktan sonra bakışlarını havaya çevirerek homurdandı. “Darshiva’yı kast etmiştim,” dedi sıktığı dişleri arasından.

“O konuda kesin bir şey söyleyemem Belgarath, ama eğer bu tarafta vuruyorsa, mantıken diğer tarafta da vurması gerekir, öyle değil mi?” Durnik’in yüz ifadesi son derece samimiydi ve ses tonu da son derece hevesliydi.

Belgarath dönüp söylenerek sert adımlarla uzaklaştı.

Diğerlerine katıldıklarında Garion kısaca Durnik ile birlikte iskelenin ucundaki balıkçıdan zor bela aldıkları bilgiyi aktardı.

“Bu her şeyin rengini değiştiriyor, öyle değil mi?” dedi İpek. “Şimdi ne yapacağız?”

“Bir öneri duymak ister misin Kadim Kişi?” dedi Sadi, Belgarath’a. “Bence Belgarion’un sözünü ettiği köylüleri kendimize örnek alarak nehir aşağı Gandahar’a ilerleyip orada bir tekne bulsak fena olmayabilir. Biraz daha fazla vaktimizi alır ama en azından ifritlerden kaçınmış oluruz.”

Toth başını salladı. Koca dilsizin genellikle duygularını belli

etmeyen yüzünde şimdi bir endişe vardı. O garip ve hızlı el hareketlerinden yaptı Durnik'e.

"Zamanımız olmadığını söylüyor," diye tercüme etti demirci.

"Kell'e gitmemiz gereken belirli bir zaman var mı?" diye sordu İpek.

Toth yeniden işaretler yaptı, kocaman elleri çok hızla hareket ediyordu.

"Kell'in, Dalasya'nın geri kalanından tecrit edilmiş olduğunu söylüyor," diye açıkladı Durnik onlara. "Cyradis bizim geçmemiz için bazı hazırlıklar yapmış ama o oradan ayrıldığında diğer kâhinler yine Kell'i mühürleyecek."

"Ayrıldığında mı?" dedi Belgarath biraz hayretle. "Nereye gidiyor?"

Durnik sorgulamasına Toth'a baktı; dilsiz biraz daha el kol hareketi yaptı.

"Ha," dedi Durnik, "anladım." Yeniden Belgarath'a döndü. "Kısa bir süre içinde karşılaşmanın yapılacağı yere gitmek zorundaymış. Bir seçim yapabilmek için olayın vuku bulduğu zamanda orada olması gerekiyormuş."

"Bizimle yolculuk yapamaz mı?" diye sordu Kadife.

Toth yeniden başını salladı, el hareketleri biraz daha vurgulu olmaya başladı.

"Her şeyi anladığımdan emin değilim," diye itiraf etli Durnik. "Eğer hata yaparsam beni uyar." Bir kez daha döndü. "Biz Kell'e varmadan önce bir şeyin olması gerektiğini söylüyor, eğer o olmazsa, Cyradis tek başına yolculuk etmek zorunda kalacakmış."

"O şeyin ne olduğunu söyledi mi?" diye sordu Polgara kocasına.

"Anladığım kadarıyla, o da ne olduğunu bilmiyor Pol."

"Nerede olacağını biliyor mu?" diye sordu Belgarath özellikle.

Toth ellerini iki yana açtı.

"Şu genç hanım beni iyice huzursuz etmeye başladı." Yaşlı büyücü Beldin'e baktı. "Sen ne düşünüyorsun?"

"Pek bir seçim hakkımız olduğunu sanmıyorum Belgarath. Eğer bu şey Darshiva'da olmak zorundaysa ve biz Darshiva'ya giremezsek, hiç olmayabilir ve bütün bu iş de ona dayanıyor olabilir."

"Pekâlâ," dedi Belgarath. "O halde Darshiva'ya gidiyoruz. Daha önce de ifritlerden kurtulduk. Şu anda en önemli şey, Zakath buraya varmadan nehri geçmek."

“Bir tekneye ihtiyacımız olacak,” dedi Durnik.

“Ben gidip bir bakayım bulabilecek miyim,” dedi Beldin, yere çömeşip kollarını açarak.

“Çok müşkülpesent olmana gerek yok,” dedi Belgarath. “Yüzen herhangi bir şey olabilir.”

“Bunu aklımdan çıkarmam,” diye cevapladı Beldin ve süzülüp gitti.

Üçüncü Kısım

DARSHİVA

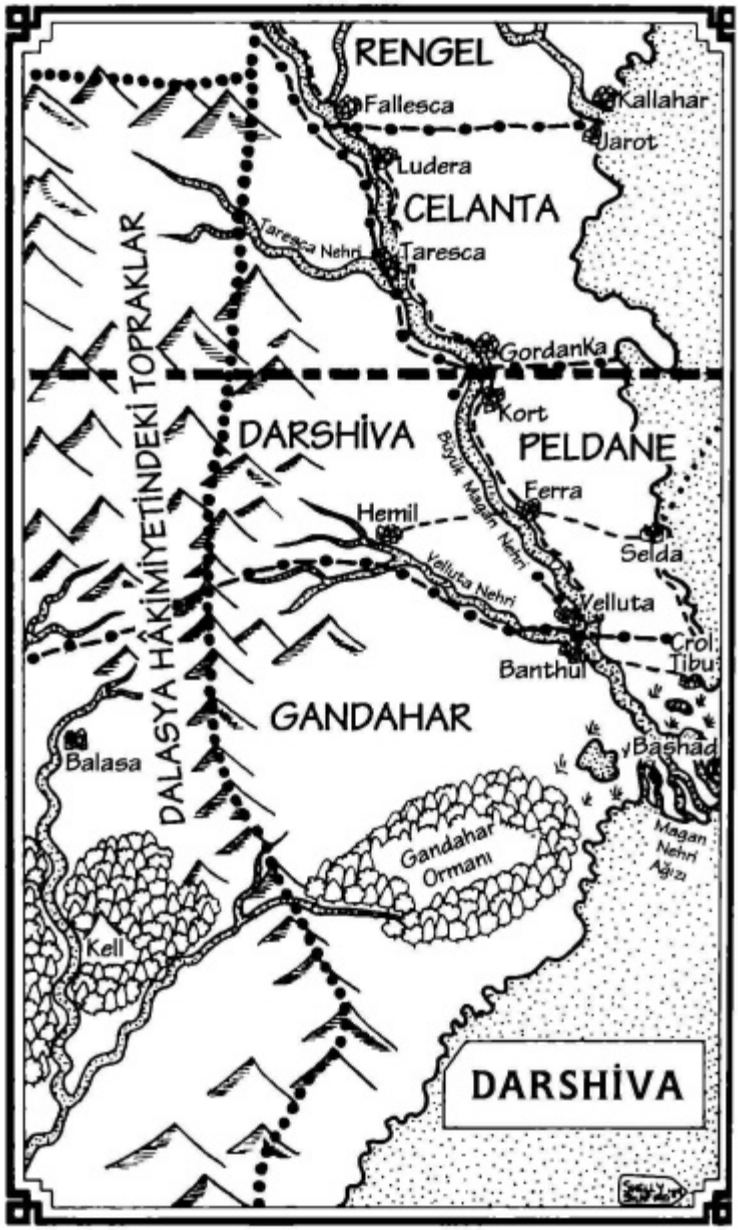
RENGEL
Fallesca
Kallahar
Jarot
Ludera
CELANTA
Taresca Nehri
Taresca
Gordanka
DALASYA HÂKİMİYETİNDEKİ TOPRAKLAR
DARSHİVA
Kort
PELDANE
Büyük Magan Nehri
Ferra
Hemil
Selda
Velluta Nehri
Velluta
Crol Tibu
Banthul
GANDAHAR
Balasa
Bashad
Magan Nehri Ağzı
Gandahar Ormanı
Kell
DARSHİVA

ON ALTINCI BÖLÜM

TAM BİR tekne sayılmazdı. Aslında bir nehir mavnasıydı; arkasından uzayıp giden halatı, nehir yukarı bir yerlerde halatını kopartıp akıntıyla nehir aşağı sürüklendiğinin ispatıydı. Yine de işlerine yarardı. Garion'un görebildiği tek güçlük, pruvasının sancak tarafı parçalanmış iki buçuk metre su içinde yatıyor olması gerçeğiydi.

"Ne dersin Belgarath?" diye sordu Beldin.

"Zaten bir kere batmış olan bir tekne insana pek güven telkin etmiyor," dedi yaşlı adam.

"Yüzmeye çalışmak daha mı hoşuna giderdi? Her iki tarafa doğru onar mil gitsen bir sal bile bulamazsın."

Durnik eğilmiş, gözlerini kısarak nehrin bulanık suyuna bakıyordu. "Tamir edilebilir," dedi.

"Durnik," diye karşı çıktı İpek, "önünde koca bir deliği var."

"Şayet çürüyecek kadar uzun süredir suyun içinde kalmadıysa bunu tamir edebilirim." Pas rengi tüniği ile çizmelerini çıkardı. "Eh," dedi, "öğrenmenin tek bir yolu var." Yürüyerek nehre girdi ve suya dalarak tekne enkazına doğru yüzmeye başladı. Teknenin bir yanını elleriyle santim santim yokladı, her metrede bir durarak çakısıyla bir parça tahta yontup çıkardı. İnsana sonsuzluk gibi gelen bir süre sonra su yüzeyine çıktı.

"Eee?" diye seslendi Belgarath.

"O tarafta bir şey yok gibi," diye cevap verdi Durnik. "Bir de diğer tarafı kontrol edeyim." Yeniden yeşilimtırak suya daldı ve

diğer tarafa dolandı. Kısa bir süre yüzeye çıkıp yeniden mavnanın içine bakmak için daldı. Sonra pruvadaki açık deliği inceledi. Geri döndüğünde sık nefes alıp veriyordu. “Sağlam,” diye rapor etti, nehirden suları süzülerek çıktığında, “ve her neye çarptıysa, ona pek önemli bir zarar vermemiş. Onu nehri geçirecek kadar tamir edebileceğimi zannediyorum. Ama önce boşaltmamız gerekiyor.”

“Ya?” İpek’in burnu merakla seğiriyordu. “Ne tür bir yük taşıyormuş?”

“Fasulye,” diye cevap verdi Durnik, “çuvallar dolusu. Fasulyeler şişince çuvalların çoğu patlamış gerçi.”

İpek inledi.

“Belki başka birine aittir Kheldar,” dedi Kadife avuturcasına.

“Komik olmaya mı çalışıyorsun?”

“Ben sana yardım edeyim Durnik,” diye önerdi Garion sade tüniğini üzerinden çıkarmaya başlayarak.

“Iıı…,” Durnik tereddüt etti. “Sağ olasın Garion ama senin daha önce nasıl yüzdüğünü gördüm. Sen kıyıda kalsan fena olmaz. Toth ile ben hallederiz.”

“Sudan nasıl çıkartmayı planlıyorsunuz?” diye sordu Sadi.

“Bu kadar atımız var.” Durnik omzunu silkti. “Döndürdükten sonra, onlar tekneyi karaya çekebilir.”

“Döndürdükten sonra mı?”

“Çünkü delik pruvasında. Tekneyi kıyıya çektikçe, içindeki suyun boşalması lazım. Eğer içindeki suyla bırakırsak, bir at sürüsü bile çekemez onu.”

“Ha. Sanırım ben bunu düşünememişim.”

Toth sopasını bir yana bırakıp, omzuna attığı battaniyesini çekip çıkardı ve suya yürüdü. Eriond da tüniğini çıkartmaya başladı.

“Nereye gittiğini sanıyorsun delikanlı?” diye sordu Polgara ona.

“Teknenin boşaltılmasına yardım edeceğim Polgara,” diye cevap verdi delikanlı ciddiyetle. “Ben çok iyi yüzerim. Bir sürü idman yapmıştım, unuttun mu?” Sonra o da yürüyerek suya girdi.

“Tam olarak söylediği şeydeki espriyi kaptığımı söyleyemeyeceğim,” diye itiraf etti Kadife.

Polgra esefle içini çekti. “Küçük bir oğlanken Durnik’le benim yanımda, Vadi’de yaşıyordu. Yakınlarda bir nehir vardı, o da bu nehre muntazam aralıklarla düşerdi.”

“Ha. Şimdi oldu.”

“Pekâlâ,” dedi Belgarath meseleyi toparlayan bir edayla. “Deliği yamamak için kütüklere ihtiyaçları olacak. Nehir yukarı yarım mil kadar geride bir barakanın yanından geçmiştik. Geri dönüp, onu parçalayalım.”

Durnik, su alıp batmış tekneyi karaya çektiğinde güneş kavuşalı epey olmuştu. Bir kerecik olsun tabiat onlarla işbirliği yapmış ve o akşam dolu fırtınası yaşamamışlardı. Işık sağlamak için sahilde bir ateş yaktılar; demirci, Toth ve Eriond çalışmaya koyuldu.

İpek hüzünle mavnanın etrafında yürüyordu. “Belli, bu benim,” diye içini çekti.

“Tam teçhizatlı mavnaların varmış İpek,” dedi Durnik dikkatle tekneyi ölçerken. “Bu teknede, ihtiyacım olan her şey pruvasında vardı: Çivi, bir fıçı katran, hatta fena sayılmayacak bir testere. Sabah olmadan onu yüzdürürüz.”

“Takdir ettiğin için teşekkür ederim,” dedi İpek sitemle. Yüzünü ekşitti. “Bu hiç de tabii değil,” diye şikâyet etti.

“Sorun nedir Kheldar?” diye sordu Kadife.

“Ne zaman bir tekne gerekse, genellikle aşırırdım. Nedense kendi teknelerimden birini kullanmak bana ahlak dışı gibi geliyor.”

Kadife neşeyle bir kahkaha atarak, İpek’in yanağını okşadı. “Benim zavallı, zavallı Kheldarcığım,” dedi. “Bu kadar narin bir vicdana sahip olmak büyük bir yük olmalı.”

“Pekâlâ hanımlar,” dedi Polgara o zaman, “haydi akşam yemeğiyle bir ilgelenelim.”

Durnik, Toth ve Eriond kayığın yamasıyla uğraşırken Polgara, Ce’Nedra ve Kadife akşam yemeğini hazırladılar; Garion ve diğerleri de biraz daha kütük bulup, kaba kürekler yapmaya başlamışlardı. Yemek yerken bile çalışmaya devam ettiler. Nedense Garion’a her şey yolunda gidiyor gibi geliyordu. Bütün arkadaşları etrafındaydı ve hepsi bir işle meşguldü. Teknenin onarımı hayat memat meselesi olmasına karşın son zamanlarda yapmaya mecbur kaldığı işlerde hissettiği o aciliyet hissine hiç kapılmadan yaptığı bu işte kendini kaybedebiliyordu. Neredeyse bu iş onu rahatlatıyordu.

Hanımlar akşam yemeği işini bitirdikten sonra nehirden tulumlar içinde su taşıyarak bu suları, sıcak taş parçalarıyla ısıttılar. Sonra da gerdikleri bir çadır bezinin arkasına geçerek yıkandılar.

Gece yarısı bir ara Garion sızlayan ellerini nehre sokmak için kıyıya gitmişti. Ce’Nedra pek uzak olmayan bir yerde oturmuş, kumların parmaklarının arasından akışını aylak aylak seyrediyordu.

“Neden biraz uyumaya çalışmıyorsun Ce’Nedra?” diye sordu Garion ona.

“Sen uyanık kaldığın sürece ben de kalabilirim,” diye cevapladı karısı.

“Eminim kalabilirsin, ama neden kalasın?”

“Bana ne yapacağımı söyleme Garion. Ben bir çocuk değilim.”

“Biliyor musun,” dedi Garion muzipçe, “ben de bunu zaman zaman fark etmedim değil.”

“Garion!” diye sesi kesildi Ce’Nedra’nın ve sonra aniden kızardı.

Gülmeye başlayan Garion ayağa kalkarak, karısının yanına gidip şapırtıyla öptü. “Haydi git biraz uyu canım,” dedi.

“Siz orada ne yapıyorsunuz?” diye sordu Ce’Nedra, sahilde diğerlerinin çalışmaya devam ettiği yere bakarak.

“Kürek yapıyoruz. Eğer bu mavnayı öylece suya indirecek olursak, akıntı bizi alıp Gandahar’a götürür.”

“Hı. Tamam o zaman. İyi geceler.” Esneyerek gerindi. “Kürek yapmaya gitmeden önce bana bir battaniye getiriversene.”

Pruvadaki deliğin üzeri katran sıvalı, kaba bir tahta parçası çakmak Durnik ile Toth’un neredeyse bütün gecesini alırken, diğerleri de uzun sırıklara raptettikleri kaba kürekler yapmışlardı. Şafaktan birkaç saat kadar önce nehrin yüzeyinden puslu tutamlar halinde bir sis yükselmeye başlamıştı. Durnik, yamanın iç ve dış kısmına cömertçe sıcak katran sürdükten sonra eleştirel bir gözle yaptığı işi inceledi.

“Bence su alacak,” diye tahminde bulundu İpek.

“Bütün tekneler su alır.” Durnik omzunu silkti. “Suyu boşaltabiliriz.”

Mavnayı yeniden suya indirmek için epey bir çaba ve oldukça ilginç donanım gerekti. Durnik tekneye atlayarak, elinde bir meşaleyle yamayı incelemek için burna ilerledi. “Çok hafif bir sızıntı var,” dedi belli bir memnuniyetle. “Başa çıkamayacağımız bir şey değil.”

Denklerini mavnaya yüklerlerken sis gitgide yoğunlaştı. Dünyanın bu kısmında bahar yaşanıyordu ve nehrin biraz yukarısında kıyıdaki sazların arasında kurbağalar şehvetle aşk şarkıları söylüyordu. Hoş, mahmur bir sabahtı. Durnik nehir aşağı birkaç yüz metre gittikten sonra nehir akıntısının kıyıdaki toprağı oyarak sığ bir kesik oluşturduğu bir yer buldu. Kalan kalaslardan bir rampa yaptı. Mavnayı çekerek kesiğin olduğu yere getirip atları da

bindirdiler.

“Biraz daha aydınlanıncaya kadar bekleyelim,” diye önerdi demirci. “Sis zaten yeterince kötü, bir de karanlığı eklerseniz, insanın gittiği yeri görmesi neredeyse imkânsızlaşıyor. Bu şeyi kürekle götürmek pek eğlenceli olmayacağı için, bir de zevk olsun diye daireler çizmenin hiç manası yok.”

“Peki, yelken gibi bir şey geremez miyiz?” diye sordu İpek umutla.

“Elbette,” diye cevapladı Durnik. Parmaklarından birini yalayarak havaya kaldırdı. “Sen rüzgârın esmesini sağla, ben bunu hemen hallediveririm.”

İpek’in yüzü asıldı.

“Siz bunları yaparken benim de gidip Ce’Nedra’yla konuşmam gerekiyor,” dedikten sonra yeniden kumsala gitti Durnik.

“Biliyor musun? Bazen dili çok sivri oluyor,” dedi İpek.

Günün ilk ışıkları puslu doğu ufkunu boyamaya başladığında sise doğru ilerleyerek, küreklerini ellerine aldılar.

“Aksilik etmek istemem Durnik Efendi ama,” dedi Sadi kıçta oturmuş dümeni sıkıca tutan demirciye, “ben Nyissa’da çok sis gördüm, gün iyice ağarıncaya kadar güneşin nerede olduğu hakkında en ufak bir fikrin bile olmaz. Yönümüzü nasıl bulmayı planlıyorsun?”

“Ce’Nedra o işi hallediyor,” diye cevap verdi demirci, pruvayı işaret ederek.

Riva Kraliçesi iskele tarafından aşağı uzanmış, suyun üzerinde yüzen, uzun bir ipe bağlanmış tahta parçasına dikkatle bakıyordu.

“Ne yapıyor öyle?” diye sordu Sadi, biraz aklı karışmış gibiydi.

“Akıntıyı izliyor. Biz akıntıyı yarıp geçeceğiz ama tahta parçasıyla tekne arasındaki açı sabit kaldığı sürece doğru yol üzerindeyiz demektir. Ona parmaklığın üzerine bir işaret koyarak, hangi açıda kalmamız gerektiğini gösterdim.”

“Her şeyi de düşünürsün, değil mi?” dedi Sadi küreğini çekmeye devam ederek.

“Elimden geleni yapıyorum. Eğer bir iş yaparken her merhalesini düşünüp tasarlarsan genellikle sorunlardan da kaçınmış olursun.”

Ce’Nedra kollarından birini kaldırarak, ciddi bir ifadeyle sancak tarafını işaret etti. Belli ki o da işini ciddiye alıyordu. Durnik itaatkâr bir edayla dümeni çevirdi.

Nehrin doğu kıyısı gözden kaybolduktan sonra Garion’a zaman

tamamen durmuş gibi geldi. Monoton bir süreklilikle küreklerin başında kamburu çıksa da, gerçek bir hareket hissi yoktu.

“Yorucu, değil mi?” dedi İpek.

“Kürek çekmek her zaman yorucudur,” diye cevapladı Garion.

İpek etrafına bakındıktan sonra sessizce konuştu. “Durnik’te bir değişim fark ettin mi?” diye sordu.

“Yok. Fark etmedim.”

“Demek istediğim, genellikle o kadar kendi halindedir ki etrafta olduğunu bile fark etmez insan, ama sahildeyken bütün her şeyi o üstlenmiş gibiydi.”

“O her zaman öyleydi İpek. Biz onun pek bilmediği bir şeyler yaptığımız zaman o da bize katılır ve gözlerini dört açar; ama kendisinin bildiği bir şeyle karşılaştığımızda öne çıkarak yapılması gerekeni yapar.” Garion, büyük bir sevgiyle dönerek eski dostuna gülümsedi. Sonra muzipçe İpek’e baktı. “Çok da hızlı öğrenir. Şimdiye, en az senin kadar iyi bir casus olmuştur; ayrıca Melcena’da sen fasulye pazarını yönetirken o da son derece dikkatle seni izliyordu. Eğer iş hayatına atılmaya karar verirse bence Yarblek’le hesabınızı iyi tutmaya başlasanız fena olmaz.”

İpek biraz endişeli göründü. “Böyle bir şey yapmaz, değil mi?”

“Yapabilir. Durnik’in ne yapacağını kimse bilemez, değil mi?”

Güneş yükseldikçe, sis güneşin ışığını yaydı; etraflarındaki dünya sanki siyah beyaz oldu - beyaz sis ve gittiklerine dair en ufak bir belirti vermeyen, verse bile ne yöne doğru gittiklerini hiç açık etmeyen kara su. Garion tamamen Ce’Nedra’nın elinde olduklarını bildiğinden biraz tuhaf hissediyordu kendini. Onları doğru yönde tutan tek şey, Ce’Nedra’nın parmaklıkta işaretli açısını koruyan ipteki gözleriydi. Karısını çok seviyordu ama bazen havai olabileceğini biliyordu, üstelik muhakemesinin de her zaman en iyisi olmadığının farkındaydı. Öte yandan sancak ve iskele yönüne doğru yaptığı minik işaretlerinde en ufak bir tereddüt veya kuşkuya yer yoktu ve Durnik de bunlara tam olarak uyuyordu. Garion derin bir nefes alıp kürek çekmeye devam etti.

Sabahın ilerleyen vakitlerinde sis incelince Beldin küreğini mavnaya çekti. “Ben olmazsam idare edebilir misiniz?” diye sordu Belgarath’a. “Bence neyle burun buruna geleceğimizi bilsek fena olmayacak. Darshiva’da her türlü rezillik olup bitiyor, biz de bunlardan birinin tam ortasına çıkmak istemeyiz herhalde.”

“Ayrıca kürek çekmekten de yoruldun, öyle değil mi?” diye

cevap verdi yaşlı adam alayla.

“Eğer istersem dünyanın çevresinde çepeçevre kürek çekerim,” diye cevapladı ufak tefek kambur, yamru yumru kütük gibi kollarını gererek, “ama yapacağım iş daha önemli olabilir. Gerçekten de bu küveti sahile çıkardığınızda, Nahaz’ın kumlar üzerinde sizi bekliyor olmasını ister miydiniz?”

“Kendince doğru olduğuna inandığın şeyi yap.”

“Her zaman öyle yaparım Belgarath - bazen bu seni mutsuz etse de.” Acımasız minik adam pruvaya doğru gitti. “Özür dilerim şeçerim,” dedi Ce’Nedra’ya abartılı bir şiveyle, “laçin citmem cerekiyor.”

“Hayır, senin küreklerde olman gerekiyor,” diye karşı çıktı kraliçe. “Herkes kaçmaya başlarsa ben tekneyi nasıl doğru yolda tutacağım?”

“Eminim çi bunu rahatliklan başarirsin şeçerim,” dedi yanağım okşayarak; sonra arkasında hayaletimsi kahkahasını bırakarak siste gözden kayboldu.

“Çabuk buraya dön!” diye bağırdı Ce’Nedra peşinden ama o gitmişti bile.

Tam o sırada çok hafif bir meltem oldu. Garion kürek çekerken bu hafif esintinin temasını terli boynunda hissedebiliyordu. Sis dalgalandı, hafifçe anafor gibi döndükten sonra daha da inceldi.

Ve derken dört bir yanlarında kara suretler yükseldi.

“Garion!” diye bağırdı Ce’Nedra.

Hızla dağılmakta olan sisin içinden zafer naraları duyuldu. Bilhassa yollarını kesmek için ilerleyen gemilerle çevrilmişlerdi.

“Kaçacak mıyız?” diye sordu İpek gergin, kaba bir fısıltıyla.

Belgarath çakmak çakmak gözlerle, etraflarını sarmak için harekete geçen gemilere baktı. “Kaçmak mı?” dedi. “Bu küvetle mi? Saçmalama.”

Bir tekne tam önlerine hareket etmişti; yaklaştıkça Garion kürekçileri seçmeye başladı. “Malloryalı askerler,” diye dikkat çekti sessizce. “Zakath’ın ordusu.”

Belgarath muhtelif küfürlerinden birkaçını seçti. “Bir süre kıpırdamadan oturalım. Kim olduğumuzu bilmeyebilirler. İpek, bak bakalım sen konuşarak bir şeyler halledebilecek misin?”

Ufak tefek adam ayağa kalkarak mavnalarının pruvasına gitti. “İmparatorluk askerlerini bu bölgede görmekten gerçekten çok memnun olduk Yüzbaşı,” dedi yollarını kesen teknede bulunan

yetkili subaya. “Belki de olup bitmekte olan bütün bu çılgınlığa siz bir nokta koyabilirsiniz.”

“İsminizi rica edeyim,” diye cevap verdi subay.

“Tabii ya,” dedi İpek, alnına vurarak. “Ne kadar aptalım. Adım Vetter. Prens Kheldar için çalışıyorum. Belki onu duymuşsunuzdur?”

“İsim yabancı gelmedi. Nereye gidiyorsunuz?”

“Aslında yolumuz Dalasya Topraklarındaki Balasa’ya. Prens Kheldar’ın orada bazı yatırımları var - tabii eğer Darshiva’dan geçebilirsek gideceğiz. Orada büyük bir kargaşa varmış.” Duraksadı. “Düşündüm de Yüzbaşı acaba bize refakat edebilecek birkaç asker verebilir miydiniz yanımıza? Oldukça iyi bir ücret ödeme yetkisine sahibim.”

“Bakarız,” dedi subay.

Derken sis içerisinden daha büyük bir gemi belirdi ve yamalı, su alan mavnalarının yanına yaklaştı. Parmaklıklardan tanıdık bir yüz bakıyordu. “Epey oldu değil mi Kral Belgarion?” dedi General Atesca hoş sohbet bir edayla. “Aslında irtibatımızı hiç kesmemeliyiz.” Atesca her zamanki kırmızı pelerinini giymiş, altın kakmalı cilalı çelikten miğferini takmıştı.

Garion’un içi gitti. Artık bir dolap çevirebilmeleri neredeyse imkânsızlaşmıştı. “Burada olduğumuzu biliyordunuz,” dedi suçlamasına.

“Tabii. Peldane tarafında sizi izleyen adamlarım vardı.” Kırmızı pelerinli general bu konuda biraz kendini beğenmişçe konuşmuştu.

“Ben kimsenin varlığını hissetmedim,” diye beyan etti Polgara, mavi pelerinine iyice sarınarak.

“Eğer hissetmiş olsaydınız çok şaşardım Hanımefendi,” diye cevap verdi Atesca. “Sizi izleyen adamlarımız tam birer geri zekâlıydı. Akılları en az bir mantarın aklı kadar boştur.” Nehrin karşı kıyısına tatsızca baktı. “Onlara ne yapmaları gerektiğini anlatabilmek ne kadar zamanımı aldı tahmin edemezsiniz. Her orduda birkaç tane öyle adam vardır. Onları ayıklamaya çalışıyoruz ama aşırı ahmaklık bile zamanı gelince işe yarıyormuş.”

“Çok zekisiniz General Atesca,” dedi güzel büyücü gergin bir sesle.

“Hayır Leydi Polgara,” diye karşı çıktı komutan. “Ben sade bir askerim. Hiçbir subay haberalma teşkilatından daha zeki değildir. Zeki olan Brador. Thull Mardu Savaşı’ndan beri sizin garip

yetenekleriniz konusunda bazı Grolimlerden bilgi toplayıp duruyordu. Grolimler sizin maceralarınızı yakından takip ederler Hanımefendi, ve yıllar boyunca sizin kabiliyetiniz konusunda önemli bir miktar bilgi toparlamışlar. Anladığım kadarıyla -gerçi benim bu konuda bir uzman olmadığım kesin- bir zekâ ne kadar keskin olursa, sizin onun varlığını tespit etmeniz de o kadar kolay oluyormuş. İşte o yüzden, sizi izlemeleri için o insan biçimindeki turpları yolladım." Tekneye eleştirel bir gözle baktı. "Bu gerçekten perişan bir şey, biliyor musunuz. Büyüyle mi yüzdürüyorsunuz?"

"Hayır," dedi Durnik ona kati, hiddetli bir sesle, "becerimizle yüzdürüyoruz."

"Beceriniz karşısında şapkamı çıkartıyorum Durnik Efendi," dedi Atesca biraz abartıyla. "Muhtemelen siz bir yolunu bulur taşı bile yüzdürürdünüz - eğer gerçekten aklınıza koyarsanız." Biraz duraksayarak Belgarath'a baktı. "Sanırım bu konuda medeni davranacağız değil mi Kadim Kişi?" diye sordu.

"Dinlemeye hazırım," diye cevap verdi Belgarath ihtiyatla.

"İmparator Hazretleri siz ve yol arkadaşlarınızla bazı meseleleri konuşmayı çok arzulamakta Kadim Belgarath," dedi Atesca, "ayrıca itiraf etmem gerek ki kürek çekerek şu enkazınızı tam bir arı kovanının içine doğru götürüyorsunuz. Sağduyu sahibi insanlar şu sıralar Darshiva'dan uzak duruyor."

"Ben hiçbir zaman sağduyu sahibi insan numarası yapmadım."

Atesca esefle güldü. "Ben de," diye itiraf etti. "Şu anda, olabilecek en insafsız bölgeyi fethetmek amacıyla askeri bir seferberlik hazırlamaya çalışıyorum. Siz beyefendileri -ve hanımefendileri- gemime davet edebilir miyim acaba?" Duraksadı. "Sanırım ısrar etmek zorunda kalacağım," diye ekledi üzüntüyle. "Emirler, anlarsınız ya. Ayrıca İmparator Hazretlerinin gelmesini beklerken bilgilerimizi de birleştirebiliriz."

"Zakath buraya mı geliyor?" diye sordu Garion.

"Tahminen benden ancak bir gün geridedir Haşmetmeapları," diye cevapladı Atesca, "ayrıca sizinle uzun bir konuşma yapmak için de yanıp tutuşuyor."

-Ne yapacağız dede?- diye sordu Garion'un parmakları.

-Şu anda pek bir şansımız olduğunu sanmıyorum. Beldin oralarda bir yerlerde. Ona olanları aktarırım. O bir şeyler bulur- "Pekâlâ General," dedi yüksek sesle. "Zaten kürek çekmekten yorulmaya başlamıştım." *-Diğerlerine de söyle-* diye işaret etti Garion'a. *-Onlara*

itaat ediyormuşuz gibi yapalım, en azından Darshiva tarafına kadar-

Atesca'nın gemisi çok süslü olmasa da rahattı. Her yanı haritalar ve her boyda parşömen sayfalarıyla karman çorman olmuş öndeki kamarada toplandılar. Her zamanki gibi General Atesca kibar ama sertti. "Kahvaltı ettiniz mi?" diye sordu.

"Biraz aceleye getirdik," diye açıkladı Belgarath ona.

"O halde aşçıya haber yollayayım," dedi Atesca. Kapıya giderek, kapının önünde duran kırmızı üniformalı muhafızlardan biriyle konuştu. Sonra geri geldi. "Beklerken neden sözünü ettiğim şu bilgiler hakkında konuşmuyoruz? Mal Zeth'ten ayrıldığınızda Ashaba'ya gittiğinizi duydum. Sonra aniden Melcena'da ortaya çıktınız; şimdi ise Magan'dan geçip Darshiva'ya gitmeye çalışıyorsunuz. Dolaşmaktan hoşlandığınıza şüphe yok."

-Gerçekten de ne yaptığımızı biliyor- dedi İpek'in parmakları Belgarath'a. *-Bir şeyler saklamanın âlemi yok-*

"Lütfen Prens Kheldar," dedi Atesca ıstırap yüklü bir sesle, "bunu yapmayın. Çok ayıp biliyorsunuz."

İpek güldü. "Ya sizin gözleriniz çok keskin General ya da ilerleyen yaşım parmaklarımı biraz paslandırmış. İşin aslı, ben de Belgarath'a, Mallorya'ya geliş nedenimizi gizlememizin bir anlamı olmayacağını söylemeye çalışıyordum. Kal Zakath burada olma nedenimizi biliyordu, o yüzden bu konuda çekingen davranmaya gerek yok." Sorarcasına Belgarath'a baktı; yaşlı adam da başıyla onay verdi. İpek'in yüzü ciddileşti, hatta karardı. "Zandramas'ın -ve Kral Belgarion'un oğlunun- peşinden Ashaba'ya gittik. Oradan onu Karanda ve daha sonra kuzey Celanta'daki Jarot'a doğru izledik. İzi bizi Melcena'ya getirdi o yüzden onu oraya kadar takip ettik. Sonra yeniden ana kıtaya geri döndük."

"Hâlâ da onun peşindesiniz, öyle mi?" diye sordu Atesca ısrarla.

"Aşağı yukarı," diye yalan söyledi İpek, hiç bozmadan. Sonra bu konuyu geçiştirdi. "Ashaba'da Urvon'un artık tamamen delirmiş olduğunu gördük. Eminim Kal Zakath bu konuyla ilgilenecektir. Her neyse Urvon artık Nahaz adlı bir İfrit Beyi'nin denetimi altında. Zandramas da Mordja adında başka bir İfrit Beyi çağırdı; bu ikisi Darshiva'da savaşıyor. O bölgeyi istila etmeden önce ben olsam, bir kez daha düşünürdüm General. Nahaz ile Mordja rahatsız edilmek istemeyebilirler."

"Mengha'ya ne oldu?" diye sordu Atesca aniden. "İfritleri çağıranın o olduğunu sanıyordum."

İpek yarım bir tebessüm etti. “Mengha aslında Harakan adında bir Chandim rahibiydi. Yüzyıllardır Urvon’a hizmet ediyordu.”

“Ediyordu mu?”

“Korkarım artık aramızda değil. Zith adında minik bir yılanla karşılaştı, kısa bir süre sonra da her şeye ilgisini yitirdi.”

Atesca başını arkaya savurarak kahkahalarla güldü. “Evcil hayvanınızın methini duymuştum Asaletmeapları,” dedi Sadi’ye. “Acaba bir madalya takmamızı kabul eder mi - ne bileyim, İmparatorluğun Dişi Kahramanı gibi bir şeyler?”

“Pek ilgileneceğini zannetmiyorum General Atesca,” diye cevap verdi Sadi, soğuk bir edayla. “Ayrıca birisi ona bir madalya iğnelemeye kalkarsa, yanlış da anlayabilir.”

“Bak o konuda haklısın,” dedi Atesca. Biraz huzursuzca etrafına bakındı. “Onu güzelce kapattınız değil mi?”

“Tabii ki General,” diye temin etti Kadife, gamzeli tebessümüyle. “Şu anda bebekleriyle ilgileniyor. O kadar tatlılar ki. Neden onları General’e göstermiyorsun Sadi?”

“Iıı…” diye tereddüt etti Atesca. “Başka bir zaman inşallah.”

“Peki General Atesca,” dedi Belgarath, “biz size neler yaptığımızı anlattık. Şimdi sanırım sizin de bizimle biraz bilginizi paylaşmanızın zamanı geldi.”

“Biz de yaptığımız şeyleri pek gizlemedik Kadim Belgarath. İmparatorun güçleri Mal Zeth’ten çıktı; Maga Renn’i bir menzil olarak kullandık. Bana ileri güçlerimi Magan’dan geçirip Ferra’yı fethetmem söylendi. Bundaki amaç Zandramas’ın güçlerini Darshiva’dan uzak tutabilmekti ki Urvon’un ordusu onun Peldane’deki askerlerini yok edebilsin. Sonra da tüm ağırlığımızla Urvon’un üzerine gitmeyi düşünüyorduk. Ondan sonra nehri geçip Zandramas’ın kalan güçleriyle uğraşacağız.”

“Güzel bir plan.”

“Ama ne yazık ki işe yaramadı. Darshiva’ya giden yolu kestik ama Zandramas’ın adamlarından biri Gandahar’a giderek hatırı sayılır büyüklükte bir fil süvari birliği kiralamış.” Atesca kaşlarını çattı. “Sanırım İmparator Hazretleriyle bu konuda konuşmam gerekecek. Kafamı paralı askerlere taktığımdan değil ama Gandahar’ın fil çobanları biri kendilerini kiraladığı zaman pek seçici olmayabiliyorlar. Her neyse dün orta Peldane’de bir savaş oldu ve filler genellikle fillerin yaptığı şeyi yaptı. Urvon’un ordusu kaçtı ama Celanta’ya doğru geri kaçacaklarına, fillerin ve kalan Darshiva

ordusunun yanından geçip arkalarına dolanarak Magan'a doğru yollandılar. Eğer Darshiva'ya geçerlerse, benim işim sarpa saracak. O zaman Darshiva'da başa çıkmam gereken ifritler, Grolimler, Chandimler, Tazılar, filler, Karandlara ilaveten koca bir ordu olacak." Hüzünle içini çekti. "Korkarım bu tahmin ettiğim gibi kısa ve kolay bir sefer olmayacak."

"Neden bırakmıyorsun Urvon ile Zandramas kendi aralarında yenişsinler?" diye teklifte bulundu İpek.

"Siyaset Prens Kheldar. İmparator ürkek -ya da güçsüz- görünmek istemez. Ayrıca Mallorya'da kendisininkinden başka bir ordunun bir zafer kazanmasını da kesinlikle arzu etmiyor. Bu kötü bir emsal oluşturur ve bazılarında bazı fikirler uyandırabilir. Mallorya dışarıdan göründüğü kadar bir bütün değildir. Onu bir arada tutan tek şey İmparatorluğun ezici gücüdür."

"Bu mantık silsilesi makul," diye kabul etti İpek. "Süreklilik iş için önemlidir."

"Söz işten açıldığına göre," dedi Atesca. "Bir ara sizinle fasulyeler konusunda uzun bir sohbet yapsak fena olmayacak."

"Alıyor musunuz, satıyor musunuz General Atesca?" diye sordu İpek yüzsüzce.

"Biz işimize dönelim beyler," dedi Polgara. "General Atesca, imparatorun bizim hakkımızdaki planları nedir?"

"Buna kendisi karar verecek Hanımefendi," diye cevapladı Atesca. "Haşmetmeapları her zaman bana açılmaz. Gerçi Mal Zeth'te misafirperverliğini istismar ediş şeklinize oldukça sıkılmıştı."

"Nereye gittiğimizi biliyordu," dedi Garion açıkça, "neden gittiğimizi de."

"Büyük ihtimalle sizinle konuşmak isteyeceği konulardan biri bu olacaktır Haşmetmeapları. Belki bir uzlaşmaya varabilirsiniz."

"Mümkündür, ama bu çok zayıf bir ihtimal."

"Bu İmparator Hazretlerine kalmış bir şey, öyle değil mi?"

Sis dağılmıştı; Darshiva göğü oldukça kapalıydı. Garion Atesca'nın gemisinin pruvasında dururken burnuna akıldan çıkmayacak kadar tanıdık bir koku geldi. Nemli pas, durgun su ve mantarların küflü kokusunun bir bileşimiydi bu. İleri doğru dikkatle bakınca ölü beyaz renkte kırık dallardan oluşmuş bir orman gördü. İçi sıkıldı.

Atesca da sessizce yanına gelmişti. "Umarım Haşmetmeapları

bana gücenmemişlerdir," dedi. "Sizi ve dostlarınızı sürekli tutuklamayı alışkanlık haline getirmişim gibi oldu."

"Sen sadece emirleri yerine getiriyorsun General," dedi Garion kısaca. "Benim kavgam senin imparatorunla, seninle değil."

"Çok hoşgörü sahibi birisiniz Haşmetmeapları."

"Pek sayılmaz General, ama kendisinden istenenleri yapan insanlara garaz duyarak zamanımı boşa harcamam."

Atesca bir milden daha yakındaki Darshiva kıyısına doğru baktı. "Bulutların öğlene kadar dağılmasını bekliyorum," dedi beceriyle konuyu değiştirerek.

"Ben bu kadar emin olmazdım Atesca," dedi Garion sıkıntıyla. "Hiç Clhol Mishrak'a gittin mi?"

"Askerlikle uğraşan insanların, içinde kimsenin yaşamadığı harabeleri ziyaret için pek bir nedenleri yoktur Haşmetmeapları."

"Cthol Mishrak boş değildi," diye açıkladı Garion ona. "Chandimler vardı; ve Tazılar ve adlandırmayacağım daha bir sürü şey."

"Yobazlar," diye omzunu silkti Atesca. "Tuhaf nedenlerle hareket ederler. Bana orasının sıhhatsiz bir yer olduğu söylendi."

Garion Dahshiva sahilini işaret etti. "Aynı burası gibi korkarım. Melcenelilerin de en az Tolnedralılar kadar kuşkucu olduklarını biliyorum, o yüzden sana anlatacaklarımın ne kadarına inanacağını bilmiyorum. Havadaki şu garip kokuyu alabiliyor musun?"

Atesca havayı kokladıktan sonra burnunu kırıştırdı. "Pek de hoş sayılmaz, değil mi?"

"Cthol Mishrak da aynen böyle kokuyordu. Sanırım Darshiva üzerindeki bulut örtüsü en azından on, on iki yıldır hiç kalkmamış."

"Bunu kabul etmek biraz güç."

"Şu ağaçlara bir bak." Garion kırık dalları işaret etti. "Koca bir ormanı öldürmek ne kadar zaman alır sence?"

"Bir hastalık olsa gerek."

"Hayır General. Şimdiye kadar filizler patlamış olurdu ama ağaçların altında çalı bile yok. Ağaçlar güneş ışığı olmadığı için öldüler. Artık orada büyüyebilen tek şey mantarlar. Zaman zaman yağmur yağıyor belli ve sular da birikiyor. Güneş çıkıp da suların buharlaşmasını sağlamadığından sular öylece durup, çürümeye başlıyor. Duyduğun kokunun bir kısmı da bu."

"Pas kokusu da var sanki. O nereden geliyor?"

"Onu bilemiyorum. Cthol Mishrak'da, Torak'ın demir kulesinin

yıkıntısından geliyordu. Darshiva, Karanlığın Çocuğunun yurdu olduğu için sürekli bir alacakaranlıkla kuşanmış.”

“Daha önce de bu terimi duymuştum. Şu Karanlığın Çocuğu kim?”

“Zandramas - en azından şu anda. Gerçekten askerlerini oraya çıkartmak istediğinden emin misin?”

“Bana verilen emirler var Kral Belgarion. Askerlerim iyi eğitimlidir. Güneş parlasa da parlamasa da o sahile bir istihkâm kuracaklardır. Sonra imparatoru bekleyeceğiz. Onun vermesi gereken birkaç karar var - içlerinden biri de sizin akıbetinizle ilgili.”

ON YEDİNCİ BÖLÜM

ASKERLER sahile inip istihkâmlarını kurarken onlar Atesca'nın gemisinde beklediler. Malloryalı askerler de neredeyse Tolnedra imparatorluk lejyonları kadar becerikliydi ve kısa bir süre içinde birkaç dönüm araziyi temizleyerek muntazam, temiz bir çadır şehri kurdular. Çadırlar kara tarafından siperler, mancınıklar ve ucu sivriltilmiş kazıklar dikilmiş hendeklerle kuşatılmıştı. Nehir kıyısını ise yine ucu sivriltilmiş kazıklardan bir çit dönüyor, suya doğru birkaç tane yüzer iskele uzanıyordu.

Garion ve diğerleri gemiden inip yerleşim yerinin ortasında muhafızlı, geniş bir çadıra götürülüp içerde kalmaları rica edildiğinde akşamüstü epey ilerlemişti.

"Beldin'le irtibata geçebildin mi?" diye sordu İpek Belgarath'a fısıltıyla.

Yaşlı adam başıyla onayladı. "Bir şeyler yapmaya çalışıyor."

"Umarım çok vaktini almaz," dedi ufak tefek adam. "Zakath buraya gelince biraz daha emniyetli bir yere alınmamızı isteyebilir - hani sağlam duvarları ve kilitli kapıları olan bir yere." Yüzünü ekşitti. "Hapishanelerden nefret ediyorum."

"Biraz abartmıyor musun Prens Kheldar?" diye sordu Ce'Nedra. "Zakath her zaman mükemmel bir beyefendi gibi davranmıştır."

"Ah, tabii," diye cevap verdi İpek alaycı bir tonda. "Peki bunu niye gidip Hagga ovalarında çarmıha gerilmiş Murgolara anlatmıyorsun? İşine geldiği zaman son derece kibar olabiliyor, ama onu ciddi bir şekilde huzursuz ettik. Eğer o buraya gelinceye kadar

ayrılmamış olursak, sanırım bize ne kadar huzursuz olduğunu gösterecektir.”

“Yanılıyorsun Prens Kheldar,” dedi Eriond ciddiyetle. “Henüz ne yapması gerektiğini bilmiyor, o kadar.”

“Bu ne demek şimdi?”

“Cthol Murgos’ta Cyradis ona, hayatında, yolunun ikiye ayrılacağı bir dönem yaşayacağını söylemişti. Sanırım bu, o. Doğru seçimi yaptıktan sonra, onunla yeniden dost olabiliriz.”

“O kadar mı?”

“Aşağı yukarı.”

“Polgara ne olursun ona, şunu kesmesini söyler misin?”

Çadır yabancı değildi. Her zamanki kırmızı halıları, rahatlıkla sökülebilen mobilyalarıyla tipik bir Mallory’a subay çadırıydı. Eskiden çok kereler benzer bir çadırda konuk edilmişlerdi. Garion pek bir ilgi duymadan etrafına bakındıktan sonra sıralardan birine yayılarak oturdu.

“Neyin var Garion?” diye sordu Ce’Nedra, gelip kocasının yanına oturarak.

“Belli değil mi? Neden bizi rahat bırakmıyorlar?”

“Bence biraz fazla endişe ediyorsun,” dedi karısı. Uzanarak kocasının alnına minik parmağıyla bir dokundu. “Oradaki dostun olmaması gereken bir şeyin olmasına izin vermez o yüzden bu konuda boşu boşuna düşünüp durma. Kell’e gitmemiz gerekiyordu; Zakath bizi durduramaz, bütün ordusunu Cthol Murgos’tan getirip yolumuzun üzerine dizse bile.”

“Ne kadar sakin anlatıyorsun bütün bunları.”

“İnanmam gerek Garion,” diye cevapladı Ce’Nedra hafifçe içini çekerek. “Eğer inanmazsam, deliririm.” Uzanarak kocasını öptü. “Şimdi şu suratındaki somurtkan ifadeden kurtul. Tıpkı Belgarath’a benzemeye başladın.”

“Tabii ki benzerim. Sonuç olarak o benim dedem.”

“Gerçi benzerliğiniz daha birkaç bin yıl ortaya çıkmaz,” dedi karısı muziplikle.

İki asker, standart tayından oluşan akşam yemeklerini getirdi. İpek tencerelerden birinin kapağını kaldırarak baktı. İçini çekti. “Ben de bundan korkmuştum.”

“Sorun nedir Kheldar?” diye sordu Sadi.

“Fasulye,” diye cevap verdi İpek, tencereyi işaret ederek.

“Fasulye sevdiğini zannediyordum.”

“Yemeğini değil.”

Bir gece önce uyumamış oldukları için erkenden yataklarına çekildiler. Garion bir süre huzursuzca dönüp durduktan sonra sonunda uykuya daldı.

Ertesi sabah hepsi geç vakte kadar uyudu; Garion Ce’Nedra ile paylaştığı, perdeyle ayrılmış bölümden çıktığında İpek’i huzursuzca volta atarken buldu. “Sonunda,” dedi ufak tefek adam biraz rahatlayarak. “Ben de herkes öğlene kadar uyuyacak sanmıştım.”

“Mesele nedir?” diye sordu Garion ufak tefek Drasniyalıya.

“Biriyle konuşmam lazım, o kadar.”

“Kendini yalnız mı hissediyorsun?”

“Hayır. Gergin. Muhtemelen Zakath bugün görünür. Acaba Belgarath’ı kaldırsak mı?”

“Neden?”

“Tabii ki Beldin’in bizi buradan çıkartmak için bir şeyler bulup bulmadığını öğrenmek için.”

“Çok endişeleniyorsun.”

“Vay, bu sabah biraz fazla mı keyifliyiz ne?” diye atıldı İpek.

“Pek sayılmaz ama elimde olmayan bir şey için, bütün tırnaklarımı kemirip bitirmeye de gerek yok, öyle değil mi?”

“Garion, neden gidip tekrar yatmıyorsun?”

“Kendini yalnız hissettiğini zannetmiştim.”

“O kadar değil.”

“Bu sabah Atesca geldi mi?”

“Hayır. Muhtemelen oldukça meşguldür. Zakath buraya gelmeden önce bir sefer haritası filan çıkartması gerekiyor herhalde.” Ufak tefek adam kendini katlanan sandalyelerden birine attı. “Beldin ne bulursa bulsun, büyük ihtimalle atlarımızı buradan sürdüğümüzde ensemizde bir alay adam olacak,” diye kehanette bulundu, “üstelik ben de kovalanmaktan nefret ederim.”

“Faldor’un çiftliğinden ayrıldığımızdan beri insanlar bizi kovalıyor. Artık alışmış olman gerekirdi.”

“Ah, alıştım Garion. Ama hâlâ bundan hiç hoşlanmıyorum.”

Belki bir saat kadar sonra diğerleri de uyanmaya başladı; çok geçmeden de aynı kırmızı üniformalı askerler onlara kahvaltı getirdi. Çadıra yerleştirildiklerinden beri gördükleri yegâne insanlar bu iki adamdı.

O sabahın kalan zamanını havadan sudan konuşarak geçirdiler. Dile getirilmemiş bir anlaşmayla hiçbiri o anki durumlarından söz etmedi.

Öğlene doğru General Atesca çadıra girdi. “İmparator Hazretleri kısa bir süre sonra burada olacaklar,” diye beyan etti. “Gemileri rıhtımlara yaklaşıyor.”

“Teşekkür ederim General,” diye cevapladı Belgarath.

Atesca gergince eğilerek selam verdikten sonra yeniden çıktı.

Polgara ayağa kalktı. “Haydi gelin hanımlar,” dedi Ce’Nedra ile Kadife’ye, “İmparatorun karşısına çıkmak için hazırlanalım.”

Sadi kendi süssüz tuniğine ve pantolonuna baktı. “İmparatorun huzuruna çıkmak için pek uygun sayılmaz,” dedi. “Sence değişmeli miyiz?”

“Neden uğraşayım?” diye omzunu silkti Belgarath. “Zakath’ta, onu ciddiye alıyormuşuz izlenimi oluşturmayalım.”

“Almıyor muyuz?”

“Belki alıyoruzdur ama bunu ona bildirmek zorunda değiliz.”

Pek fazla bir zaman geçmemişti ki Mallorya İmparatoru, General Atesca ve İçişleri Dairesi Şefiyle birlikte çadıra girdi. Adeti üzere Zakath sade pamuklu bir cüppe giyiyordu ama omzuna atılmış kırmızı bir askeri pelerin vardı. Gözleri yine hüzünlü, solgun dudakları ifadesizdi. “İyi günler Haşmetmeapları,” dedi Garion’a hissiz bir ses tonuyla. “Gördüğüm kadarıyla iyisiniz, değil mi?”

“İdare edecek kadar Haşmetmeapları,” diye cevap verdi Garion. Eğer Zakath’ın canı resmiyet istiyor idiyse, Garion da resmi olurdu.

“Uzun seyahatleriniz yorucu olmuş olsa gerek,” dedi Zakath aynı hissiz ses tonuyla, “özellikle de hanımlar için. Mal Zeth’e yolculuğunuzun rahat arabalarla yapılmasını sağlamaya çalışacağım.”

“Haşmetmeapları çok nazikler, fakat biz Mal Zeth’e dönmüyoruz.”

“Yanılıyorsunuz Belgarion. Mal Zeth’e dönüyorsunuz.”

“Üzgünüm. Başka bir yerde çok acil bir işim var.”

“Gördüğümde Zandramas’a ne kadar üzgün olduğunuzu iletirim.”

“Eminim gelmediğimi duyunca mutluluktan uçacaktır.”

“Mutluluğu pek uzun sürmeyecek. Onu bir cadı diye yaktırmaya kesin kararım var.”

“İyi şanslar Haşmetmeapları, ama onun pek kolay tutuşmayacağını göreceksiniz.”

“Siz beyler, biraz aptalca davranmıyor musunuz?” diye sordu bunun üzerine Polgara. Mavi elbisesini giymiş, bir masa başına oturarak Eriond’un çoraplarını yamıyordu.

“Aptalca mı?” diye atıldı Zakath, gözlerinde aniden şimşekler çakmıştı.

“Hâlâ arkadaşsınız ve ikiniz de bunun farkındasınız. Şimdi okul çocukları gibi davranmayı bir kenara bırakın.”

“Bence çok ileri gidiyorsunuz Leydi Polgara,” dedi Zakath Polgara’ya soğuk bir ses tonuyla.

“Ya, öyle mi?” diye cevap verdi güzel büyücü. “Ben de durumu oldukça açık tasvir ettim diye düşünüyordum. Garion’u zincire vurduracak halin yok, o da seni bir patlıcana çevirmeyecek, o yüzden birbirinize efelenmekten vazgeçin.”

“Bu tartışmaya başka bir zaman devam edebiliriz,” dedi Zakath kısaca. Hafifçe eğilip Polgara’yı selamladıktan sonra çadırdan çıktı.

“Biraz kaba davranmadınız mı Leydi Polgara?” diye sordu Sadi.

“Zannetmiyorum,” diye cevap verdi Polgara. “Bir sürü gereksiz şeyi kesmiş oldum.” Yamadığı çorapları dikkatle katladı. “Eriond sanırım ayak tırnaklarını kesme zamanın gelmiş. Çoraplarını, benim yamadığımdan daha büyük bir hızla deliyorsun.”

“Eski haline döndü değil mi?” diye sordu Garion hüzünle. “Zakath yani.”

“Tam olarak değil,” diye karşı çıktı Polgara. “Deminkinin çoğu, gerçek hislerini gizlemek için yaptığı pozdu.” Belgarath’a baktı. “Eee baba, daha Beldin Amca’nın aklına bir şeyler gelmedi mi?”

“Bu sabah bir konu üzerinde çalışıyordu. Şu anda onunla konuşamam çünkü bir tavşan kovalıyor. Öğlen yemeğini bitirince yeniden irtibata geçeriz.”

“Kendini işine veremez mi?”

“Aman Pol sen de. Ben senin de zaman zaman, bir tavşan için yolundan şaştığını bilirim.”

“İnanmam!” dedi Ce’Nedra nefesi kesilir gibi olup Polgara’ya bakarak, gözleri ani bir dehşetle faltaşı gibi açılmıştı.

“Bunu anlayabileceğini zannetmiyorum canım,” diye açıkladı Polgara ona. “Haydi bana şu gri elbiseni getir. Kenar baskısında bir yırtık çarpmıştı gözüme, hazır dikiş kutum dışarıdayken…”

Akşamüstünün geri kalan zamanında hep beklediler; akşam

yemeğinden sonra ise oturup sessizce konuşmaya başladılar.

İpek çadırın, gerisinde muhafızların bekledikleri kapısına doğru gözlerini kısarak baktı. “Beldin’den daha bir umut yok mu?” diye fısıldadı Belgarath’a.

“Bir şey üzerinde çalışıyor - Beldin’i tanıyorsam, oldukça ilginç bir şey olsa gerek. Teferruatları biçimlendiriyor. Her şeyi bir araya getirince bana söyler.”

“Bu konu üzerinde birlikte çalışsanız daha iyi olmaz mıydı?”

“Ne yapması gerektiğini biliyor. Eğer burnumu sokmaya kalkarsam onu engellemiş olurum.” Yaşlı adam gerinerek esnedi. Sonra ayağa kalktı. “Sizleri bilmem,” dedi, “ama ben yatacağım.”

Ertesi sabah Garion sessizce kalkıp giyindi ve Ce’Nedra’yı uykuda bırakıp perdeyle ayrılmış bölümlerinden dışarı süzüldü.

Durnik ile Toth, çadırın ana bölümünde Belgarath’ın yanında bir masaya oturmuşlardı.

“Nasıl yaptığını sormayın bana,” diyordu Belgarath. “Bana bütün söylediği Toth’un çağıracağı zaman, Cyradis’in buraya gelmeye razı olduğu.”

Durnik ile Toth karşılıklı birkaç işaret yaptı. “Bunu yapabileceğini söylüyor,” diye tercüme etti demirci. “Onun buraya şimdi mi gelmesini istiyorsun?”

Belgarath başını salladı. “Hayır, Zakath gelinceye kadar bekleyelim. Cyradis’in suretini bu kadar uzun mesafeler öteye yollamasının ne kadar yorucu olduğunu biliyorum.” Yüzünü ekşitti. “Beldin, Cyradis’i çağırmadan önce sohbetimizin iyice gerginleşmesi gerektiğini söylüyor. Bazen Beldin melodramdan biraz fazla hoşlanır. Yıllardır hepimiz söylüyoruz bunu ona, ama zaman zaman yine o tarafa meylediyor. Günaydın Garion.”

Garion kısaca bir baş hareketiyle hepsini selamladıktan sonra masaya oturdu. “Cyradis bizim yapamadığımız neyi becerebilecekmiş?” diye sordu.

“Emin değilim,” diye cevap verdi Belgarath. “Gerçi Zakath üzerinde garip bir etkisi olduğunu biliyoruz. Ne zaman onu görse, eli ayağı boşalıyor. Beldin aklında neler olduğunu tam olarak söylemedi bana ama kendinden, insanı sinir edecek derecede memnun görünüyordu. Bu sabah biraz abartılı bir tiyatro sahnesine hazır hissediyor musun kendini?”

“Pek sayılmaz ama sanırım idare edebilirim.”

“Zakath’ı biraz kışkırtman gerekiyor - fazla değil ama unutma;

seni biraz tehdit etmesi için onu zorla. İşte tam o sırada Cyradis'i çağırmamız gerekiyor. Çok da belli etme. Yani onu yavaş yavaş yönlendir." Yaşlı adam Toth'a baktı. "Garion ile Zakath tartışmaya başlayınca gözlerini benden ayırma," diye talimat verdi. "Ağzımı kapatıp öksüreceğim. İşte o zaman hanımına ihtiyacımız olacak."

Toth başıyla onayladı.

"Diğerlerine söyleyecek miyiz?" diye sordu Garion.

Belgarath gözlerini şöyle bir kıstı. "Hayır," diye karar verdi. "Eğer olup biteni bilmezlerse verecekleri tepki daha doğal olur."

Durnik hafifçe tebessüm etti. "Galiba dramatik sahneler konusunda aramızdaki tek deha Beldin sayılmaz."

"Ben bir zamanlar işinin ehli bir masalcıydım Durnik," diye hatırlattı Belgarath ona. "Ben seyircimle, bir ud çalar gibi oynarım."

Diğerleri de uyanıp kahvaltı verildikten sonra General Atesca çadıra girdi. "İmparator Hazretleri hazırlanmanızı bildiriyorlar. Bir saat içinde Mal Zeth'e doğru ayrılacaksınız."

Garion hemen atılarak adamın sözünü kesti. "İmparator Hazretlerine söyleyiver, dün başladığımız sohbeti tamamlamadan hiçbir yere gitmiyoruz."

Atesca bir an için şaşkın göründükten sonra kendi toparladı. "İnsanlar imparatorla bu tarzda konuşmaz Haşmetmeapları," diye açıkladı.

"O halde onun için bir değişiklik olacak."

Atesca kendine bir çeki düzen verdi. "İmparator şu anda başka bir işle meşguller."

Garion oturduğu sandalyede kaykılarak ayak ayak üzerine attı. "Biz de bekleriz," dedi kısaca. "Hepsi bu kadar General."

Atesca'nın yüzü gerildikten sonra hafifçe başıyla bir selam verip döndü ve tek bir kelime bile söylemeden dışarı çıktı.

"Garion!" Ce'Nedra'nın nefesi kesilir gibi olmuştu, "Hepimiz Zakath'ın merhametine kalmışız ve sen bile bile kabalık ediyorsun."

"O da bana çok kibar davrandı sayılmaz." Garion omzunu silkti. "Ona Mal Zeth'e dönmeyeceğimizi söyledim, o da bizi duymazlığa geldi. Bazen onun dikkatini çekmek için fazladan bir şeyler yapmak gerekebiliyor."

Polgara Garion'a dikkatle baktı. Sonra Belgarath'a döndü. "Siz ikiniz neyin peşindesiniz baba?" diye sordu.

Yaşlı kurt kızına göz kırptı ama cevap vermedi.

Kal Zakath'ın çadıra varması aşağı yukarı iki dakikasını aldı.

Gözleri dönmüş, yüzü pancar gibi kızarmış halde çadıra daldı. “Ne demek istiyorsun sen?” diye neredeyse bağırdı Garion’a.

“Ne demek, ne demek istiyorum?”

“Sana bir şey yapmanı buyurdum!”

“Ya? Ben senin kullarından biri değilim.”

“Bu kadarı tahammül ötesi!”

“Alışırsın. Şimdiye kadar, her zaman yapmaya niyetlendiğim şeyi yaptığımı öğrenmiş olmalıydın. Yanılmıyorsam Mal Zeth’ten ayrıldığımızda bu konuyu açıkça ifade etmiştim. Sana Ashaba’ya gideceğimizi söylemiştim ve oraya gittik de.”

İmparator kendine hâkim olmak için büyük çaba harcayarak, “Seni ve arkadaşlarını korumaya çalışıyordum salak,” dedi sıktığı dişlerinin arasından. “Dosdoğru Mengha’nın kucağına gidiyordunuz.”

“Bizim özellikle Mengha’yla bir sorunumuz yoktu.”

“Atesca bana onu öldürdüğünüzü söyledi. Gerçi teferruatları henüz almadım.” Zakath belli bir dereceye kadar yeniden kendine hâkim olmuş gibi görünüyordu.

“Aslında bu işi beceren ben değilim. Kontes Liselle öldürdü.”

Zakath bir kaşını kaldırarak gamzeli Kadife’ye baktı.

“Haşmetmeapları teveccüh ediyorlar,” diye mırıldandı genç kız, hafifçe bir reverans yaparak. “Yardım edenler vardı.”

“Yardım mı? Kim tarafından?”

“Aslına bakacak olursanız Zith yardım etti. Mengha çok şaşırdı.”

“Birileri bana bütün bu zekice laf oyunlarını bir kenara bırakıp, neler olduğunu anlatabilir mi?”

“Oldukça basit aslında Haşmetmeapları,” dedi İpek son derece kibar bir edayla. “Torak’ın Ashaba’daki eski taht odasında bulunanlar ile küçük bir anlaşmazlığımız vardı. Mengha bağırarak adamlarına emirler verip duruyordu, Liselle Zith’i korsesinden çıkardı ve o minicik yeşil sevimli şeyi Mengha’nın suratına fırlatıverdi. Zith onu bir iki kere dişleyince Mengha bir kalas gibi sertleşti ve daha yere değmeden ölmüştü bile.”

“O hayvanı elbisenin içinde taşımıyorsun gerçekten de değil mi?” diye sordu Zakath Kadife’ye kulaklarına inanamayarak. “Nasıl taşıyabilirsin?”

“Alışmak biraz zaman aldı,” diye itiraf etti kız, elini gayet sakince korsesinin üzerine götürerek.

“Aslında böyle olmadı, değil mi?”

“Prens Kheldar’ın olanları özetleyişi oldukça doğruydu İmparator Hazretleri,” diye temin etti Sadi. “Zith çok rahatsız olmuştu. Sanırım Kontes onu Mengha’nın üzerine fırlattığında uyuyordu; aniden uyandırılmak onu her zaman çok aksi yapar.”

“Yani uzun lafın kısası Zakath,” dedi Belgarath, “Mengha aslında Chandimlerden biri ve Urvon’un sağ kollarından biriymiş.”

“Evet, Atesca da öyle söyledi. O zaman Urvon Karanda’da olanlardan mesul oluyor, öyle değil mi?”

“Sadece kenarından, kıyısından,” diye cevapladı Belgarath. “Urvon’un artık hiçbir şeyden mesul olacak kadar aklı başında değil. Tamamen Nahaz isimli bir İfrit Beyi’nin etkisi altında; ifritlerle düşüp kalkmak genellikle insanın aklına zarar verir. Urvon’un artık bir Tanrı olduğundan şüphesi yok.”

“Peki o, o kadar delirdiyse, buradaki sefere kim kumanda ediyor? Atesca, Darshiva ordusu ile Darshiva ordusunun fil süvarilerinin yanından geçip arkalarından vurmalarının tam bir taktik dehası olduğunu söylüyor.”

“Benim tahminime göre Nahaz iyi kötü kumandayı elinde tutuyor; İfrit Beyleri kayıplara pek önem vermez. Ayrıca insanları hızlı koşturmanın yollarını da iyi bilirler.”

“Daha önce bir İfrit Beyiyle savaşa girmemiştim,” diye düşündü Zakath. “Neyin peşinde?”

“Sardion’un,” diye cevap verdi Garion. “Herkes onu ele geçirmeye çalıyor - ben dahil.”

“Angarak üzerine yeni bir Tanrı getirmek için mi?”

“Sanırım amacı bu.”

“Bundan hoşlanacağımı zannetmiyorum. Bizi Torak’tan kurtarmıştın, ne Mal Zeth’te, ne Mal Yaska’da onun yerine bir başkasının geçtiğini görmekten hoşlanacağımı sanmıyorum. Angarak’ın bir Tanrı’ya ihtiyacı yok. Ben varım. Senin adayın kim?”

“Henüz bilmiyorum. Bana söylemediler.”

“Ben seni ne yapacağım Belgarion?” diye içini çekti Zakath.

“Yapacağımız şeyi yapabilmemiz için bizi bırakacaksın. Yeni bir Tanrı fikrinden hoşlanmayabilirsin ama emin ol Zandramas, Urvon veya Agachak’ın sunacaklarındansa benim seçtiğimi tercih edersin.”

“Agachak mı?”

“Rak Urga Başrahibi. O da burada, Mallorya’da.”

“O halde onunla da başa çıkarım. Korkarım sana hâlâ bir iş

düşmüyor.”

“Sana, bana ne yapman gerektiğini söyledim.”

Zakath’ın dudaklarına hafif bir tebessüm değdi. “Önerinden hoşlandığımı zannetmiyorum. Sana pek güvenilmiyor.”

“Senin bütün bu olup bitenlerdeki amacın nedir?” diye sordu Belgarath.

“Mallorya’da düzeni yeniden sağlayacağım, bunu başarmak için bütün bu bölgeyi insandan arındırmam gerekse de. Herkesi bu kadar rahatsız eden madem şu Sardion denen şey, sanırım bundan sonra yapacağım ilk iş onu bulup yok etmek olacak.”

“Güzel,” dedi Garion, ayağa kalkarak. “Haydi gidelim o halde.”

“Yo, yo Haşmetmeapları,” Zakath’ı sesi yine soğuk bir imparator edasıyla çıkmıştı. “Artık sana güvenmiyorum. O hatayı bir kere yaptım zaten. Seni ve arkadaşlarını, sıkı güvenlik önlemleri altında Mal Zeth’e yollayıp en azından Sardion’a ulaşmak isteyenlerin birinden kurtulmuş olacağım. Ondan sonra Sardion’u rahatça bulabilmek için bütün dikkatimi bu konuya toplayabilirim.”

“Araştırmaya nereden başlamayı düşünüyorsun?” diye sordu Garion ona doğrudan. Sohbetlerinin, Belgarath’ın onun kışkırtması gerektiğini söylemiş olduğu noktaya doğru ilerlediği sonucuna varmıştı. “Daha ne aradığını bile bilmiyorsun, üstelik aramaya nereden başlayacağın hakkında en ufak bir bilgin bile yok. Öylece etrafta dolanıp duruyorsun.”

“Sardion’un pek umurumda olduğunu söyleyemeyeceğim Belgarion.”

“Çok fena. Gerçekler bazen acı veriyor, değil mi?”

“Galiba sen nerede olduğunu biliyorsun, öyle mi?”

“Bulabilirim.”

“Sen bulabilirsen, ben de bulabilirim; üstelik eminim bana birkaç ipucu verirsin.”

“Hiç şansın yok.”

“Arkadaşlarından birkaçını işkence aletinde gereyim de gör bakalım nasıl yardımcı olmaya başlayacaksın. Hatta olanları seyretmene bile izin vereceğim.”

“O halde kendine feda edebileceğin bir işkenceci başı seç. Sen hâlâ benim nelere muktedir olduğumu anlayamadın mı? Ben de seni akıllı bir şey sanmıştım.”

“Bu kadarı yeterli Belgarion,” diye atıldı Zakath. “Hazırlan. Mal Zeth’e gidiyorsun; uslu durduğunuzdan emin olmak için de hepinizi

ayrı tutacağım. Böylece düşüncesizce bir şey yapmaya kalktığında, elimde bir sürü rehine olacak. Sanırım gerekli her şey konuşuldu. Bu konuşma burada bitmiştir."

Belgarath ağzını eliyle örtüp öksürdü. Toth başıyla onaylayarak, başını eğdi.

Titreyen görüntü aniden önünde belirince Zakath boş bulunup şaşırarak bir adım geriledi. Sertçe Garion'a baktı. "Bu bir numara mı?" diye sordu.

"Numara yok Zakath," diye cevap verdi Garion. "Sana söylemek istediği bazı şeyler var. Dinlemeni tavsiye ederim."

"Sözlerimi işitecek misin Zakath?" diye sordu Kell Kâhinesi'nin gözleri bağlı, pırıltılı sureti.

Zakath'ın yüzü, hâlâ kuşkuyla gergindi. "Ne oluyor Cyradis?" diye sordu kısaca.

"Seninle harcayacağım vakit kısa olmak mecburiyetinde Mallorya İmparatoru. Bir vakitler sana hayatının gidişatında bir yol ayrımına vasıl olacağını haber vermiştim. Şimdi o vakit gelip çattı işte. İmparatorluğunu bir yana bırak ve sana vereceğim vazifeye hemen boyun eğ. Burada rehinelerden bahsettin."

Zakath kendisine bir çeki düzen verdi. "Bu âdettendir Cyradis," dedi kâhineye. "İnsanların iyi davranmalarını garantiye alabilmenin bir yoludur."

"İradeni diğerlerine zorla kabul ettirmek için masumları tehdit edecek kadar mı kendini zayıf hissediyorsun?" Ses tonunda hafif bir azarlama tınısı vardı.

"Zayıf mı? Ben mi?"

"Yoksa bu kadar korkakça bir yolu neden seçesin ki? Ama bana dikkatle kulak ver Kal Zakath, çünkü hayatın şu anda hassas bir dengede. Elini Işığın Çocuğu'na veya onun yoldaşlarından birine kaldırdığın anda kalbin parçalanacak ve iki nefes arasında vefat edeceksin."

"Öyle olsun o halde. Ben Mallorya'yı yönetiyorum; senden bile gelse, bana yapılan bir tehdit karşısında fikrimi değiştirecek veya duraksayacaksam, kendi gözümde bir hiç olurum zaten. Böyle bir şey yapmam."

"O halde mutlaka öleceksin ve senin vefatınla tüm imparatorluğun un ufak olacak." Cyradis bunu korkunç bir katiyetle söylemişti.

Solgun yüzü öfkeden moraran Zakath Cyradis'e bakakaldı.

“Sana yaptığım uyarıları işitmiyorsun bile Mallorya İmparatoru, o yüzden bunun yerine sana bir teklifte bulunacağım. Eğer istediğin illaki bir rehine ise, senin rehinen *ben* olacağım. Işığın Çocuğu, vazifem bitmeden bu âlemden ayrılırsam, macerasında muvaffak olamayacağını iyi bilir. Onun üzerine bundan daha büyük bir tahdit uygulayabilir misin?”

“Seni tehdit edecek değilim Kutsal Kâhine,” dedi Zakath, sesi biraz daha az kendinden emin çıkıyordu.

“Peki ya neden kudretli Zakath?”

“Bu münasip olmaz,” dedi kısaca. “Bana söyleyeceklerin bu kadar mıydı? Yapmam gereken bazı işlerim var.”

“Onların hiç ehemmiyeti yok. Senin hakiki vazifelerin sadece bana karşı olanlar ve benim sana vereceklerimdir. Bu vazifenin bir hitama erişmesi senin hayatının maksadıdır. Sadece ve sadece bunun için doğdun. Eğer bunu reddedecek olursan, bir kış daha görecek kadar uzun yaşayamayacaksın.”

“Geldiğinden beri ikidir beni ölümle tehdit ediyorsun Cyradis. Benden o kadar çok mu nefret ediyorsun?”

“Ben senden nefret etmiyorum Zakath, seni tehdit de etmedim. Ben sadece sana, seni bekleyen kaderi gösterdim. Benim vereceğim vazifeyi kabul ediyor musun?”

“Bu konuda biraz daha bir şeyler bilmeden, etmem.”

“Pekâlâ. O halde sana, vazifenin ilk kısmını izah edeyim. Benim sana itaat edeceğim yer olan Kell’e gelmelisin. Senin rehinen olacağım lâkin o zaman sen de benim rehinem olacaksın. Yani Işığın Çocuğu ve onun seçilmiş diğer yoldaşlarıyla birlikte Kell’e gel; çünkü günlerin başlangıcından beri bildirilmiş olduğu gibi, sen de onlardan birisin.”

“Ama…”

İnce ellerinden birini kaldırdı. “Maiyetini, ordunu ve gücünün işaretlerini arkanda bırak. Bunların sana bir faydası olmaz.” Duraksadı. “Yoksa ey kudretli Zakath inatçı dizlerin bükülmesini, isyankârların senin iradene cebren itaat etmesini sağlamak için yanında askerlerin olmadan şu engin topraklarına çıkmaya korkuyor musun?”

Zakath hiddetle kızardı. “Ben hiçbir şeyden korkmam Kutsal Kâhine,” diye cevap verdi soğuk bir sesle, “ölümden bile.”

“Ölüm önemsiz bir şeydir Zakath. Bence senin korktuğun hayatın ta kendisi. Söylemiş olduğum gibi sen benim rehinemsin ve

ben sana Kell'e gelip oradan yükünü almanı emrediyorum."

Mallorya İmparatoru titremeye başladı. Garion bu adamı tanıyordu, normal şartlarda Zakath'ın Cyradis'in bu buyruğunu anında reddedeceğini biliyordu ama sanki imparator boğucu bir baskı altındaydı. Titremesi gitgide şiddetlendi, soluk yüzü ter içinde kaldı.

Bağlı gözlerine rağmen Cyradis "rehine"sinin içine düştüğü bu karışıklığı görebiliyordu sanki. "Tercihini doğru kullandın Kal Zakath," diye beyan etti. "Bana kendi rızanla -veya biraz gönülsüzce- itaat edeceksin ama *mutlaka* itaat etmelisin." Cyradis kendisine çeki düzen verdi. "Şimdi konuş Mallorya imparatoru, çünkü kaderin göstereceğin rızaya bağlı. Kell'e, bana gelecek misin?"

Zakath sözleri söylerken boğulur gibi oldu. "Geleceğim," dedi karga gibi bir sesle.

"Öyle olsun o halde. Belgarion'un yanında daha önceden mukadder kılınmış yerini al ve Mukaddes Şehre gel. Orada sana, seni bekleyen vazifeyi izah edeceğim ve bu vazifeye bağlı olan tek hayatın neden sadece seninki olmayıp, tüm dünyadaki hayatları alakalandırdığını anlatacağım." Örtülü gözleri Garion'a bakıyormuş gibi başını biraz döndürdü. "Onu bana getir Işığın Çocuğu," dedi Garion'a, "zira tüm bunlar nihai karşılaşmanın vuku bulmasında lazım gelen şeylerdir."

Özlem dolu bir ifadeyle elini Toth'a doğru uzattı.

Sonra da yok oldu.

"Artık on iki olduk," diye mırıldandı Sadi.

Lâkin gruplarının en yeni üyesi çadırın tam ortasında kül gibi bir suratla duruyordu; Garion Mallorya İmparatorunun gözlerinde henüz dökülmemiş gözyaşlarını görünce çok şaşırmıştı.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

BOŞ KİŞİ, dedi Eriond, sesinde hafif bir memnuniyet tınısıyla. “Artık tamamlandı sayılır.”

“Ne demek istediğini tam olarak anlayamadım,” diye itiraf etti Sadi.

“Cyradis Rheon’da yanımıza gelmişti,” diye izah etti delikanlı. “Bize, Artık Olmayan Yer’e kimlerin geleceğini açıkladı. Ben de Boş Kişi’nin kim olacağını merak edip duruyordum. Artık biliyorum.”

“Peki beni nasıl tarif etmişti?” diye sordu hadımağası.

“Bilmek istediğinden emin misin?”

“Oldukça merakımı uyandırdı, evet.”

“Sana, Erkek Olmayan Adam, demişti.”

Sadi gözlerini yumup dişlerini sıkar gibi yaptı. “Bu oldukça dolaysız bir ifade sayılır, değil mi?”

“Sen sordun.”

Sadi içini çekti. “Ziyanı yok Eriond,” dedi. “İşlem ben bir bebekken yapılmış, o yüzden farklı olmak nasıl olurdu bilemiyorum bile. Aslında bu belirli işlevine o kadar ilgi duyulması bana biraz komik geliyor. Benimkisi daha az karmaşık bir hayat tarzı.”

“Neden sana böyle bir şey yapmışlar?”

Sadi, eliyle tıraşlı başını sıvazlayarak omzunu silkti. “Annem fakirdi,” diye cevap verdi. “Bana verebileceği yegâne armağan buydu.”

“Armağan mı?”

“Bu bana, Kraliçe Salmissra’nın sarayında işe alınma şansı veriyordu. Yoksa, büyük ihtimalle ailemin geri kalanı gibi ben de bir sokak dilencisi olurdum.”

“Sen iyi misin?” diye sordu Garion yüzü kül rengi olmuş Zakath’a.

“Beni biraz rahat bırak yeter Garion,” diye söylendi Zakath.”

“Bu konuyla ben ilgileneyim canım, olmaz mı?” dedi Polgara. “Bu onun için çok zor bir şey.”

“Bunu anlayabilirim. Benim için de çok kolay olmamıştı.”

“Ve biz seni buna tatlı tatlı alıştırmıştık. Cyradis’in kibarlık edecek vakti yoktu. Ben onunla konuşurum.”

“Peki Pol Teyze.” Garion uzaklaşarak sarsılmış Zakath ile teyzesini yalnız bıraktı. Olayların akışındaki bu bariz değişim onu biraz kuşkulandırmıştı. Şahsen Mallorya İmparatorunu sevmesine rağmen bu adamı gruplarına kabul etmenin doğurabileceği birkaç zorluğu tahmin edebiliyordu. Şimdiye kadar hayatta kalabilmeleri tamamen her grup üyesinin aynı amaca hizmet ediyor olmasına dayanıyordu, ama Zakath’ın maksadı neredeyse hiçbir zaman açık olmamıştı.

“Garion,” dedi aklındaki ses usanmış bir edayla, *“anlamadığın işlere burnunu sokma. Zakath’ın da sizinle gelmesi gerekiyor, bu fikre alışmaya çalışsan fena olmaz.”*

“Ama…”

“Aması maması yok. Denileni yap.”

Garion kendi kendine birkaç küfür savurdu.

“Bana da küfredip durma.”

“Saçmalık bu!” diye patladı Zakath kendini bir sandalyeye bırakırken.

“Hayır,” diye karşı çıktı Polgara. “Sadece dünyaya farklı bir taraftan bakacaksın o kadar. İnsanların çoğu için böyle bir şey gerekli değildir. Artık çok seçkin bir grubun üyesisin ve bizim için geçerli olan kurallar farklıdır.”

“Ben *hiçbir zaman* kurala tabi olmamıştım Leydi Polgara. Ben kendi kurallarımı, kendim koyarım.”

“Artık öyle olmayacak.”

“Neden ben?” diye sordu Zakath.

“Hep ilk bunu sorarlar,” dedi Belgarath İpek’e inceden inceye alay ederek.

“Cevabını veren oldu mu bari?”

“Bildiğim kadarıyla hayır.”

“Bir yandan giderken, bir yandan da sana gerekli bilgileri verebiliriz,” diye temin etti Polgara Zakath’ı. “Şu anda tek önemli konu, Cyradis’e itaat etme fikrine sadık kalıp kalmayacağın.”

“Tabii ki kalacağım. Sözümü verdim. Bundan hoşlanmıyorum ama başka çarem yok. Nasıl oluyor da beni, öyle yaptığı gibi beceriyle etkileyebiliyor?”

“Çok garip güçleri vardır.”

“Yani bunu büyüyle mi yapıyor diyorsun?”

“Hayır. Hakikatle.”

“Anlattığı o safsatadan sen bir şeyler anladın mı?”

“Bir kısmını ama hepsini anlamadığım kesin. Sana dünyaya farklı bir biçimde baktığımızı söylemiştim. Kâhinler ise bambaşka bir şekilde bakar. Onların basiretine sahip olmayan kimse tam olarak bunu anlayamaz.”

Zakath gözlerini yere dikmişti. “Aniden kendimi çok çaresiz hissettim,” diye itiraf etti, “ve bu histen hiç hoşlanmıyorum. Oldukça etkin bir biçimde tahttan indirildim, biliyor musun. Bu sabah dünya üzerindeki en büyük milletin imparatoruydum; bu akşamüstü ise bir serseri olacağım.”

“Bu değişiklik hoşuna gidebilir,” dedi İpek ona neşeyle.

“Kapat çeneni Kheldar,” dedi Zakath, neredeyse ne dediğinin farkında bile olmadan. Yeniden Polgara’ya baktı. “Çok garip bir şey söyleyeyim mi?”

“Neymiş o?”

“Sözümü vermemiş olsaydım bile yine de Kell’e giderdim. Bu sanki içten gelen bir tutku. Sanki beni birileri almış götürüyor gibi; üstelik beni götüren kişi de daha çocuk sayılabilecek yaşta gözleri bağlı bir kız.”

“Ödülleri vardır,” diye açıkladı güzel büyücü ona.”

“Nasıl yani?”

“Kim bilebilir ki? Belki mutluluktur.”

Zakath alaycı bir edayla güldü. “Mutluluk hiçbir zaman beni harekete geçiren bir güdü olmamıştır Leydi Polgara, en azından çok uzun bir zamandır.”

“Yine de buna razı olmak zorunda kalabilirsin.” Polgara gülümsedi. “Vazifelerimizi nasıl seçemiyorsak, ödüllerimizi seçmek

de bize düşmüyor. Bu tür kararlar bizim yerimize verilir.”

“Sen mutlu musun?”

“Evet, aslını soracak olursan evet, mutluyum.”

Zakath içini çekti.

“Neden içini böyle çektin Zakath?”

İşaretparmağı ile başparmağını birbirine yarım santim kadar yaklaştırdı. “Tüm dünyanın efendisi olmaya o kadar yaklaşmıştım.”

“Neden böyle bir şey isteyesin ki?”

Omzunu silkti. “Daha önce kimse böyle bir şey yapmamıştı; güç insanı tatmin eder.”

“Eminim tatmin edici başka şeyler bulursun,” diye gülümsedi Polgara, elini Zakath’ın omzuna koyarak.

“Hallettiniz mi?” diye sordu Belgarath Malloryalıya.

“Hiçbir şey tam olarak halledilmedi Belgarath,” diye cevap verdi Zakath. “Mezarımıza girinceye kadar hiçbir şey hallolmuş olmayacak; ama evet, ben de sizinle Kell’e geleceğim.”

“İyi o halde, Atesca’yı çağırsana. Ona nereye gittiğini söylemen gerek ki arkamızı kollasınlar. Arkamdan insanların gizlice gelmesinden hiç hoşlanmam. Urvon daha Magan’dan geçmedi mi?”

“Bunu söylemek çok zor. Bugün hiç dışarı baktın mı Belgarath?”

“Çadır kapısında muhafız var, ayrıca Atesca’nın askerleri bizim gezintiye çıkmamızdan pek hoşlanmıyor.”

“Sis o kadar yoğun ki, üzerinde yürüyebilirsin bile. Urvon oralarda herhangi bir yerde olabilir.”

Polgara ayağa kalkarak aceleyle çadırın bezden kapısına doğru ilerledi. Açınca, kapıdaki muhafızlardan biri ona sertçe bir şey söyledi.

“Aman saçmalama,” dedi Polgara adama. Sonra birkaç derin nefes aldıktan sonra kapıyı örttü. “Bu tabii değil baba,” dedi ciddiyetle. “Kokusu doğru değil.”

“Grolimler mi?”

“Sanırım öyle. Muhtemelen Chandimler Urvon’un güçlerini Atesca’nın devriye teknelerinden gizlemeye çalışıyor. Magan’dan pek bir zorluk çekmeden geçeceğe benziyorlar.”

“Onlar karşıya geçtikten sonra Kell’e yapılacak yolculuk bir at yarışına dönüşebilir.”

“Atesca’yla bir konuşayım,” dedi Zakath. “O, onları biraz oyalayabilir.” Yaşlı adama, iyice bir süzerek baktı. “Ben Kell’e

neden gittiğimi biliyorum," dedi, "ama *sen* niye gidiyorsun?"

"Nihai menzilimizi bulabilmek için *Akaid-i Mallorya*'yı okumam lazım."

"Yani bilmiyor musun?"

"Henüz bilmiyorum, hayır. Gerçi adını biliyorum. Oraya, Artık Olmayan Yer deyip duruyorlar."

"Belgarath, bunlar safsata."

"İsmi ben takmadım, o yüzden bana kızma."

"Neden Mal Zeth'te söylemedin bunu? Kütüphanemde *Akaid-i Mallorya*'nın bir nüshası var."

"İlk başta Mal Zeth'teyken bunu bilmiyordum. Daha yeni öğrendim. Ayrıca sendeki nüsha benim işime yaramazdı. Bana söylendiğine göre bütün kitaplar birbirinden farklıymış, benim istediğim bölüme sahip olan tek nüsha da Kell'deymiş."

"Çok karmaşık geliyor insana."

"Öyle. Bu tür şeyler genellikle öyledir."

Zakath çadırın kapısına giderek burada nöbette olan muhafızlardan biriyle kısaca konuştu. Sonra geri geldi. "Atesca ve Brador'u çağırttırdım," dedi. Biraz esefle tebessüm etti. "Bütün bu olanlara şiddetle karşı koyarlarsa hiç şaşırmam."

"Onlara karşı koyacak zaman tanıma," diye tavsiyede bulundu Garion.

"Her ikisi de Melcenelidir Garion," diye dikkat çekti Zakath. "Her şeye karşı koymak Melceneliliğin şanındandır." Kaşlarını çattı. "Dedim de aklıma geldi, Melcena'ya neden gittiniz? Orası biraz yolunuzun dışında kalmıyor mu?"

"Zandramas'ı takip ediyorduk," diye cevapladı Garion.

"O neden gitti oraya?"

"Kuzenin Arşidük Otrath'ı alması gerekiyordu."

"O salak katırı mı? Neden?"

"Onu Hemil'e götürerek, Mallorya İmparatoru olarak taç giydirdi."

"Ne yaptı?" Zakath'ın gözleri yerinden uğramıştı.

"Artık Olmayan Yer'e vardığında yanında bir Angarak kralının olması gerekiyor. Anladığım kadarıyla bu taç giyme merasiminin belli bir geçerliliği varmış."

"Otrath'ı elime geçirdikten sonra kalmaz!" Zakath'ın yüzü hiddetten kıpkırmızı kesilmişti.

“Melcena’ya gitmemizin bir nedeni daha vardı - gerçi o sırada bunu bilmiyorduk,” dedi Belgarath. “Orada *Ashaba Vahiyleri*’nin kesilmemiş bir nüshası vardı. Yolculuğumuzun bundan sonraki adımının Kell’e gitmek olduğunu öğrenebilmek için benim onu okumam gerekiyordu. Binlerce yıl önce benim için hazırlanmış olan bir izi takip ediyorum.”

Atesca ile Brador içeri girdi. “Bizi mi çağırtmıştınız Haşmetmeapları?” dedi Atesca sert bir selamla.

“Evet,” diye cevap verdi Zakath. İkisine şöyle tartarak bir baktı. “Lütfen dikkatle dinleyin,” diye talimat verdi, “ve benimle tartışmaya çalışmayın.” Tuhaftır ki bunu bir imparatorluk buyruğu gibi değil de daha çok eski dostlarından bir şey rica eden bir adam edasıyla söylemişti. “Planlarda bir değişiklik oldu,” diye devam etti. “Elime bazı bilgiler geçti; Belgarion ile arkadaşlarının işine karışmamamız kesinlikle şarttır. Onların vazifeleri Mallorya’nın güvenliği için hayat memat meselesidir.”

Brador’un gözleri merakla parladı. “Acaba ben bu konuda biraz bilgilendirilemez miyim İmparator Hazretleri?” diye sordu. “Devletin emniyeti benim sorumluluğumda sonuç olarak.”

“Ah - hayır Brador,” dedi Zakath teessüfle, “korkarım bu mümkün değil. Bu senin düşünce yapında büyük bir ayarlama gerektirebilir. Buna henüz hazır değilsin. Aslına bakacak olursan, ben kendim hazır mıyım, ona bile emin değilim. Her neyse, Belgarion ile diğerlerinin Dalasya’ya gitmeleri *şart.”* Duraksadı. “Ha, bir şey daha var,” diye ekledi. “Ben de onlarla gideceğim.”

Atesca gözlerine inanamayarak imparatoruna bakıyordu. Sonra belli bir çabayla kendini denetim altına aldı. “İmparatorluk Muhafız Alayının kumandanını haberdar edeyim Haşmetmeapları,” dedi gergince. “Bir saat içinde ayrılmaya hazır olurlar.”

“Zahmet etme,” dedi Zakath ona. “Benimle gelmeyecekler. Ben Belgarion’la yalnız gidiyorum.”

“Yalnız mı?” diye nida etti Atesca. “Haşmetmeapları, bu duyulmuş görülmüş bir şey değil.”

Zakath hafifçe gülümsedi. “Görüyor musun?” dedi Garion’a. “Sana ne demiştim?”

“General,” dedi Belgarath Atesca’ya, “Kal Zakath kendisine verilen emirlere uyuyor o kadar. Eminim bunu anlayabilirsiniz. Yanına asker almaması söylendi. Zaten gittiği yerde askerler bir işe yaramaz.”

“Emirlere mi?” dedi Atesca hayretle. “Haşmetmeaplarına emir verme yetkisine kim sahip olabilir?”

“Bu uzun bir hikâye Atesca,” diye açıkladı yaşlı adam ona, “bizim de zamanımız pek kısıtlı.”

“Şey… İmparator Hazretleri,” dedi Brador çekinerek, “eğer Dalasya’ya gidiyorsanız, bu Darshiva’yı aşmanız anlamına gelir. Size Darshiva’nın hali hazırda düşman mıntıkası olduğunu hatırlatmama müsaade eder misiniz? İmparator olan kişinin kendisinin böyle bir durumda tehlikeye atılması sizce akıllıca mı? En azından hududa kadar size refakat edecek bir birlik daha ihtiyatlı olmaz mıydı?”

Zakath Belgarath’a baktı.

Yaşlı adam başını salladı. “En iyisi bize söylendiği gibi yapmak,” dedi.

“Özür dilerim Brador,” dedi Zakath. “Yanımıza refakatçi alamayacağız. Ancak zırha ve bir kılıca ihtiyacım olacak.”

“Haşmetmeapları yıllardır eline kılıç almadılar,” diye karşı çıktı Atesca.

“Belgarion bana biraz ders verir.” Zakath omzunu silkti. “Eminim hemen yeniden yetişirim. Evet o halde, Urvon Magan’ı geçecek. Emin kaynaklardan aldığım bazı bilgilere göre, onları durdurabilmek için yapabileceğimiz pek fazla bir şey yok. Tahminin Darshiva Ordusu da onun pek gerisinde olmaz; onların yanlarında fil süvarileri var. Sizden istediğim bütün o insanların peşime takılmalarını engellemeniz. Urvon’u, Darsihavalılar yetişinceye kadar oyalamaya bakın. Ondan sonra birbirlerini imha edebilirler. O iki ordu iyice birbirine girince güçlerini geri çek. Gerektiğinden fazla askerimin ölmesine izin verme.”

Atesca kaşlarını çattı. “O halde Maga Renn’de konuştuğumuz tedbirleri uygulamayacağız, öyle mi?” diye sordu.

Zakath omzunu silkti. “Tedbirler zaman zaman değişir,” dedi. “Hali hazırda, dünyanın bu ucunda önemsiz bir savaşı kimin kazanacağı beni hiç ilgilendirmiyor. Bu bile size Belgarion’un vazifesinin ne kadar önemli olduğu konusunda fikir verebilir.” Garion’a baktı. “Tamam mı?”

“İfritler hariç,” diye cevapladı Garion. “Onlar da Darshiva’dalar.”

Zakath kaşlarını çattı. “Onları unutmuştum. Onlar da Urvon’un yardımına gelirler değil mi?”

“Nahaz gelir,” diye açıkladı Belgarath. “Mordja da Darshivalılara

yardım eder.”

“Benim için biraz hızlı sayılırsınız.”

“Urvon yedeğinde Nahaz ile ortaya çıkınca, Zandramas da kendine bir İfrit Beyi çağırmış,” diye açıkladı yaşlı adam. “Hatta Zandramas bu konuda biraz ileri de gitti. Mordja Morindiya’daki bütün ifritlerin Beyi. Nahaz ile birbirlerine denkler ve ezelden beri de birbirlerinden nefret ediyorlar.”

“Yani her ikisi de kımıldayamayacak durumda görünüyor. Her iki tarafın da bir ordusu ve ifritleri var.”

“İfritler kurban seçimi konusunda inanılmayacak kadar umursamaz davranırlar Zakath,” dedi Polgara. “Hareket eden her şeyi öldürürler; senin ordun da burada, Darshiva’da.”

“Bunu düşünmemiştim,” diye kabul etti Zakath. Etrafına bakındı. “Önerisi olan var mı?”

Belgarath ile Polgara uzun uzun bakıştılar. “Bence denemeye değer,” diye omzunu silkti yaşlı büyücü. “Angaraklardan hoşlanmaz ama ifritlerden daha az hoşlanır. Gerçi eğer kampın dışına çıkarsak, şansımız daha fazla olur.”

“Tam olarak kimden bahsediyorsunuz?” diye sordu Zakath merakla.

“Aldur,” diye cevap verdi Belgarath. Yanağını kaşıdı. “Eğer ordun tehlikede kalırsa bizimle gelmekte oldukça gönülsüz olacağını söylemek acaba emniyetli olur mu?” diye sordu.

“Sanırım evet, bunu söyleyebilirsiniz.” Zakath’ın gözleri faltaşı gibi açıldı. “Yani gerçekten bir Tanrıyı çağırabileceğinizi mi söylüyorsun?” diye sordu, kulaklarına inanamayarak.

“Çağırmak, denebilir mi bilemiyorum. Ama O’nunla konuşabiliriz. Bakalım ne diyecek.”

“Bir dolap çevirmeye çalışmayacaksın, değil mi baba?” diye sordu Polgara yaşlı adama.

“Aldur ne yaptığımı bilir,” diye cevap verdi Belgarath. “İstesem de O’nu kandıramam. Zakath’ın gönülsüzlüğü sadece bize konuşmak için bir başlangıç noktası olacak. Aldur makuldür ama her zaman iyi bir tartışmadan hoşlanmıştır. Bunu biliyor olmalısın Pol. Sonuç olarak senin eğitimine yardımcı olmuştu. Bakalım O’nunla konuşabilecek miyiz?”

“Ben de sizle gelsem olur mu?” diye sordu Eriond. “Benim de O’nunla konuşmam gerekiyor.”

Bunun üzerine Belgarath biraz şaşırmış görünmüştü. Bir an tam

itiraz edecek gibi olduktan sonra görünüşe göre fikrini değiştirdi. “Nasıl istersen,” diye omzunu silkti. “Atesca, muhafızların bizi kampın dışındaki hendeğe kadar götürebilirler mi acaba? Oradan sonra tek başımıza devam ederiz.”

Atesca kapıdaki muhafızlarla konuştu ve üçü bir sorun çıkmadan çadırdan ayrıldılar.

“Bu buluşmaya tanıklık etmek için neler verirdim,” diye mırıldandı Brador. “Siz hiç Aldur’u gördünüz mü Prens Kheldar?”

“Birkaç kez, evet,” diye cevap verdi İpek önemsiz bir konudan bahseder gibi. “Bir kere Vadi’de, sonra yine bir kere Cthol Mishrak’ta, Garion onu öldürdükten sonra Torak’ın naaşım almak için diğer Tanrılar ile birlikte geldiğinde.”

“Herhalde bundan oldukça memnun olmuştur,” dedi Zakath. “Aldur ile Torak ezeli düşmanlardı.”

“Hayır,” diye karşı çıktı Garion hüzünle. “Kimse Torak’ın ölümüyle zevklenmedi. Aldur’la Torak kardeşti. Gerçi bence en çok üzülen UL oldu. Sonuç olarak O’nun oğluydu.”

“Galiba Angarak din biliminde oldukça büyük boşluklar var,” diye düşündü Zakath. “Bence Grolimler UL’un varlığını bile kabul etmiyorlar.”

“Görselerdi ederlerdi,” dedi İpek.

“Gerçekten o kadar etkileyici bir görüntüsü mü var?” diye sordu Brador.

“Mesele nasıl göründüğü değil.” İpek omzunu silkti. “Varlığının hissi. Ezici bir his.”

“Bana çok iyi davranmıştı,” diye karşı çıktı Ce’Nedra.

“Herkes sana iyi davranıyor Ce’Nedra,” dedi İpek kraliçeye. “Senin insanlar üzerinde böyle bir etkin var.”

“Genellikle,” diye düzeltti Garion.

“Toparlanmaya başlasak fena olmayacak,” diye önerdi Durnik. “Herhalde Belgarath geri döner dönmez hareket etmek isteyecektir.” Atesca’ya baktı. “Acaba sizin kumanyanızdan biraz bir şeyler alabilir miyiz?” diye sordu. “Kell’e daha epey mesafe var, burada Darshiva’da yoldan pek bir şeyler tedarik edebileceğimizi de zannetmiyorum.”

“Tabii ki Durnik Efendi,” diye cevapladı general.

Tam Durnik bir liste çıkartmak için masaya oturmuştu ki Atesca İpek’e dik dik bakmaya başladı. “Sizinle pazardaki son maceranızla ilgili konuşmaya fırsat bulamadık değil mi Asaletmeapları?” dedi.

“Ek bir iş mi arıyorsun Atesca?” diye sordu Zakath.

“Pek sayılmaz Haşmetmeapları. Ben bir asker olmaktan son derece memnunum. Prens Kheldar bu yılın fasulye mahsulünde bir vurgun vurdu. Askeri Malzeme Dairesi onun istediği fiyatı duyduğunda keder içerisinde dehşete düştü.”

Brador aniden kıkırdadı. “Aferin sana Kheldar,” dedi.

“Bu garip bir tutum Brador,” diye azarladı Zakath Brador’u. “Prens Kheldar’ın fazladan sağladığı kârı senin maaşından kesersem kendini nasıl hissedersin?”

“Aslına bakacak olursanız Haşmetmeapları Kheldar’ın macerası sizin hâzinenizden tek kron eksilmesine neden olmadı. Askeri Malzeme Dairesi azalan imparatorluktaki ipten kaçmış en büyük alçaklardır. Birkaç yıl önce, siz Cthol Murgos’ta meşgulken ordu için alınan malların fiyatlarının bir standarda bağlanması konusunda size zararsız gibi görünen bir belge yollamışlardı.”

“Hatırlıyorum - şöyle böyle. Bunun uzun soluklu bir planlama için gerekli olan temeli sağlayacağı konusunda bir savları vardı.”

“Yüzeyden görünen buydu Haşmetmeapları. Fakat aslına bakılacak olursa, bu fiyatları sabit tutmak onların ceplerini doldurmaları için benzersiz bir fırsat doğuruyordu. Sabit fiyatın altında satın alıyorlar ve orduya yasal rayiçten satıyorlar, aradaki farkı da kendilerine saklıyorlardı.”

“Fasulyelerdeki sabit rayiç nedir?”

“Yüz dirhemi on yarım kron.”

“Bu gayet makul görünüyor.”

“Peki üç yarım krona alırlarken de mi?”

Zakath ona bakakaldı.

Brador bir elini kaldırdı. “Bununla birlikte,” dedi, “yasalara göre orduya ondan satmak *zorundalar* - kaç para ödemek zorunda olurlarsa olsunlar, yani aradaki farkı ceplerinden ödemek zorunda kalacaklar. Bu General Atesca’nın sözünü ettiği kederin nedenini açıklıyor.”

Zakath aniden yüzünde bir kurt ifadesiyle sırıttı. “Sizin istediğiniz fiyat neydi Kheldar?” diye sordu.

“Ben Melcene Konsorsiyumu’na on beşten sattım.” Ufak tefek adam omzunu silkerek tırnaklarını yeleğinin önüne sürterek parlattı. “Tahminime göre onlar da buna birkaç puan eklemişlerdir - makul bir kâr anlayacağınız kadarıyla.”

“Peki bütün fasulye mahsulü senin denetiminde mi?”

“Bunun için çok gayret sarf ettim.”

“Haşmetmeaplarının Daire azalarından birkaç istifa mektubu alacaklarından oldukça eminim,” dedi Brador. “Bütün her şey halloluncaya kadar bunları kabul etmemenizi önerirdim.”

“Bunu hatırımdan çıkarmam Brador.” Zakath İpek’i şöyle dikkatle bir süzdü. “Söylesenize Kheldar,” dedi, “Mallorya’daki işlerinizi ertelemek için ne kadar istersiniz?”

“Haşmetmeaplarının hâzinesinde o kadar para olduğunu zannetmiyorum,” diye cevap verdi İpek ağırbaşlılıkla. “Ayrıca ben artık bir çeşit gereklilik haline geldim. Mallorya ekonomisi ben buraya gelinceye kadar çok durgundu. Sizin adınıza çalıştığım dahi söylenebilir.”

“Bu olabilir mi?” diye sordu Zakath Brador’a.

“Evet Haşmetmeapları,” diye içini çekti Brador. “Garip bir biçimde, öyle oluyor. Kheldar ile o kirli görünüşlü ortağı imparatorluk içinde iş yapmaya başladığından beri vergi gelirlerimiz arttı. Eğer onu kovacak olsak, ekonominin tamamen çökme ihtimali bile var.”

“Yani onun merhametine kalmışım öyle mi?”

“Bir noktaya kadar öyle Haşmetmeapları.”

Zakath kederle içini çekti. “Keşke bu sabah yataktan çıkmasaymışım,” dedi. Arkalarında Eriond’la geri geldiklerinde hem Belgarath, hem de Polgara biraz sıkıntılı görünüyordu. Öte yandan sarışın delikanlı her zamanki kadar umursamazdı.

“Ne dedi?” diye sordu Garion.

“Bu fikirden çok hoşlanmadı,” dedi Belgarath, “ama sonunda kabul etti. General Atesca burada, Darshiva’da ne kadar askeriniz var?”

“Birkaç yüz bin. Magan’ın doğu kıyısı boyunca, hem yukarı hem aşağı doğru bunun gibi istihkâmlar bulunuyor. Gücümüzün ana kısmı nehrin diğer kısmında Peldane’de. Kısa sürede onları buraya çağırabiliriz.”

“Onları oldukları yerde bırakın. Urvon’u, Darshiva ordusunun yetişebileceği kadar oyaladıktan sonra bütün adamlarınızı bu istihkâma çekin.”

“O kadar insanı alacağını sanmıyorum Kadim Kişi,” diye dikkat çekti Atesca.

“O halde bu istihkâmı genişletin. Aldur bu istihkâmı korumaya söz verdi. Diğerleri hakkında bir şey söylemedi. Adamlarınızı

buraya getirin. O ifritleri uzak tutacak."

"Nasıl?" diye sordu Brador merakla.

"İfritler bir tanrının varlığına tahammül edemez. Ne Nahaz, ne de Mordja bu yerin on fersah yakınına bile yaklaşamaz."

"Yani burada mı olacak?"

"Kelimenin garip bir anlamıyla. Bir kez bu istihkâm genişletilince, etrafındaki hendek mavi bir ışıkla doldurulacak. Adamlarınıza hendekten uzak durmalarını söyleyin. Aldur hâlâ Angarakları pek sevmiyor ve o ışığa giren askerlere garip şeyler olabilir." Yaşlı adam aniden Zakath'a sırıttı. "Burada, Darshiva'daki bütün ordunun en azından sözde de olsa bir süre için Aldur'un kulu olacaklarını bilmek sana ilginç gelebilir," dedi. "Daha önce hiç ordusu olmamıştı, o yüzden bir orduyla ne yapmaya karar vereceğini söylemek biraz zor."

"Deden hep böyle midir?" diye sordu Zakath Garion'a.

"Genellikle evet." Garion ayağa kalkarak parmaklarım hafifçe oynattı. Sonra çadırın diğer tarafına gitti. Belgarath da onu izledi. "Orada neler oldu dede?" diye fısıldadı Garion.

Belgarath omzunu silkti. "Aldur'la konuştuk ve bize Zakath'ın ordusunu koruyacağına dair söz verdi."

Garion başını salladı. "Hayır," dedi, "başka bir şey daha olmuş. Hem sen, hem de Pol Teyze geldiğinizde bir tuhaftınız - ayrıca neden Eriond sizinle geldi?"

"Bu uzun bir hikâye," diye kaçamak bir cevap verdi yaşlı adam.

"Zamanım var. Neler olup bittiğini bilmemde fayda var."

"Hayır, işin aslı bilmesen daha iyi. Aldur bu konuyu oldukça kesin bir dille belirtti. Eğer neler olduğunu bilirsen, yapman gereken şeyi etkileyebilir."

"Yanılmıyorsam biz bu eski mazereti çok önceleri aşmıştık. Artık büyüdüm. Beni salak yerine koymanıza gerek yok."

"Bak sana ne diyeceğim Garion. Madem ki sen Işığın Çocuğu' sun, neden gidip kendin Aldur'la konuşmuyorsun? Kararından vazgeçip sana söylemeye karar verebilir ama bu O'nun bileceği bir şey. Bana çenemi tutmamı söyledi ve ben Ustama karşı gelemem, sen beğensen de beğenmesen de." Sonra dönerek diğerlerinin yanına gitti.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

HÂLÂ neden bu kadar pejmürde görünmek zorunda olduğumu anlamış değilim, dedi Zakath yeniden çadıra girdiğinde. Örgü bir zırhın üzerine yamru yumru olmuş bir göğüs zırhı ve başına her türlü süslen yoksun paslı bir miğfer takmıştı. Omzuna yamalı kahverengi bir pelerin atılmış, beline de sade, deri kınlı bir kılıç takılmıştı.

"Anlat ona İpek," dedi Belgarath. "Bu tür konularda uzman olan sensin."

"Aslında o kadar karmaşık bir şey sayılmaz," diye açıkladı İpek. "Yolcuların birkaç paralı askeri kendilerine silahlı muhafız olarak kiralamaları olağan bir şeydir. Paralı askerler genellikle kullandıkları şeylere pek para harcamazlar, o yüzden senin biraz perişan kılıklı olmanı sağlamak zorundaydık. Bütün yapmanız gereken Garion ile birlikte birer zırh takıp, tehlikeli görünerek önden at sürmeniz."

Malloryalının solgun yüz hatlarına hafif bir tebessüm değdi. "Tanınmak istememenin bu kadar zahmetli olacağını bilmezdim."

İpek ona sırıttı. "Aslına bakacak olursan, tanınmamış biri olmak, bir Grandük olmaktan daha zordur. Sakın üzerine alınma Zakath ama hepimiz 'Haşmetmeapları' demeyi unutacağız. Yanlış bir zamanda, birinin ağzından kaçıverir yoksa."

"Bunun hiç mahsuru yok Kheldar," diye cevap verdi Zakath. "Zaten epey bir süredir bütün o 'Haşmetmeapları' kulağımı tırmalayıp duruyordu."

İpek kendilerine en son katılan arkadaşının yüzüne dikkatle baktı. “Dışarıda biraz daha zaman geçirmen lazım, biliyor musun. Yüzün kâğıt gibi bembeyaz.”

“Ben bunun çaresine bakabilirim İpek,” dedi Polgara. “Onu münasip bir şekilde yanık tenli gösterecek bir şeyler hazırlayabilirim.”

“Ha, bir şey daha,” diye ekledi İpek. “Suratın Mallorya’daki bütün paralarda var, değil mi?”

“Sen daha iyi bilirsin. Sonuçta çoğu sende, öyle değil mi?”

“Eh, oradan buradan bir-iki tane toplamışlığım var,” dedi İpek alçak gönüllüce. “Şu meşhur suratı favorilerle gizleyelim. Artık tıraş olma.”

“Kheldar, sakallarım çıkmaya başladığından beri daha kendi yüzümü hiç tıraş etmedim. Bir ustura nasıl tutulur, onu bile bilmem.”

“Bir başkasının elinde usturayla gırtlağına o kadar yaklaşmasına izin mi veriyorsun? Birazcık düşüncesizce bir hareket değil mi?”

“Aşağı yukarı her şey konuşuldu mu?” diye sordu Belgarath ufak tefek Drasniyalıya.

“Temelde her şey,” diye cevap verdi İpek. “Yolda giderken daha ince teferruatları ben ona çalıştırırım.”

“Peki o halde.” Yaşlı adam bakışlarını etrafına çevirerek hepsine bir baktı. “Muhtemelen orada insanlarla karşılaşacağız. Bazıları düşmanca davranabilir ama çoğu sadece başını beladan uzak tutmaya çalışacaktır o yüzden bir grup yolcuyla hiçbiri zahmete girip de ilgilenmez.” Doğrudan Zakath’a baktı. “İpek genellikle konuşarak birçok durumdan bizi kurtarır ama eğer ciddi bir çatışmaya girmek zorunda kalırsak senin biraz geride durmanı ve sorunu halletme işini bize bırakmanı istiyorum. Silah konusunda pek idmanlı sayılmazsın; seni saçma sapan bir çatışmada kaybedeyim diye bulmak için bunca zahmete katlanmadım.”

“Başımın çaresine bakabilirim Belgarath.”

“Eminim bakabilirsin ama istersen daha ilk başta bunu tehlikeye atmayalım. Kell’e vardığımızda seni tek bir parça halinde yanımızda götüremezsek büyük ihtimalle Cyradis çok üzülecektir.”

Zakath omzunu silkerek yürüdü ve Garion’un yanına, sıranın üzerine oturdu. Riva Kralı örgü zırhını giymiş, Demirpençe’nin kılıcının kabzasının üzerine sıkı sıkı oturan deri kılıfını geçiriyordu. Zakath, gerçekten de sırıtıyordu ve yüzündeki bu alışılmamış ifade

onu on yaş genç gösteriyordu. Garion nedense huzursuz edici bir şekilde Lelldorin'i hatırladı. "Galiba bundan epeyce bir zevk alıyorsun, öyle mi?" diye sordu.

"Her nedense kendimi yeniden genç bir adam gibi hissediyorum," diye cevapladı Zakath. "Hep böyle midir - yani biraz dalavera, biraz tehlike ve bu garip keyifli his?"

"Aşağı yukarı," diye cevapladı Garion. "Gerçi bazen iş biraz tehlikeli olmaktan daha ötedir."

"Buna katlanabilirim. Benim hayatım şu ana kadar bezdirici bir raddede emniyet içinde geçmişti."

"Naradas, Cthol Murgos'ta seni zehirlediğinde bile mi?"

"Neler olup bittiğini anlayamayacak kadar hastaydım o zaman da," dedi Zakath. "Seni kıskanıyorum Garion. Senin çılgınca heyecan verici bir yaşamın oldu." Biraz kaşlarını çattı. "Bana çok garip bir şeyler oluyor," diye itiraf etti. "Cyradis'le Kell'de buluşmayı kabul ettiğimden beri sanki üzerimden büyük bir yük kalkmış gibi geliyor. Bütün dünya artık bana taptaze ve yepyeni görünüyor. Kendi hayatım artık kesinlikle kendi denetimimde değil ama yine de derin sularda gezen bir balık kadar mutluyum. Bu çok mantıksız bir şey ama elimde değil."

Garion Zakath'a dikkatle baktı. "Yanlış anlama," dedi. "Bu konuda öyle özellikle gizemli olmaya çalışmıyorum ama büyük ihtimalle yapman gereken şeyi yaptığın için bu kadar mutlusundur. Bu hepimizin başına gelir. Bu, Pol Teyze'nin daha önce sözünü ettiği, olaylara farklı bakmakla ve sözünü ettiği ödülle ilgili bir şey."

"Bunlar benim için biraz anlaşılması güç şeyler," diye itiraf etti Zakath.

"Biraz zaman tanı," dedi Garion ona. "Zamanla açılır."

General Atesca, tam arkasında Brador ile birlikte çadıra girdi. "Atlar hazır Haşmetmeapları," diye rapor verdi ifadesiz bir sesle. Garion, Atesca'nın yüz ifadesinden hâlâ bütün bu olanları hiç tasvip etmediğini anlayabiliyordu. General, Durnik'e döndü. "Birkaç yük hayvanı daha ilave ettim Durnik Efendi," dedi. "Sizinkiler oldukça fazla yüklenmişler."

"Teşekkür ederim General," diye cevap verdi Durnik.

"Benimle irtibat kuramayacaksınız Atesca," dedi Zakath, "o yüzden burada tüm yetkiyi sana devrediyorum. Zaman zaman sana haber yollamaya çalışacağım ama benden bir haber almadığın uzun

zaman dilimleri olabilir.”

“Evet Haşmetmeapları,” diye cevapladı Atesca.

“Ama zaten sen ne yapman gerektiğini biliyorsun. Sivil işleri Brador’a bırak, sen askeri durumlarla ilgilen. Urvon ile Darshivalılar birbirlerine düşer düşmez diğer askerleri de bu istihkâma al. Mal Zeth ile irtibatı kesmeyin.” Parmağından kocaman bir mühürlü yüzüğü çekip çıkardı. “Resmi evrakı mühürlemen gerekirse bunu kullan.”

“O tür evrakta Haşmetmeaplarının imzası gereklidir,” diye hatırlattı Atesca.

“Brador atıverir. Adımı benim yazdığımdan daha güzel yazıyor.”

“Haşmetmeapları!” diye karşı çıktı Brador.

“Bana masum numarası yapma Brador. Senin hattatlık tecrübelerini gayet iyi biliyorum. Ben yokken kedime iyi bakın; ayrıca bakın bakalım yavrulara münasip yuvalar bulabilecek misiniz.”

“Emredersiniz Haşmetmeapları.”

“Ben ayrılmadan önce bilmem gereken başka bir şey var mı?”

“Aa … şey, tek bir şey Haşmetmeapları,” dedi Atesca. “Bir disiplin meselesi.”

“Sen halledemiyor musun?” diye sordu Zakath biraz rahatsız olarak. Belli ki bir an önce ayrılmak için sabırsızlanıyordu.

“Halledebilirim Haşmetmeapları,” dedi Atesca, “ama siz bu adamı daha önce şahsi korumanız altına almıştınız, o yüzden harekete geçmeden önce size danışmakta yarar gördüm.”

“Ben kimi koruyormuşum?” Zakath şaşırmış görünüyordu.

“Mal Zeth garnizonundan bir onbaşı Haşmetmeapları… Actas adında bir adam. Görev sırasında sarhoş olmuştu.”

“Actas mı? Hatırlayamadım…”

“Biz tam Mal Zeth’e varmadan önce rütbesi indirilen onbaşıydı,” diye hatırlattı Ce’Nedra. “Karısı, yan sokakta ortalığı yıkan adam.”

“Hı, tamam,” dedi Zakath. “Şimdi hatırladım. Sarhoş mu olmuş dedin? Artık içmemesi gerekiyordu.”

“Artık içebileceğinden kuşkuluyum zaten Haşmetmeapları,” dedi Atesca hafif bir tebessümle, “en azından şimdi içemez. Kütük gibi sarhoş olmuş vaziyette.”

“Yakınlarda mı?”

“Hemen dışarıda Haşmetmeapları.”

Zakath içini çekti. “Getirin bari,” dedi. Belgarath’a baktı. “En fazla birkaç dakika alır,” diye özür diledi.

Adam sendeleyerek çadıra girer girmez Garion bir deri bir kemik, ufak tefek onbaşıyı hemen hatırladı. Onbaşı hazır olda durmaya çalıştı ama pek beceremedi. Sonra göğüs zırhına vurarak selam vermeyi denedi ama onun yerine eliyle burnuna bir yumruk indirdi. “İmfarator Hassretleri,” dedi, kelimeleri çarpıtarak.

“Ben seni ne yapacağım Actas,” dedi Zakath bezginlikle.

“Şok büyük hayfanlık ettim Hasmetmaap,” diye itiraf etti Actas, “şok büyük hayfanlık.”

“Evet,” diye kabul etti Zakath, “gerçekten öyle.” Başını çevirdi. “Lütfen üzerime nefes alıp verme Actas. Ağzın tekrar açılmış bir mezar gibi kokuyor. Onu dışarı çıkartıp ayıltın Atecsa.”

“Bizzat nehre atarım Haşmetmeapları.” Atesca gülmemek için kendini zor tutuyordu.

“Bu hoşuna mı gidiyor?”

“Benim mi Hasmetmaap?”

Zakath’ın gözleri şeytanca kısıldı. “Eee Ce’Nedra?” dedi. “O, senin de sorumluluğunda sayılır. Onu ne yapalım?”

Ce’Nedra bir elini umursamazca sallayıverdi. “Asın,” dedi ifadesiz bir sesle. Sonra eline biraz daha dikkatle baktı. “Ulu Nedra!” diye nida etti. “Tırnaklarımdan biri kırılmış!”

Onbaşı Actas’ın gözleri dışarı uğradı, ağzı aniden bir karış açıldı. Deliler gibi titreyerek dizleri üzerine çöktü. “Lütfen Haşmetmapları,” diye yalvardı, aniden ayılıvererek. “Lütfen!”

Zakath, oturmuş tırnağı için üzülmekte olan Riva Kraliçesine gözlerini kısarak baktı. “Onu dışarı çıkart Atesca,” dedi. “Onun hakkındaki son emri birazdan sana bildiririm.”

Atesca selam verdikten sonra hüngür hüngür ağlayan Actas’ı ayağa kaldırdı.

“Ciddi değildin değil mi Ce’Nedra?” diye sordu Zakath, adamlar dışarı çıktıktan sonra.

“Ha, tabii ki değildim,” dedi Ce’Nedra. “Ben bir canavar değilim Zakath. Onu temizledikten sonra karısının yanına yollayın.” Parmaklarından birini düşünceli bir edayla yanağına vuruyordu. *“Ama* evinin önündeki sokağa bir darağacı dikin. Bir daha susadığında düşünebileceği bir şey olsun.”

“Sen bu kadınla cidden *evlendin* mi?” diye hayretle sordu Zakath, Garion’a.

“Beşik kertmesiydi aslında,” diye cevap verdi Garion kendini beğenmiş bir halde. “Bu konuda bize pek söz düşmemişti.”

“Kibar ol bakalım Garion,” dedi Ce’Nedra telaşsız bir sükûnetle.

Çadırın dışında atlarına binerek, kampın, dış istihkâmının bir kısmını oluşturan, içine sivri kazıklar dikilmiş derin hendeğin üzerini aşan asma köprüden geçtiler. Hendeğin diğer tarafına vardıklarında Zakath rahat bir oh çekti.

“Ne oldu?” diye sordu Garion.

“Birilerinin bir yolunu bulup beni orada alıkoyacağından biraz korkmuştum.” Omzundan arkasına biraz kuşkuyla baktı. “Acaba bir süre dörtnala gitsek nasıl olur?” diye sordu. “Bana yetişebilecekleri fikri hiç hoşuma gitmiyor.”

Garion işte bunun üzerine biraz kaygı duymaya başlamıştı. “İyi olduğundan emin misin?” diye sordu kuşkuyla.

“Kendimi hiç daha iyi -daha hür- hissetmemiştim - bütün hayatım boyunca,” diye beyan etti.

“Ben de bundan korkmuştum,” diye mırıldandı Garion.

“Neden?”

“Sen atını eşkin sür yeter Zakath. Belgarath ile konuşmam gereken bir konu var. Hemen dönerim.” Garion Chretienne’nin dizginine asılarak, dedesi ile teyzesinin derin bir sohbete dalmış, atlarını yan yana sürdükleri yere döndü. “Kesinlikle denetimden çıktı,” diye açıkladı onlara. “Ona ne oldu?”

“Hayatında ilk kez dünyanın yarısının yükünü omuzlarında hissetmiyor Garion,” diye cevap verdi Polgara sükûnetle. “Sakinleşecektir. Ona bir-iki gün tanı.”

“Bir-iki günümüz olacak mı? Tıpkı Lelldorin gibi davranıyor - hatta belki Mandorallen gibi. Bunu göze alabilir miyiz?”

“Onunla konuş,” diye önerdi Belgarath. “Durmadan konuş. Gerekirse *Alorn Kitabı*’nı ezberden oku ona.”

“Ama ben *Alorn Kitabı*’nı bilmiyorum ki dede,” diye karşı çıktı Garion.

“Bal gibi biliyorsun. O senin kanında var. Kundaktayken bile kelimesi kelimesine tekrarlayabilirdin. Şimdi tamamen kontrolden çıkmadan onun yanına git.”

Garion kendi kendine küfrederek Zakath’a katılmak için atını ona doğru sürdü.

“Bir sorun mu var?” diye sordu İpek ona.

“Bu konuda konuşmak istemiyorum.”

Beldin, yolun bir sonraki dönemecinde onları bekliyordu. “Eee,” dedi ufak tefek acayip kambur. “Anladığım kadarıyla işe yaramış ama onu niye getirdiniz?”

“Cyradis onu bizimle gelmesi için ikna etti,” diye cevapladı Belgarath. “Cyradis’e danışma fikri sana nereden geldi?”

“Denemeye değerdi. Pol bana, Cyradis’in ona Cthol Murgos’tayken söylemiş olduğu birkaç şeyi anlatmıştı. Nedense sanki Cyradis’in ona özel bir ilgisi var. Gerçi onun bize katılması gerektiğini hiç tahmin etmezdim. Cyradis ona ne dedi?”

“Eğer bizimle gelmezse öleceğini söyledi.”

“Eminim bu onu epey bir etkilemiştir. Merhaba Zakath.”

“Tanışıyor muyuz?”

“Ben seni biliyorum - en azından göz aşinalığım var. Birkaç kez Mal Zeth caddelerinden geçişini seyretmiştim.”

“Bu, benim kardeşim Beldin,” diye takdim etti biçimsiz cüceyi Belgarath.

“Kardeşin olduğunu bilmiyordum.”

“Aramızdaki bağ biraz karanlıktır, ama ikimiz de aynı Usta’ya hizmet ediyoruz, bu da bizi garip bir şekilde kardeş yapıyor. Eskiden yedi kişiydik ama sadece dördümüz kaldık.”

Zakath hafifçe kaşlarını çattı. “İsminiz bana bir şeyler hatırlattı Beldin Efendi,” dedi. “Mal Yaska’dan ne tarafa gidilirse gidilsin altı fersah boyunca bütün ağaçlara resmi asılmış olan kişi değil misiniz?”

“Öyle olsam gerek. Ben Urvon’u biraz sinirlendiriyorum. Benim onu ikiye ayırmak istediğimi düşünüyor.”

“İstiyor musun?”

“Bir iki kere aklımdan geçmedi değil. Ama ben aslında onun bağırsaklarını deşip, bağırsaklarını dikenli bir çalıya asmayı ve birkaç akbabayı olay yerine çağırmayı tercih ederim. Eminim akbabaların yemek yemelerini seyretmek onu pek eğlendirecektir.”

Zakath’ın yüzü hafifçe bir soldu.

“Akbabaların da beslenmesi lazım.” Kambur omzunu silkti. “Yemek dedim de Pol, elinin altında adam gibi bir şeyler var mı? Son birkaç gündür sadece iskelet gibi bir sıçan ve bir yuva dolusu karga yumurtası yiyebildim. Darshiva’da tek bir tavşan veya güvercin kaldığını zannetmiyorum.”

“Pek alışılmış bir tip değil,” dedi Zakath Garion’a.

“Onu tanıdıkça daha da alışılmadık olduğunu görürsün.” Garion

hafifçe gülümsedi. “Ashaba’da Urvon’u o kadar korkuttu ki, bir an için aklı başına bile geliyordu neredeyse.”

“Abartıyordu ama değil mi - yani akbabalar konusunda falan?”

“Muhtemelen abartmıyordu. Torak’ın son Müridinin bağırsaklarını, gırtlaklanmış bir domuzunki gibi deşmek istiyor.”

Zakath’ın gözleri ışıldadı. “Acaba yardım ister mi?” diye sordu hevesle.

“Senin atalarında Arendiyalı olma ihtimali olan birileri var mı?” diye sordu Garion kuşkuyla.

“Sorunu anlayamadım.”

“Boş ver.” Garion içini çekti.

Beldin yol kenarına oturarak kızarmış soğuk bir tavuğu parçalamaya başladı. “Yakmışsın Pol,” diye suçladı Beldin.

“Ben pişirmedim amca,” diye cevap verdi Polgara resmi bir edayla.

“Neden? Nasıl yemek pişirildiğini mi unuttun?”

“Elimde nefis bir haşlanmış cüce tarifi var,” dedi Polgara. “Eminim o tür bir şeyi de yemek isteyebilecek birilerini bulurum.”

“Diline olan hâkimiyetini kaybetmeye başladın yine Pol,” dedi, yağlı parmaklarını eski püskü tüniğinin önüne silerek. “Aklın da, popon gibi pörsümeğe başlamış.”

Mallorya İmparatorunun suratı hiddetlenince Garion Zakath’ı bir eliyle tutarak, “Bu şahsi bir mesele,” diye uyardı. “Ben olsam karışmazdım. Binlerce yıldır birbirlerine hakaret edip dururlar. Bu farklı bir sevgi türü herhalde.”

“Sevgi mi?”

“Dinle,” diye önerdi Garion. “Bir şeyler öğrenebilirsin. Alornlar Angaraklara benzemez. Biz genellikle boynumuzu eğmeyiz ve hislerimizi bazen şakalarla gizleriz.”

“Polgara Alorn mu?” Zakath şaşırmış gibiydi.

“Gözlerini kullansana. Saçının koyu olduğunu kabul etmek zorundayım ama ikiz kardeşi bir başak tarlası kadar sarıydı. Elmacık kemikleriyle, çenesine baksana. Ben Alornlardan oluşan bir krallık idare ediyorum ve neye benzediklerini bilirim. Liselle ile kardeş gibi birbirlerine benziyorlar.”

“Şimdi sen söyleyince baktım da gerçekten biraz benziyorlar değil mi? Neden bunu daha önce fark edememişim?”

“Sen Brador’u, gözlerin olması için tutmuştun,” diye cevap verdi

Garion örgü zırhını düzelterek. “Ben başkalarının gözlerine o kadar güvenmem.”

“Beldin de bir Alorn mu?”

“Kimse Beldin’in ne olduğunu bilmiyor. O kadar çarpık ki, ne olduğunu anlayamıyorsun.”

“Zavallıcık.”

“Boşu boşuna Beldin için üzülmeye kalkma,” diye cevap verdi Garion. “Altı bin yaşındadır ve eğer canı çekerse seni anında bir kurbağaya çevirebilir. İsterse yağmur veya kar yağdırabilir ve Belgarath’ tan çok çok daha zekidir.”

“Ama çok kirli,” dedi Zakath, pis cüceyi süzerek.

“Umurunda olmadığı için kirli,” dedi Garion. “Bu, bizim aramızdayken kullandığı biçimi. Çirkin olduğu için bu konuda daha fazla vakit harcamıyor. Ama öbür biçimi gözlerini kamaştırır.”

“Öbür biçimi mi?”

“Bu bizim tuhaflıklarımızdandır. Bazen yapmak zorunda kaldığımız şeylerde insan biçimleri kullanışlı olmaz. Beldin uçmayı seviyor o yüzden zamanının çoğunu mavi şeritli bir atmaca olarak geçirir.”

“Ben bir şahinciyim Garion. Öyle bir kuş olduğunu zannetmiyorum.”

“Bunu *ona* söyle.” Garion, yol kenarında tavuğu dişleriyle parçalayan çirkin cüceyi işaret etti.

“İnsan önce tavuğu parçalara ayırır amca,” dedi Polgara.

“Neden?” Koca bir ısırık aldı.

“Daha kibar oluyor.”

“Pol, sana uçmayı ve avlanmayı ben öğrettim. Bana nasıl yemek yeneceğini öğretmeye kalkma.”

“Bence ‘yemek yemek’ demek doğru olmaz amca. Sen yemek yemiyorsun, sen bütün bütün yutuyorsun.”

“Herkes kendi bildiği gibi yapar Pol.” Geğirdi. “Sen porselen bir tabak üzerinde gümüş çatal bıçakla yiyorsun, ben ise yol kenarındaki bir hendekte pençe ve gagamla yiyorum. Nasıl yersen ye, hepsi aynı yere gidiyor.” Bir eliyle tutmakta olduğu tavuk budunun yanmış derisini sıyırdı. “Bu pek fena sayılmaz,” diye itiraf etti, “en azından altındaki ete varınca güzelleşiyor.”

“İleride bir şeyler var mı?” diye sordu Belgarath ona.

“Birkaç asker, dehşet içinde bir iki sivil, ara sıra da bir Grolim.

Hepsi bu kadar.”

“Hiç ifrit yok mu?”

“Ben görmedim. Tabii bu, bir yerlerde dolanıp durmadıkları anlamına gelmez. İfritlerin nasıl olduğunu bilirsin. Yine gece mi yolculuk edeceksiniz?”

Belgarath bu konuda biraz düşündü. “Zannetmem,” diye karar verdi. “O şekilde çok vakit alıyor ve zamanımız gittikçe azaldı. En iyisi hızla menzilimize varmaya çalışalım.”

“Nasıl istersen.” Beldin tavuktan kalanları atarak ayağa kalktı. “Ben ileriye bir göz kulak olayım da bir belaya bulaşmadan size haber vereyim.” Kambur adam eğildi, kollarını açtı ve kasvetli gökyüzüne doğru süzüldü.

“Torak’ın dişi!” diye bağırdı Zakath. “Gerçekten mavi şeritli bir atmacaymış!”

“Bunu kendi icat etti,” dedi Belgarath. “Normal renklerden hoşlanmıyordu. Haydi yürüyelim.”

Neredeyse yaz gelmiş olmasına rağmen Darshiva üzerinde asılı kalmış sıkıntılı bir soğuk vardı. Garion bunun üzerlerine çökmüş olan kara bulutlardan mı yoksa daha meşum başka bir şeyden mi kaynaklandığını bilemiyordu. Ölü ağaçların beyaz ve kırık dalları yolun kenarına sıralanmıştı; hava ise mantar, çürük ve durgun suyun kokusuyla ağırlaşmıştı. Çoktan terk edilmiş, göçüp harabe haline dönmüş köylerin yanından geçtiler. Duvarlarına küfün iğrenç bir hastalık gibi tırmanmakta olduğu bir yol kenarı tapınağı hüzünlü bir şekilde dayanmaya çalışıyordu sanki. Kapıları sonuna kadar açılmıştı; kapıların tepesinde durması gereken Torak’ın yüzünün cilalı maskesi ise yoktu. Belgarath atının dizginlerini çekerek, yere indi. “Hemen dönerim,” dedi. Tapınağın merdivenlerinden çıkarak içeri baktı. Sonra dönüp geri geldi. “Bunu yapmış olabileceklerini düşünmüştüm,” dedi.

“Neyi yapmış olabileceklerini baba?” diye sordu Pol Teyze.

“Torak’ın sunağın arkasında duran tasvirini de indirmişler. Artık orada boş bir maske duruyor. Yeni Tanrı’nın neye benzeyeceğini bilmediklerinden bekliyorlar.”

O gece harabe halindeki bir köyün yarı yarıya çökmüş surlarının kenarında barındılar. Hiç ateş yakmadılar ve sırayla nöbet tuttular. Ertesi sabah ilk ışıkla yollarına devam ettiler. Etraf her geçen mille daha kasvetli bir hal alarak bir uğursuzluk beklentisi doğurmaya başlamıştı.

Sabahın ortalarına doğru Beldin süzülerek geldi, kanatlarını yayarak yere indi. Titreşerek kendi biçimine girdi ve onları beklemeye başladı. “Bir mil kadar ötede yolu kapatan bazı askerler var,” diye beyan etti.

“Etraflarından dolanma ihtimalimiz var mı?”

“Zannetmem. Arazi orada oldukça düz ve tüm bitki örtüsü çok uzun süre önce ölmüş.”

“Kaç kişi var?” diye sordu İpek.

“On beş kişi kadar. Yanlarında bir de Grolim var.”

“Kimin tarafında oldukları hakkında bir fikrin var mı?” diye sordu Belgarath.

“O kadar belirli değildi.”

“Yanlarından geçebilmek için onlarla konuşmayı denememi ister misiniz?” diye önerdi İpek.

Belgarath Beldin’e baktı. “Yolu özellikle mi kapatmışlar yoksa sadece yol üzerinde konaklamışlar mı?”

“Ölü kütüklerden bir barikat kurmuşlar.”

“O halde belli. Konuşmak pek bir işimize yaramaz.” Bu konuda düşünmeye başladı.

“Havanın kararmasını bekledikten sonra yanlarından dolanabiliriz,” diye önerdi Kadife.

“O zaman koca bir gün kaybetmiş oluruz,” diye cevap verdi Belgarath. “Başka çaresini göremiyorum. Yarıp geçeceğiz. Mecbur kalmadıkça hiçbirini öldürmeyin.”

“Gayet açık, değil mi?” dedi Zakath hafif bir alayla, Garion’a.

“Galiba onları gafil avlamaya çalışmanın bir anlamı yok, öyle mi?” diye sordu Belgarath Beldin’e.

Cüce başını salladı. “En az yarım millik bir mesafeden yaklaştığınızı görecekler.” Yolun kenarına gitti, yerden yarı çürümüş bir ağaç gövdesi söktü, sonunda çürümüş kısmı çözülüp dökülünceye kadar bir kayaya vurdu. Ağacın elinde kalan yamru yumru ana kökü korkunç görünüşlü bir sopa olmuştu.

“Eh gidip bakmakta yarar var,” dedi Belgarath memnuniyetsizce.

Tepeye tırmanarak aşağıya uzanan yoldaki barikata ve arkasında duran askerlere baktılar. Zakath askerlere dikkatle baktı. “Darshivalılar,” dedi.

“Bu kadar uzaktan nasıl anladın?” diye sordu İpek.

“Miğferlerinin şeklinden.” Malloryalı gözlerini kıstı. “Darshivalı

askerler pek öyle cesaretleriyle nam salmamışlardır, üstelik pek de az bir eğitim alırlar. Onları kandırıp barikatların arkasından çıkartabilir miyiz sizce?"

Garion, kütüklerin arkasına sinmiş duran askerlere baktı. "Bence onlara kimseyi geçirmemeleri söylenmiş," dedi. "Önce onlara doğru saldırıya geçip, son dakikada etraflarından geçmeye çalışsak mı, ne dersiniz? Onlar da atlarına koşacaklardır. Sonra biz de dönüp onlara saldırırız. Kafaları karışarak etrafta dönmeye başlayacaklar, biz de onları kendi kurdukları barikata mıhlarız. Önemli bir kısmını yere yıkmak zor olmaz herhalde. Kalanlar da o noktada kaçmaya başlar."

"Bu kötü bir plan sayılmaz Garion. Sen fena bir taktikçi sayılmazsın. Resmi bir askerlik eğitimi almış mıydın?"

"Hayır. Kendiliğimden kaptım."

Kırılgan ve ölü ağaçların bulunduğu bir toprakta mızrak yapmak pek mümkün değildi o yüzden Garion kalkanını sol koluna bağlayarak kılıcını çekti.

"Pekâlâ," dedi Belgarath, "bir deneyelim bakalım. Bu zayiatı azaltabilir."

"Bir şey daha var," diye ekledi İpek. "Aynı zamanda onları ata bindirmemeye de çalışmakta fayda var. Eğer atlarını kaçırırsak, onlar takviye güç çağıramadan biz bölgeden ayrılmış oluruz."

"Ben o işi hallederim," dedi Belgarath. Pekâlâ. Haydi gidelim."

Atlarını dörtnala sürüp, silahlarını havada sallayarak yoldan aşağıya barikata doğru saldırıya geçtiler. Onlar tepeden aşağıya saldırırken Garion Zakath'ın sağ eline, üzerinde çelik parçaları olan garip görünüşlü deri bir eldiven taktığını gördü.

Barikata ve ardındaki telaşlı askerlere varmadan hemen önce aniden sola kıvrılarak barikatın yanından geçtikten sonra yeniden yola döndüler.

"Peşlerine!" diye bağırdı kara cüppeli bir Grolim çığlık çığlığa, şaşkına dönmüş askerlere. "Kaçmalarına izin vermeyin!"

Garion askerlerin bağlı atlarının yanından geçtikten sonra Chretienne'i çevirdi. Peşinde diğerleriyle birlikte yeniden saldırıya geçti ve şaşkına dönmüş Darshivalıların üzerine doğru ilerledi. Aslında hiçbirini öldürmek istemiyordu o yüzden kılıcının keskin kısmını değil de, yan kısmını kullandı. Saflarına çarptığında üçünü birden yere serdi; arkasından gelen darbe seslerini ve acıyla haykıran insanları duyabiliyordu. Grolim karşısına dikilmişti, adamın iradesini topladığını hissedebildi. Hiç tereddüt etmeden

rahibin üzerinden geçip gitti. Sonra yeniden atını çevirdi. Toth ağır asasını sağa sola savuruyordu; Durnik ise baltasının sapıyla adamların miğferlerini içine göçertmekle meşgul oluyordu. Öte yandan Zakath atının eyerinde iyice öne abanmıştı. Onun elinde bir silah yoktu, onun yerine Darshivalı askerlerin suratlarına metalli eldiveniyle vurup duruyordu. Görünüşe göre eldiven oldukça etkiliydi.

Sonra, askerlerin atlarının bağlı bulunduğu yerden insanın kanını donduran bir uluma sesi yükseldi. Gümüş renkli büyük kurt atlara dişlerini gösterip hırlıyordu. Panikle gerileyen atlar iplerini gererek koparttıktan sonra kaçmaya başladılar.

"Haydi gidelim!" diye seslendi Garion arkadaşlarına ve bir kez daha Darshivalıların ortasından geçip Polgara, Ce'Nedra, Kadife ve Eriond'un yanına varmak için yoldan ilerlediler. Belgarath iri adımlarla peşlerine takıldıktan sonra kendi biçimine döndü ve atının yanına yürüdü.

"Aşağı yukarı planladığımız gibi gitti," diye dikkat çekti Zakath. Nefes nefeseydi; ayrıca alnı da boncuk boncuk ter içindeydi. "Gerçi ben biraz formdan düşmüşüm," diye ekledi.

"Çok fazla oturmaktan," dedi İpek. "Elindeki o şey nedir?"

"Bu dövüşçülerin taktığı, üzeri çelikli, deri bağcıklı bir tür eldiven," diye cevap verdi Malloryalı, eldivenini çıkartırken. "Kılıç kullanma konusunda biraz paslandım da bunun işe yarayabileceğini düşündüm - özellikle Belgarath fazla ölüm olmasını istemeyince."

"Hiç öldürdüğümüz oldu mu?" diye sordu Durnik.

"İki tane," diye itiraf etti Sadi. Minik hançerini havaya kaldırdı. "Bir bıçağın zehrini temizlemek biraz zor oluyor."

"Bir tane daha öldü," diye açıkladı İpek demirciye. "Elinde bir mızrakla arkandan koşuyordu o yüzden ona bir bıçak attım."

"Elden daha iyisi gelmezdi," dedi Belgarath. "Haydi artık buradan ayrılalım."

Birkaç mil kadar dörtnala gitmeye devam ettikten sonra yeniden atlarını eşkin sürmeye başladılar.

O gece, ölü ağaçların oluşturduğu oldukça geniş bir alanda barındılar. Durnik ile Toth alçak bir çukur kazarak küçük bir ateş yaktı. Çadırlar kurulduktan sonra Garion ile Zakath yolu gözlemek için ağaçlık alanın kenarına doğru yürüdüler.

"Hep böyle midir?" diye sordu Zakath sessizce.

"Nasıl böyle midir?"

“Yani hep böyle gizlice dolaşıp, saklanır mısınız?”

“Genellikle. Belgarath mümkün olduğunca sorundan uzak durmaya çalışır. Gelişi güzel çatışmalarda insanların hayatlarını tehlikeye sokmaktan hoşlanmaz. Genellikle bu sabah olan şeyleri, daha olmadan atlatabiliriz. İpek ve işin aslına bakacak olursan Sadi, bizi bazı çok sıkışık durumlardan, sadece konuşarak kurtardılar.” Hafifçe gülümsedi. “Voresbo’da İpek, bir grup askeri, pirinç Mallorya yarım kronu dolu bir keseyle ikna ederek yolumuza devam etmemizi sağlamıştı.”

“Ama bu paraların hiçbir değeri yoktur ki.”

“İpek de öyle dedi ama askerler keseyi açtıklarında biz epey uzaklaşmıştık.”

Derken insanın kanını donduran bir uluma sesi duydular.

“Kurt mu?” diye sordu Zakath. “Yine Belgarath mı?”

“Hayır. O bir kurt sesi değildi. Haydi geri dönelim. Galiba Urvon General Atesca’yı atlatmayı başarmış.”

“Neden böyle düşünüyorsun?”

“O duyduğun bir Tazıydı.”

YİRMİNCİ BÖLÜM

ÖLÜ AĞAÇ gövdelerinin oluşturduğu ormanda dikkatle yürüyor, yere düşmüş kırık dallardan ve çalı çırpıdan kendilerini mümkün olduğu kadar sakınıyorlardı. Durnik'in gömülü ateşinin soluk ışığı onlara rehber oluyordu; Garion bu ateşin Tazılara da bir işaret ışığı vazifesi göreceğini biliyordu. Zakath'ın neşesi uçup gitmişti. Yüzünde ihtiyatlı bir ifade vardı ve eli kılıcının kabzasında yürüyordu.

Ölü ağaçların arasında, diğerlerinin ateş çukurunun etrafında oturdukları açıklığa vardılar. "Dışarıda bir Tazı var," dedi Garion sessizce. "Bir kere uludu."

"Ne söylediğini anlayabildin mi?" diye sordu Belgarath; sesi gergindi.

"Onların lisanlarını anlayamıyorum dede. Gerçi bir çeşit çağrıya benziyordu."

"Muhtemelen sürünün kalanına yapılmıştı," diye homurdandı yaşlı adam.

"Tazılar pek yalnız avlanmazlar."

"Ateşimizden çıkan parlaklık oldukça belirgin," diye işaret etti Garion.

"Onu hemen hallederim," dedi Durnik, çukura toprak atmaya başlayarak.

"Tazının yerini tespit edebildin mi?" diye sordu Belgarath.

"Biraz uzaktaydı," diye cevapladı Garion. "Sanırım orada, yolun üzerinde."

“İzimizi mi sürüyor sence?” diye sordu İpek.

“Bir şeyi izliyor. O kadarını anladım.”

“Eğer Tazı bizi izliyorsa yolunu, Ashaba’da kullandığım tozla şaşırtabilirim,” diye önerdi Sadi.

“Ne dersin?” diye sordu Belgarath Beldin’e.

Cüce yere çömelerek, dalgın bir edayla elindeki kırık bir sopayla yere anlaşılmaz bir şeyler çiziyordu. “Bir işe yaramaz,” dedi sonunda. “Tazılar tam olarak köpek değildir, o yüzden körü körüne liderlerini izlemezler. Bir kez yerimizi bulduktan sonra dağılarak, bize her yönden saldırırlar. Başka bir şey bulmamız gerek.”

“Hem de hemen,” diye ekledi İpek, etrafına huzursuzca bakınarak.

Polgara mavi pelerinini çıkartarak Durnik’e uzattı. “Bu işle ben uğraşayım,” dedi sükûnetle.

“Aklından neler geçiyor Pol?” diye sordu Belgarath kuşkuyla.

“Henüz karar vermedim Yaşlı Kurt. Belki giderken aklıma bir şeyler gelir - bazen senin yaptığın gibi.” Kendini şöyle bir toparlayınca etrafındaki hava garip bir parıltıyla titreşti. Daha ışık solmadan ölmüş beyaz ağaçların arasından kanatlarını çırpıyordu bile.

“Böyle yapmasından nefret ediyorum,” diye homurdandı Belgarath.

“Sen hep yapıyorsun ya,” dedi Beldin.

“O başka.”

Zakath, gözden kaybolmakta olan beyaz baykuşun hayaletimsi şeklinin peşinden bakakalmıştı. “Bu tekin değil,” diye ürperdi. Sonra Garion’a baktı. “Neden bu kadar endişelendiğinizi anladığımı söylesem yalan olur,” diye itiraf etti. “Siz -en azından bir kısmınız - büyücüsünüz. Sadece…” Lafını havada bıraktı.

“Hayır,” diye başını salladı Garion.

“Neden?”

“Çok gürültü çıkartıyor. Bu, sıradan insanların duyacakları cinsten bir ses değil - ama biz işitebiliyoruz, aynı Grolimler gibi. Eğer öyle halletmeye çalışırsak, Darshiva’nın bu tarafında olan bütün Grolimler ensemize biner. Büyü abartılmış bir konudur Zakath. Diğer insanların yapamadıkları şeyleri yapabildiğimize emin olabilirsin ama üzerimizde o kadar fazla kısıtlama var ki bazen yapmaya değmiyor bile - tabii acelen varsa o başka.”

“Bunu bilmiyordum,” diye itiraf etti Zakath. “Tazılar söyledikleri

kadar büyük mü?”

“Muhtemelen daha büyük,” diye cevap verdi İpek. “Küçük birer at büyüklüğündedirler.”

“Sen tuhaf bir adamsın Kheldar,” dedi Zakath, “o yüzden, inanmak için gözümle görmem lazım.”

“O kadar yaklaşmazsın inşallah.”

Belgarath dikkatle Malloryalıya baktı. “Çok fazla inanmıyorsun değil mi?” diye sordu.

“Gözümle görmediğime inanmam.” Zakath omzunu silkti. “Geçen yıllar inancımın çoğunu yitirmeme neden oldu.”

“Bu sorun yaratabilir,” dedi yaşlı adam yanağını kaşıyarak. “Aceleyle hareket etmemiz gereken bir an gelebilir, o zaman bazı şeyleri izah edecek zaman bulamayabiliriz - sana da ortalıkta durup ağzın bir karış açık olanları seyrettirecek vaktimiz olmayabilir. Sanırım bazı boşlukları doldurmak için, bu uygun bir zaman sayılabilir.”

“Dinleyeceğim,” dedi Zakath. “Gerçi anlattığın her şeye inanacağım sözünü veremem. Haydi anlat.”

“Garion anlatsın. Ben Pol ile irtibat halinde olmak istiyorum. Siz ikiniz ormanın kenarına gidip gözcülük yapsanıza. Garion orada seni bilgilendirebilir. Temelde kuşkucu olmamaya çalış yeter.”

“Bakalım,” diye cevap verdi Zakath.

Bundan sonraki saatte Garion ile Zakath, ormanın kıyısında devrilmiş bir ağacın arkasına büzüştüklerinde, Mallorya İmparatoru bütün limitlerini zorlayarak, elinden geldiğince her şeye inanmaya çalıştı. Gözlerini ve kulaklarını dört açan Garion bir yandan da yarı fısıltıyla konuşuyordu. Ana hatlarıyla *Alorn Kitabı*’nın bir özetini vererek konuşmaya başladıktan sonra *Kitab-ı Mrin*den birkaç çarpıcı noktaya geçti. Sonra bildiği kadarıyla büyücü Belgarath’ın hayatının ilk zamanlarını anlattı. Sonra kendi işlerine döndü. İrade ve Söz’ün imkân ve sınırlarını açıklarken gönderi, biçim değiştirmek, yer değiştirmek gibi bazı konulan da izah etti. Sıradan insanların büyücülük dedikleri şeyin kullanımında ortaya çıkan gizemli sesi de izah ederek tek mutlak yasaktan, yani yok etmekten söz etti. “Ctuchik’in başına gelen de buydu,” diye tamamladı sözünü. “Taş’ı ele geçirirsem neler olabileceğinden o kadar korkmuştu ki onu yok etmeye çalışırken çizgiyi aştığını fark etmedi.”

Karanlıkta bir yerlerden Tazı yine uludu; derken başka bir Tazının cevabi uluması duyuldu. “Yaklaşıyorlar,” diye fısıldadı

Garion. “Umarım Pol Teyze elini çabuk tutar.”

Bu arada Zakath hâlâ Garion’un kendisine anlatmış olduğu konular üzerinde düşünüp duruyordu. “Yani Ctuchik’i öldüren şeyin Belgarath değil de Taş mı olduğunu söylemeye çalışıyorsun?” diye fısıldadı.

“Hayır. Taş değildi. Kâinattı. Şimdi din bilgisine girmek mi istiyorsun gerçekten de?”

“O konuda daha da kuşkucuyumdur.”

“İşte yapmaman gereken tek şey o Zakath,” dedi Garion ciddiyetle. “İnanmak *zorundasın.* Yoksa başarısız oluruz ve eğer başarısız olursak, dünya da başarısız olur - ebediyen.”

Tazı yeniden uludu, bu kez daha da yakındaydı.

“Alçak sesle konuş,” diye ikaz etti Garion gergin bir fısıltıyla. “Tazıların kulakları çok sivridir.”

“Ben köpeklerden korkmam Garion, ne büyüklükte olursa olsun.”

“Bu bir hata sayılabilir. Bizi hayatta tutan şeylerden biri de korkmamızdır. Pekâlâ. Anladığım kadarıyla şöyle gelişmiş. UL kâinatı yaratmış.”

“Ben dönerek hiçlikten yaratıldığını sanırdım.”

“Öyle, ama döndüren UL olmuş. Sonra kendi düşünceleriyle kâinatın farkındalığını birleştirmiş ve böylece Yedi Tanrı doğmuş.”

“Grolimler her şeyi yaratanın Torak olduğunu söylüyordu.”

“Torak onların öyle inanmalarını istiyordu. Onu öldürmemin nedenlerinden biri de buydu. Kâinatın sahibi ve UL’dan daha güçlü olduğunu sanıyordu. Yanılıyordu, kimse kâinata sahip çıkamaz. Kâinat kendi kendinin sahibidir ve kendi kurallarını kendi koyar.”

“Kâinattan dişi bir varlık gibi söz ediyorsun?”

“Elbette. Kâinat her şeyin anasıdır - senin, benim, o taşın, hatta arkasına gizlendiğimiz şu ölü ağacın bile. Hepimizin birbiriyle bir bağlantısı var ve kâinat olanın yok olmasına izin vermiyor.” Garion miğferini çıkartarak terlemiş saçlarını kaşıdı. İçini çekti. “Çok özür dilerim Zakath. Biliyorum bütün bunlar üzerine büyük bir hızla geliyor ama teferruatla uğraşacak vaktimiz yok. Her nedense böyle bir şeye sıkıştık - sen ve ben.” Alaycı bir edayla gülümsedi. “Korkarım her ikimiz de bu göreve feci derecede yakışmıyoruz ama kâinat ananın bize ihtiyacı var. Kabul ediyor musun?”

“Çoğunu kabul ediyorum,” diye cevapladı Zakath umursamaz bir ses tonuyla. “Cyradis’in orada söylediklerine rağmen ben bu işten

sağ çıkmayı ummuyorum zaten.”

“Arendiyalı olmadığına emin misin?” diye sordu Garion kuşkuyla. “Bütün amaç hayatta kalmak Zakath, ölmek değil. Ölmek amacımıza ters düşüyor. Sakın böyle bir şey yapayım deme. İlerde sana ihtiyacım olabilir. Ses bana senin bunun bir parçası olman gerektiğini söyledi. Sanırım doğrudan gerçek bir dehşetin içine dalmak üzereyiz. Oraya vardığımızda bana omuz vermek zorunda kalabilirsin.”

“Ses mi?”

“Burada,” diye vurdu alnına Garion. “Daha sonra açıklarım. Şimdilik yeterince düşünecek şey var.”

“Gaipten sesler mi duyuyorsun? Gaipten sesler duyanlara takılan bazı isimler vardır, biliyorsun değil mi.”

Garion tebessüm etti. “Ben deli değilim Zakath,” dedi. “Zaman zaman kafamın biraz karıştığı oluyor ama yine de gerçeklere yeterince bağlı kalıyorum.”

Garion’un aklında bir bomba gibi patlayan ani ve şoke edici bir ses yankılandı.

“Neydi bu?” diye nida etti Zakath.

“Sen de mi duydun?” Garion hayret etmişti. “Bunu işitememiş olman gerekirdi!”

“Yeri sarstı Garion. Şuraya bak.” Zakath kuzeyi, devasa bir ateş sütununun kasvetli, yıldızsız göğe doğru yükseldiği yeri işaret etti. “Nedir bu?”

“Pol Teyze bir şeyler yaptı. *Hiçbir* zaman bu kadar sakar olmamıştır. Dinle!”

Onlar konuşurken gittikçe yaklaşan Tazıların ulumaları kesilerek ıstırap içinde birkaç kısa havlamaya dönüşmüştü. “Herhalde kulaklarını ağrıtmıştır,” dedi Garion. “Benimkileri ağrıttığını biliyorum.”

Tazı yeniden ulumaya başladı; kısa bir süre sonra da başka Tazılar da onunla birlikte ulumaya başladı. Ses kuzeye, kaynayan ateş sütununa doğru uzaklaştı.

“Haydi dönelim,” dedi Garion. “Artık burada nöbet tutmamıza gerek kalmamıştır herhalde.”

Durnik dehşet içinde dururken, betleri benizleri atmış Belgarath ile Beldin de sarsılmış görünüyordu.

“On altı yaşından beri bu kadar gürültülü bir şey yapmamıştı,” dedi Beldin hayretle gözlerini kırpıştırarak. Durnik’e kuşkuyla baktı.

“Yoksa fazla ileri gidip onu hamile mi bıraktın?”

Kapalı gökten gelen o solgun ışıkta dahi Garion arkadaşının kıpkırmızı kesildiğini görebilmişti.

“Bunun onunla ne ilgisi var?” diye sordu Belgarath.

“Bu sadece benim bir teorim,” dedi Beldin. “Şimdilik tek tanıdığım kadın büyücü Polgara olduğu ve hiç o duruma düşmediği için bunu ispatlayamıyorum.”

“Herhalde bunu izah edersin - sırası gelince.”

“O kadar karmaşık değil Belgarath. Kadınların vücutları bir bebek taşıdıklarında karman çorman olur. Bu süreçte duyguları ve düşüncelerine garip şeyler olur. İnsanın İradesini toplaması denetim ve yoğunlaşma ister. Hamile bir kadın bu yeteneklerini biraz gevşetmiş olabilir. Yani…” Beldin hamilelik esnasında meydana gelen fiziksel, duygusal ve zihinsel değişimleri uzun uzun anlatmaya koyuldu. Tabii, hatta canlı terimlerle konuşuyordu. Bir süre sonra Ce’Nedra ile Kadife, kati bir edayla Eriond’u da yanlarına alarak ayrıldılar. Biraz sonra Durnik de onlara katıldı.

“Bütün bunları kendi kendine mi keşfettin?” diye sordu Belgarath.

“Zedar’ın Torak’ı sakladığı mağarayı gözetlerken düşünebilecek bir şeyim olmuştu.”

“O halde beş yüz yıl aldı, öyle mi?”

“Bütün ihtimalleri göz önüne aldığımdan emin olmak istiyordum.” Beldin omzunu silkti.

“Neden gidip Pol’e sormadın? O sana hemen izah ederdi.”

Beldin gözlerini kırpıştırdı. “Bu hiç aklıma gelmemişti,” diye itiraf etti.

Belgarath başını sallaya sallaya Beldin’in yanından uzaklaştı.

Bir süre sonra, kasvetli gökten batı tarafından gelen, kulakları sağır eden bir çığlık duydular.

“Herkes yere yatsın!” diye tısladı Belgarath. “Ve sesinizi çıkartmayın!”

“Ne var?” diye bağırdı Zakath.

“Rahat dur!” diye atıldı Beldin. “Seni duyar!”

Tepelerinde bir yerden geniş kanatların ve kavuniçi renkli isli bir alev dalgasının sesi duyuldu. Sonra devasa yaratık, ateşler kusup çığlıklar atarak uçup gitti.

“Neydi o?” diye tekrarladı Zakath.

“Zandramas,” diye fısıldadı Garion. “Fazla sesini çıkartma. Geri dönebilir.”

Beklediler.

“Pol’ün gürültü çıkardığı tarafa gidiyor gibiydi,” dedi Belgarath alçak sesle.

“En azından bizi aramıyor,” dedi İpek biraz rahatlayarak.

“Henüz değil en azından.”

“O gerçek bir ejderha değildi, değil mi?” diye sordu Zakath yaşlı adama.

“Hayır, tam olarak sayılmaz. Garion haklıydı. Zandramas’tı. Bu, onun diğer biçimi.”

“Biraz fazla gösterişli değil mi?”

“Zandramas’ın o konuda biraz zaafı var gibi. Dikkat çekici bir şey yapmadan duramıyor. Bunun kadın olmasıyla bir ilgisi olabilir.”

“Dediğini duydum Belgarath,” diye geldi Ce’Nedra’nın sesi, ağaçlar arasındaki açıklığın diğer tarafından.

“Aslında söylemek istediğimi tam ifade edemedim galiba,” diye özür diler gibi oldu yaşlı kurt.

Kar gibi beyaz baykuş, ölü ağaçlar ormanından süzülerek geldi. Bir süre ateş çukurunun yakınında havada asılı durduktan sonra titreşip kendi biçimine döndü.

“Orada neler yaptın Pol?” diye sordu Belgarath.

“Uykuda olan bir yanardağ buldum,” diye cevap verdi Pol, pelerinini Durnik’ten alıp omuzlarına sararak. “Yeniden tutuşturuverdim. Tazılar neler olup bittiğine bakmak için gittiler mi?”

“Hem de neredeyse hemen,” diye temin etti Garion onu.

“Zandramas da,” diye ekledi İpek.

“Evet, onu gördüm.” Hafifçe tebessüm etti. “Aslında oldukça iyi gitti. Oraya vardığında büyük ihtimalle Tazıların etrafta sessizce dolandıklarını görerek onlara bir şey yapmaya karar verecek. Sanırım Tazılar artık bizi rahatsız etmez; ayrıca Zandramas aslında bize yardım ediyor olduğunu öğrenseydi eminim büyük bir kedere kapılırdı.”

“Özellikle mi o kadar sakarlık yaptın Pol?” diye sordu Beldin.

“Tabii ki. Tazıları -ve etrafta bulunabilecek Grolimleri- çekecek kadar gürültü yaptığımdan emin olmak istedim. İşin beklenmeyen ödülü Zandramas oldu. Yeniden ateş yakabilir misin canım?” dedi

Durnik'e. "Herhalde artık akşam yemeğini düşünebiliriz."

Ertesi sabah erkenden çadırlarını topladılar. Polgara'nın yanardağı ağır bulutlarla kaplı havaya duman ve kül kusarak, etrafa iç karartıcı bir kasvet yayıyordu. Kasvetli hava kükürt kokuyordu.

"Bu havada uçmak çok eğlenceli olmayacak," dedi Beldin memnuniyetsizlikle.

"Önümüzde neler olup bittiğini bilmemiz gerek," dedi Belgarath ona.

"Bunun farkındayım," diye cevap verdi Beldin. "Salak değilim. Sadece gözlemde bulunuyorum." Biraz eğildikten sonra biçimini değiştirdi ve kendisini güçlü kanat darbeleriyle havaya kaldırdı.

"Öyle bir atmaca için bir servet ödeyebilirim," dedi Zakath içi giderek.

"Onu eğitmekte biraz zorluk çekebilirisin," dedi Belgarath. "Dünyadaki en uslu kuş sayılmaz."

"Üstelik onun başını ilk örttüğünde muhtemelen parmaklarından birini kopartır," diye ekledi Polgara.

Beldin hızla uçarak döndüğünde neredeyse öğlen olmuştu. "Hazırlanın!" diye bağırdı daha dönüşümünü tamamlamadan. "Tapınak Muhafızları - on tane kadar - hemen o tepenin ardında! Bu tarafa geliyorlar ve yanlarında bir de Tazı var!"

Garion kılıcına uzanırken Zakath'ın kılıcının da kınından bir ıslık çalarak sıyrıldığını duydu. "Hayır!" dedi sertçe, Malloryalıya. "Sen kenarda bekle!"

"Mümkün değil," diye cevapladı Zakath.

"Köpeği ben hallederim," dedi Sadi, Karanda'da büyük bir başarıyla kullandığı tozun bulunduğu belindeki keseciğe uzanarak.

Eriond kadınları geriye çekerken, onlar da ellerinde silahlarıyla dağıldılar.

Tepeden ilk beliren Tazı oldu ve onları görür görmez durdu. Sonra hemen dönerek geriye iri adımlarla koştu.

"Tamam işte," dedi Belgarath. "Artık burada olduğumuzu biliyorlar."

Tırısa geçmiş muhafızlar tepeye tırmandı. Garion muhafızların mızrak taşımadığını onun yerine, her zırhlı adamın elinde bir kılıç ile kalkan bulunduğunu gördü. Durumu şöyle bir tartmak için bir an duraksadıktan sonra saldırdılar. Önce Tazı geldi; rahatça koşan hayvanın dudakları korkunç bir hırlamayla dişlerinden geriye sıyrılmıştı. Sadi elinde bir avuç tozla birlikte, onu karşılamak için

atını mahmuzladı. Tazı, hadımağasını eyerinden aşağıya çekmek için arka ayakları üzerinde kalkınca Sadi tüm soğukkanlılığıyla tozu hayvanın yüzüne attı. Tazı daha iyi görebilmek için, koca başını salladı. Sonra tek bir kere hapşırdı. Gözleri faltaşı gibi açıldı ve hırlaması dehşet içinde bir zırlamaya dönüştü. Aniden viyakladı, korkunç bir yarı insan sesiydi. Sonra dehşet içinde uluyarak döndü ve kaçmaya başladı.

"Haydi ileri!" diye gürledi Garion ve Muhafızlara doğru saldırdı. Bunlar Darshivalı askerlerden daha ciddi rakiplerdi o yüzden onlarla başa çıkma yolları oldukça daralıyordu. Diğerlerinden biraz daha irice olan ve ağır bir savaş atına binen bir tanesi saldırıya kumanda ediyordu; Garion Demirpençe'nin kılıcının tek bir darbesiyle adamı eyerinden düşürdü.

Garion sol yanından çeliğin çeliğe vuran sesini duyuyordu ama gözlerini saldırıya devam eden Muhafızlardan ayırmaya cesaret edemiyordu. İkisini daha eyerlerinden biçti; Chretienne üçüncüsünün atına çarparak hem binicisini, hem de bineğini devirdi. Sonra Garion düşmanın safına dalıp geçtikten sonra atını geri çevirdi.

Zakath iki zırhlı adam tarafından köşeye sıkıştırılmıştı. Görünüşe göre bir üçüncüsünü öldürmüştü fakat sonra bu ikisi, her biri bir taraftan onu sıkıştırmıştı. Garion Chretienne'i mahmuzlayıp arkadaşının yardımına koşmaya niyetlenmişti ama Toth oraya varmıştı bile. Dev gibi ellerinin biriyle Zakath'a saldıranlardan birini eyerinden tutup kaldırdığı gibi yolun kenarındaki bir kayaya kafa üstü fırlattı. Zakath diğer düşmana döndü, kör gibi birkaç darbe savuşturduktan sonra kılıcını büyük bir rahatlıkla adama sapladı.

İpek'in hançerleri ölümcül görevlerini yerine getirmeye başlamıştı bile. Muhafızlardan biri, karnından çıkan bir hançerin kabzasını tutarak eyerinde iki büklüm olmuş, atıyla amaçsız daireler çiziyordu. Akrobatik minik Drasniyalı atından sıçrayarak, kafası karışmış bir Muhafızın eyerinin arkasına oturmuştu. Kolunu savuran İpek hançerini adamın boynunun yan kısmına sokmuştu. Yere düşen Muhafızın ağzından kanlar boşandı.

Kalan iki zırhlı adam kaçmaya yeltenmişti ama Durnik ile Beldin onlara yetişmiş, sopa ve baltayla dövmeye başlamıştı. Kendilerini kaybederek atlarından düşen Muhafızlar seğirerek yoldaki toprağın üzerine boylu boyunca uzandılar.

“İyi misin?” diye sordu Garion Zakath’a.

“Ben iyiyim Garion.” Gerçi Malloryalı sık sık nefes alıp veriyordu.

“Aldığın eğitimi çabuk hatırlıyorsun galiba.”

“Sağduyum oldukça güçlü sayılır.” Zakath yola yayılmış cesetlere baktı. “Her şey olup bittikten sonra bu kurumun dağıtılmasını isteyeceğim galiba,” dedi. “Nedense özel ordu fikri gücüme gidiyor.”

“Kaçan oldu mu?” diye sordu İpek etrafına bakınarak.

“Biri bile kaçamadı,” diye açıkladı Durnik ona.

“Çok iyi. Birilerinin gidip yardım getirmesini istemeyiz.” İpek kaşlarını çattı. “Bu kadar güneyde ne arıyorlardı?” diye sordu.

“Muhtemelen Darshivalıları Urvon’un ana gücünden çekebilecek bazı sorunlar çıkartmaya çalışıyorlardı,” diye cevap verdi Belgarath. “Şu andan itibaren tetikte olmamız gerek. Burası her an askerlerle dolabilir.” Beldin’e baktı. “Haydi sen gidip bir etrafa bakıver,” dedi. “Bak bakalım Urvon’un nelerin peşinde olduğunu, Darshivalıların nerede olduklarını anlayabilecek misin. Aralarına sıkışıp kalmak istemem.”

“Biraz zaman alabilir,” diye cevap verdi kambur adam. “Darshiva oldukça geniş bir yerdir.”

“O halde bir an önce başlamakta fayda var değil mi?”

O gece başka bir köyün yıkıntıları arasında barındılar. Belgarath ile Garion civara keşfe çıktı ama terk edilmiş olduğunu gördüler. Ertesi sabah iki kurt, grup hareket etmeden önce etrafı kolaçan etti ama yine kimseye rastlamadılar.

Beldin geri döndüğünde neredeyse akşam olmuştu. “Urvon ordunu atlatıp, yanından dolanmayı başardı,” diye açıkladı Zakath’a. “Ne yaptığının farkında olan en az bir komutanı var. Askerleri artık Dalasya Dağları’nda ve bütün hızlarıyla yürüyerek güneye geliyorlar. Atesca Darshivalılar ve filleriyle karşılaşabilmek için sahil yakınlarında durmak zorunda kaldı.”

“Urvon’u gördün mü?” diye sordu Belgarath ona.

Beldin çirkin bir kahkahayla karga gibi güldü. “A, evet. Artık tamamen delirmiş. İki düzine asker onu bir tahtırevanda taşıyor; o da ulviyetini göstermek için hokkabazların salon numaralarından yapıyor. Şu aralar bir çiçeği solduracak kadar bile iradesini toplayabilir mi emin değilim.”

“Nahaz yanında mı?”

Beldin başıyla onayladı. “Hemen yanında, kulağına bir şeyler fısıldayıp duruyor. Sanırım oyuncağını sıkı tutmak zorunda. Eğer Urvon yanlış emirler vermeye başlarsa ordusu bu dağların arasında sonsuza kadar dolanıp durmaya başlayabilir.”

Belgarath kaşlarını çattı. “Kulağa ters gelen bir şeyler var,” dedi. “Elimize geçen bütün bilgiler, Nahaz ile Mordja’nın birbirlerine odaklandıklarını gösteriyordu.”

“Belki dövüşüp aralarındaki meseleyi halletmişlerdir,” diye omzunu silkti kambur adam, “ve Mordja kaybetmiştir.”

“Zannetmem. Bu tür bir şey çok gürültü çıkarırdı ve biz hiçbir şey duymadık.”

“İfritlerin neyi neden yaptıklarını kim tahmin edebilir ki?” diye çattı kaşlarını Beldin, keçeleşmiş saçlarını kaşıyarak. “Kabul edelim Belgarath,” dedi. “Zandramas Kell’e gitmesi gerektiğini biliyor, aynı Nahaz gibi. Bu iş adeta bir yarışa dönüşüyor. Hepimiz Cyradis’e ilk varan olmaya çalışıyoruz.”

“Sanki bir şeyleri gözden kaçırıyormuşuz gibi geliyor bana,” dedi Belgarath. “Çok önemli bir şeyi.”

“Düşünür bulursun. Birkaç ayını alabilir ama sonunda aklına gelir.”

Belgarath bunu duymazdan geldi.

Akşam yaklaştıkça duman ve külden oluşan yoğun örtü çökmeye başlamıştı ama kalın bulutların etrafı karartan kasveti olduğu gibi duruyordu. Darshiva ölü ağaçlardan, mantardan ve durgun sudan oluşan bir diyar olmaya devam ediyordu. Durgun su gittikçe büyük bir sıkıntı yaratmaya başlamıştı. Magan kıyısındaki Mallorya kampından yanlarına aldıkları su stokları çoktan tükenmişti. Gece çökmeye başladığında diğerleri yollarına devam ederken Belgarath ile Garion yeniden kurt kılığına girerek keşfe çıkarak bu kez onları bekleyen sorunları değil, su aramaya başladılar. Keskin burunları uzun süredir duran su birikintilerinin çürümüş kokusunu hemen alıyordu; bunların yanından hızlarını bile azaltmadan geçtiler.

Çoktan ölmüş ağaçların oluşturduğu mahvolmuş bir ormanda rastlamıştı Garion başka bir kurda. Bir deri bir kemik görünen dişi kurt perişan bir haldeydi ve sol ön patisini yere acı içinde aksayarak basıyordu. Dişi kurt Garion’a ihtiyatla bakıp, ihtar kabilinden dişlerini gösterdi.

Amacının düşmanca olmadığını göstermek için Garion arka ayakları üzerine oturdu.

“Burada ne arıyorsun?” diye sordu dişi kurt, kurtların lisanında.

“Bir yerden başka bir yere gidiyorum,” diye cevapladı Garion kibarca. “Senin olan yerde avlanmak gibi bir amacım yok. Sadece içecek temiz su arıyorum.”

“Temiz su, şu yüksek yerin diğer tarafından çıkıyor.” Ormanın derinliklerindeki bir tepeye baktı dişi kurt. “Git istediğin kadar iç.”

“Yanımda başkaları da var,” diye açıkladı Garion ona.

“Sürün mü?” İhtiyatla yaklaşan dişi kurt, gelip Garion’u kokladı. “Üstünde insan eti kokusu var,” diye suçladı onu.

“Sürümdekilerin bazıları insan mahlukudur,” diye itiraf etti Garion. “Senin sürün nerede?”

“Gittiler,” diye açıkladı dişi kurt ona. “Burada avlayacak mahluk kalmayınca dağlara gittiler.” Yaralı ayağını yaladı. “Ben onları takip edemedim.”

“Eşin nerede?”

“Artık o koşup avlanamıyor. Bazen gidip kemiklerini ziyaret ederim.” Bunu o kadar basit bir ağırbaşlılıkla söylemişti ki Garion’un boğazına bir şey takıldı.

“Patindeki o yarayla nasıl avlanıyorsun?”

“Yatıp, dikkatsiz şeyleri bekliyorum. Hepsi de pek küçük oluyor. Kaç mevsimdir doyuncaya kadar bir şey yiyemedim.”

“Dede,” diye yolladı düşüncesini Garion. “Sana ihtiyacım var.”

“Bela mı var?” diye geldi yaşlı adamın düşünceleri.

“Öyle değil. Ha, bu arada su buldum ama buraya koşarak gelme. Onu korkutursun.”

“Onu mu?”

“Buraya geldiğinde anlarsın.”

“Kiminle konuşuyordun?” diye sordu dişi kurt.

“Duydun mu?” Garion şaşırmıştı.

“Hayır, ama halin konuşan birinin haliydi.”

“Bu konuda biraz zaman geçtikten sonra konuşabiliriz. Sürü liderim geliyor buraya. Kararları onun vermesi gerek.”

“Bu son derece münasip.” Karnı üzerine yatan dişi patisini yalamaya devam etti.

“Nasıl yaralandın?”

“İnsan yaratıkları yaprakların altına bazı şeyler saklıyor. Birinin üzerine bastım, o da patimi ısırdı. Çenesi çok kuvvetliydi.”

Belgarath ölü ormanın içinden hızla geldi. Durarak arka ayakları

üzerine oturdu, dili bir karış sarkmıştı.

Dişi kurt, bir saygı göstergesi olarak burnunu itaatkârca yere indirdi.

“Mesele nedir?” diye geldi Belgarath’ın düşünceleri Garion’a.

“Ayağını bir kapana kıstırmış. Sürüsü onu bırakıp gitmiş, üstelik eşi de ölmüş. Sakatlanmış ve açlıktan ölmek üzere.”

“Zaman zaman böyle şeyler olur.”

“Onu ölüme terk edemem.”

Belgarath ona uzun ve sert bir bakış attı. “Doğru,” diye cevap verdi, “bırakacağını hiç zannetmiyorum - bıraksaydın da gözümden düşerdin zaten.” Dişi kurda yaklaştı. “Nasılsın küçük hemşire?” diye sordu kurtların dilinde, dişi kurdu koklayarak.

“Pek iyi değil yüce lider,” diye içini çekti dişi kurt. “Galiba artık pek avlanamayacağım.”

“Benim sürüme katıl, yarana bakarız. Sen istedikçe sana et getiririz. Yavruların nerede? Üzerindeki kokularını alabiliyorum.”

Garion hayretle minik bir sızlanma sesi çıkardı.

“Sadece bir tane kaldı,” diye cevapladı dişi kurt, “o da çok cılız.”

“Bizi ona götür. Onu yeniden güçlendiririz.”

“Nasıl isterseniz yüce lider,” dedi dişi kurt otomatik bir itaatkâr-1 ıkla.

“Pol,” diye yolladı düşüncesini Belgarath. “Buraya gel. Annenin biçimini al.” Sesindeki buyurganlık doğrudandı ve bir insandan çok kurtvari çıkmıştı.

Hayret dolu bir sessizlik oldu. “Peki baba,” diye cevapladı Polgara. Biraz sonra vardığında Garion onu sol kaşının üzerindeki beyaz çizgiden tanımıştı. “Ne var baba?” diye sordu.

“Buradaki ufak hemşiremiz yaralı,” diye cevap verdi Belgarath. “Sol ön patisi. Tedavi edebilir misin?”

Polgara dişi kurda yaklaşarak patisini kokladı. “Kendi kendine yara olmuş,” dedi düşüncesinde. “Kırık bir şey yok gibi. Birkaç günlük yara lapasıyla iyileşir herhalde.”

“O halde iyileştir. Yavrusu var. Onu da bulmamız gerekiyor.”

Altın rengi gözlerinde bir soruyla Belgarath’a baktı.

“Yavrusuyla birlikte bizim sürüye katılacak. Bizimle yolculuk edecekler.” Sonra düşüncesini kızına yolladı. “Aslında bu Garion’un fikriydi. Onu kesinlikle geride bırakmıyor.”

“Çok soylu bir hareket ama elverişli mi?”

“Muhtemelen değildir ama kararı öyle. Bunun yapılması gerektiğini düşünüyor, ben de aşağı yukarı onunla aynı fikirdeyim. Gerçi senin bazı şeyleri ona açıklaman gerekecek. İnsanlara güvenmek için pek bir nedeni yok; diğerleri bize yetişince paniğe kapılmasını istemem.” Dişi kurda döndü. “Her şey yeniden yoluna girecek küçük hemşire,” dedi ona. “Haydi şimdi yavrunu bulalım.”

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

YARI büyümüş yavru o kadar zayıftı ki ayakta zor duruyordu; o yüzden Polgara yavruyu her zamanki basit çare olan ensesinden dişleyip inden dışarı çıkartma yoluna başvurdu. “Diğerlerini karşılamaya git,” diye talimat verdi Garion’a. “Ben buradaki ufak hemşiremizle iyice konuşmadan önce onların çok yaklaşmalarına izin verme. Gerçi yiyecek getir. Bir torbaya doldurabileceğin kadarını doldurup hemen buraya dön.”

“Peki Pol Teyze.” Garion iri sıçrayışlarla yola döndü, diğer biçimine dönüşerek arkadaşlarını bekledi.

“Ufak bir sorunumuz var,” dedi onlara, geldiklerinde. “Oradaki ormanda yaralı bir dişi bulduk. Açlıktan ölmek üzere, yanında bir de yavrusu var.”

“Bir bebek mi?” diye nida etti Ce’Nedra.

“Tam sayılmaz,” dedi Garion, yiyecek denklerinden birine giderek, çuval bezinden yapılmış sağlam torbalardan birine et ve peynir doldururken.

“Ama biraz önce dedin ki…”

“Bir yavru Ce’Nedra. Dişi dediğim, dişi bir kurt.”

“Ne?”

“Bir kurt. Ayağını bir kapana kıstırmış. Koşamıyor, o yüzden de avlanamıyor. Bizimle gelecek - en azından patisi iyileşinceye kadar.”

“Ama…”

“Aması maması yok. Bizimle geliyor. Durnik, atları korkutmadan

onu taşıyabilmenin bir yolunu bulabilir misin?”

“Bir şeyler düşünürüm,” diye cevap verdi demirci.

“Bu şartlar altında aşırı fedakârlık sence yersiz olmuyor mu?” diye sordu Sadi kısaca.

“Hayır,” dedi Garion, torbanın tepesini düğümleyerek. “Olmuyor. Şu ormanın ortasında bir tepe var. Onu, kendisine zarar vermeyeceğimiz konusunda ikna edinceye kadar siz tepenin yanından ayrılmayın. Orada su da var ama su inine çok yakın. Atları sulamadan önce biraz beklememiz gerekecek.”

“Seni bu kadar hiddetlendiren nedir?” diye sordu İpek.

“Eğer vaktim olsaydı o kapanı kuran adamı bulur, onun ayağını -birkaç yerinden birden- kırardım. Şimdi dönmem gerekiyor. Kurtla yavrusu çok aç.” Torbayı omzuna atarak iri adımlarla ayrıldı. Hiddetinin mantıksız olduğunu, Ce’Nedra ve diğerlerine o kadar aksi davranmak için bir gerekçesi olmadığını biliyordu ama kendine hâkim olamazdı. Kurdun ölümü soğukkanlılıkla kabullenişi ve eşi için tuttuğu yas içini parçalamıştı; gözünden yaşları uzaklaştıran hiddetiydi.

Biçimini değiştirince torbayı taşımak zor olmuştu, sürekli dengesini bozuyordu; yükünü yerlerde sürümemek için sürekli başını havada tutmak zorundaydı.

İne vardığında Polgara ile Belgarath dişi kurtla konuşuyordu. Anlatılanları dinleyen yaralı kurdun yüzünde kuşkulu bir ifade vardı.

“Kabullenemiyor,” dedi Polgara.

“Yalan söylediğini mi düşünüyor?” diye sordu Garion, torbayı yere bırakarak.

“Kurtlar o sözün anlamını kavrayamaz. Ona göstermemiz gerekecek. İlk önce seni görmüştü, o yüzden sana biraz daha fazla güvenebilir. Yeniden dönüş. Zaten torbanın düğümünü çözmek için ellerine ihtiyacın olacak.”

“Pekâlâ.” Hayaline kendi suretini çizerek dönüştü.

“Ne kadar dikkate değer,” dedi dişi kurt hayretle.

Belgarath kurda sertçe baktı. “Neden böyle bir şey söyledin?” diye sordu.

“Sence de öyle değil mi?”

“Ben alıştım. Neden özellikle o sözleri seçtin?”

“Aklıma onlar geldi. Ben sürü lideri değilim o yüzden saygınlığımı korumak için kelimelerimi dikkatle seçmek zorunda

değilim.”

Garion torbayı açarak et ve peyniri kurdun önüne, yere bırakmıştı. Kurt yemeğe saldırdı. Açlıktan ölmekte olan yavrunun yanına diz çöken Garion, parmaklarını iğne gibi sivri dişlere kaptırmamak için özen göstererek minik hayvanı beslemeye başladı.

“Yavaş yavaş,” diye ikaz etti Polgara. “Onu hasta etme.”

Dişi kurt payına düşeni yedikten sonra iki taş arasından kaynayan pınara doğru aksayarak ilerleyip su içti. Garion kurt yavrusunu kucağına alarak onu da pınara taşıdı ve minik hayvan da su içti.

“Siz diğer insan mahlukuna benzemiyorsunuz,” diye gözlemledi dişi kurt.

“Doğru,” diye kabul etti Garion. “Tam olarak benzemiyoruz.”

“Senin eşin var mı?” diye sordu.

“Evet.”

“Bir kurtla mı, yoksa insan mahlukunun dişisiyle mi çiftleştin?”

“Bu cinsin dişilerinden biriyle.” Kendi göğsüne vurdu.

“Ha. Peki o da seninle birlikte avlanıyor mu?”

“Bizim dişilerimiz genellikle avlanmaz.”

“O kadar işe yaramaz şeyler demek ki.” Dişi kurt hor görerek burnunu havaya kaldırdı.

“Tam olarak değil.”

“Durnik ile diğerleri geliyor,” dedi Polgara. Sonra dişi kurda baktı. “Sürümüzün geri kalanları da buraya geliyor küçük hemşire,” dedi. “Onlar sözünü ettiğim insan mahlukundan. Onlardan korkma çünkü onlar da bunun gibi.” Burnuyla Garion’u işaret etti. “Liderimizle ben de şimdi biçimimizi değiştireceğiz. Kurtların varlığı, yanımızdaki hayvanları ürkütüyor ama onların da su içmeleri gerek. Eğer kabul edersen şimdi seni beslemiş olanla birlikte biz ayrılalım ki hayvanlarımız su içebilsin, olur mu?”

“Dediğin gibi olsun,” diye cevap verdi dişi kurt.

Artık uyuklamaya başlamış olan yavruyu kucağında taşıyan Garion aksayan kurdu pınarın yanından uzaklaştırdı. Yavru kurt burnunu kaldırarak Garion’un yüzünü yaladıktan sonra uykuya daldı.

İpek ile Eriond atları suladıktan sonra bağlamak için ormana giderken Durnik ile Toth kamplarını pınarın yanına kurmuşlardı.

Bir süre sonra Garion artık ihtiyatlı davranan dişi kurdu ateşe

doğru götürdü. “Sürünün kalanıyla tanışma zamanın geldi,” dedi ona, “çünkü onlar artık senin de sürü arkadaşların sayılır.”

“Bu tabii bir şey değil,” dedi dişi kurt huzursuzlukla, Garion’un yanında aksarken.

“Sana bir şey yapmayacaklar,” diye temin etti Garion kurda. Sonra diğerleriyle konuştu. “Lütfen hiç kıpırdamadan durun,” dedi onlara. “Daha sonra tanıyabilmek için hepinizi teker teker koklaması lazım. Ona dokunmaya çalışmayın; konuştuğunuz zaman da alçak sesle konuşun. Şu anda çok gergin.” Kurdu ateşin etrafından dolaştırarak bütün yol arkadaşlarını koklamasını sağladı.

“İsmi ne?” diye sordu Ce’Nedra, dişi kurt minik elini koklarken.

“Kurtların isme ihtiyacı yoktur.”

“Ona *bir şey* dememiz şart Garion. Yavruyu kucağıma alabilir miyim?”

“Bence henüz almamanı tercih eder. Bırak önce sana alışsın.”

“Bu senin eşin mi?” dedi dişi kurt. “Senin kokunu üzerinde hissedebiliyorum.”

“Evet,” diye kabul etti Garion.

“Çok ufak. Şimdi neden avlanamadığını anladım. Tam büyüdü mü?”

“Evet, büyüdü.”

“İlk doğumunu yaptı mı?”

“Evet.”

“Kaç yavru?”

“Tek.”

“Tek bir tane mi?” Kurt havayı kokladı. “Ben bir batında altı yavru yapmıştım. Kendine daha iri bir eş seçmeliydin. Eminim bu yavruların en çelimsiziymiş.”

“Ne diyor?” diye sordu Ce’Nedra.

“Tercüme edilemez ki,” diye yalan söyledi Garion.

Kurt biraz daha rahatlayınca Polgara küçük bir tencerede birkaç şifalı ot kaynatarak bunları sabun ve şekerle bir macun haline getirerek bu lapayı dişi kurdun yaralı patisine sürdü. Sonra patiyi temiz beyaz bir bezle sardı. “Bunu yalamamaya, veya dişleyip çıkartmamaya çalış küçük hemşire,” diye talimatta bulundu. “Tadı güzel değildir ve yaranı geçirmesi için yaranın üzerinde kalması gerekir.”

“Biri minnettar,” diye cevap verdi kurt. Ateşin oynaşan

alevlerine baktı. “Şu rahatlatıcı bir şey, değil mi?” diye gözlemledi.

“Ben de öyle buluyorum,” dedi Polgara.

“Siz insan mahlukları ön patilerinizi pek güzel kullanıyorsunuz.”

“Çok işimize yarıyor,” diye kabul etti Polgara. Uyumakta olan yavruyu Garion’un kucağından alarak annesinin yanına yerleştirdi.

“Şimdi uyuyacağım,” diye karar verdi kurt. Bumunu, muhafaza edercesine yavrunun yanına yaslayarak gözlerini kapattı.

Durnik Garion’a işaret ederek, onu kampın yanına götürdü. “Onu atları korkutmadan taşımanın bir yolunu buldum galiba,” dedi. “Ona içinde gitmesi için kızak gibi bir şey yapabilirim. Kızağı çekmek için kullanacağım ipleri, atların onun kokusunu alamayacakları kadar uzun tutarım ve yavrusuyla birlikte onu eski bir at battaniyesiyle örterim. İlk başta atları biraz ürkütebilir ama zamanla ona alışacaklardır.” Demirci arkadaşına ciddiyetle baktı. “Neden böyle bir şey yapıyorsun Garion?” diye sordu.

“Onları burada bırakma fikrine bir türlü tahammül edemedim. Bir haftaya kalmaz ikisi de ölürdü.”

“İyi bir adamsın,” dedi Durnik sadece, elini Garion’un omzuna koyarak. “Cesur olduğun kadar incesin de.”

“Ben bir Sendaryalıyım.” Garion omzunu silkti. “Hepimiz öyleyiz.”

“Ama sen aslında bir Sendaryalı değilsin, biliyorsun.”

“Ama öyle yetiştirildim ve önemli olan da bu, öyle değil mi?”

Durnik’in kurt ve yavrusu için icat ettiği kızağın geniş kızak demirleri vardı ve devrilmemesi için iyice yere yakın yapılmıştı. “Tekerlekleri olsaydı daha iyi olabilirdi,” diye itiraf etti, “ama üzerinde çalışabileceğim tekerlek yok; bir tekerlek yapmak da çok vakit alır.”

“Yolumuza çıkacak ilk köyü iyice bir kolaçan ederim,” dedi İpek ona. “Belki bir çeşit at arabası bulabilirim.”

Yollarına devam ettiler; ilk başlarda, kızağın yolun nemli toprağı üzerinde rahatça gittiğini görünceye kadar yavaşça, sonra ise her zamanki gibi eşkin sürdüler atlarını.

Yollarına devam ederken İpek bir yandan bir haritayı inceliyordu. “Yolumuzun üstünde hatırı sayılır büyüklükte bir kasaba var,” diye açıkladı Belgarath’a. “Sanırım son haberleri alabiliriz artık, sen ne dersin?”

“Neden geçtiğimiz her kasabaya girmek *zorundasın*?” diye sordu Belgarath ona.

“Ben bir şehirliyim Belgarath,” diye cevap verdi ufak tefek adam doğal bir edayla. “Arada bir kaldırım taşları üzerinde yürümezsem sinirlerim geriliyor. Ayrıca erzaka ihtiyacımız var. Garion’un kurdu çok yiyor. En iyisi siz kasabanın etrafından, geniş bir kavis çizerek dolaşın, biz de sizinle diğer tarafta buluşalım, ne dersin?”

“Biz mi?” diye sordu Garion ona.

“Sen de geliyorsun, değil mi?”

Garion içini çekti. “Sanırım,” dedi. “Ne zaman seni tek başına yollasak, her seferinde başını derde sokmayı beceriyorsun.”

“Dert mi?” dedi İpek masum bir edayla. “Ben mi?”

Zakath sakalları hafif uzamış yanağını kaşıdı. “Ben de geleyim,” dedi. “Artık eskisi kadar sikkelerdeki halime benzemiyorum.” Belgarath’a kısa ve hiddetli bir bakış attı. “Nasıl dayanıyorsun buna?” diye sordu, suratını deliler gibi kaşıyarak. “Bu kaşıntı beni neredeyse çıldırtacak.”

“Alışırsın,” dedi Belgarath ona. “Eğer yüzüm kaşınmazsa ben kendimi iyi hissetmem.”

Gittikleri yer, eskiden bir zamanlar istihkâm haline getirilmiş bir pazar kasabası çıktı. Bir tepeye tünemiş, her köşesine bir nöbetçi kulesinin yerleştirilmiş olduğu kalın taştan bir surla çevrilmişti. Bütün Darshiva’yı kapladığı anlaşılan ağır bulutlar kasabanın gri ve kasvetli görünmesine neden oluyordu. Kapıda nöbetçi yoktu; İpek, Garion ve Zakath, atlarını görünüşe göre terk edilmiş bir caddeye sürerken, atların nal sesleri takırdadı.

“Bakalım birilerini bulabilecek miyiz,” dedi İpek. “Bulamazsak bile yiyecek için birkaç dükkânı yağmalayabiliriz.”

“Aldığın bir şeyin parasını hiç ödemez misin Kheldar?” diye sordu Zakath biraz kabaca.

“Mecbur kalmadıkça ödemem. Hiçbir saygın tacir, önüne çıkan çalma fırsatını kaçırmaz. Haydi biraz acele edelim, olmaz mı?”

“Bu, son derece rezil bir adam biliyor musun?” dedi Zakath Garion’a.

“Zaman zaman ben de bunu fark ediyorum.”

Bir köşeyi dönünce, ter içinde kalmış şişman bir adamın talimatıyla bir yük arabasını yüklemekte olan, çuval bezinden işçi tulumları içindeki bir grup adamla karşılaştılar.

İpek atının dizginlerine asıldı. “İnsanlar nerede arkadaş?” diye seslendi şişman adama.

“Gittiler. Ya Gandahar’a, ya da Dalasya’ya kaçtılar.”

“Kaçtılar mı? Neden?”

“Siz neredeydiniz be adam? Urvon geliyor.”

“Gerçekten mi? Hiç duymamıştım.”

“Darshiva’daki herkes biliyor bunu.”

“Zandramas onu durdurur,” dedi İpek kendinden emin bir tonda.

“Zandramas burada değil.” Şişman adam aniden işçilerinden birine bas bas bağırmaya başladı. “O kutuya dikkat et!” diye haykırdı. “Onun içindekiler kırılır!”

İpek diğerleriyle birlikte biraz daha yaklaştı. “Nereye gitti? Zandramas yani?”

“Kim bilir? Ayrıca kimin umurunda? Ülkenin yönetimini eline aldığından beri Darshiva’nın başı beladan çıkmadı.” Şişman adam, çamurlanmış bir mendille yüzünü sildi.

“Grolimler bu söylediklerini duymasa iyi olur.”

“Grolimlermiş,” diye burun büktü şişman adam. “İlk kaçanlar onlardı. Urvon’un ordusu, Darshivalı Grolimleri kütük yerine yakıyormuş.”

“Ülkesi istila ediliyorsa, Zandramas neden kaçıyor?”

“Onun neyi neden yaptığını kim bilebilir?” Şişman adam etrafına huzursuzca bakındıktan sonra alçak sesle konuştu. “Aramızda kalsın arkadaş, galiba delirdi. Hemil’de bir merasim yapmış. Melcena’dan bir arşidükün kafasına bir taç takmış ve onun Mallorya İmparatoru olduğunu söylemiş. Tahminim Kal Zakath yetiştiğinde, adamın boyu, kellesi kadar kısalacak.”

“Bak ben de bu bahse para koymak isterim,” diye kabul etti Zakath sessizce.

“Sonra Hemil’deki tapınakta bir vaaz vermiş,” diye devam etti şişman adam. “Artık günün geldiğini söylemiş.” Alaylı bir ifade takındı. “Kendimi bildim bileli her şeritten Grolim günün geldiğini söyleyip durur. Gerçi hepsi farklı bir günden bahsediyor ya. Her neyse birkaç gün önce buradan geçti, bize yeni Angarak Tanrısı’nın seçileceği yere gittiğini söyledi. Elini kaldırarak, ‘Bu da başaracağımın kanıtıdır,’ dedi. İlk başta beni bile ürkütmedi değil. Teninin altında dönüp duran ışıklar vardı. İlk başta bunun gerçekten önemli olduğunu düşündüm ama arkadaş, benim dükkân komşum bir eczacıdır ve bana onun bir büyücü olduğunu, olmayan şeyleri insanlara oluyormuş gibi gösterebileceğini söyledi. Sanırım, bu da olayı açıklıyor.”

“Başka bir şey söyledi mi?” diye sordu İpek dikkatle.

“Sadece şu yeni Tanrı’sının yaz bitmeden ortaya çıkacağını söyledi.”

“Umarım haklıdır,” dedi İpek. “Böyle bir şey bütün bu kargaşaya bir son verebilir.”

“Acaba,” dedi şişman adam düşünceyle. “Bana öyle geliyor ki, başımız uzun süre dertten kurtulmayacak.”

“Tek başına mıydı?” diye sordu Garion adama.

“Hayır. Yanında o sahte imparatoru ile Hemil Tapınağı’ndan o ak gözlü Grolim vardı - onu gittiği her yerde sustalı maymun gibi izleyen Grolim.”

“Başka kimse yok muydu?”

“Bir de küçük bir oğlan çocuğu. Onu nereden buldu bilmiyorum. Ayrılmadan önce bize Mürit Urvon’un ordusunun yaklaştığını söyledi ve bütün halka yola çıkıp, yolu kesmelerini emretti. Sonra o tarafa doğru ayrıldı.” Batıyı işaret etti. “Eh, biz de arkadaşlarımızla bir süre birbirimize bakakaldık, sonra herkes taşıyabildiği eşyasını kaptığı gibi kaçtı. Kim emrederse emretsin, kendimizi bir ordunun önüne atacak kadar aptal değiliz.”

“Peki sen neden geride kaldın?” diye sordu İpek adama merakla.

“Burası benim dükkânım,” diye cevapladı şişman adam ağlamaklı bir sesle. “Bütün hayatımı bu dükkânı yapmak için harcadım. Kaçıp, ayaktakımının gelip yağmalamasına izin veremezdim. Şimdi hepsi gittiğine göre, kurtarabildiğimi alıp benim de kaçma zamanım geldi. Geride bıraktıklarımın çoğu zaten pek fazla bir şey tutmaz, o yüzden çok kaybetmiş sayılmam.”

“Hı,” dedi İpek, sivri burnu merakla seğirmeye başlamıştı. “Ne işle meşgulsün arkadaş?”

“Karışık ticari eşya.” Şişman adam kusur bulurcasına işçilerine baktı. “Arabaya yüklenecek daha çok şey var!”

“Ne tür ticari eşya?” diye sıkıştırdı İpek.

“Ev eşyaları, aletler, kumaş topları, yiyecekler - o tür şeyler.”

“Bak şimdi,” dedi İpek, burnu daha da fazla seğirerek. “Belki seninle bir iş yapabiliriz. Arkadaşlarımla daha gitmemiz gereken uzun bir yol var, erzakımız da biraz azalmaya başladı. Yiyecekten söz ettin. Ne tür yiyecek var?”

Tüccar gözlerini kıstı. “Ekmek, peynir, tereyağı, kuru meyve, salam. Taze sığır etim de var. Gerçi uyarmadı demeyin, bütün bunlar size biraz pahalıya mal olabilir. Yiyecek Darshiva’nın bu taraflarında oldukça nadirdir.”

“A,” dedi İpek yumuşak başlılıkla, “o kadar fazla tutacaklarını zannetmem - yani burada bekleyip Urvon’u karşılamak istiyorsan o başka.”

Tüccar ona şaşkınlıkla baktı.

“Bak dostum,” diye devam etti İpek, “ayrılmak zorundasın - anladığım kadarıyla da, çok kısa bir süre içinde. Şu araban -arabayı bu şekilde yüklemeye devam edersen- dükkânındaki her şeyi taşıyamaz ve atların pek hızlı gidemezler. Ama arkadaşlarımla benim hızlı atlarımız var, o yüzden biz biraz daha beklemeyi göze alabiliriz. Siz ayrıldıktan sonra dükkânını şöyle bir kolaçan edip, işimize yarayacak şeylere bakabiliriz.”

Tüccarın yüzü aniden soluverdi. “Bu hırsızlık,” dedi ağzı açılarak.

“Tabii ki öyle,” diye itiraf etti İpek uysalca, “galiba bazı insanlar öyle diyor.” Tüccarın durumu iyice kavrayabilmesi için bir süre duraksadı. Şişman adamın suratı kederli bir hal aldı. Sonra İpek içini çekti. “Ne yazık ki, beni hassas bir vicdanla lanetlemişler. Bir türlü dürüst bir adamdan bir şey çalamam - tabii kesinlikle mecbur kalmadıktan sonra.” Kemerinden bir kese çıkardı, açtı ve içine baktı. “Burada sekiz ya da on yarım kron var,” dedi. “Arkadaşlarımla taşıyabileceğim kadarı için beş krona ne dersin?”

“Bu ahlaksızlık!” diye tükürükler saçtı tüccar.

Abartıyla üzülmüş numarası yapan İpek keseyi kapatarak kemerine sıkıştırdı. “O halde beklemek zorunda kalacağım. Acaba adamlarınla daha çok oyalanır mısınız?”

“Beni soyuyorsun!” diye ağladı tüccar.

“Hayır, pek sayılmaz. Bu bir alıcı piyasası. Benim teklifim bu arkadaş - beş gümüş yarım kron. İster al, ister alma. Sen kararını verirken biz burada, caddenin diğer tarafında bekleyeceğiz.” Atına dönerek, Garion ile Zakath’ı caddenin diğer tarafındaki büyük evin yanına götürdü.

Atlarından inerken Zakath gülmemek için kendini zor tutuyordu.

“Henüz işimiz bitmedi,” diye mırıldandı İpek. “Küçük bir müdahaleye ihtiyaç var sadece.” Evin kilitli kapısına giderek çizmesine uzandı ve uzun, sivri bir iğne çıkardı. Bir an kilidi yokladıktan sonra kapı her yandan duyulan bir klik sesiyle açıldı. “Bir masa ile üç sandalyeye ihtiyacımız var,” dedi onlara. “Getirip evin önüne koyun. Ben etrafı bir kolaçan ederek ihtiyacımız olan diğer şeyleri bulacağım.” Eve girdi.

Garion ile Zakath mutfağa giderek dışarıya orta boy bir masa taşıdılar. Sonra sandalyeleri almak için yine içeri girdiler.

“Neyin peşinde?” diye sordu Zakath, yüzünde afallamış bir ifadeyle.

“Oyun oynuyor,” dedi Garion biraz bezginlikle. “İş bağlantılarında bunu zaman zaman yapar.”

Sandalyeleri dışarı taşıdıklarında İpek’in kendilerini beklemekte olduğunu gördüler. Masanın üzerinde birkaç şişe şarap ile dört kadeh duruyordu. “Pekâlâ beyler,” dedi ufak tefek Drasniyalı. “Yerinize oturun ve biraz şarap alın. Ben hemen dönerim. Evin yanında gördüğüm bir şeye bakmak istiyorum.” Evin köşesinden dolandıktan birkaç dakika sonra yüzünde koca bir tebessümle geri geldi. Masaya oturarak kendisine bir kadeh şarap doldurdu ve uzun süre yerinden kalkmaya niyeti olmayan bir adam gibi ayaklarını masanın üzerine uzattı. “Ona beş dakika veriyorum,” dedi.

“Kime?” diye sordu Garion.

“Tüccara.” İpek omzunu silkti. “Burada bu vaziyette oturmamıza ancak o kadar tahammül edebilecek, ondan sonra olayları benim görüş açımdan görmeye başlayacak.”

“Çok, çok zalim bir adamsın Prens Kheldar.” Zakath güldü.

“İş iştir,” diye cevap verdi İpek şarabından bir yudum alarak. “Hiç fena sayılmaz, biliyor musunuz,” dedi, şarabın rengine bakmak için kadehi havaya kaldırarak.

“Evin yan tarafında ne yaptın?” diye sordu Garion ona.

“Orada at arabalarının konduğu bir bina vardı - kapısında kocaman bir kilitle. İnsan bir kasabadan kaçarken, ardında kıymetli bir şey yoksa, kapıları öyle koca kilitlerle kilitlemez, değil mi? Ayrıca kilitli kapılar her zaman benim merakımı uyandırmıştır.”

“Eee? İçerde ne varmış?”

“Oldukça güzel küçük bir kabriole, aslına bakacak olursan.”

“Kabriole nedir?”

“İki tekerlekli bir at arabası.”

“Ve sen onu çalacaksın.”

“Tabii ki. Oradaki tüccara taşıyabileceğimiz kadarını alacağımızı söyledim. Nasıl taşıyacağımızı söylemedim ki. Ayrıca Durnik kurdu taşımak için bir şey yapabilsin diye tekerlek istemişti. Küçük bir araba, onu bu zahmetten kurtarır. İnsan arkadaşına yardım etmelidir, değil mi?”

Tam da İpek’in tahmin ettiği gibi tüccar, üçünün dükkânının

karşısında böyle yayılıp oturmalarına ancak beş dakika kadar dayanabilmişti. Adamları arabaları yükleme işini bitirirken o da caddeden onlara doğru geldi. “Pekâlâ,” dedi asık bir yüzle, “beş yarım kron - ama unutmayın sadece taşıyabileceğiniz kadarı.”

“Bana güvenebilirsin,” dedi İpek adama, sikkeleri masanın üzerine sayarken. “Bir kadeh şarap içer misin? Gerçekten oldukça güzel.”

Tüccar paraları kaptığı gibi cevap vermeden dönerek gitti.

“Ayrılırken kapıyı kilitleyiveririz,” diye seslendi İpek adamın ardından.

Şişman adam arkasına bile bakmadı.

Tüccar ile adamları arabaları caddeden aşağıya sürdükten sonra Garion ile Zakath şişman adamın dükkânını talan etmek için caddeyi geçerken, İpek de evin yan tarafına dolandı.

İki tekerlekli küçük arabanın açılıp kapanır bir üstü ve arkasında deri kaplı büyük bir kasası vardı. İpek’in eğerli atı, arabanın oklarının arasında biraz rahatsız görünüyordu; ayrıca tekerlekli bir şey tarafından sürekli takip edilmek de belli ki hayvanı huzursuz etmişti.

Kabriolenin arkasındaki kasa şaşırtıcı miktarda erzak almıştı. Bu kasayı peynir, tereyağı, salam, jambon, birkaç çuval fasulyeyle doldurdular. Gerçi Garion bir çuval un alınca İpek katiyetle başını salladı. “Hayır,” dedi dik başlılıkla.

“Neden?”

“Polgara’nın unla ne yaptığını biliyorsun. Önümüzdeki ay her sabah kendi ellerimle teslim ettiğim un nedeniyle lapa yemek zorunda kalmak istemiyorum. Onun yerine şu sığır etini alalım.”

“Bozulmadan bütün o eti bitiremeyiz,” diye karşı çıktı Garion.

“Beslememiz gereken iki boğaz daha var, unuttun mu? Kurtla yavrusunun nasıl yediklerini gördüm. Etin bozulacak vakti olmayacak, inan bana.”

Kasabadan, dizginleri sol elinde savsaklayarak tutmuş, arabaya kurulup yayılmış İpek’le birlikte çıktılar. “Hah, bak şimdi oldu,” dedi neşeyle ufak tefek adam uzun bir yudum alarak.

“Maşallah pek eğleniyorsun,” dedi Garion biraz iğneleyerek.

“Hakikatten çok eğleniyorum,” diye cevap verdi İpek. “Sonuç olarak Garion hak, haktır. Ben çaldığıma göre, ben bineceğim.”

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

DİĞERLERİ kasabanın bir iki fersah ötesindeki bir çiftliğe sığınmışlardı. “Görüyorum ki epey bir meşgulmüşsünüz,” diye gözlemledi Belgarath, İpek ufak arabayı getirip, durdurduğunda.

“Erzakı taşımak için bir araca ihtiyacımız vardı,” diye cevap verdi İpek hiç ikna edici olmaya çalışmadan.

“Tabii.”

“İnşallah fasulyeden başka bir şeyler bulmuşsunuzdur,” dedi Sadi. “Bir süre sonra asker kumanyasından bıkmaya başlıyor insan.”

“İpek bir dükkân sahibini dolandırdı,” dedi Garion arabanın arkasındaki deri kaplı kasayı açarken. “Aslında oldukça iyi bir iş başardık.”

“Dolandırdı mı?” diye karşı koydu İpek.

“Dolandırmadın mı?” Polgara kasanın içine bakabilsin diye Garion koca sığırın böğrünü yana çekmişti.

“Şey… galiba öyle oldu,” diye itiraf etti İpek, “tüm olayı özetlediğimizde bir şekilde dolandırmış olduğum çıkıyor ortaya, değil mi?”

“Hiç ziyanı yok Prens Kheldar.” Kasanın içindeki malzemenin envanterini aklından çıkartan Polgara neredeyse bir kedi gibi mırıldanıyordu. “Samimi olmak gerekirse, bunları nasıl bulduğunuz umurumda değil.”

İpek eğilerek selam verdi. “Benim için zevkti Polgara,” dedi haşmetli bir ifadeyle.

“Evet,” dedi Polgara, bir hayal aleminde, “eminim yaptıkların

hoşuna gitmiştir.”

“Neler öğrendiniz?” diye sordu Beldin Garion’a.

“Şey, her şeyden önce Zandramas yine önümüzde,” diye cevapladı Garion. “Birkaç gün önce buradan geçmiş. Urvon’un ordusunun dağdan aşıp geldiğini biliyor. Gerçi Urvon tahminimizden biraz daha hızlı ilerliyor olabilir çünkü Zandramas sivil halktan onu durdurmalarını istiyor. Onlar da Zandramas’ı pek umursamıyor.”

“Akıllıca bir karar.” Beldin homurdandı. “Başka?”

“Onlara, yaz çıkmadan her şeyin hallolacağını söylemiş.”

“Bu Cyradis’in bize Ashaba’da söylediklerine uyuyor,” dedi Belgarath. “Pekâlâ o halde. Hepimiz karşılaşmanın ne zaman olacağını biliyoruz. Kalan tek şey *nerede* olduğunu bulmak.”

“Zaten o yüzden hepimiz Kell’e varmak için o kadar acele ediyoruz,” dedi Beldin. “Cyradis bu bilginin üzerine, yumurtaları üzerine kurulmuş gurk tavuk gibi oturuyor.”

“Neydi, neydi?” diye patladı Belgarath huzursuzca.

“Ne neydi?”

“Bir şeyi atlıyorum. Önemli bir şey ve bu senin bana söylemiş olduğun bir şeydi.”

“Ben sana bir sürü şey söyledim Belgarath. Gerçi sen genellikle dinlemezsin.”

“Bu biraz eskidendi. Sanki benim kulemde oturmuş konuşuyorduk.”

“Son birkaç bin yıldır bunu zaman zaman yaparız.”

“Hayır. Bu daha yeni bir şey. Eriond da vardı ve daha küçük bir çocuktu.”

“O zaman on yıl falan önce oluyor.”

“Doğru.”

“On yıl önce biz ne yapıyorduk?”

Belgarath kaşlarını çatarak volta atmaya başladı. “Ben Durnik’e yardım ediyordum. Poledra’nın kulübesini yaşanır hale sokuyorduk. Sen burada Mallorya’daydın.”

Beldin düşünceyle karnını kaşıdı. “Galiba bahsettiğin zamanı hatırladım. İkizlerden yürüttüğün bir fıçı birayı paylaşıyorduk ve Eriond da yerleri fırçalıyordu.”

“Bana ne anlatıyordun?”

Beldin omzunu silkti. “Mallorya’dan yeni dönmüştüm. Buradaki

durumu izah edip Sardion'dan bahsediyordum sana - gerçi o sıralar bu konuda pek bir şey bilmiyorduk."

"Hayır," diye salladı başını Belgarath. "Bu değildi. Sen Kell hakkında bir şeyler anlatmıştın."

Beldin düşünürken kaşlarını çattı. "Çok önemli olmasa gerek çünkü ikimiz de hatırlamıyoruz."

"Sanki senin laf arasında söylediğin bir şeydi."

"Ben laf arasında çok şey söylerim. Sohbet sırasındaki boşlukları doldurur. Gerçekten o kadar önemli mi sence?"

Belgarath başıyla onayladı. "Eminim."

"Pekâlâ. Bakalım bulabilecek miyiz?"

"Bunu sonra yapsanız olmaz mı baba" diye sordu Polgara.

"Hayır Pol. Bence olmaz. Yüzdük yüzdük sonuna geldik artık, tekrar kaçırmak istemiyorum."

"Dur bakalım," dedi Beldin çirkin yüzü düşünceyle kırışarak. "Ben geldiğimde sen Eriond'la birlikte temizlik yapıyordun. İkizlerden aşırdığın biradan ikram ettin bana. Belgarion'un düğününden beri neler yaptığımı sordun, ben de Angaraklara göz kulak olduğumu söyledim."

"Evet," diye kabul etti Belgarath. "O kısmını ben de hatırlıyorum."

"Murgoların Taur Urgas'ın ölümü nedeniyle genel bir yas içinde olduklarını ve batı Grolimlerinin Torak'ın ölümüyle paramparça olduğunu söylemiştim."

"Sonra Zakath'ın Cthol Murgos'taki seferinden bahsetmiştin ve nasıl adına Kal'ı eklediğini anlatmıştın."

"Aslında bu benim fikrim değildi," dedi Zakath biraz acılı bir ifadeyle. "Brador'un fikriydi - Mallorya toplumunu birleştirsin diye." Yüzünü ekşitti. "Galiba pek bir işe yaramadı."

"Olaylar buralarda biraz düzeninden şaşmış gibi," diye kabul etti İpek.

"Sonra nelerden konuştuk?" diye sordu Belgarath.

"Şey," diye cevap verdi Beldin, "hatırladığım kadarıyla Eriond'a Vb Mimbre'nin öyküsünü anlatmıştık, sonra sen bana Mallorya'da neler olup bittiğini sordun. Ben, her şeyin iyi kötü aynı olduğunu, Melcena ile Mal Zeth'te entrikalar dönüp, tertiplerin düzenlendiğini, Karanda, Darshiva ve Gandahar'ın bir isyanın eşiğinde olduğunu söyledim, sonra Grolimlerin…" Durdu, gözleri aniden faltaşı gibi açıldı.

“Hâlâ Kell’e yaklaşmaya korktuklarını!” diye tamamladı Belgarath bir zafer nidasıyla. “Tamam işte!”

Beldin, avuç içini alnına şaplattı. “Nasıl bu kadar salak olabilirim?” diye bağırdı. Sonra kendini sırt üstü yere bırakarak zevkle kahkahalar atıp havayı tekmeledi. “Onu kıstırdık Belgarath!” diye gürledi. “Hepsini kıstırdık - Zandramas’ı, Urvoriu, hatta Agachak’ı bile. Onlar Kell’e *giremez!”*

Belgarath da kahkahalarla gülüyordu. “Nasıl bu noktayı gözden kaçırdık?”

“Baba,” dedi Polgara meşum bir edayla. “Biraz kızmaya başlıyorum. Biriniz bütün bu isteri krizlerinin nedenini bize de açıklayacak mı?”

Beldin ile Belgarath neşe içinde acayip bir dansla el ele vermiş, hoplayıp zıplayıp duruyordu.

“Şunu keser misiniz lütfen?” diye bağırdı Polgara.

“Ama böyle bir şeyi çok nadiren yaşıyoruz Pol,” dedi Beldin nefes nefese, Polgara’ya, yavrusunu kucaklayan bir ayı gibi sarılarak.

“Yapma şunu! Konuş yeter!”

“Peki Pol,” dedi Beldin, gözlerindeki sevinç yaşlarını silerek. “Kell, Dalların kutsal yeridir. Bütün kültürlerinin merkezidir.”

“Evet amca. Bunu biliyorum.”

“Angaraklar Dalasya’yı istila ettiklerinde, Grolimler Dalasya dinini yeryüzünden silip, yerine Torak’a tapılmasını sağlamak için buraya gelmişlerdi - aynı Karanda’da yaptıkları gibi yani. Kell’in önemini anlayınca, orayı da yok etmek için harekete geçmişlerdi. Dalların bunu engellemesi gerekiyordu, bu sorunu çözmeleri için bütün büyücülerini topladılar. Büyücüler Kell’in etrafındaki bütün alana bir lanet okudu.” Kaşlarını çattı. “Belki lanet demekle doğru yapmıyorum,” diye itiraf etti. “Efsunlamak daha doğru bir tabir olabilir, neyse aynı kapıya çıkıyor. Her neyse, Kell için asıl tehlike Grolimler olduğu için bu efsun onlara yöneltilmişti. Kell’e yaklaşmaya çalışan her Grolim kör olur.”

“Neden bunu daha önce söylemediniz?” diye sordu Pol terslenerek.

“Bu konuya o kadar önem vermemiştim. Unutup gitmişim belli. Bütün Dallar gizemli oldukları için Dalasya’ya gitmeyi hiç düşünmemiştim, gizemi hiç sevmem. Bütün kâhinler bilmecelerle konuşur ve bence ölülerle konuşmak falan zaman kaybından başka

bir şey değildir. Bu efsunun işe yarayıp yaramadığını bile kontrol etmedim. Grolimler bazen çok enayice bir şeye de inanabiliyor. Bir lanet söylentisi, en az lanet kadar işe yarayabilir."

"Biliyor musunuz," dedi düşünceyle Belgarath, "galiba biz Urvon, Zandramas ve Agachak'ın, hepsinin büyücü olduğu gerçeğine odaklanmıştık. Hepimiz onların Grolim olduğu konusunu hep gözden kaçırdık."

"Bu lanet -ya da ne diyorsanız işte o- sadece Grolimlere karşı mı," diye sordu Garion, "yoksa bizi de etkiler mi?"

Beldin sakalını kaşıdı. "Güzel bir soru Belgarath," dedi. "Bu insanın öyle düşünmeden göze alabileceği bir konu değil."

"Senji!" diye parmaklarını şıklattı Belgarath.

"Anlayamadım."

"Senji Kell'e gitmişti, unuttun mu? Ne kadar yeteneksiz de olsa, yine de bir büyücü."

"Tamam o halde," diye sırıttı Beldin. "Biz Kell'e gidebiliriz ama *onlar* gidemez. Eh artık onlar bizi izlemek zorunda kalacaklar."

"Peki ya ifritler?" diye sordu Durnik ciddiyetle. "Nahaz Kell'e doğru yola çıktı bile ve bildiğimiz kadarıyla Zandramas'ın yanında da Mordja var. Acaba onlar Kell'e girebilir mi? Yani demek istediğim Urvon ve Zandramas kendileri gidemeseler bile, kendi yerlerine bu bilgiyi öğrenmesi için ifritlerini gönderebilirler mi?"

Beldin başını salladı. "Bu bir işlerine yaramaz. Cyradis hiçbir ifriti *Akaid-i Mallorya*'sına yaklaştırmaz. Kusurları ne olursa olsun kahinlerin kaosun aracılarıyla hiçbir işleri yoktur."

"Peki ifritlerin ikisini de almak istediklerini almalarından men edebilir mi acaba?" Durnik biraz endişeli görünüyordu. "Gerçekçi olalım Beldin. İfrit oldukça korkunç bir şey."

"O, başının çaresine bakabilir," diye cevapladı Beldin. "Sen Cyradis için üzülme."

"Beldin Usta," diye karşı çıktı Zakath, "o neredeyse bir çocuk, üstelik gözleri öyle bağlıyken çok da çaresiz."

Beldin kabaca güldü. "Çaresiz mi? Cyradis mi? Adam sen aklını mı kaçırdın? İhtiyaç duysa güneşi bile durdurabilir. Onun ne kadar gücü olduğunu tahmin etmeye bile kalkışamayız."

"Anlamıyorum." Zakath'ın aklı karışmış görünüyordu.

"Cyradis ırkının bütün gücünün odak noktası Zakath," diye açıkladı Polgara. "Sadece şu an hayatta olan Dalların gücünden söz etmiyorum ama gelmiş geçmiş tüm Dallardan söz ediyorum."

“Ya da gelecekte yaşayabilecek olanlardan, bildiğimiz kadarıyla,” diye ekledi Belgarath.

“İlginç bir düşünce,” dedi Beldin. “Bir ara bu konuyu bir tartışalım. Her neyse,” diye devam etti Zakath’a, “nihai karşılaşmanın doğru yerde ve zamanda olmasını sağlamak için gereken her şeyi yapabilir. İfritler bu karşılaşmanın bir parçası değil, o yüzden büyük ihtimalle onları göz önüne almayacak bile; eğer çok sorun çıkartmaya kalkarlarsa, geldikleri yere geri gönderiverir o kadar.”

“Sen bunu yapabilir misin?”

Beldin hayır anlamında başını salladı.

“Ama o yapabilir, öyle mi?”

“Sanırım evet.”

“Bütün bu anlatılanları anlama konusunda biraz sıkıntı çekiyorum,” diye itiraf etti İpek. “Eğer Grolimlerden hiçbiri kör olmadan Kell’e gidemiyorsa, ifritlerin hiçbir şey öğrenebilecekleri yoksa, neden hepsi o tarafa doğru koşuyor? Bu onların ne işine yarayacak?”

“Biz çıkınca, bizi takip edebilecekleri bir yer bulmaya çalışıyorlar,” diye cevapladı Belgarath. “Bizim oraya girebileceğimizi ve bu buluşmanın nerede olacağını öğrenebileceğimizi biliyorlar. Muhtemelen biz çıkınca arkamıza takılıp gelmeyi planlıyorlardı.”

“Kell’den ayrıldığımızda oldukça sinir bozucu bir durum olacak gibi, değil mi? Dünyadaki Grolimlerin yarısı ensemizde olacak.”

“Her şey yoluna girecektir İpek,” diye cevap verdi Belgarath kendinden emin bir tonda.

“Kadercilik şu anda beni hiç rahatlatmıyor babalık,” dedi İpek hoşnutsuzlukla.

Belgarath’ın yüzü aniden neşelendi. “Bana güven,” dedi.

İpek ona dik dik bakarak ellerini havaya kaldırdıktan sonra, kendi kendine homurdanarak sert adımlarla uzaklaştı.

“Biliyor musun yıllardır ona böyle bir şey yapmak istiyordum,” diye kıkırdadı yaşlı adam, mavi gözlerinde bir parıltıyla. “Bu kadar beklediğime değdi. Pekâlâ. Haydi yeniden eşyalarımızı toplayıp harekete geçelim.”

Erzakın bir kısmını küçük arabanın arkasındaki kasadan yük atlarına aktardıktan sonra Durnik aracı dikkatle incelemeye başladı. “İşe yaramayacak,” dedi.

“Ne kusuru var?” diye sordu İpek biraz alınarak.

“Atlar şu iki araba okunun arasına bağlanmak zorunda. Eğer kurdu koltuğa koyarsak, tam atın arkasında olmuş olacak. At, ürküp kaçar. Kimse onu durduramaz.”

“Bak galiba bu benim aklıma gelmemişti,” dedi İpek morali bozularak.

“Atları bu kadar delirten kurdun kokusu oluyor değil mi?” diye sordu Kadife.

“Hem o, hem de kurtların hırlayıp dişlerini göstermesi falan,” diye cevapladı Durnik.

“Belgarion kurdu hırlayıp, dişlerini göstermemesi konusunda ikna edebilir.”

“Peki ya kokusunu ne yapacağız?” diye sordu İpek.

“Ben o işi hallederim.” Kadife denklerinden birinin yanına giderek küçük bir cam şişe çıkardı. “Bundan bana biraz daha almanı bekliyorum artık Prens Kheldar,” dedi katiyetle. “Yanlış arabayı çalmışsın o yüzden senin yüzüne gözüne bulaştırdığını temizlerken kaybettiğim şeylerin telafisi de sana ait.”

“Neymiş o?” diye sordu İpek kuşkuyla.

“Parfüm Kheldar, üstelik de çok pahalı.” Yanaklarında gamzeleriyle Garion’a baktı. “Bana tercüman olman gerekiyor,” dedi. “Bunu üzerine serpmeye başlayınca kurdun beni yanlış anlamasını istemem.”

“Tabii.”

Kurt ile yavrusunun içinde durdukları kızak gibi şeyin yanından döndüklerinde Ce’Nedra’yı küçük, şık arabanın ön koltuğuna yerleşmiş buldular. “Gayet iyi işe yarayacak Prens Kheldar,” dedi neşeyle. “Çok teşekkür ederim.”

“Ama…”

“Bir şey mi vardı?” diye sordu Ce’Nedra, gözlerini hayretle açarak.

İpek’in yüz ifadesi öfkeliydi ve kendi kendine söylenerek uzaklaştı.

“Sabahki şansı aniden dönüverdi değil mi?” diye gözlemledi Zakath, Garion’a.

“Gayet iyi,” diye cevap verdi Garion. “O tüccarı kandırıp, arabayı çalmakla yeterince eğlenmişti. Eğer ardı ardına çok başarılı olursa çekilmez oluyor. Gerçi Ce’Nedra ile Liselle genellikle havasını söndürüveriyorlar.”

“Yani bütün bunları kendi aralarında mı planladılar?”

“Bunu planlamalarına gerek yok. Artık o kadar uzun zamandır bu işi yapıyorlar ki aralarında konuşup anlaşmaları gerekmiyor.”

“Acaba Liselle’in parfümü işe yarayacak mı?”

“Öğrenmenin tek bir yolu var,” dedi Garion.

Yaralı kurdu kızaktan, iki tekerlekli arabanın ön koltuğuna taşıyarak parfümün bir kısmını da atın burnuna serptiler. Sonra hepsi geri çekilerek, Ce’Nedra dizginleri sıkı sıkı tutarken atın ne yaptığına baktılar. At biraz kuşkulanmıştı ama paniğe kapılmadı. Garion geri dönerek yavruyu da Ce’Nedra’nın kucağına bıraktı. Gülümseyen Ce’Nedra kurdun başını okşayarak, dizginleri nazikçe silkti.

“Bu gerçekten büyük bir haksızlık,” diye şikâyet ediyordu İpek Garion’a, Riva Kraliçesinin peşinden giderlerken.

“Gerçekten de koltuğu dişi kurtla paylaşmak ister miydin?” diye sordu Garion ona.

İpek kaşlarını çattı. “Bu hiç aklıma gelmemişti,” diye itiraf etti. “Ama beni ısırmazdı, öyle değil mi?”

“Zannetmem ama yine de insan bir kurdun ne yapacağını önceden bilemez.”

“O halde ben olduğum yerde kalayım, daha iyi.”

“Bu iyi bir fikir olabilir.”

“Ce’Nedra için endişelenmiyor musun? O kurt onu iki lokmada yutar.”

“Hayır. Böyle bir şey yapmaz. Ce’Nedra’nın benim çiftim olduğunu biliyor ve kurt beni seviyor.”

“Ce’Nedra senin karın.” İpek omzunu silkti. “Eğer kurt onu ısırıp ikiye ayırırsa, her halde Polgara yeniden birleştirir.”

Yeniden yola koyulduklarında Garion’un aklına bir şey geldi. Atını ileri sürerek, Zakath’ın yanına vardı. “Sen Mallorya İmparatorusun değil mi?”

“Sonunda fark etmen ne büyük incelik,” diye cevap verdi Zakath ince bir alayla.

“Peki o halde nasıl oluyor da Beldin’in sözünü ettiği lanetten haberin olmuyor?”

“Belki senin de dikkatini çekmiştir Garion, ben Grolimlere pek önem vermem. Çoğunun oraya gitmediğini bilirdim ama bunun bir çeşit batıl inançla ilgili bir şey olduğunu düşünüyordum.”

“İyi bir hükümdar ülkesiyle ilgili her şeyi bilmeye çalışmalıdır,” dedikten sonra Garion söylediğinin ne kadar ukalaca olduğunu fark etti. “Özür dilerim Zakath,” diye af diledi. “Tam olarak kastettiğim şeyi söyleyemedim.”

“Garion,” dedi Zakath sabırla, “senin krallığın küçücük bir ada. Muhtemelen tebaanın büyük bir bölümünü şahsen tamyörsündür.”

“Eh çoğunu bilirim, en azından göz aşinalığım vardır.”

“Ben de öyle tahmin etmiştim. Sen onların sorunlarını, hayallerini, umutlarını bilirsin ve onlarla bizzat ilgilenebilirsin.”

“Şey evet, sanırım öyle yapıyorum.”

“Sen iyi bir kralsın -muhtemelen dünyadaki en iyi kralsın- ama insanın küçük bir krallığı olduğunda iyi bir kral olmak da çok kolaydır. Ama benim imparatorluğumu gördün -en azından bir kısmını- ve sanırım en azından kaç kişinin yaşadığına dair bir fikrin vardır. Benim iyi bir kral olabilmem kesinlikle imkânsız. İşte o yüzden ben de bir imparator olmak zorundayım.”

“Ve bir Tanrı, öyle mi?” diye sordu Garion muzipçe.

“Hayır. Ben o kuruntuyu Urvon ile Zandramas’a bırakıyorum. İnsanlar ulviyet istemeye kalkınca akılları biraz şaşıyor galiba; emin ol benim aklım başımda. Bunu, ömrümün yarısını Taur Urgas’ı yok etmek için harcadıktan sonra anladım.”

“Garion canım,” diye seslendi Ce’Nedra arabadan.

“Efendim?”

“Biraz buraya gelebilir misin? Kurt biraz durgun gibi, ben de ona nesi olduğunu soramıyorum.”

“Hemen dönerim,” dedi Garion Zakath’a, Chretienne’i çevirip arabaya doğru ilerlerken.

Ce’Nedra, kucağında yavru kurtla arabada oturuyordu. Ce’Nedra hayvanın tüylü karnını kaşırken o da dört patisini havaya kaldırmış, memnuniyetle sırt üstü yatıyordu.

Dişi kurt, kraliçenin yanına uzanmıştı. Kurdun kulakları kıpırdıyordu; gözlerinde de hüzün vardı.

“Ağrın mı var?” diye sordu Garion.

“Senin bu dişin hep böyle çok mu konuşur?” diye sızlandı kurt.

Yalan söylemek mümkün değildi, lafı döndürmek ise akla bile gelemezdi. “Evet,” diye itiraf etti Garion.

“Onu durdurabilir misin?”

“Denerim.” Garion Ce’Nedra’ya baktı. “Kurt çok yorgun,” dedi

ona. “Uyumak istiyor.”

“Ben onu engellemiyorum ki.”

“Onunla konuşuyormuşsun,” diye belirtti kocası kibarca.

“Onunla arkadaş olmaya çalışıyordum o kadar Garion.”

“Arkadaş oldunuz bile. Seni seviyor. Şimdi bırak da uyusun.”

Ce’Nedra suratını astı. “Onu rahatsız etmem,” dedi biraz incinmiş bir sesle. “Ben de yavruyla konuşurum.”

“O da yorgun.”

“Gündüz vakti nasıl bu kadar yorgun olabiliyorlar?”

“Kurtlar genellikle gece avlanır. Gündüz onların uyku zamanıdır.”

“Ha. Bunu bilmiyordum. Pekâlâ Garion. Uyurken sessiz olacağımı söyleyebilirsin ona.”

“Küçük hemşire,” dedi Garion kurda, “gözlerin kapalı olursa seninle konuşmayacağına söz verdi.”

Kurt, aklı karışarak baktı Garion’a.

“Uyuduğunu düşünecek.”

Kurt nasıl becerdiyse, şoke olmuş gibi görünmeyi de başardı. “İnsan lisanında, doğru olmayan bir şeyi söylemek mümkün mü?” diye sordu.

“Bazen.”

“Ne kadar dikkate değer. Peki,” dedi. “Eğer sürünün kuralı buysa, ben de uyarım. Ama söylemeliyim ki bu çok gayri tabii.”

“Evet. Biliyorum.”

“Gözlerimi kapatacağım,” dedi kurt. “Eğer benimle konuşmasına mani olacaksa gözlerimi bütün gün yumarım.” İçini çekerek gözlerini yumdu.

“Uyudu mu?” diye fısıldadı Ce’Nedra.

“Galiba,” diye fısıldadı Garion da. Sonra atını döndürerek sıranın başına gitti.

Batıya doğru ilerledikçe etraf daha bir engebeli ve dağlık olmaya başlamıştı. Havadaki bulutlar daha önceki kadar yoğun da olsa, akşamüstü ilerledikçe batı ufkunda bir ışık emaresi görünür oldu.

Gürleyerek akan bir derenin üzerinden aşan taş bir köprüden takırdayarak geçtiler. “Temiz kokuyor Belgarath,” dedi Durnik. “Galiba dağlardan inip geliyor.”

Belgarath derenin geldiği sel yatağına doğru gözlerini kısarak baktı. “Gidip bir baksana,” diye önerdi. “Kamp kurulabilecek bir yer

bulabilecek misin. Temiz su bulmak zor, o yüzden yanından geçip gitmeyelim.”

“Ben de aynı şeyi düşünmüştüm.” Sonra demirci ile uzun boylu dilsiz arkadaşı nehir yukarı yürümeye başladılar.

Gece için kampı dere yatağının birkaç yüz metre yukarısında, derenin dönerek bir çeşit çakıllı düz bir alan oluşturduğu yerde kurmuşlardı. Atları suladıktan sonra çadırları kurdular ve Polgara akşam yemeğini pişirmeye başladı. Sığır etinden ince şeritler keserek kuru bezelye ile koyu bir çorba yapmış, salam parçalarıyla çeşnilendirmişti. Sonra, bir yandan kendi kendine şarkı mırıldanırken bir yandan da büyük bir köy ekmeği somununu ateşin yakınına koyarak ısıttı. Her zamanki gibi yemek pişirmek sanki ondaki derin bir özlemi gideriyordu.

O akşam, Polgara’nın ateşinden inen yemek neredeyse ziyafet gibi gelmişti; onlar yemeklerini bitirip de şöyle rahatça arkalarına yaslandıklarında akşam da çökmeye başlamıştı.

“Çok güzel Pol.” Beldin geğirdi. “Demek ki kabiliyetini kaybetmemişsin.”

“Teşekkür ederim amca.” Güzel büyücü gülümsedi. Eriond’a baktı. “Hemen gevşeme,” dedi ona. “En azından bulaşıkları halletmeme yardım etmeden gevşeme.”

Eriond içini çekerek, su almak için kovayı eline aldı.

“Bu eskiden benim işimdi,” diye açıkladı Garion Zakath’a. “Artık benden küçük birinin yetişmiş olmasına çok memnun oluyorum.”

“Bu kadın işi değil midir?”

“Bunu *ona* sen söylemek ister misin?”

“Şey… şimdi sen söyleyince düşündüm de, belki de değildir.”

“Çok hızlı öğreniyorsun Zakath.”

“Ben hayatım boyunca hiç tabak yıkamadım herhalde.”

“Ben ikimize yetecek kadar çok yıkadım ve senin yerinde olsam bunu çok yüksek sesle söylemezdim. Belki Pol Teyze artık öğrenme zamanının gelmiş olabileceğini düşünebilir.” Garion Polgara’ya, yoklamasına bir bakış attı. “Haydi gidip kurt ile yavrusunu besleyelim,” diye önerdi. “Başkalarındaki tembellik Pol Teyze’yi pek rahatsız eder nedense ve hemen her seferinde yapacak bir iş buluverir.”

“Garion, canım,” dedi Polgara tatlılıkla, onlar ayağa kalkarken. “Bulaşıklar yıkandıktan sonra banyo için suya ihtiyacımız olacak.”

“Tabii Pol Teyze,” dedi Garion otomatik olarak. “Demedim mi?”

diye mırıldandı Mallorya İmparatoruna, “yeterince hızlı hareket edemediğimizi fark etmiştim zaten.”

“Onun istediklerini her zaman yapar mısın? Ayrıca demin beni de mi kastetti?”

Garion içini çekti. “Evet,” diye cevap verdi, “her iki soruna da.”

Ertesi sabah erkenden kalktılar, diğerleri kahvaltılarını edip, çadırlarını söküp, atlarını eyerlerken Beldin öncülük yapmak için havaya süzüldü. Terk edilmiş topraklar üzerinde asılı kalmış olan nemli ve kasvetli soğuk, rüzgâr Dalasya Dağları’nın zirvelerinden aşağıya doğru estikçe daha kuru bir soğukla keskinleşiyordu. Garion pelerinine iyice sarılarak atını sürmeye koyuldu. Ancak bir fersah kadar gitmişlerdi ki Beldin halkalar çizerek yükseklerden aşağıya indi. “Güneye sapsanız iyi olacak,” diye tavsiyede bulundu. “Urvon tam önünüzde ve bütün ordusu da tam arkasında.”

Belgarath küfretti.

“Dahası da var,” diye devam etti kambur. “Darshivalılar Atesca’yı atlatmayı becermişler - ya da yarıp geçmişler. Onlar da arkadan geliyor. Başı filler çekiyor. İki ordunun tam ortasındayız.”

“Urvon ne kadar önümüzde?” diye sordu Belgarath ona.

“Altı veya sekiz fersah. Dağların eteğinde.”

“Peki ya filler ne kadar geride?”

“Beş fersah kadar. Tahminime göre Urvon’un safını kesmeye çalışacaklar. Hiç çaresi yok Belgarath. Kaçmamız şart. Savaş başlamadan ortadan çekilmek zorundayız.”

“Atesca Zandramas’ın ordusunu izliyor mu?” diye sordu Zakath özellikle.

“Hayır. Senin emirlerine uyarak Magan kıyısında konuşlandıkları o bölgeye çekilmiş.”

Belgarath küfretmeye devam ediyordu. “Urvon nasıl bu kadar hızla, bu kadar güneye gelebilmiş?” diye mırıldandı.

“Yığınla askerini öldürüyor,” diye cevapladı Beldin. “Adamları koşturuyor; Nahaz da askerleri ifritlerine kırbaçlatıyor.”

“Galiba pek bir çaremiz yok,” dedi Belgarath. “Güneye gitmek zorundayız. Toth, eğer Gandahar hududuna yakın bir yerden dağlara girersek, oradan bizi Kell’e götürebilir misin?”

Koca dilsiz adam başıyla evet dedikten sonra Durnik’e elleriyle bir şeyler anlattı.

“Gerçi daha zor olacakmış,” diye tercüme etti demirci. “Dağlar orada çok inişli çıkışlıymış ve yükseklerde hâlâ epey kar varmış.”

“Çok fazla zaman kaybedeceğiz dede,” dedi Garion.

“Bir savaşın ortasında kaldığımız zaman kaybedeceğimiz kadar değil. Pekâlâ. Haydi güneye gidelim.”

“Hemen baba,” dedi Polgara. “Ce’Nedra,” diye seslendi, “buraya gel.” Ce’Nedra dizginlerini şaklatarak arabasını onların durdukları yere götürdü.

Polgara aceleyle durumu ona izah etti. “Yani şimdi,” dedi, “tam olarak ne yaptıklarını ve ne yapmayı planladıklarını bilmemiz lazım - her iki ordunun da. Sanırım artık kız kardeşimin tılsımını kullanma zamanın geldi.”

“Bu, neden benim aklıma gelmedi?” dedi Belgarath, biraz utanmış gibi.

“Sen bu güne kadar duyduğun bütün küfürleri hatırlamaya çalışmakla meşguldün,” diye açıkladı Beldin.

“Bir yandan bunu yapıp, bir yandan da arabayı sürebilir misin?” diye sordu Polgara ufak tefek kraliçeye.

“Denerim Leydi Polgara.” Ce’Nedra pek emin değil gibiydi. Uyumakta olan yavruyu kucağından indirerek annesinin yanına bıraktı.

“Haydi yürüyelim,” dedi Belgarath.

Yoldan ayrılarak açık araziden, çoktan ölmüş otların içinden sarsılarak ilerlediler. Biraz gitmişlerdi ki Ce’Nedra Polgara’ya seslendi. “Olmuyor Leydi Polgara,” dedi. “Bu sert zeminde, dizginleri her iki elimle tutmam gerekiyor.”

Dizginlere asılıp durdular.

“Bu büyük bir sorun sayılmaz,” dedi Kadife. “Ben arabanın atını çekerim, o zaman Ce’Nedra da yaptığı işe yoğunlaşabilir.”

“Bu biraz tehlikeli sayılır Liselle,” diye karşı çıktı Belgarath. “Eğer arabanın atı ürkerse seni eyerinden çekip alır ve sonra araba üzerinden geçip gider.”

“Benim attan düştüğümü hiç gördün mü Kadim Kişi? Endişelenme, ben gayet iyi idare edebilirim.” Kadife atını, arabaya koşulu atın yanına sürdü ve dizginleri eline aldı. Önce yavaş yavaş yola koyuldular, sonra zamanla hızlandılar. Polgara, yüzünde çatık kaşlı bir yoğunlaşma ifadesiyle boynuna zincirle asılmış tılsımı tutan Ce’Nedra ile arabanın yanından gidiyordu.

“Bir şey var mı?” diye sordu Polgara.

“Rasgele bir sürü konuşma duyuyorum Leydi Polgara,” diye cevap verdi ufak tefek kraliçe. “Orada çok fazla insan var. Dur bir

dakika," dedi, "galiba Nahaz'ı buldum. Bu, insanın unutabileceği cinsten bir ses değil." Kaşlarını çattı. "Galiba Urvon'un generalleriyle konuşuyor. Tazıları salmışlar, o yüzden fillerin yaklaştığını biliyorlar."

"Onlara yeniden dönebilir misin?" diye sordu Belgarath ona.

"Sanırım. Bir kez birini bulduktan sonra, onu tekrar rahatlıkla bulabiliyorum."

"Güzel. Bak bakalım Darshivalı generaller Urvon'un hemen önünde olduğunu biliyorlar mı? Eğer bir çarpışma olacaksa, tam olarak nerede olacağını bilmek isterim."

Ce'Nedra biraz döndü, tılsımını sıkı sıkı avucunun içinde tutuyordu. Gözlerini kapattı. Bir süre sonra gözlerini yeniden açtı. "Gerçekten de kıpırdamadan durmalarını isterdim."

"Kimin?"

"Fil çobanlarının. Kocakarılardan daha çok konuşuyorlar. Durun. İşte ordalar. Şimdi buldum onları." Araba kaba zeminin üzerinde hoplaya zıplaya giderken Ce'Nedra bir süre dinledi. "Darshivalı subaylar çok endişeli," diye rapor etti. "Urvon'un ordusunun dağda bir yerlerde olduğunu biliyorlar ama tam yerini bilmiyorlar. Keşif erlerinden hiçbiri geri gelip rapor vermemiş."

"Muhtemelen Tazılar o işi hallediyordur," dedi İpek.

"Darshivalıların planı ne?" diye sordu Belgarath.

"Kararsızlar. Dikkatle ilerleyerek biraz daha keşif eri yollayacaklar."

"Pekâlâ. Bakalım şimdi Nahaz'a dönebilecek miyiz?"

"Deneyeyim." Ce'Nedra yeniden gözlerini yumdu. "Aaa, bu iğrenç!" diye nida etti bir süre sonra.

"Ne var canım?" diye sordu Polgara.

"Karandlar dar bir geçit buldular. Filleri bu geçide çekecekler ve sonra tepeden büyük kayalar ve tutuşturdukları çalıları atacaklarmış." Biraz daha dinledi. "Fillerden kurtulduktan sonra bütün ordu dağ eteklerinden hücum edip kalan Darshivalılara saldıracakmış."

"Urvon orada mı?" diye sordu Beldin, gözleri pür dikkat.

"Hayır. Yan tarafta bir yerde. Sayıklayıp duruyor."

"Bence gidip o geçidi bulsan fena olmayacak," dedi Belgarath cüceye. "Savaş orada olacak; bu yerin arkamızda kalmasını istiyorum, önümüzdeki bir yerlerde olmasını değil."

"Doğru," diye kabul etti Beldin çömelip kollarını açarak.

“İrtibatı kaybetmeyin,” dedi daha biçimini değiştirirken.

Dikkatli bir hızla yollarına devam ettiler; Garion kalkanını taktı.

“Sence koca bir orduyla burun buruna gelirsek bunun bir faydası olur mu?” diye sordu Zakath ona.

“Pek bir işe yaramayabilir ama ziyan da vermez.”

Belgarath artık yüzünü karanlık göğe doğru kaldırmış ilerliyordu. Garion yaşlı adamın düşüncelerinin uzandığını hissedebiliyordu.

“O kadar gürültü yapma baba,” diye uyardı Polgara. “Etrafımızda bir sürü Grolim var.”

“Güzel,” diye cevapladı yaşlı adam. “O halde gürültüyü kimin çıkardığını anlayamazlar. Hepsi bunu yapanın başka bir Grolim olduğunu düşünür.”

Hepsinin gözü yaşlı büyücüde, yavaşça sürdüler atlarını. “Kuzeye!” dedi patlar gibi sonunda. “Beldin pusunun kurulacağı geçidi buldu. Arkamızda bir yerde. Biraz daha kendimizi sıkarsak her iki ordunun da gerisinde kalacağız.”

“O halde neden acele etmiyoruz,” diye önerdi İpek.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

KADİFE Ce'Nedra'nın atını yedeğine alıp önü bir kez daha çekerek onları Batı Darshiva'nın terk edilmiş topraklarından dörtnala götürmeye başladı. Minik kraliçe bir eliyle arabanın kenarına tutunmuş, bir eliyle de tılsımını tutuyordu. "Darshivalılar hâlâ Urvon'un pusu kurduğundan haberdar değiller," diye seslendi.

"Çok geçmeden öğrenirler," diye seslendi İpek de ona. "Gandahar sınırına daha ne kadar var?" diye sordu Garion Zakath'a.

"Herhalde yirmi fersah kadar."

"Dede," dedi Garion, "gerçekten o kadar güneye inmek zorunda mıyız?"

"Muhtemelen gerekmeyecek," diye cevap verdi yaşlı adam. "Beldin ileride uçuyor. Urvon'un keşif erlerini geçtikten sonra bizi dağlara doğru götürecek. Benim Gandahar'ı araştırmak gibi bir niyetim yok, senin var mı?"

"Hayır yok."

Yollarına devam ettiler.

Bulutlar gözle görülür şekilde kalınlaştı, derken Garion soğuk yağmurun ilk damlalarının yüzüne değdiğini hissetti.

Bir tepeyi aştıktan sora, önünü daha iyi görebilmek için Belgarath üzengileri üzerinde ayağa kalktı. "İşte," dedi işaret ederek. "Halkalar çiziyor."

Garion tepenin diğer tarafında uzakta uzanan alçak vadiyi gözleriyle taradı. Uzakta ancak minicik kara bir nokta gibi seçilebilen yalnız bir kuş havada neredeyse tembel tembel salınıp

duruyordu. Onlar tepeden aşağıya dalınca kuş da yön değiştirerek, kanatlarının yavaş darbeleriyle batıya doğru uçmaya başladı. Onlar da dönerek kuşu izlediler.

Kesik kesik yağan yağmur yerini, etraflarını örtü gibi bir pusla kaplayan buz gibi bir çiseltiye bıraktı.

“İnsan yağmurda at sürmekten ne kadar da hoşlanıyor değil mi?” dedi İpek ağır bir alayla.

“Bazı durumlarda evet,” diye cevapladı Sadi. “Yağmur sis kadar mükemmel değildir ama yine de insanın görüş açısını kesiyor, özellikle de bizi arayan bir sürü insan olduğunu düşünürsen.”

“Bak o konuda haklısın,” diye itiraf etti İpek, pelerinine daha sıkı sarınarak.

Topraktan çıkan, iklimin etkisiyle de iyice çentikleşmiş kayalar nedeniyle arazi gittikçe engebeli olmaya başlamıştı. Yarım saat süren zorlu bir yolculuktan sonra Beldin onları alçak bir sel yatağına soktu. Onlar atlarını sürmeye devam ettikçe sel yatağının yan duvarları gittikçe dikleşmeye ve yükselmeye başladı. Kısa süre sonra kendilerini dar ve kayalık bir koyaktan geçer bulmuşlardı.

Artık öğlen iyice ilerlemişti ve hepsi iliklerine kadar ıslanmışlardı. Garion yüzünü silerek önüne dikkatle baktı. Sol yanlarındaki gökyüzü biraz aydınlanıyor, açılacakmış gibi görünüyordu. Garion belki de Darshiva’daki kapalı havanın kendisini ne kadar sıkmış olduğunun tam anlamıyla farkında değildi. Chretienne’i biraz koşturdu. Nedense sanki bir kez daha güneş ışığına ulaşabilirlerse, emniyette olacaklarmış gibi bir his vardı içinde.

Koyaktaki bir dirseği dönünce Beldin’in yolları üzerinde durduğunu gördü. Cücenin keçeleşmiş saçları düğüm olmuş şeritler halinde omzuna düşmüştü, sakalından da sular süzülüyordu. “Yavaşlasanız iyi olur,” diye homurdandı onlara. “Gelişinizi bir mil öteden duyabiliyorum, üstelik dağ eteklerinde de yalnız değiliz.”

Garion esefle Chretiene’nin dizginlerine asıldı.

“Bu koyak tam olarak nereye çıkıyor?” diye sordu Belgarath kambur adama.

“Epey bir dönüp dolaşıyor ama sonunda uçurumlardan birinin tepesine açılıyor. Uçurum kuzeyden güneye uzanıyor. Eğer kuzeye doğru gidersek ana bir kervan yoluna çıkarız. Bu Dalasya’ya giden en kestirme yol.”

“Ama herkes de bunu biliyordur.”

“Ziyanı yok. En azından onlardan bir gün önde oluruz. Onların savaşmaları gereken bir savaş var.”

“Yine önden gidip keşif yapacak mısın?”

“Yağmur duruncaya kadar gitmeyeceğim. Tüylerim ıslandı. Beni havalandırmak için bir vinç lazım. Ha, bir şey daha var. O uçuruma varınca çok dikkatli olmamız gerekecek. Birkaç fersah kuzeyde yolumuz Nahaz’ın pususunu kurduğu noktanın üzerinden geçiyor.”

“Yol seçimin ne kadar takdire şayan,” dedi Belgarath. “Eğer oradaki biri kafasını kaldırıp yukarı baksa Urvon’un ordusunun yarısını tepemizde buluruz.”

“Uçamadıkları sürece çıkamazlar. Birkaç bin yıl önce bir deprem uçurumun o kısmını ikiye ayırmış. Artık çok dik bir uçurum.”

“Ne kadar derin?”

“Yeterince derin - üç yüz metre kadar vardır.”

“Peki kervan yoluna olan uzaklık ne kadar?”

“Uçurumdan ayrıldıktan sonra on beş fersah kadar sonra.”

“Urvon’un ordusunun kuzeyinde o halde, öyle mi?”

“Evet, biraz kuzeyinde.”

“Peki burası neden Nahaz’ın gözünden kaçmış? Neden sadece batıya dönmemiş?”

“Belki de Darshivalılar ve fillerinin arkasında olmasını istememiştir. Ayrıca o bir ifrit. Toplu bir katliam yapma fırsatını elinden kaçırmak istememiş olabilir.”

“Belki de. Sence savaş bu akşamüstü başlar mı?”

“Zannetmem. Filler o kadar hızlı ilerlemiyor, üstelik Darshivalılar ihtiyatla ilerliyor. Kısa bir süre sonra gecelerler. Gerçi yarın sabah erkenden etrafta gürültü artar herhalde.”

“Belki tuzağın kurulduğu yeri gece geçeriz.”

“Böyle bir şeyi tavsiye etmem. Meşale yakamazsınız; uçurum ise dimdik. Eğer kenarından kayacak olursanız, Magan’a kadar yuvarlana yuvarlana inersiniz.”

Belgarath homurdandı. “Uçamayacağından emin misin?”

“Hiç ihtimali yok. Şu anda havaya ancak bir mancınıkla yükselebilirim.”

“Bir ördek olsana?”

“Sen kendi işine baksana.”

“Peki Garion,” dedi Belgarath biraz geri adım atarak, “o halde her şey bize kaldı.” Eyerinden aşağıya kayarak koyaktan yukarı

doğru yürüdü. İçini çeken Garion da atından inerek onu izledi.

Onlar öncülük ederek, kulakları ve burunlarıyla etraftaki araziyi iyice araştırıyorlardı. Koyağın yan duvarları yana doğru açılmaya başladığında ve önlerinde uzanan uçurumu gördüklerinde neredeyse akşam olmuştu. Uçuruma vararak yavaşça azalmakta olan yağmurda kuzeye doğru uzun adımlarla atlayarak, koştular.

"Dede," dedi Garion, "galiba orada bir mağara var." Kayanın birindeki bir açıklığı burnuyla işaret etti.

"Haydi gidip bir bakalım."

Mağarının girişi dardı, genişçe bir yarıktan daha büyük değildi, mağara ilerleyince öyle fazla bir genişlemiyordu. Gerçi derindi, kayanın içine doğru iyice ilerliyordu. Bir odadan çok uzun bir koridoru andırıyordu.

"Ne dersin?" diye sordu Garion birlikte girişte durmuş karanlığa doğru bakarlarken.

"Yağmurdan kurtulmak için bir yer, gece saklanmak için de uygun. Git diğerlerini getir, belki bir ateş de yakabiliriz."

Garion geri dönerek uçuruma doğru uzun adımlarla koştu. Yağmur artık kesinlikle azalıyordu ama rüzgâr çıkmaya başlamıştı ve hava da gittikçe soğuyordu. Garion vardığında diğerleri koyaktan dikkatle çıkmaya başlamıştı.

"Yine mi mağara?" dedi İpek sızlanarak Garion onlara Belgarath ile birlikte bir mağara bulduklarım anlatırken.

"Elini tutarım Kheldar," diye önerdi Kadife.

"Bak bunu çok takdir ederim Liselle ama pek fazla işe yarayacağını zannetmem. Mağaralardan nefret ediyorum."

"Günün birinde bunun nedenini bana anlatmalısın."

"Hayır. Hiç sanmam. Bu konuda konuşmaktan hoşlanmıyorum. Düşünmekten bile hoşlanmıyorum."

Garion onları uçurumun tepesindeki dar patikadan götürdü. Ce'Nedra'nın arabası taşlık zeminin üzerinde sarsılıyordu. Araca el koyduğunda yüzünde belirmiş olan o kendini beğenmişlik ifadesi uçup gitmişti, her kasiste dişlerini sıkarak uysalca yolculuk ediyordu.

"Bu mağara pek bir halta benzemiyor," dedi Beldin eleştirerek, kayadaki açıklığa vardıklarında.

"İstersen hiç çekinme, dışarıda yat," dedi Belgarath ona.

"İçeri sokmak için atlara, at gözlüğü takmamız gerekecek," diye dikkat çekti Durnik. "Yarığa bakar bakmaz, ne kadar uğraşırsak

uğraşalım içeri girmeyi reddedeceklerdir.”

“Ben de aynı hisleri paylaşıyorum,” dedi İpek. “Bazen insan atların ne kadar zeki olduklarını görüp hayrete düşmeden edemiyor.”

“Arabayı yarığa sokamayacağız,” dedi Sadi.

“Çadır beziyle örter üzerine de toprak serperiz,” dedi Durnik. “Pek göze çarpmaz - en azından karanlıkta.”

“Haydi başlayalım,” dedi Belgarath. “Hava iyice kararmadan içeri girsek iyi olacak.”

Direnen atları dar mağaraya sokmak neredeyse bir saatlerini almıştı. Ardından Durnik mağaranın girişini çadır beziyle örttükten sonra arabanın gizlenmesi için Eriond ile Toth’a yardım etmeye gitti.

Dişi kurt, peşinde neşeli yavrusuyla birlikte aksayarak mağaraya girdi. Artık muntazaman beslendiği için daha önce halsiz olan hayvan tam bir oyuncu olmuştu. Garion yavrunun anasının da yeniden kendini topladığını ve kürkünün de parlak ve daha az keçeleşmiş göründüğünü fark etti. “Mükemmel bir in,” diye gözlemledi kurt. “Buradan mı avlanacağız?”

“Hayır küçük hemşire,” diye cevap verdi Polgara, ateşin üzerinde demlenen küçük kaptaki şifalı bitkileri karıştırırken. “Başka bir yerde yapılması gereken işlerimiz var. Dur yarana bir bakayım.”

Kurt itaatkâr bir edayla ateşin yanına yatarak yaralı ayağını uzattı. Polgara yaranın üzerindeki sargıyı nazikçe açarak yarayı inceledi. “Çok daha iyi,” dedi. “Neredeyse iyileşmiş. Hâlâ canını yakıyor mu?”

“Acıya tahammül edilir,” diye cevap verdi kurt önemsemeden. “Hiç önemi yok.”

“Öte yandan acı bize yaranın tamamen iyileşmesi için daha ne kadar zaman gerektiğini anlatır.”

“Bu doğru,” diye itiraf etti kurt. “Geçmiş zamanlarda aynı şeyi ben de yaşamıştım. Acı artık daha az. Yara geçiyor galiba.”

Polgara yaralı patiyi küçük kaptan aldığı sert kokulu suyla yıkadı; sonra haşlanmış şifalı bitkileri yine sabun ve şekerle karıştırarak yaranın etrafına sürüp, sargılan yeniden bağladı. “Bunu bir daha yapmak zorunda kalmayacağız küçük hemşire,” dedi hastasına. “Yara hemen hemen iyileşmiş bile.”

“Minnettarım,” dedi kurt sadece. “Yeniden ayağı hafifleyince

biri yürümeye devam edebilecek mi? Yuvarlak ayaklar üzerinde koşan şeyde oturmak çok rahatsız edici, sonra onu koşturan dişi de çok konuşuyor."

"Son bir kez daha hava aydınlık olduğu sürece orada otur," diye tavsiyede bulundu Polgara. "Yaraya tamamen geçmesi için o kadar zaman tanı."

İçini çeken kurt çenesini patilerine dayadı.

Yakınlardaki bir pınardan su taşıdılar, Polgara da akşam yemeğini pişirdi. Yemeklerini yedikten sonra Belgarath ayağa kalktı. "Haydi etrafı bir kolaçan edelim," dedi Garion'a. "Neyle uğraştığımız hakkında bir fikir edinmek istiyorum."

Garino başını sallayarak ayağa kalktı. İpek'in akşam yemeğini de yanlarına alarak ikisi birlikte mağaradan dışarı çıktı. Ufak tefek adam, Garion'un tahminine göre biraz da hevesle nöbet tutmaya gönüllü olmuştu. "Nereye gidiyorsunuz?" diye sordu, yemeğini yemek için bir kayanın üzerine oturarak.

"Biraz etrafı yoklayacağız," diye cevap verdi Belgarath.

"Güzel fikir. Benim de gelmemi ister misiniz?"

"Hayır. Sen burada kalıp gözlerini dört aç. Uçurumdan gelecek biri olursa uyar." Sonra yaşlı adam Garion'u uçurum kenarından birkaç yüz metre götürdü ve birlikte diğer biçimlerine dönüştüler. Garion son birkaç aydır o kadar sık sık biçim değiştirmişti ki zaman zaman iki biçimi arasındaki farklılıklar bulanıklaşmaya başlamıştı ve genellikle insan biçimindeyken bile kendini kurt lisanında düşünürken buluyordu. Bu garip kimlik kaybını düşünerek gümüş renkli iri kurdun ardından uzun adımlarla seğirtti.

Belgarath durdu. "Aklını yaptığımız işe ver," dedi. "Armut taşlarsan kulaklarının ve burnunun bize pek bir faydası olmaz."

"Evet muhterem sürü reisi," diye cevap verdi Garion çok utanarak. Kurtlar nadiren azar gerektirecek bir şey yaparlar ve böyle bir şey başlarına gelince de utançtan yerin dibine girerler.

Uçurumun bir kenarının deprem ile kesildiği yere geldiklerinde durdular. Ovaya doğru inen yamaç karanlıktı. Belli ki Urvon'un ordusu ateş yakmama emri almıştı. Gerçi ovada, çok sayıdaki nöbetçi ateşleri minik kavuniçi yıldızlar gibi göz kırpıp duruyordu.

"Zandramas'ın büyük bir ordusu var," diye yolladı düşüncesini Garion sessizce dedesine.

"Evet," diye kabul etti yaşlı adam. "Yarınki savaş biraz zaman alacak. Nahaz'ın ifritlerinin bile o kadar adamı öldürmek için

epeyce vakte ihtiyacı olacaktır.”

“Ne kadar uzun sürerse o kadar iyi. İsterlerse bütün hafta onların olsun. O zaman Kell’e olan yolun yarısını katetmiş oluruz.”

Belgarath etrafına bakındı. “Haydi uçurumdan biraz ilerleyerek etrafa göz atalım.”

“Pekâlâ.”

Beldin’in iki ordunun da dağ eteklerinde, bu kadar yukarılarda bile keşif kolları olabileceği uyarısına rağmen iki kurt kimseyle karşılaşmadı. “Muhtemelen raporlarım vermek için geri dönmüşler,” diye duydu Garion Belgarath’ın sesi aklından konuşurken. “Büyük ihtimalle sabahın ilk ışığıyla yeniden yola koyulurlar. Haydi mağaraya geri dönüp biraz uyku çekelim.”

Ertesi sabah erkenden, daha hava aydınlanmadan çok önce kalktılar. Kahvaltılarını yaparken hepsi sessizdi. Aşağıda birbirleriyle karşılaşacak olan ordular tamamen düşmanlarından oluşuyor olsa da hiçbiri, günle birlikte dökülecek kandan özel bir memnuniyet duymuyordu. Kahvaltıdan sonra denkleriyle eyerlerini dışarı taşıdılar, en son olarak da atlarını açık havaya çıkardılar.

“Bu sabah sessizsin Garion,” dedi Zakath birlikte atlarını eyerlerken.

“Bugün olabilecekleri durdurmanın bir yolu olup olmadığını düşünüyordum.”

“Pek yok,” dedi Zakath ona. “Yerleri son derece belirgin. Artık onları yollarından döndürmek için çok geç. Darshivalılar ilerleyecek ve Urvon’un ordusu onları pusuya düşürecek. O kadar fazla savaş açtım ki, bir noktadan sonra olayların durdurulamayacak bir yere geldiğini biliyorum.”

“Thull Mardu’daki gibi mi?”

“Thull Mardu aptalca bir hataydı,” diye itiraf etti Zakath. “Ce’Nedra’nın ordusunun içinden geçmeye çalışmaktansa, etrafından dolanmalıydım. Grolimler beni, sisi bütün gün tutabilecekleri konusunda ikna etmişlerdi. Onlara inanmamam gerektiğini bilmem gerekirdi. Ayrıca Asturyalı okçuları da küçümsememem gerekirmiş. Nasıl o kadar hızlı ok atabiliyorlar?”

“Bir püf noktası var. Lelldorin bana nasıl yapıldığını göstermişti.”

“Lelldorin mi?”

“Asturyalı bir arkadaşım.”

“Bize hep Arendiyalıların geri zekâlılık derecesinde ahmak

oldukları söylenirdi.”

“Çok parlak oldukları söylenemez,” diye itiraf etti Garion. “Belki de o kadar iyi birer asker olmalarının nedeni budur. Korkacak kadar fazla hayal güçleri yoktur.” Karanlıkta kendi kendine gülümsedi. “Mandorallen’i, bir dövüşü kaybedebilme ihtimali olduğu konusunda ikna etmen bile mümkün değildir. Bütün orduya saldırır - tek başına.”

“Vo Mandor Baronu mu? Onun ününü duydum.” Zakath alayla gülümsedi. “Biliyor musun, kazanma şansı da yok değil.”

“Bunu sakın ona söyleme. Bu haliyle de başını yeterince derde sokuyor.” Garion içini çekti. “Gerçi keşke burada olsaydı - o da, Barak da, Hettar da, hatta Relg bile.”

“Relg mi?”

“Ulgo bir mutasavvıftır. Taşların içinden yürüyebiliyor.”

Zakath ona bakakaldı.

“Nasıl yaptığını bilmiyorum o yüzden bana sorma. Bir keresinde bir Grolim’i kocaman bir kayanın içine soktuğunu görmüştüm. Sonra Grolim’i orada bıraktı, sadece elleri dışarıda kalmıştı.”

Zakath ürperdi.

Atlarına binerek, arkalarında Ce’Nedra’nın arabası hoplayıp zıplarken, koyaktan çıkmaya devam ettiler. Tepelerindeki gökyüzü zamanla aydınlandı ve Garion yaşanacak olan savaş meydanına tepeden bakan uçuruma doğru yaklaşmakta olduklarını gördü.

“Belgarath,” dedi Zakath sessizce, “bir tavsiyede bulunabilir miyim?”

“Her zaman tavsiyeleri dinlemişimdir.”

“Muhtemelen aşağıda olup bitenleri görebileceğin tek yer burası. Yolumuza devam etmeden önce durup, orduların birbirlerine iyice girdiklerinden emin olsak daha iyi olmaz mı? Eğer Darshivalılar Urvon’un pususundan kurtulursa o zaman ancak birkaç fersah arkamızda olacaklar. O zaman arkamıza bakmadan kaçmak zorunda kalırız.”

Belgarath kaşlarını çattı. “Haklı olabilirsin,” diye kabul etti. “Tüm olup bitenleri bilmenin hiçbir zaman zararı olmaz.” Atının dizginlerini çekti. “Pekâlâ,” dedi, “burada durup, geri kalan yolu yayan gideceğiz. Uçurumun kıyısında, olanları görünmeden seyredebileceğimiz kadar gizlenebileceğimiz bir yer var.” Atından aşağı atladı.

“Ben hanımlarla burada bekleyeceğim baba,” diye açıkladı

Polgara ona. “Daha önce savaş gördük. Bir tane daha seyretmemize gerek olduğunu düşünmüyorum.” Eriond’a baktı. “Sen de bizimle kal,” dedi ona.

“Peki Polgara.”

Diğerleri ileri doğru emekleyerek ilerlediler ve uçurumun kenarındaki birkaç kayanın arkasına sindiler. Darshiva üzerinde sürekli asılı duran yoğun bulutlar aşağıdaki mahvolmuş, çürümekte olan ovayı kasvetli bir loşlukla dolduruyordu. Ovada ilerilerde bir yerlerde Garion, insana adım adım gibi gelen bir hızla ilerleyen minicik suretleri görmüştü.

“Mükemmel gibi görünen planda bir aksaklık yakaladım galiba,” dedi Zakath alayla. “Teferruatları tam olarak seçemeyeceğim kadar uzaktalar.”

“Ben o sorunu halledebilirim,” diye homurdandı Beldin. “Bir atmacanın gözleri, bir insanınkinden on kat daha keskindir. Birkaç yüz metre yukarıdan uçarak, bütün teferruatları seçebilirim.”

“Tüylerinin kuruduğuna emin misin?” diye sordu Belgarath.

“O yüzden dün gece ateşin yanında uyudum.”

“Pekâlâ. Beni haberdar et.”

“Şüphesiz.” Suratsız kambur çömelerek titreşti. Atmaca çevik bir sıçrayışla bir kayanın tepesine kondu, hiddetli gözleri ovayı tarıyordu. Sonra kanatlarını açarak baş aşağı uçurumdan aşağıya daldı.

“Siz bunu hep çok tabii karşılıyorsunuz,” diye dikkat çekti Zakath.

“Aslında ondan değil,” diye mırıldandı Sadi, kellesini sıvazlayarak. “Sadece artık hislerimiz uyuştu. Bunu ilk yapışını gördüğümde tüylerim diken diken olmuştu ve bana soracak olursan bu çok güzel bir numara.”

“Urvon’un ordusu, o uzun geçidin her iki yanındaki uçurumun tepesindeki alçak çukurlara saklanmış,” diye tekrarladı Belgarath, ta aşağılarında kasvetli havada uçmakta olan atmacanın sessiz sözlerini, “filler de doğrudan bu geçide doğru ilerliyor.”

Zakath uzanarak aşağıya baktı.

“Dikkat et,” dedi Garion, bir eliyle Malloryalının kolunu yakalayarak.

“Burası gerçekten de çok yüksek,” diye kabul etti Zakath. “Şimdi neden Darshivalıların o geçide ilerlediklerini anladım. Uçurumun dibinde geçit kollara ayrılıyor ve kollardan biri kuzeye gidiyor.

Muhtemelen ana kervan yoluyla birleşiyordur.” Bu konuda biraz düşündü. “Aslında güzel bir strateji. Eğer Nahaz askerleri bu kadar zorlamamış olsaydı kervan yoluna ilk varanlar Darshivalılar olabilir, o zaman onlar bir pusu kurabilirlerdi.” Uçurumun kenarından kendini geri çekti. “İşte bu yüzden engebeli arazide ordu yönetmekten hiç hoşlanmam. Cthol Murgos’ta da birkaç kere çok kötü sürprizlerle karşılaşmıştım.”

“Filler düz bir sıraya girmeye başladılar,” diye rapor etti Belgarath, “kalan Darshivalılar da onların arkasına diziliyorlar.”

“Keşif erleri yolluyorlar mı?” diye sordu Zakath.

“Evet, ama onlar sadece geçidin zeminini araştırıyor. Birkaçı uçurumun tepesine çıkmıştı ama Tazılar bunları halletti.”

Beldin iki ordunun tepesinde halkalar çizerken onlar da beklediler.

“Artık kararlarını verdiler,” dedi Belgarath hüzünle. “Filler geçide giriyor.”

“Filler için biraz üzülüyorum,” dedi Durnik. “Onlar böyle bir şey yapmayı kendileri istememişlerdi. İnşallah üzerlerinde ateş kullanmayı planlamamışlardır.”

“Aslında bu oldukça standart bir uygulamadır Durnik Efendi,” dedi Zakath soğukkanlılıkla. “Ateş fillerin gerçekten en çok korktukları şeydir. Panik içinde geçidin girişine dönüp kaçacaklardır.”

“Tam Darshivalıların üzerinden,” diye ekledi İpek biraz sıkılmış bir tonda. “Nahaz bugün kana doyacak gibi.”

“Olacakları seyretmek zorunda mıyız?” diye sordu Durnik.

“Başlayıncaya kadar beklemek zorundayız,” diye cevapladı Belgarath.

“Galiba ben dönüp Pol ile beklesem daha iyi olacak,” dedi demirci, uçurumun kıyısından gerileyerek. Sonra Toth ile birlikte, uçurumun kenarından ilerlediler.

“Çok nazik bir adam öyle değil mi?” dedi Zakath.

“Genellikle öyledir,” diye cevapladı Garion. “Ama bir şey gerektiğinde de yapmaktan çekinmez.”

“Bir Murgo’yu bataklığa kovaladığı zamanı hatırlıyor musun,” dedi İpek ürpererek, “sonra da adamın batışını seyredişini.”

“Artık pek vakit kalmadı,” dedi Belgarath gergin bir edayla. “Son filler de geçide girdi.”

Beklediler. Her nedense Garion aniden üşüyüvermişti.

Sonra neredeyse bir fersahlık mesafeden daha uzakta olsa da, Urvon'un askerleri yaklaşmakta olan fillerin üzerine koca kayaları yuvarlamaya başladığında korkunç bir gümbürtü duydular. Hafif de olsa devasa hayvanların ıstırap içindeki çığlıklarını duydular. Kaba Karandlar çaresiz hayvanların tepesinden aşağıya tutuşturdukları koca çalı demetlerini yağdırırken geçitten duman ve alev kaynamaya başlamıştı.

"Yeterince gördüm," dedi Sadi. Ayağa kalkarak o da uçurumun içlerine doğru gitti.

Hayatta kalan ve uzaktan karınca gibi görünen filler oldukları yerde dönerek panik içinde geçidin girişine doğru koştular ve koca hayvanlar Darshiva askerlerinin saflarını ezip geçmeye başlayınca bu ıstıraplı hayvan çığlıklarına insanların çığlıkları da eklendi.

Beldin aşağıdan yükselerek yanlarına gelerek, ilk uçtuğu kayanın üzerine kondu.

"O nedir?" diye bağırdı İpek. "Şurada, şu geçidin ağzındaki?"

Ovanın kıyısındaki kasvetli havada, geniş bir alanda bir çalkantı vardı sanki; titreşen, rengârenk ışıkla dolu, içinden yakan şimşeklerin çıktığı bir titreşim. Sonra, aniden, bu çalkantı yerini bir kâbusa bıraktı.

"Belar!" diye küfretti İpek. "Bir ahır kadar büyük!"

Bu şey iğrençti. Kıvranarak havayı döven en az bir düzine kadar yılanımsı kolu vardı. Üç alevli gözü, koca dişlerle dolu muazzam bir ağzı vardı. Fillerden çok daha yüksek olan bu şey koca, pençeli ayağıyla filleri saygısızca tekmeleyip kenara atıyordu. Sonra gök gürültüsü gibi adımlarla geçide ilerledi, alevlere hiç aldırmadan, sanki kar taneleriymiş gibi omzuna düşüp sıçrayan kayalara hiç kulak asmadan yürüdü.

"Nedir bu şey?" diye sordu Zakath titrek bir sesle.

"Mordja," diye açıkladı Belgarath. "Onu daha önce Morindiya'da görmüştüm, bu insanın kolay kolay unutabileceği cinsten bir surat değil."

Geçitteki ifrit artık bütün kollarıyla uzanıyor tek bir pençesiyle bir müfreze askeri bir kerede yakalayıp bunları neredeyse rahat bir edayla etraftaki kayalara muazzam bir güçle savuruyordu.

"Galiba savaşın gidişatı aniden değişti," dedi İpek. "Gitmek konusunda genel kanı nedir? - hem de hemen gitmek konusunda?"

İfrit Beyi Mordja koca ağzını havaya kaldırarak insanların kavrayamayacağı kadar iğrenç bir lisanda bir şeyler gürledi.

“Kıpırdamayın!” diye emretti Belgarath İpek’in kolunu yakalayarak. “Daha bitmedi. Bu bir meydan okumaydı ve Nahaz bunu reddedemez.”

Bu garip pırıltılı çalkantılardan biri de geçidin içlerinde, havada bir yerlerde meydana geldi ve çalkantının merkezinde başka bir kule gibi yaratık peydahlandı. Garion bunun yüzünü göremiyordu, göremediğine de minnettar kalmıştı; onun da geniş omuzlarından çıkan yılan gibi bir sürü kolu vardı. “Benimle yüzleşmeye cüret mi ediyorsun Mordja?” diye gürledi yakındaki dağları inleten bir sesle.

“Senden korkmuyorum Nahaz,” diye böğürdü Mordja ona. “Husumetimiz binlerce ve binlerce yıldır sürüp gider. Haydi burada bitirelim. Senin vefat havadisini Cehennemin Kralına bizzat götürüp, laflarımın bir ispatı olarak da kelleni sunacağım.”

“Kellem senindir,” diye güldü Nahaz insanın kanını donduran bir kahkahayla. “Gel de al - alabilirsen.”

“Sen de güç taşını Torak’ın deli Müridine mi takdim edeceksin?” diye alay etti Mordja.

“Morindlerin ülkesindeki misafirliğin seni aklından etmiş Mordja. Güç taşı *benim* olacak ve yer yüzünde hareket eden bu karıncalara ben hükmedeceğim. Onları sürülerle besleyip, acıktıkça yiyeceğim.”

“Nasıl yiyeceksin Nahaz - kellenin yerinde yeller eserken? Burada hüküm sürüp beslenecek olan biri varsa, o da benim, çünkü güç taşı benim elime geçecek.”

“Bunu yakında anlayacağız Mordja. Gel. Haydi ikimizin de bu kadar arzu ettiği şu taş için bir güzel çekişelim.” Nahaz aniden olduğu yerde döndü, kötülük dolu gözleri Garion ile arkadaşlarının gizlendikleri uçurumun tepesini tarıyordu. İfritin biçimsiz dudakları arasından bir yanardağ tıslaması çıktı. “Işığın Çocuğu!” diye gürledi. “Onu benim ulaşabileceğim bir yere getiren Cehennemin Kralına şükürler olsun. Onu zorla teslim alıp, taşıdığı taşı da ele geçireceğim. Senin sonun geldi Mordja. Elimde tutacağım o taş senin mahvın olacak.” İfrit Beyi Nahaz korkunç bir hızla, düzinelerle kolunu dimdik uçuruma uzatarak uçurumun dibindeki devrilmiş kayalardan yukarı tırmanmaya başladı. Geniş omuzları inip kalkmaya başladı.

“Doğruca kayalardan yukarı tırmanıyor!” diye bağırdı İpek boğulur gibi kısık bir sesle. “Hemen buradan ayrılalım!”

İfrit Beyi Mordja bir an için afallayarak büyük bir hayal kırıklığı

içinde kalakaldıktan sonra o da ileri fırlayarak, uçurumun kaya yüzünden, pençeleriyle tırmanmaya başladı.

Garion ayağa kalkarak, dimdik kayadan yukarı tırmanan iki devasa canavara baktı. Omzundan arkaya uzanıp kılıcını çekerken garip bir tarafsızlık hissetmişti. Kılıcın kabzasını örten deri kılıfı çözdükten sonra sıyırıp çıkardı. Taş parladı, kılıcı iki eliyle birden tutunca bildik mavi alev kılıçtan yukarı fırladı.

"Garion!" diye bağırdı Zakath.

"Taş'ı istiyorlar," dedi Garion amansızca. "Eh o zaman onu alırlar ama benim bu konuda söyleyeceğim bir iki şey var."

Fakat tam o anda Durnik oraya geldi. Yüzü sakindi ve belden yukarısı çıplaktı. Sağ elinde, en az Garion'un kılıcı kadar mavi bir ışıkla parlayan korkunç bir balyoz vardı. "Müsaadenle Garion," dedi heyecansız bir ses tonuyla, "ama bu vazife bana ait."

Polgara da onunla gelmişti, yüzünde hiç korku yoktu. Mavi pelerinine iyice sarınmıştı, alnındaki kar gibi beyaz tutam da parlıyordu.

"Neler oluyor burada?" diye sordu Belgarath.

"Karışma baba," dedi Polgara ona. "Bu olması icap eden bir şey."

Durnik uçurumun kenarına yaklaştı, dik kayadan tırmanmakla meşgul iki dehşet verici yaratığa baktı.

"Yemin ederim ki," dedi muazzam bir sesle, "geldiğiniz yere geri dönmezseniz ölürsünüz." Durnik'in sesiyle birlikte bir ses daha vardı, sakin, neredeyse nazik ama Garion'u bir tayfuna tutulmuş gibi sarsan güçte bir ses. Bu sesi tanıyordu.

"Gidin!" diye emretti Durnik, söylediği sözün anlamını, balyozunu indirip paramparça ettiği bir kayayla daha da belirginleştirerek.

Pençeleriyle uçurumdan tırmanmakta olan ifritler tereddüt ettiler.

İlk başta pek fark edilmiyordu. İlk başta, Durnik sanki müthiş bir dövüşe hazırlık olarak göğsünü ve omuzlarını şişiriyor gibi görünmüştü. Derken Garion en eski dostunun büyüdüğünü gördü. Üç metrede demirci korkunç görünüyordu. Elindeki koca balyoz da onunla birlikte büyüyordu; Durnik bir yandan uzayıp, bir yandan genişlerken, cüsseli omuzlarıyla etrafındaki durgun havayı karıştırdıkça etrafındaki mavi bulut da yoğunlaşıyordu. Elindeki korkunç ve parlak balyozla havada uzun kavisler çizerken sanki

kayalar bile ondan çekinip büzüşüyordu.

İfrit Beyi Mordja kayalara yapışarak duraksadı. Hayvani yüzünde aniden bir korku belirmişti. Durnik yine tek bir çınlayan darbeyle metre karelerce kayayı paramparça etti.

Öte yandan gözleri alev alev yanarken hiçbir düşünce kırıntısı barındırmayan Nahaz kayadan yukarıya, sadece ifritlerin bildiği o korkunç lisanda lanetler savurarak tırmanmaya, var gücüyle devam ediyordu.

"Öyle olsun madem," dedi Durnik, konuştuğu ses kendi sesi değildi, Garion'un kulaklarında mahşerin sesi gibi çınlayan daha derin bir sesti.

Korkunç yüzü dehşetle dolan İfrit Beyi Mordja yukarı baktı. Sonra aniden uçurumu kavrayan pençelerini bırakarak aşağıdaki kayalara doğru yuvarlanmaya başladı. Sayısız kollarıyla kabuklu kafasını muhafaza edip uluyarak kaçtı.

Öte yandan alevli gözleri delilik yüklenmiş Nahaz pençelerini çıplak kayalara saplamaya, koca gövdesini uçurumdan yukarı taşımaya devam etti.

Durnik adeta nazik bir hareketle uçurumun kenarından gerileyerek iki eliyle parlayan balyozu kavradı.

"Durnik!" diye bağırdı İpek. "Yapma! Ayağını sağlam yere basmasına izin verme!"

Durnik cevap vermedi ama dürüst yüzünde hafif bir tebessüm belirdi. İki eliyle birden kavramış olduğu kocaman balyozunu yine savurarak bir denedi. Balyozun havayı yarıp geçerken çıkardığı ses bir ıslık sesi değil, bir gümbürtüydü.

Nahaz uçurumun kenarından tırmanıp çıktı; ifritlerin iğrenç lisanlarıyla deliler gibi kükreyerek gökyüzünü pençeleriyle dövüyordu.

Durnik sol eline tükürdü; sonra da sağ eline. Kocaman ellerini balyozun sapı üzerinde oynatıp, balyozun sapını en rahat şekilde kavradıktan sonra balyozunu iyice savurarak İfrit Beyi'ni tam göğsünden vurdu. "Defol!" diye kükredi demirci gök gürültüsünden de yüksek bir sesle. Balyoz ifritin bedeninden kıvılcımlar saçtı; tutuşmuş hamamböcekleri gibi yere sıçrayarak cızırdayan iç karartıcı kavuniçi kıvılcımlar.

Çığlık atan Nahaz göğsünü tuttu.

Durnik telaşsızca balyozunu bir kez daha savurdu.

Sonra bir daha.

Garion arkadaşının darbelerinin ritmini tanımıştı. Durnik dövüşmüyordu; kullandığı aletler kolunun bir uzantısıymış gibi yılların katiyetiyle dövüyordu. Parlak balyoz tekrar ve tekrar indi İfrit Beyi'nin vücuduna. Her vuruşla kıvılcımlar saçıldı. Nahaz büzüşerek bedenini o korkunç, o sarsıcı darbelerden korumaya çalıştı. Her vuruşla birlikte Durnik, "Defol!" diye kükrüyordu. Yavaşça, koca bir kayayı kıran bir adam gibi, vura vura Nahaz'ı parçalara ayırdı. Pitonvari kolları kıvranarak çukura düştü; ifritin göğsünde kocaman, krater gibi çukurlar açıldı.

Bu korkunç çalışmayı seyretmeye daha fazla dayanamayan Garion gözlerini çevirdi. Aşağılarda Urvon'un tahtını gördü. Tahtı taşıyan iki düzine adam kaçmıştı; delirmiş Mürit kayaların üzerinde delice uluyarak zıplayıp duruyordu.

Durnik bir kez daha vurdu. "Defol!"

Ve bir kez daha. "Defol!"

Ve bir kez daha. "Defol!"

Tahammül ötesi darbelere maruz kalan İfrit Beyi Nahaz geri geri çekilirken ayağı kayınca hiddet ve yeis dolu bir ulumayla uçurumdan aşağıya düştü. Yeşil bir ışıkla kayan bir yıldız gibi parlayarak aşağıya doğru daldı da daldı. Yerin içine batarken, yılana benzeyen kollarından biri kırbaç gibi uzanarak Torak'ın son Müridini ölümcül bir pençeyle kavradı. Nahaz yere, suya gömülen bir sopa gibi batarken, çığlıklar atan Urvon'u da yanında çekti.

Garion bakışlarını yeniden kaldırdığında Durnik normal boyutlarına dönmüştü. Göğsü ve kolları terle kaplanmıştı ve bütün bu çabasından sonra sık sık nefes alıp veriyordu. Parlayan balyozunu kolunu uzatmış, kendinden uzakta tutuyordu; balyozun ateşi sonunda akkor oluncaya kadar parlaklaştı. Sonra ateş yavaş yavaş solunca demircinin elinde, zinciri parmaklarına dolanmış gümüş bir tılsım belirdi.

İfrit Beyi'yle yaptığı korkunç karşılaşma sırasında Durnik'in sesiyle birlikte çıkan ses artık ancak bir fısıltı gibi çıkıyordu. "Bu vazife için hepinizden daha uygun olduğundan bu iyi adamın da artık benim aziz Müritlerimden biri olduğunu bilesiniz."

Belgarath sesin geldiği yöne doğru eğilerek selam verdi. "Nasıl derseniz öyledir Usta," dedi duygulu bir sesle. "Onu bir kardeş olarak kabul ediyoruz."

Polgara yüzünde bir hayranlık ifadesiyle ilerleyerek Durnik'in elinde duran tılsımı aldı. "Ne kadar uygun," dedi yavaşça gümüş

diske bakarken. Zinciri büyük bir sevgiyle kocasının boynuna astıktan sonra onu öperek, sıkı sıkı sarıldı.

"Rica ederim Pol," diye karşı çıktı Durnik, alevlenen yanaklarıyla, "yalnız değiliz, biliyorsun."

Polgara o sıcak, zengin kahkahalarından birini atarak ona daha da sıkı sarıldı.

Beldin yandan yandan sırıtıyordu. "Güzel iş becerdin kardeşim," dedi Durnik'e. "Gerçi biraz terletti galiba." Elini uzatarak havadan köpüklü bir kupa alarak bunu Aldur'un en yeni Müridine uzattı.

Durnik şükranla içti.

Belgarath omzuna vurdu. "Bir kardeşimiz olmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki," dedi. Sonra aceleyle Durnik'e sarıldı.

"Ah," dedi Ce'Nedra sesi kısılarak, "Çok güzel."

Hiç söz söylemeyen Kadife ona minik mendilini uzattı. "O tılsımın üzerinde ne var?" diye sordu sarışın kız, biraz huşu içinde çıkan bir sesle.

"Bir çekiç," dedi Belgarath. "Başka ne olabilirdi ki?"

"Fikrimi soracak olursan Kadim Kişi," dedi Sadi çekinerek, "aşağıdaki ordular tam bir kargaşa içindeler. Sence de ayrılmak için mükemmel bir zaman değil mi - yani akıllarını başlarına toplamadan?"

"Aynı şeyi düşünüyordum," diye takdir etti İpek elini hadımağasının omzuna koyarak.

"Haklılar Belgarath," diye kabul etti Beldin de. "Buraya yollanmamızın nedeni olan şeyi yerine getirdik - ya da en azından Durnik getirdi." Kambur cüce içini çekip uçurumun kenarından aşağıya baktı. "Urvon'u bizzat öldürmeyi çok istiyordum," dedi, "ama bu daha iyi oldu. Eminim Cehennem'deki misafirliğinin tadını çıkartmaya başlamıştır."

Bulundukları sırtın tepesinden tiz bir kahkaha duyuldu aniden, bir zafer kahkahası. Olduğu yerde dönen Garion büyük bir hayretle donuverdi. Tepede Darshiva Büyücüsü'nün kara cüppeli sureti vardı. Yanında sarışın, küçük bir oğlan çocuğu duruyordu. Geran'ın yüz hatları, kaçırıldığından bu yana yani bir yılı aşkın süre içinde değişmişti ama Garion onu hemen tanıdı. "Benim işimi iyi hallettiniz," diye beyan etti Zandramas. "Ben şahsen Torak'ın son Müridi için daha münasip bir son hazırlayamazdım. Şimdi Işığın Çocuğu, Cthrag Sardius ile aramda sadece sen varsın. Artık Olmayan Yer'de gelmeni bekleyeceğim. Orada, dünyaya hükmü

zamanın sonuna kadar devam edecek olan Angarakların yeni Tanrısı'nı uyandırırken sen de şahit olacaksın!"

Geran, elini yalvarırcasına Ce'Nedra'ya doğru uzatmıştı, ama o sırada Zandramas ile gözden yok oldular.

"Ne kadar dikkate değer," dedi dişi kurt hayretle.

*

Malloryon'un Dördüncü Kitabı burada sona eriyor. Beşinci Kitap *Kell Kâhinesi,* Yazgıların Savaşı'nın ve bu olaylara karışmış insanların başına gelenlerin sonucunu anlatacak.